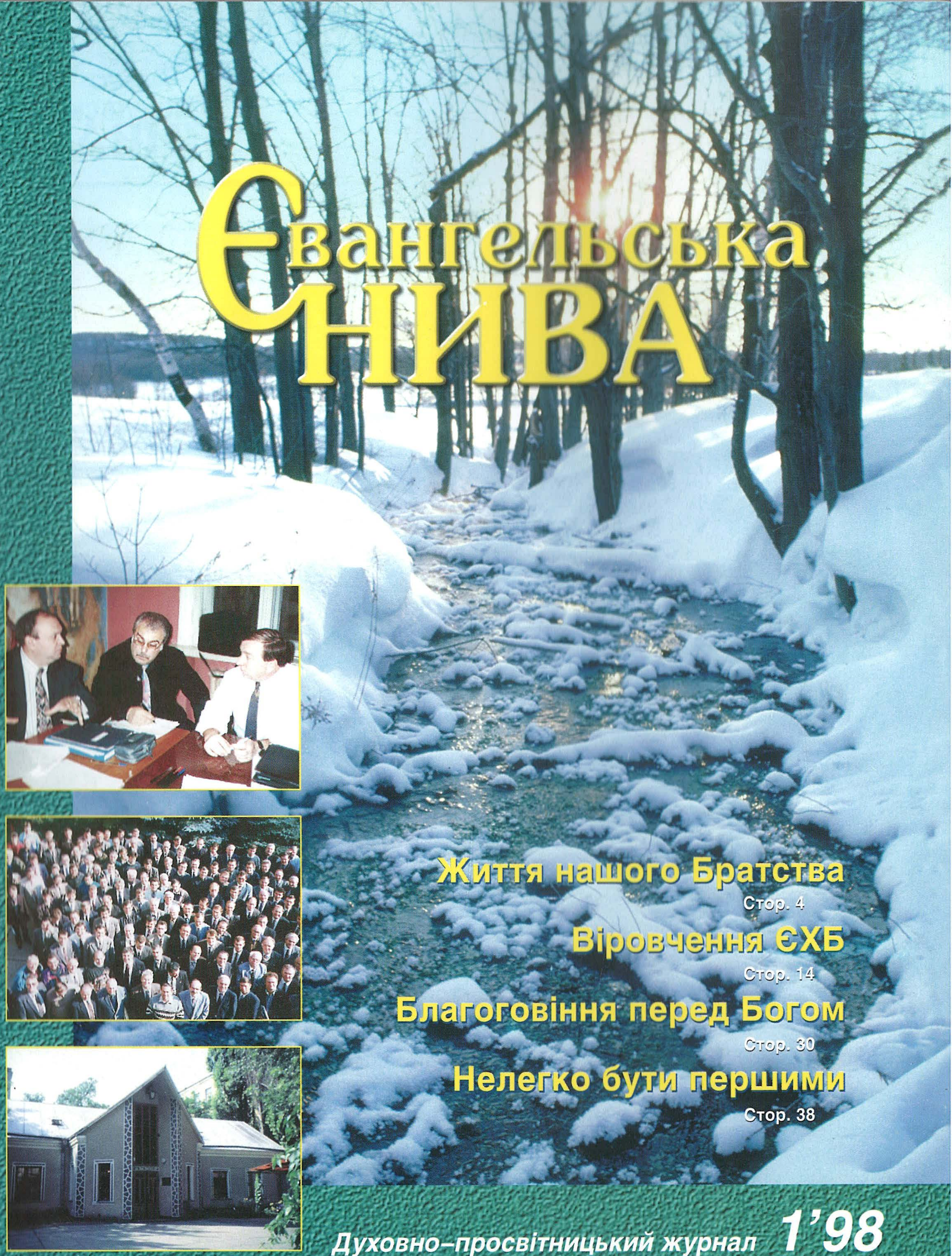

Ісус Христос
учора
й сьогодні –
той самий
навіки.

Євр. 13:8

Євангельська НИВА

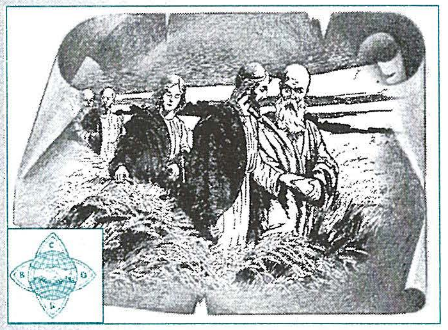
Життя нашого Братства
Стор. 4

Віровчення ЄХБ
Стор. 14

Благоговіння перед Богом
Стор. 30

Нелегко бути першими
Стор. 38

Духовно-просвітницький журнал **1'98**

Євангельська НИВА

Кожен з'їзд нашого Братства - це велика подія. Це нагода підбити підсумки звершеної праці на Божій ниві за певний відтинок часу. Це братерське спілкування, яке об'єднує дітей Божих в одну міцну християнську сім'ю.

Редакція журналу щиро вітає братів і сестер, учасників 23-го з'їзду ЄХБ, з цим знаменним святом! Нехай ця подія буде благословінням для народу Божого і для слави нашого Господа Ісуса Христа!

Звичайно, на з'їзді присутні тільки представники церков, тоді як про хід з'їзду, його рішення, виступи делегатів і гостей хотілося б знати кожному.

Тож редакція докладає усіх зусиль, щоб це стало можливим. Наступний номер журналу буде присвячений висвітленню роботи 23-го з'їзду ЄХБ України.

Брати і сестри, ви всі зможете стати учасниками цієї знаменної події, придбавши наш журнал.

Умови видання й придбання журналу в 1998 році такі ж, як і в минулому році. Пожертви в сумі 10 гривень на рік за 4 номери журналу просимо надсилати на адресу редакції: 252004 м.Київ-4, вул. Толстого, 3-А, або на р/р 26007200000716 у Старокиївському відділенні УСБ м.Києва, МФО 322045, код 14357313 з поміткою "Євангельська нива".

Редакція

У НОМЕРІ:

4 ЖИТТЯ НАШОГО БРАТСТВА

11 КОНФЕРЕНЦІЇ ЄХБ

12 МОВОЮ ЦИФР

14 ВІРОВЧЕННЯ ЄХБ

24 НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ
Мартін Р. Де Гаан

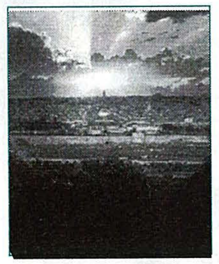
28 ВІДНОВЛЕННЯ РОЗУМУ
Олександр Савченко

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

30 БЛАГОГОВІННЯ ПЕРЕД БОГОМ
Василь Кравчук

32 БОГ ЛЮБОВІ І ПРОБЛЕМА ЗЛА
Анатолій Прокопчук

34 З ОФІЦІЙНИМ ВІЗИТОМ
Віктор Кульбич

36 ВАЛЕОЛОГІЯ
Петро Павлюк

38 НЕЛЕГКО БУТИ ПЕРШИМИ
Тетяна Сергеєва

40 КНИГА ЕККЛЕЗІЯСТОВА
Микола Карпенко

42 ЦЕНТР ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ УКРАЇНИ

44 ІСТОРІЯ НАШИХ З'ЇЗДІВ
Олександр Нагірняк

№1(5) -1998

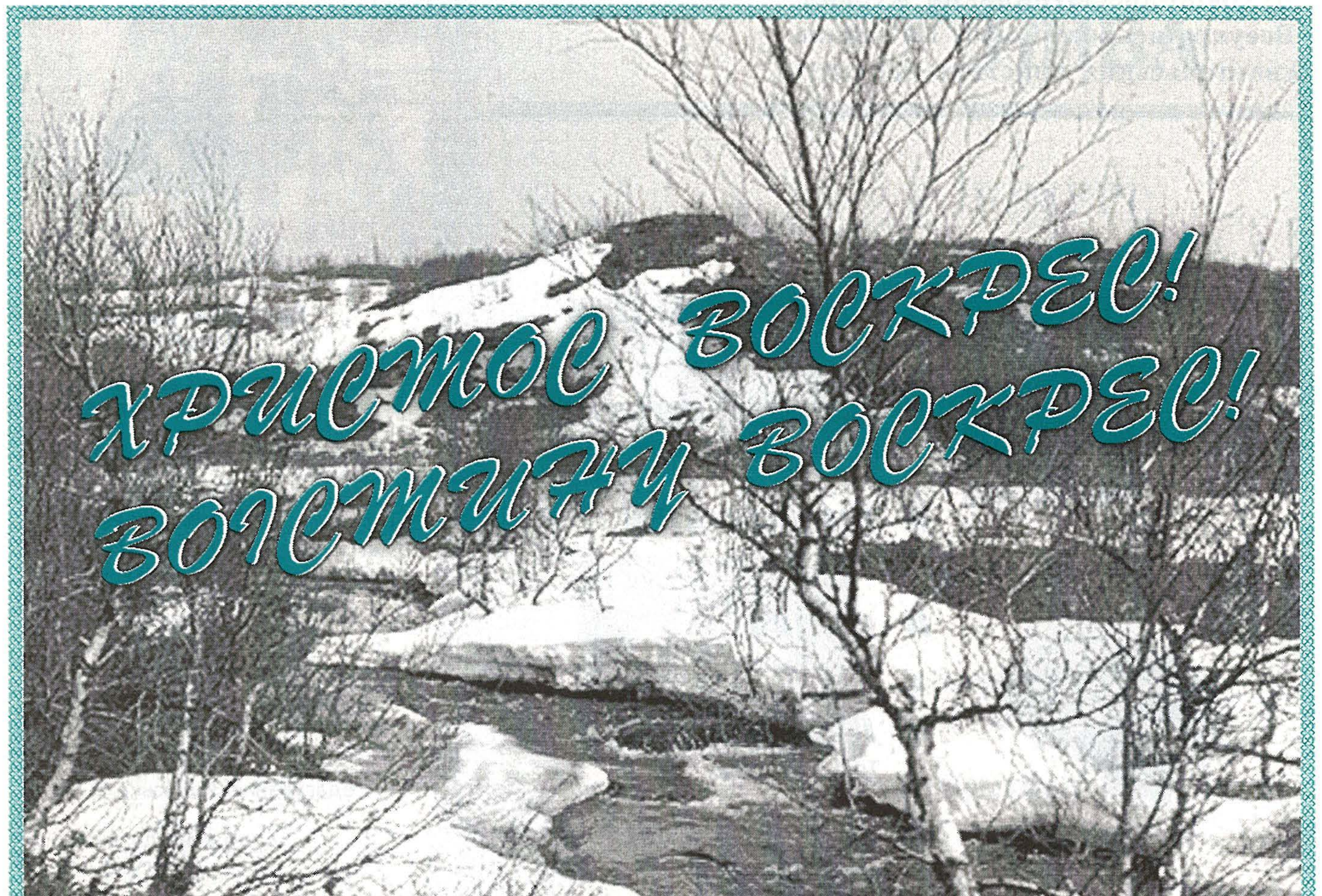
Адреса редакції:
252004 Україна,
Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

Надруковано
з готових фотоформ на місійній
книжковій фабриці
"Християнське життя"
263006 м. Луцьк, вул.В.Стуса, 3
тел/факс (03322) 4-57-51

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Котрий з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа із мертвих.
(1 Пет. 1:3)

"Я — Перший і Останній; і живий; і був мертвий. І ось живий на віки вічні, амінь!"
(Об. 1:17–18)

Шановні брати та сестри,
співпрацівники
на ниві Господній!

Щиро і сердечно вітаю Вас
з Воскресінням Христовим!
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

У ці святкові дні ще раз хочеться нагадати усім нам про ту велику Перемогу, яку звершив наш Спаситель Ісус Христос. Апостол Павло свого часу писав: "Бо слово про хрест для тих, що гинуть, безумство, а для нас, що спасаємося, сила Божа" (1 Кор. 1:18).

Христос прийшов у цей світ не тільки для того, щоб змінити мораль людей. Християнство — це не тільки мораль, це Хрест, це Страждання, це Перемога. "І ця перемога, що перемогла світ — віра наша" (1 Ін. 5:4).

Коли ми згадуємо про Воскресіння Христа, то ще і ще раз нагадуємо, що Він Перший і Останній, що Він учора, сьогодні і навіки Той Самий (Євр. 13:7), і всяка влада на небі і на землі передана Йому.

Бажаю усім нам у цей нелегкий час ще більше довіритися Христу, пам`ятаючи, що після Голгофи — Світле Воскресіння, після страждань і негоди настане вічна радість і вічний спокій. Бо Він Той, що витре останню сльозу (Об. 21:4).

Ми впевнено наближаємося до того часу, коли виконається пророче Слово: "Ось Він іде з хмарами, і побачить Його всяке око" (Об. 1:7).

Тож нехай милосердний Господь поблагословить усіх нас і приготує наші серця бути завжди готовими до величної зустрічі з Воскреслим Христом!

Божих благословінь Вам, Вашим родинам і усьому нашому багатостраждальному народу.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Ваш брат,
ст.пресвітер по Україні
Г.І.Комендант

Життя нашого Братства

Цілих чотири роки відділяють день сьогоднішній від дня проведення 22-го з`їзду нашого Братства.

Чотири роки... Можливо не такий вже й великий відтинок часу, особливо коли порівнювати з вічністю. Та не тривалість визначає його, а те корисне і добре, що було зроблено дітьми Божими для збудування Церкви Христової. І якщо поглянути з висоти сьогодення на пройдений чотирирічний шлях, то сміливо можна сказати, що праця для слави Господа була благословенною.

Засідання Ради ВСО ЄХБ. Січень 1998 року

Семінар для організаторів нових церков

Про це свідчать і цифри. Так за чотири роки святе водне хрещення у церквах нашого Братства прийняли майже 38 тисяч душ, кількість самих церков зросла на 579, а кількість їх членів на 19650. Близько 400 церков за цей період збудували і посвятили нові доми молитви, а майже 300 ще ведуть будівництво. Звичайно, за усім цим стоять конкретні брати і сестри, починаючи від керівників Братства, обласних Об`єднань, пасторів церков, дияконів, які з Божою допомогою звершували працю у Його винограднику — несли Благу Вістку світу на спасіння багатьох. Тут слід сказати, що це у великій мірі стало можливим завдяки організаційним заходам ВСО ЄХБ.

За рішенням попереднього 22-го з`їзду в Духовному Центрі нашого Братства були створені відділи Союзу: місіонерський (В.Козубовський), духовної освіти (В.Матвіїв), міжнародний (В.Кульбич), видавничий (М.Козубовськй), музичний (О.Крещук), молодіжний (П.Храпак), сестринського служіння (Н.Комендант, О.Коваленко). І, як показало життя, це виправдало себе. Сьогодні усі відділи працюють і ця праця має результати.

Місіонерське служіння

Так місіонерським відділом спільно з радою Американських Місій та Асоціацій була започаткована довгострокова місіонерська програма. Ця програма передбачала підтримку "домашніх" місіонерів для створення нових церков в Україні. Крім того, для набуття досвіду місіонерської праці, як і планувалося, щорічно проводяться духовно-повчальні конференції для місіонерів. І як результат - майже кожен з 300 місіонерів започаткував нову церкву. Та місіонерська праця на цьому не припинилася. Маючи тепер міцну духовну основу, людський потенціал, місіонери розширюють свою працю на навколишні села та міста. Це небачений зріст за всю історію Євангельсько-баптистського руху в Україні. І в цьому велика частка баптистів Північної Кароліни (США), Незалежних Фундаментальних Церков Америки (Р.Грегорі), Баптистського Союзу Бразилії, Слов`янського Євангельського Товариства США (Р.Провост), Слов`янського Євангельського Товариства Австралії (М.Порубльов), Українського Міжнародного Біблійного Товариства (В.Домашовець), Баптистської Місіонерської Асоціації та багатьох інших. З їх підтримкою як матеріальною, так і молитовною, звершується ця праця.

Місіонерська конференція. Осінь 1997 року. Виступає Р.Провост (другий зліва) — президент СЄТ; крайній справа— Р.Грегорі, президент Союзу Незалежних Фундаменталістських церков США

Організація нових церков

У жовтні 1996 року ВСО ЄХБ була прийнята програма організації нових церков та подвоєння кількості церков до 2000 року. Ця програма поєднує в собі навчальний процес, місійну працю, євангелізацію та залучення усіх членів церкви до ревного служіння в своїх церквах для слави Божої. В 19 областях відбулися пасторські конференції з питань організації нових церков. На них розглядалися питання молитовної підтримки організаторів нових церков, обговорювалися методи євангелізаційної праці, обиралися відповідальні за організацію нових церков при обласних об`єднаннях.

Учасники місіонерської конференції. Осінь 1997 року

До організації нових церков сьогодні залучаються і студенти 22 навчальних закладів Братства. Також видано підручники та інший методичний матеріал для навчання місіонерів-організаторів нових церков практичним методам служіння.

Духовна освіта

За чотири роки від часу з`їзду біблійна освіта у Братстві пройшла нелегкі етапи становлення. Але сьогодні є підстави говорити про одну цілісну структуру навчальних закладів та єдину систему богословської і біблійної освіти. Вона включає чотири вищих учбових заклади: Одеську і Київську Богословські семінарії, Ірпінську Біблійну семінарію, Київський християнський університет та сімнадцять середніх учбових закладів - біблійних коледжів. Церковне навчання також проводиться Біблійними інститутами, об`єднаними в Асоціацію Біблійних Інститутів. Крім того періодично проводяться духовно-повчальні конференції для пресвітерів, дияконів, проповідників, місіонерів.

Одеська Богословська Семінарія

Одеська Богословська Семінарія

Найстаріша з наших семінарій — Одеська. Вона почала свою діяльність як Одеська Біблійна школа у 1989 році. Завдяки вмілому керівництву цим учбовим закладом відбулося не тільки його становлення, а й підвищення освітнього рівня. Зросла кількість постійно діючих відділень (факультетів) від 2 до 5. На відділенні "Бакалавр богослов`я", де строк навчання 4 роки, сьогодні займається 27 чоловік; на відділенні "Служіння благовістя" (строк навчання 1 рік) — 13 чоловік; на очно-заочному відділенні "Проповідницьке служіння", програма якого розрахована на навчання без відриву від служіння, займається 37 чоловік. На відділенні "Учитель недільної школи" — 85 чоловік. По закінченні однорічного навчання на названих факультетах студенти отримують диплом про середню богословську освіту. Крім того, в семінаріях діє програма підготовки лідерів малих етнічних груп — 25 представників 12 корейських церков України навчається за програмою середньої богословської освіти, приїжджаючи раз в два місяці на тижневу сесію. Також спільно з місією "Євреї за Ісуса" діє щорічна програма підготовки місіонерів для роботи серед єврейського населення. За цією програмою 20-25 чоловік навчаються протягом трьох тижнів.

В семінарії ось уже три роки проводилася програма Літнього Місіонерського Інституту, де іноземці-місіонери, які бажали нести служіння в країнах колишнього СРСР, проходили двомісячну підготовку. Цю програму успішно завершили 34 місіонери.

Сьогодні спільно з

BTI (Biblical Training Institute, доктор Ральф Александр) готується акредитована магістрська програма європейського рівня.

Одеська Біблійна Семінарія проводить і велику дослідницьку роботу, зокрема в області історії баптизму в Україні, з розробки нових навчальних програм і посібників для недільних шкіл та ін.

На неї було покладено реалізацію затвердженого 30 червня 1994 року науково-дослідницького проекту "Історія євангельських християн-баптистів в Україні". Роботу по реалізації цього проекту семінарія проводить спільно з Інститутом філософії НАН України, що є першим досвідом такого співробітництва.

Студенти Київської Богословської Семінарії під час занять

Перший етап роботи включав дослідження в державних архівах України, а також Москви і Санкт-Петербурга. На сьогодні ця робота проведена в більшості державних архівів, в яких зібрано понад 1500 документів, що стосуються історії нашого Братства до 1944 року. 300 найбільш важливих і цікавих ксеро-, фото- і фільмокопійовано. Понад 1000 документів заведено в пам`ять комп`ютера.

Будівництво Дому молитви ЄХБ в селі Прилипче (Чернівецька обл.)

Ректори семінарій: (зліва направо) Київської – А.Прокопчук, Одеської – С.Санніков, Ірпінської – О.Бринза

Починаючи з 1995 року була розпочата робота по збору усних свідчень очевидців. Уже зібрано і опрацьовано близько 70 диктофонних записів.

У 1997 році була розпочата робота над збірником первісних документів з історії українського євангельсько-баптистського руху, упорядник С.І.Головащенко. Цей збірник планується видати в березні цього року. Тоді ж вийде в світ і брошура Ю.Є.Решетнікова "Українські баптисти і Російська імперія: церковно-державні відносини між Російським Урядом і євангельсько-баптистським братством в Україні у другій половині XIX — початку XX ст.", основана на проведеній науково-дослідницькій роботі з історії нашого Братства.

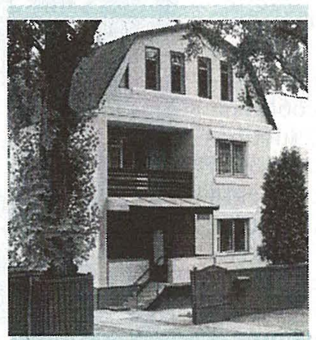
Звичайно, велика заслуга в організації навчального процесу та всієї діяльності (а ми тут ще не згадали про видавничу діяльність) семінарії брата Саннікова Сергія Вікторовича, її президента, який самовіддано і натхненно трудиться для слави Божої, на тій ділянці, куди його поставив Господь.

Ірпінська Біблійна Семінарія

Ірпінська Біблійна Семінарія заснована у 1990 році з метою підготовки служителів церков на засадах доктрин Біблії, історичного богословського спадку та в традиціях нашого Братства.

І слід зазначити, що з поставленим завданням семінарія справляється. На 1 січня 1998 року вона підготувала 185 служителів — це пастори, диякони, благовісники, вчителі недільних шкіл, регенти.

Чимало зусиль до збудування навчального процесу доклали брати: Я.К.Духонченко, Р.Провост, Р.Дехтяренко і, звичайно, її незмінний ректор О.Г.Бринза. За останні чотири роки в семінарії багато зроблено для поліпшення та розширення навчального процесу. Зокрема, тут відкрито музично-хоровий факультет, який очолив О.Б.Крещук. Факультет готує регентів хорів, диригентів оркестру та викладачів музичних дисциплін. На сьогодні 61 його випускник несе служіння в церквах нашого Братства.

Ірпінська Богословська Семінарія

У 1997 році на факультеті "Християнської освіти" спільно з Американським товариством "Служіння для глухих" було започатковано відділення сурдопедагогіки. 25 студентів цього відділення, крім богословських, опановують ще й спеціальні дисципліни, готуючись стати перекладачами для глухонімих і слабочуючих віруючих.

Майже 20 з 85 випускників пасторського факультету були організаторами регіональних Біблійних коледжів (Волинського, Закарпатського, Полтавського, Сумського, Кримського, Хмельницького), а також включилися в навчальний процес уже діючих (Запорізького, Донецького, Львівського, Рівненського та в місті Уфа — Башкирстан).

Для збереження зв`язку та впливу на навчальний процес керівництво Семінарії проводить періодичні зустрічі-наради з керівниками регіональних Біблійних коледжів. А також для випускників проводяться щорічні семінари та конференції з метою поширення та поглиблення богословських знань.

Київська Богословська Семінарія

Наймолодший з вищих учбових закладів нашого Братства — Київська Богословська Семінарія, організована за рішенням ВСО ЄХБ у 1995 році. Звичайно, сьогодні семінарія ще переживає період становлення. Багато зусиль було віддано створенню матеріально-технічної та навчальної бази, налагодженню практичних зв`язків з зарубіжними вищими учбовими закладами. Але відрадно, що є добрі наслідки цього.

На сьогодні семінарія повністю укомплектована професорсько-викладацькими кадрами. В основу її учбового процесу покладено чотири програми: трирічна "Вчитель християнської освіти", чотирирічна очно-заочна "Бакалавр богослов`я", чотирирічна очна "Магістр богослов`я" та дворічна "Доктор пасторського служіння".

Перший набір в семінарії відбувся у лютому 1996 року. Студентами факультетів "Бакалавр богослов`я" і "Магістр богослов`я" стали 60 наших братів. Тоді ж розпочалося навчання за програмою "Доктор пасторського служіння", на яке були зараховані 22 відповідальні працівники Братства: голови обласних об`єднань, пресвітери великих церков, викладачі біблійних коледжів та ін. А в лютому цього року відбувся перший захист дипломних праць на здобуття ступеню "Доктор пасторського служіння", який показав високу духовну і професійну зрілість, глибину біблійних знань наших братів.

Сьомий фестиваль молоді у м. Вінниці

Справедливим буде відзначити, що велика заслуга в організації роботи семінарії належить її ректору А.І.Прокопчуку. Випускник Даласької Богословської семінарії, магістр богослов`я, Анатолій Іванович з молодечим завзяттям взявся за цю відповідальну справу — організацію роботи вищого духовного учбового закладу.

Надіємося, що Господь допоможе йому та всьому колективу семінарії продовжити цю важливу працю для слави Його імення.

Так само багато можна було б сказати про всі середні учбові заклади.

Навчання за програмою BII почалося в Україні у 1990 році з допомогою місіонера Абрахама Байбла, який мав досвід такої роботи в Угорщині, Румунії і Росії. В Рівно, Луцьку, Чернівцях, Вінниці, Києві керівництво церков рекомендувало по 10-12 студентів для систематичного вивчення Біблії.

Одночасно в Харкові, Донецьку, Запоріжжі, Одесі було створено групи інтенсивного навчання пасторів.

Під час євангелізації

Результати їх самовідданої праці не забарилися. Вже весною 1992 року в шести учбових центрах навчалося 1274 учня. У 1997 році директором центру АБІУ став брат В`ячеслав Нестерук, його заступниками Олександр Романюк і Ярослав Прокопець.

Недільні школи

Велика увага в Братстві приділяється недільним школам. На сьогодні вони працюють у майже всіх, де є в цьому необхідність, церках ВСО ЄХБ. Відповідальними за навчальний матеріал для недільних шкіл є О.Г.Бринза — ректор Ірпінської Біблійної Семінарії,

Засідання правління ВСО ЄХБ з питань підготовки до 23-го з'їзду ЄХБ України

Н.Н.Семенова — завідуюча факультетом християнської освіти Київської Богословської семінарії та Т.В.Саннікова — методист Одеської Богословської семінарії. В усіх вищих і середніх учбових закладах Братства діють факультети підготовки вчителів недільних шкіл. Крім того регулярно проводилися семінари з основоположних біблійних принципів роботи з дітьми Центром Християнського Співробітництва. Ця робота організована таким чином, щоб охопити навчанням якомога більше вчителів недільних шкіл. Було створено регіональні команди у 1995 році в Сумах, Кіровограді, Миколаєві та Чернівцях. У 1996 році створено нові регіональні команди у Вінниці та Маріуполі. Це дало змогу, скажімо, тільки у минулому році провести 36 семінарів, які охопили навчанням 935 вчителів недільних шкіл. Велика увага також приділялася розробці методичного матеріалу та виданню необхідних програм для недільних шкіл. Корисними та популярними стали програма "Ключ", розроблена Одеською семінарією; євангелізаційна програма "Товариства Євангелізації дітей", методичні посібники та біблійні карти, видані "Центром Християнського Співробітництва".

Зустріч Катерини Шмідт (зліва) з дітьми-сиротами (Львівська обл.)

Молодіжне служіння

За звітний період під особливою увагою перебувало і молодіжне служіння. Бо молодь, це не тільки наше майбутнє, але й наше сьогодення.

Щороку проводилося по 5-7 обласних молодіжних конференцій та Всеукраїнський молодіжний фестиваль.

В липні 1994 року було проведено 8-й Всеукраїнський Конгрес євангельсько-баптистської молоді в м. Ворзель, неподалік від Києва. В червні 1994 року було проведено 4-й Фестиваль християнської молоді України в м. Орджонікідзе Дніпропетровської області, в якому взяли участь понад 400 молодих людей з церков нашого Братства.

У 1995 році відбувся 5-й Фестиваль молоді в м. Полтава, на який зібралося близько 800 душ. У 1996 році місцем проведення було обрано берег Чорного моря неподалік від м. Білгород-Дністровського. Це був 6-й Фестиваль, який зібрав представників з 24 областей України в кількості 1150 душ. І минулого літа, в липні, Вінниця приймала черговий 7-й Фестиваль молоді України. Цього року взяли участь делегації з 23 областей України в кількості 1400 душ.

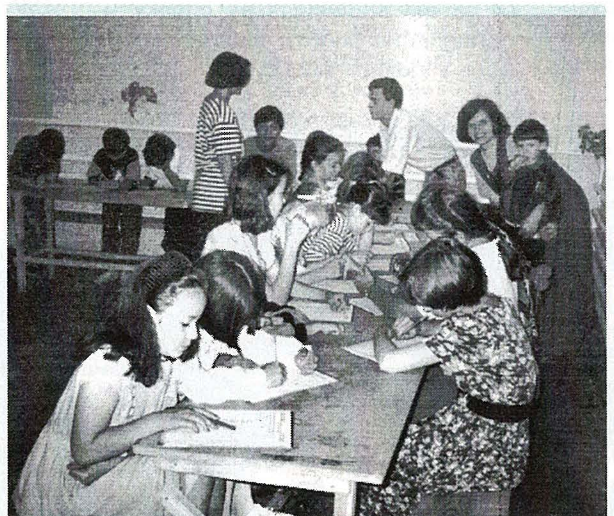
Метою таких заходів було не тільки створення свята для молоді, але й молодіжна братерська спільність, навчання.

Крім організації та проведення фестивалів молодіжний відділ спільно з місією «Рука допомоги», міжнародним молодіжним служінням та Центром Християнського Співробітництва проводив щорічні учбові конференції для лідерів молоді та духовно-повчальні конференції для всієї молоді по областях. Це надзвичайно важливий вид служіння серед молоді і тому завжди на такі конференції збиралася молодь з усієї області. Також багато областей кожного року мали свої молодіжні табори, євангелізаційні молодіжні служіння, в багатьох місцях є практика створення молодіжних клубів з метою євангелізації молоді.

Відповідальні сестри під час духовно-повчальної конференції, м. Київ

У своїй праці з молоддю керівництво відділу ставило єдину мету — організацію молоді на працю в церкві та активну участь в євангелізації нашого народу, закликало до посвяченості життя Господеві. Молодь — то складова частина наших церков, Братства і її потрібно правильно орієнтувати, навчати та опікувати. Ось з цією метою організовуються та проводяться фестивалі, конференції, зустрічі, навчання молодіжних лідерів.

Під час уроку в недільній школі

17 січня 1998 року на Українській молодіжній конференції П.М.Храпак звітував про роботу і згідно з Статутом молодіжного відділу після перебування двох строків на посаді керівника був переобраний. Керівником молодіжного відділу обрано Генадія Луценка, керівника молоді Київської центральної церкви "Дім Євангелія".

Сестринське служіння

За сім років існування Жіночого відділу ВСО ЄХБ Господь благословив працю сестер. Що це за праця?

1. Молитовне служіння

Майже в кожній церкві організовані групи молитви. В перший понеділок листопада місяця всі групи беруть участь у Всесвітньому Дні Молитви. 24 числа кожного місяця — сестри в молитві перед Богом за працю Жіночого відділу України і за те, щоб Господь благословив напрями цієї праці. Були проведені духовно-навчальні конференції, зокрема з відомою американською письменницею Евеліною Кройстенсонс, на тему: "Що відбувається, коли жінка молиться?"

2. Вивчення Слова Божого - Іс.Навин 1.

Збулася мрія багатьох сестер - можливість вивчення Слова Божого за однією програмою. З ласки наших сестер з Англії ми одержали програму по курсу "Знай свою Біблію". Відтепер усі бажаючі дістали можливість мати навчальний матеріал.

3. Служіння милосердя

Цим даром може служити кожна жінка. Сьогодні, як і раніше, світ потребує любові. Так багато сиріт, забутих самотніх людей, інвалідів. Члени церкви мають опіку. Але ми покликані на служіння всім. Тому сестри з радістю в`яжуть, шиють, печуть, відвідують сирітські будинки, інтернати, будинки пристарілих, лікарні, госпіталі. Лагідність рук, любов Божа зігрівають серця обездолених. А відтак і звістка про спасіння через Ісуса Христа доходить до багатьох сердець.

Дякуючи добрим серцям наших сестер з Німеччини, сироти семи областей України мають щомісячну підтримку. Велика частка в цьому служінні і сестер з Української діаспори.

Сестри України вчаться жертвувати і при скруті сьогодення. Щоквартально вноситься посильна пожертва в касу Союзу.

Отже, разом в молитві, вивчаючи Слово Боже і творячи добро всім, чекаємо приходу нашого Господа.

Хрещення у Київській церкві «Дім Євангелія», 1997 рік.

Звершують Вечерю Господню (зліва направо) П.В.Сердюк і довголітні працівники нашого Братства В.Ю.Логвиненко та П.М.Цап

Видавнича діяльність

За останні чотири роки значно зросла і видавнича діяльність у нашому Братстві. На зміну газети "Християнське життя" з 1997 року почав видаватися журнал "Євангельська нива". І як свідчать листи читачів він уже завоював їх симпатії. У Донецьку видається "Слово веры", у Луцьку "Волинь християнська", у Криму "Жизнь и вера", у Львові "Благовісник Галичини", в Одесі альманах "Богомыслие". Крім періодичних видається і багато інших друкованих видань, які задовільняють потреби наших віруючих. Це і науково-методична література для проповідників, пасторів, учителів недільних шкіл, різні учбові посібники для студентів. Великий внесок у цю справу робить Одеська Богословська семінарія. За останні п`ять років тут підготовлено і випущено у світ понад 60 нових видань загальним тиражем 25 тис. примірників. Особливою популярністю в Братстві користується п`ятирічна програма "Ключ" для недільних шкіл.

Періодичні видання ЄХБ

Багато зроблено для видання збірників для загального, хорового та дитячого співу, підручників Ірпінської Біблійної Семінарією. В цю працю сьогодні включається і Київська Богословська Семінарія.

Слід сказати, що добре попрацювала і Місійна книжкова фабрика в Луцьку,

де друкуються наші журнали «Євангельська нива», «Післанець правди», «Волинь християнська. Тільки за період з 1994 по 1997 р. включно тут було надруковано мільйон книг. До того ж устаткування і колектив фабрики забезпечують високу якість друкованої продукції.

Міжнародна діяльність

За звітний період міжнародна діяльність ВСО ЄХБ була представлена в таких міжнародних організаціях як Європейська Баптистська Федерація та Всесвітній Союз Баптистів.

Потреби кожної області висвітлювались у багатьох міжнародних представництвах та місіях для отримання допомоги в церковній діяльності, організації новий церков та будівництві домів молитви.

У 1997 році влітку у Вінниці відбувся I Всеукраїнський Конгрес ЄХБ, який став величним святом єднання у Христі Ісусі віруючих українців з усього світу. А восени Україну з офіційним візитом відвідав Голова ВСБ Нелсон Фаніні.

Радіоблаговістя

Щорічно наше Братство проводило конференції і семінари для пасторів, проповідників з участю багатьох закордонних місій і союзів. В нарадах ВСО ЄХБ брали участь Генеральний секретар Д.Лотц, секретар ЄБФ К.Х.Вальтер. А в лютому цього року Братство відвідав новообраний президент ЄБФ Девід Кофі.

Ще один вид служіння, яке має місце у нашому Братстві, це радіослужіння. Сьогодні це добре організована і ефективно працююча система, що включає не тільки республіканське щоденне мовлення, але й мовлення в регіонах.

Засідання комітету ВСБ на Генеральній нараді в Ванкувері, Канада

Так, ми маємо сьогодні на Україні 5 щотижневих 30-хвилинних християнських радіопередач в середньохвильовому діапазоні та 7 щоденних 30-хвилинних передач в

Семінар з радіоблаговістя

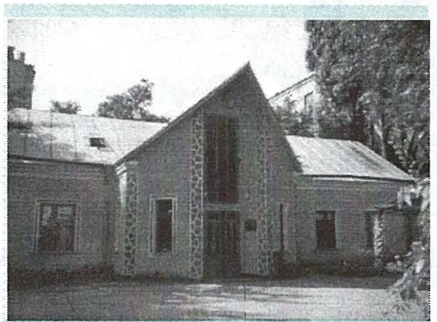
тому ж діапазоні. Регіональні радіопередачі передаються в Вінницькій, Хмельницькій, Полтавській областях і в Республіці Крим. У 1997 році відкрита студія у Харкові для роботи як на область, так і на весь Східний регіон.

А починалася радіоробота в Україні з однієї передачі "Через Біблію до живого Бога". Започаткував цю роботу спільно з працівниками ТрансСвітового радіо та завдяки їх допомозі Віталій Володимирович Козубовський, пастор Київської церкви ЄХБ «Дім Євангелія». Значну допомогу надали і працівники Білоруської Студії ТСР, де записувалися перші українські радіопередачі. Сьогодні українська Редакція ТСР чудово обладнана і має все необхідне для радіоблаговістя, за що її працівники, як і всі віруючі нашого Братства вдячні Господу і братам з Німецького Дому Радіомовлення. А про те, що радіослужіння так необхідне нашому народу, нашій країні свідчать численні листи слухачів, які пізнали Бога і прийняли Його як Спасителя завдяки християнським радіопередачам. А у Вінницькій і Луганській областях навіть організувалися нові церкви.

Наприкінці 1997 року в Броварах була проведена конференція по душеопікунству та роботі з листами радіослухачів. В ній взяли участь радіопроповідники з України, Росії та Білорусі. Вони поділилися досвідом, обмінялися думками щодо поліпшення цього служіння, накреслили плани на майбутнє.

Отже, підсумовуючи все зроблене за чотири роки в Братстві з місіонерського служіння, відкриття нових церков, роботи з дітьми, молоддю, освіти, сестринського служіння, міжнародної та видавничої діяльності, можна з вдячністю сказати, як сказав колись Самуїл: «Евен-Єзер»... Аж доти допоміг нам Господь» (1 Цар. 7:12). Можливо, не всі види діяльності охоплено у даній статті, але Бог бачить працю кожного з нас.

Будемо молитися, щоб і надалі Господь допомагав нам і благословляв у всіх справах, що робляться для слави Його.□

Духовний центр Братства (Київ, вул Толстого, 3а)

КОНФЕРЕНЦІЇ ОБЛАСНИХ ОБ'ЄДНАНЬ ЄХБ

Впродовж жовтня, листопада, грудня минулого року в плані підготовки до чергового 23-го з`їзду Братства проходили звітно-виборчі конференції обласних Об`єднань церков ЄХБ

Усі 25 конференцій пройшли в атмосфері щирості та відвертості. Старші пресвітери областей звітували про виконану роботу за звітний період.

Жваво і активно відбувалося обговорення стану духовної праці, яка у кожній області визнана хорошою і задовільною.

Крім цього на конференціях представники церков областей серйозно і відповідально віднеслися до обрання старшого пресвітера, його заступників та помічників, а також складу Ради Об`єднання.

Нижче подаємо результати конференцій по обранню старших пресвітерів. Але перед цим зазначимо, що в ряді областей назрівають зміни в керівництві, у підходах до праці. Сподіваємося, вони пройдуть після з`їзду природнім благословенним шляхом, як це сталося в минулі 4 роки, коли у 12 областях відбулися обрання нового складу керівництва. Ці зміни сталися власне так, як радили слова гасла минулого з`їзду "Усе у вас нехай буде з любов`ю!" Під цим гаслом прожито міжз`їздівські 4 роки. Під ним пройшли усі звітно-виборчі конференції в областях. Тому охоче подаємо їх результати.□

Область	Дата	Прізвище, ім`я, по батькові	Область	Дата	Прізвище, ім`я, по батькові
Вінницька	29.11.1997	Малініч І.А.	Миколаївська	04.10.1997	Борщик М.М.
Волинська	11.10.1997	Чайка В.Г.	Одеська	13.12.1997	Шемчишин В.П.
Дніпропетровська	22.11.1997	Корнута С.І.	Полтавська	20.12.1997	Соловйов Л.А.
Донецька	20.12.1997	Карпенко С.Ф.	Рівненська	01.11.1997	Нестерук В.В.
Житомирська	18.10.1997	Дайнека М.І.	Сумська	08.11.1997	Савченко В.П.
Закарпатська	18.10.1997	Немеш С.В.	Тернопільська	22.11.1997	Шміліховський І.І.
Запорізька	15.11.1997	Метленко П.П.	Харківська	11.10.1997	Шевченко В.А.
Ів.-Франківська	25.10.1997	Щербюк В.Я.	Херсонська	06.12.1997	Євтушенко П.С.
Київська	06.12.1997	Чорненький М.М.	Хмельницька	20.12.1997	Каспров М.Є.
Кіровоградська	08.11.1997	Мамалат А.П.	Черкаська	18.10.1997	Білоус В.І.
Крим	25.10.1997	Левчук І.Н.	Чернігівська	29.11.1997	Старенок В.Д.
Львівська	06.12.1997	Романюк І.М.	Чернівецька	15.11.1997	Куцюруба В.І.
Луганська	01.11.1997	Бережний А.А.			

Конференція ЄХБ Запорізької області

Конференція ЄХБ Київської області

ЖИТТЯ БРАТСТВА МОВОЮ ЦИФР

Мова цифр — особлива мова. Адже, власне, цифри є показниками виміру і якнайкраще розповідають про те, як рясно зародила нива нашого Братства.

Тому подаємо ці статистичні дані для роздумів, аналізу, порівнянь. За ними стоїть нелегка, але благословенна праця впродовж чотирьох років: хтось сіяв, хтось поливав, хтось доглядав...

Поміркуємо над ними.

ХРЕЩЕННЯ: Бог рясно поблагословив посів і кожного року майже 10 тисяч душ приєднувалося до церков Братства. Найбільш урожайним був минулий рік. Характерно, що три члени церкви кожного року в середньому приводили одну душу до Господа. Є підстави сподіватися, що пора почати робити це удвох.

ЦЕРКВИ: Бог рясно благословив працю відкриття нових церков і за 4 роки наше Братство збільшилося на 579 церков, тобто зросло майже у півтора рази. А це означає, що курс на подвоєння церков до 2000 року – вірний. Є всі підстави цього сподіватися, адже вже є обласні об`єднання, які зробили це за 4 роки: Івано-Франківське з 13 церков зросло до 27, майже вдвічі зросли Волинське і Харківське обласні Об`єднання ЄХБ.

ЧЛЕНСТВО: Щорічно помітно зростає кількість членів у церквах Братства. Братство кількісно зростає в середньому на 5 тисяч членів щорічно, що становить 20 відсотків. Хоч, правда, ця статистика подекуди і сумна: є області (Тернопільська, Чернігівська, Кіровоградська і Харківська), в яких за 4 роки поменшала кількість членів церков. Причини різні: і еміграція, і вихід церков до Союзу ХВЄ та ін.

Такими є загальні міркування. Ви ж можете продовжити їх конкретно: віднайти свою область, проаналізувати, а також порівняти із життям ваших сусідів тощо.

ХРЕЩЕННЯ	1994	1995	1996	1997	за чотири роки
I. КАРПАТСЬКИЙ РЕГІОН					
1. Львівська	255	211	263	237	966
2. Закарпатська	154	270	221	250	895
3. Ів.-Франківська	79	88	118	110	395
4. Чернівецька	700	654	672	652	2678
	1188	1223	1274	1249	4934
II. ЗАХІДНИЙ РЕГІОН					
5. Хмельницька	222	179	273	338	1012
6. Волинська	348	540	422	503	1813
7. Рівненська	336	418	366	451	1571
8. Тернопільська	12	37	62	25	136
	918	1174	1123	1317	4532
III. ПІВНІЧНИЙ РЕГІОН					
9. Київська	820	727	670	865	3082
10. Житомирська	211	319	248	261	1039
11. Сумська	252	235	211	263	961
12. Чернігівська	84	108	116	155	463
	1367	1389	1245	1544	5545
IV. ЦЕНТРАЛЬНИЙ РЕГІОН					
13. Полтавська	204	254	254	242	954
14. Вінницька	425	417	396	607	1845
15. Кіровоградська	245	100	138	308	791
16. Черкаська	401	401	424	561	1787
	1275	1172	1212	1718	5377
V. СХІДНИЙ РЕГІОН					
17. Донецька	1196	997	922	994	4109
18. Дніпропетровська	522	466	571	607	2166
19. Луганська	313	337	359	430	1439
20. Харківська	370	285	210	270	1135
	2401	2085	2062	2301	8849
VI. ПІВДЕННИЙ РЕГІОН					
21. Одеська	448	546	508	662	2164
22. Запорізька	544	595	471	550	2160
23. Крим	466	457	363	410	1696
24. Миколаївська	194	246	185	336	961
25. Херсонська	398	315	293	495	1501
	2050	2159	1820	2453	8482
ВСЬОГО по Союзу:	9199	9202	8736	10582	37719

ЦЕРКОВ							ЧЛЕНІВ						
1994	1995	1996	1997	1998	приріст за 4 роки	ріст (разів)	1994	1995	1996	1997	1998	приріст за 4 роки	приріст у %
I. КАРПАТСЬКИЙ РЕГІОН													
35	40	45	51	58	+ 23	1.65	3120	3337	3442	3575	3610	+ 490	0.15
44	45	48	50	53	+ 9	1.2	3002	2858	3119	3294	3420	+ 418	0.14
13	20	21	23	27	+ 14	2.1	838	849	924	1007	1027	+ 189	0.20
97	104	108	137	144	+ 47	1.5	8239	8630	9020	9266	9509	+ 1270	0.15
189	209	222	261	282	+ 93	1.5	15199	15674	16505	17142	17566	+ 2367	0.16
II. ЗАХІДНИЙ РЕГІОН													
95	99	104	114	128	+ 33	1.3	4264	4334	4417	4621	4785	+ 521	0.10
62	70	102	114	116	+ 54	1.9	5746	6001	6360	6470	6220	+ 474	0.08
58	59	64	75	90	+ 32	1.6	5567	5698	6007	6024	6328	+ 761	0.14
9	8	8	10	12	+ 3	1.3	484	376	408	520	462	- 22	- 0.05
224	236	278	313	346	+ 122	1.5	16061	16409	17192	17635	17795	+ 1734	0.10
III. ПІВНІЧНИЙ РЕГІОН													
87	119	123	134	137	+ 50	1.6	7514	8523	8987	9246	9990	+ 2476	0.30
55	67	68	70	75	+ 20	1.4	2694	2843	2954	3005	3107	+ 413	0.15
55	57	60	63	65	+ 10	1.2	3122	3263	3300	3260	3452	+ 330	0.10
52	53	54	57	61	+ 9	1.2	1924	1913	1953	1774	1824	- 100	- 0.05
249	296	305	324	338	+ 89	1.4	15254	16542	17194	17285	18373	+ 3119	0.20
IV. ЦЕНТРАЛЬНИЙ РЕГІОН													
23	20	26	29	29	+ 6	1.3	1685	1773	1939	2129	2306	+ 621	0.40
102	108	108	109	130	+ 28	1.3	4036	4263	4562	4765	5461	+ 1425	0.35
37	39	38	38	49	+ 12	1.3	2040	1830	1795	1681	1837	- 203	- 0.10
80	84	88	99	120	+ 40	1.5	4524	4670	4700	5096	5582	+ 1058	0.20
242	251	260	275	328	+ 86	1.35	12285	12536	12996	13671	15186	+ 2901	0.20
V. СХІДНИЙ РЕГІОН													
77	83	86	91	97	+ 20	1.3	14858	16189	16879	17820	18678	+ 3820	0.25
40	43	45	46	56	+ 16	1.4	5235	5552	5737	5936	6260	+ 1025	0.20
32	36	38	43	46	+ 14	1.4	3485	3700	3819	3868	4072	+ 587	0.17
53	72	80	88	95	+ 42	1.8	5656	5576	5799	5930	5436	- 220	- 0.04
202	234	249	268	294	+ 92	1.45	29234	31017	32234	33554	34446	+ 5212	0.18
VI. ПІВДЕННИЙ РЕГІОН													
67	70	78	86	98	+ 31	1.5	5320	5567	6020	6455	6895	+ 1575	0.30
51	55	58	60	71	+ 20	1.4	5086	5050	5446	5666	5924	+ 838	0.16
25	33	33	39	42	+ 17	1.7	3367	3480	3829	4060	3836	+ 469	0.14
22	25	27	29	38	+ 16	1.7	1946	2009	2174	2203	2407	+ 461	0.20
24	28	30	33	37	+ 13	1.5	2055	2308	2444	2675	3029	+ 974	0.50
189	211	226	247	286	+ 97	1.5	17774	18414	19913	21059	22091	+ 4317	0.20
1295	1437	1540	1688	1874	+ 579	1.45	105807	110552	116034	120346	125457	+19650	0.20

ВІРОВЧЕННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН-БАПТИСТІВ*

1 ПРО СЛОВО БОЖЕ, АБО СВЯТЕ ПИСАННЯ

Ми віримо, що Біблія, книги Святого Писання Старого та Нового Завітів канонічні, є Словом Божим, що написане за натхненням Святого Духа, і складається з тридцяти дев'яти книг Старого Завіту та двадцяти семи книг Нового Завіту.

«Освяти Ти їх правдою! Твоє слово – то правда» — Ін. 17:17, Рим. 3:22.

Біблія – доскональне одкровення Бога роду людському – є правдивим джерелом богопізнання. Вона відкриває волю Божу, містить заповіді Божі, закони та пророцтва і вказує шлях до спасіння. «Усе Писання Богом натхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності» – 2 Тим. 3:16.

«Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, провадженi Духом Святим» – 2 Пет. 1:21; Єр. 1:9, 27:18, 36:1-4; 2 Пет. 1:15-20; Еф. 3:3; 1 Сол. 2:13; 1 Кор. 2:13. «Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб віруючи, життя мали в Ім'я Його!» — Ін. 20:31. «Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя, і від міста святого, що написане в книзі оцій» – Об. 22:18-19.

Біблія відкриває істину, звіщає про Божу любов і вічне життя у Христі Ісусі.

«Промовляє до нього Ісус: «Я —дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене» — Ін. 14:6.

«Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» – 1 Ін. 4:10.

«Бог життя вічне нам дав, а життя це – у Сині Його» – 1 Ін. 5:11; Ін. 20:31.

Святе Писання є джерелом християнської віри і духовним керівництвом для віруючих.

«Віра від слухання, а слухання через Слово Христове» — Рим. 10:17.

«І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці» – 2 Пет. 1:19; Іс. Нав. 1:7-8; Мт. 22:29; Рим. 15:4; 2 Тим. 3:14, 16; Євр. 4:12.

2 ПРО БОГА

Ми віруємо в єдиного, живого, істинного Бога.

«Щоб ти пізнав, що Господь – Він Бог, і нема іншого, окрім Нього» – Повт. Зак. 4:35.

«Так говорить... Господь Саваот: Я перший, і Я останній, і Бога нема, окрім Мене!» — Іс. 44:6, 45:5-6; Пс. 90:2; Єр. 10:10; Дан. 6:26; Мр. 12:29, 32; Ін. 17:3.

Ми віруємо в премудрого, всюдисущого, всевидющого і всемогутнього Бога, Який не має ні початку, ні кінця.

«Великий Господь наш, та дужий на силі, Його мудрости міри нема!» – Пс. 147:5.

«Ти знаєш сидіння моє та вставання моє, думку мою розумієш здалека» – Пс. 139:2.

«Господеві відвіку відомі всі вчинки його» – Дії 15:18; Пр. 5:21, 15:3; Пс. 102:28, 139:7-10; Єр. 23:23-24; 1 Тим. 1:17; Євр. 4:13.

«Я Бог Всемогутній!» – Бут. 17:1.

Ми віруємо в Бога, Творця, що створив небо, землю і все, що наповнює їх.

«Я землю вчинив і створив людину на ній, небеса Я руками Своїми простяг і про їхні зорі звелів» – Іс. 45:12.

«Господня земля, і все, що на ній, вселенна і мешканці її» – Пс. 24:1; Бут. 1:3; Пс.107:25-29; Наума 1:5; Іс. 40:26-29; Дії 17:24-28.

Ми віруємо, що Бог є Дух, і як Дух Він невидимий для людей.

«Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та правді вклонятись» – Ін. 4:24; Вих. 33:20; Ін. 1:18; 1 Ін. 4:12; 1 Тим. 6:16.

Однак, «Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме» – Рим 1:20.

Ми віруємо, що Бог довершений, праведний і святий.

«Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» – Мт. 5:48.

«Але за Святим, що покликав вас, будьте і самі святі в усім вашім поводженні, бо написано: «Будьте святі, — Я бо святий!» – 1 Пет. 1:15-16; Повт. Зак. 32:4; Іс. 57:15.

Бог милосердний, справедливий, співчутливий.

«Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!» – Лк. 6:36.

«Ти праведний, Господи, і прямі Твої присуди» – Пс. 99:9, 119:137.

«Вельми Господь милостивий та щедрий» – Як. 5:11; Пс. 86:5, 115:5; Лк. 10:37; Мт. 9:36, 14:14; Лк. 7:13; Євр. 4:15.

Ми віруємо, що «Бог є любов», і ця любов явлена людству в Ісусі Христі.

«Ми пізнали й увірували в ту любов, що Бог її має до нас. Бог є любов... Любов Божа до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ» – 1 Ін. 4:16, 9, 13, 15, 14, 21, 17; 1 Ін. 4:9-10; Рим. 5:8; Еф. 2:4-5; 1 Тим 2:4.

3 ПРО ТРИЄДНІСТЬ БОГА

Ми віруємо в триєдиного, єдиносущого Бога Отця, Сина і Святого Духа.

«Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці Троє – Одно» – 1 Ін. 5:7; Бут.1:16, 3:22, 11:7; Іс. 6:8; 48:16.

«І охристившись, Ісус зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сходив на Нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» – Мт. 3:16-17.

Бог Отець. «Із передбачення Бога Отця...» – 1 Пет. 1:2.

«Та для нас один Бог – Отець» — 1 Кор. 8:6.

Бог Син – Ісус Христос. «Бо відзначив Його Бог Отець» – Ін. 6:27. «Що їхні й отці, і від них же тілом Христос, що Він над усіма Бог, благословенний навіки, амінь» – Рим. 9:5.

«І, безперечно – велика тайна благочестя: Бог з'явився в тілі» – 1 Тим. 3:16.

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» – Ін. 1:1.

«Я й Отець – Ми Одне!» – Ін. 10:30.

«Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним» – Фил. 2:6.

«Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця і Сина, і Святого Духа» – Мт. 28:19.

«Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і спільність Святого Духа нехай буде зо всіма вами! Амінь» — 2 Кор. 13:13.

Бог Дух Святий. «І промовив Петро: «Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав та присвоїв із заплати за землю?.. Ти не людям неправду сказав, але Богові!» – Дії 5:3-4; 1 Кор. 3:16.

Ми віруємо, що кожна народжена згори людина має в собі Отця, Сина і Духа Святого.

«А хто пробуває в науці Його, той має і Отця, і Сина» — 2 Ін. 9. «Хто визнає Сина, той має Отця» – 1 Ін. 2:23.

«Чи не знаєте ви, що ви – Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?» – 1 Кор. 3:16; Рим. 8:9.

4 ПРО ІСУСА ХРИСТА – СИНА БОЖОГО

Ми віруємо, що Ісус Христос є Син Божий, від вічності сущий Бог.

«Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він – Бог правдивий» – 1 Ін. 5:20; Рим. 9:5.

Христос – вічно сущий Творець всесвіту і Він володарює над усім творінням.

«Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» – Ін. 1:30.

«Бо то Ним створено все на небі і на землі» — Кол. 1:16.

«Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, Хто є і Хто був, і Хто має прийти» – Об. 1:8.

«А вони запитали Його: «Хто Ти такий?» І Ісус відказав їм: «Той, Хто спочатку, як і говорю Я до вас» – Ін. 8:25.

«Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творива; Він є перший від усього, і все Ним стоїть» – Кол. 1:15, 17; Ін. 3:13, 6:62, 17:15, 24; 1 Кор. 15:47.

Христос всевідаючий, всюдисущий, святий, непричетний до зла.

«Але Сам Ісус їм не звірявся, бо Сам знав усіх, і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, — бо знав Сам, що в людині було» – Ін. 2:24-25.

«І немає створіння, щоб сховалось пред Ним, але все наге та відкрите перед очима Його» – Євр. 4:13; Мт. 9:3-4; Ін. 1:48-49, 4:29; Кол. 2:3.

«Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них» – Мт. 18:20.

«І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно до кінця віку!» — Мт. 28:20.

«Отакий бо потрібний нам Первосвященик: святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, що вищий над небеса» — Євр. 7:26.

Ми віруємо, що Бог від вічності передбачив Свого однородженого Сина Ісуса Христа як жертву умилостивлення і спасіння роду людського.

«Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина» – Гал. 4:4, «в подобі гріховного тіла, і за гріх

* *Прийнято у 1985 році на 43-му з'їзді Всесвітнього Союзу Баптистів як допоміжний матеріал для духовного виховання віруючих*

осудив гріх у тілі» – Рим. 8:3. «Відкуплені... дорогоцінною кров'ю Христа як непорочного й чистого Ягняти, що призначений був іще перед закладинами світу» – 1 Пет. 18:20; Іс. 53:5; 1 Пет. 2:24, 3:18.

Ісус Христос зачатий від Духа Святого, народився від діви Марії, з'єднавши у Собі божественне єство з людським.

«Тоді Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» – Іс. 7:14.

«Бо зачате в ній – то від Духа Святого» – Мт. 1:20.

«І Ангол промовив у відповідь їй: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий» — Лк. 1:35.

«І, безперечно – велика тайна благочестя: Бог з'явився в тілі» – 1 Тим. 3:16; Рим. 1:3-4.

Ми віруємо, що Ісус Христос є єдиний посередник між Богом і людиною.

«Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, — людина Христос Ісус» – 1 Тим. 2:5. «І щоб Ним поєднати з Собою все, примиривши кров'ю хреста Його, через Нього, чи то земне, чи то небесне» – Кол. 1:20.

Ми віруємо, що «Христос був умер ради наших гріхів, за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес, за Писанням» – 1 Кор. 15:3-4.

Христос «виданий за наші гріхи і воскрес для виправдання нашого» – Рим. 4:25; Дії 13:39; Рим. 5:18; Євр. 9:11, 26.

Він є Переможцем над дияволом, пеклом і смертю. «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» – 1 Кор. 15:55.

Він смертю позбавив сили «того, хто має владу смерті, цебто диявола» — Євр. 2:14-15; 1 Ін. 3:8; Лк. 4:33-36, 41; 2 Тим. 1:10; Об. 20:2-3, 14.

Ми віруємо, що Христос є обітований Помазаник Божий – Месія і єдиний Спаситель світу.

«Ото ж, нехай весь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви» – Дії 2:36.

«На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилування» – Лк. 4:18-19.

«Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали» — Дії 4:12.

«Прощати гріхи на землі має право Син Людський» – Мт. 9:6; Ін. 4:42, 10:28; 1 Пет. 1:18-19; Гал 1:4, 2:20; Еф. 5:2; 1 Тим. 2:6; Тита 2:14; Євр. 9:12.

Ми віруємо, що воскреслий Ісус Христос вознісся на небо, посів по правицю Бога і зробився Ходатаєм за нас перед Отцем Небесним і Первосвящеником майбутніх благ.

«Господь... вознісся на небо, — і сів по Божій правиці» — Мр. 16:19.

«Христос увійшов... в саме небо, щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас» — Євр. 9:24.

«Маємо Заступника перед Отцем, — Ісуса Христа праведного» — 1 Ін. 2:1; Євр. 7:24-25; 1 Тим. 2:5-6; 3:16.

«Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов... з власною кров'ю, увійшов до святині один раз, та й набув вічне відкуплення» — Євр. 9:11-12, 7:21-28, 8:1-6.

Ми віруємо, що воскреслий, вознесений і прославлений Ісус Христос є Засновником і Главою Церкви.

«Побудую Я Церкву Мою» – Мт. 16:18; «І Він Голова тілу, Церкви» — Кол. 1:18; Еф. 1:22-23, 5:23.

Ми віруємо, що Ісус Христос знову прийде в силі судити живих і мертвих.

«Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові» — Ін. 5:22. «Бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і подав доказ всім, із мертвих Його воскресивши» – Дії 17:31, 1:11; Об. 19:11-16.

«І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді «заголосять всі земні племена», і побачать вони «Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних» із великою потугою і славою» – Мт. 24:30; Мр. 14:62; Лк. 21:27; Дії 1:11.

5 ПРО ДУХА СВЯТОГО

Ми віруємо, що Дух Святий володіє усіма божественними властивостями – Дії 5:3-4, а саме:

– всемогутністю – Рим. 15:19;

– всевіданням – «Усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини» — 1 Кор. 2:10;

– всюдисущністю – «Куди я від Духа Твого піду» – Пс. 139:7;

– святістю – «І не засмучуйте Духа Святого Божого» – Еф. 4:30.

Дух Святий від віку звершує дії Божі.

«Дух Божий мене учинив, й оживляє мене Всемогутнього подих» — Йова 33:4. «Посилаєш Ти Духа Свого – вони творяться, і Ти відновлюєш обличчя землі» — Пс. 104:30.

Дух Святий надихав пророків і апостолів.

«Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» — 2 Пет. 1:21.

Ми віруємо, що Дух Святий був посланий у день П'ятидесятниці для свідчення про Христа, для прославлення Його і для збудування Церкви.

«То ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас» — Дії 1:8.

«А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, — Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене» – Ін. 15:26, 16:7. «Він прославить Мене» – Ін. 16:14.

«Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне... і всі ми напоєні Духом одним» — 1 Кор. 12:13.

Дух Святий докоряє світові про гріх, про правду, про суд – Ін. 16:8-9, відроджує людину, що увірувала – Ін. 3:3-5; Тита 3:5, живе в ній – 1 Кор. 3:16; Рим. 8:9 — і сприяє її духовному росту.

Ми віруємо, що Дух Святий навчає, керує, наставляє, викриває, підбадьорює і втішає віруючих.

«Утішитель же, Дух Святий, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» — Ін. 14:26.

«А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного» – 1 Кор. 2:12-13; Ін. 16:13; Дії 8:29, 13:2, 16:6-7; Ін. 2:20, 27.

«Щоб Він дав вам за багатством слави Своєї міцно утвердитися Духом Його в чоловікові внутрішнім.., щоб ви, укорінені і утверджені в любові, могли зрозуміти з усіма святими, що є ширина, довжина, глибина і вишина, і зрозуміти любов Христову, яка перевищує розуміння, щоб вам сповнитися всією повнотою Божою» — Еф. 3:16, 18-19.

«А такими були декотрі з вас, але обмилися, але освятилися, але оправдалися іменем Господа Ісуса Христа і Духом Бога нашого» — 1 Кор. 6:11; Рим. 8:13-14; 2 Кор. 3:17-18; 2 Тим. 1:7.

«У Ньому і ви, почувши слово істини, благовістя вашого спасіння, та увірувавши в Нього, були запечатані обітованим Святим Духом» — Еф. 1:13, 4:30; 1 Кор. 3:16, 6:19.

Ми віруємо, що Дух Святий неодноразово наповнює Собою відроджену людину і дарує їй силу для святого життя та свідоцтва про Ісуса Христа.

«І сповнились Духом Святим, і говорили слово Боже з сміливістю» — Дії 4:31.

«І не впивайтесь вином.., а краще сповнюйтесь Духом» — Еф. 5:18; Дії 1:8, 2:4, 5:3, 9:17, 13:9.

«І слово моє і проповідь моя були... в явленні Духа і сили» — 1 Кор. 2:4.

Дух Святий дарує дітям Божим здатність приносити плід: «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість» — Гал. 5:22; Еф. 5:9.

Дух Святий підкріплює нас в немочах наших та заступається за нас: «Так само і Дух допомагає нам в немочах наших; так як ми не знаємо про що молитися, як належить, але Дух Святий заступається за нас зітханнями невимовними» — Рим. 8:26.

Ми віруємо, що Дух Святий наділяє віруючих благодатними дарами для служіння у Церкві: дарами проповіді Євангелії, духовного виховання, допомоги, єдності у Христі з іншими.

«І кожному дається виявлення Духа на користь. Одному дається Духом слово мудрості, а іншому слово знання, тим же Духом; ...іншому творення чудес; іншому пророкування; іншому розпізнавання духів; іншому різні мови; іншому вияснювання мов. Але все те робить один і той же Дух, наділяючи кожного окремо, як Він хоче» — 1 Кор. 12:7-11, 28.

6 ПРО ЛЮДИНУ

Сотворіння людини. Ми віруємо, що людина була створена Богом безгрішною за образом і подобою Його.

«І Бог на Свій образ людину створив, як чоловіка та жінку створив їх» – Бут.1:27, 26, 2:7, 5:1; Екл. 7:29.

«Я землю вчинив і створив людину на ній» — Іс. 45:12.

Людина створена триєдиною. Вона має дух, душу і тіло – Бут. 2:7; 1 Сол. 5:23.

Бог дав людині мудрість і владу для володіння навколишнім світом.

«І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: "Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» – Бут. 1:28.

«І взяв Господь Бог людину, і в Едемському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала» – Бут. 2:15.

«Учинив Ти його володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив» – Пс. 8:7.

Бог сотворив людину із свободною волею, отже вона сама може зробити вибір між добром і злом.

«І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: «Із кожного дерева в Раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла – не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» – Бут. 2:16-17.

«Виберіть сьогодні, кому будете служити... А я та дім мій будемо служити Господеві» — Іс. Нав. 24:15.

«Так говорить Господь: Ось Я даю перед вами дорогу життя й дорогу смерті» — Єр. 21:8; Повт. Зак. 30:19.

Гріхопадіння людини. Людина порушила повеління Бога і впала в гріх. Через гріхопадіння Адама все людство успадкувало гріх і смерть.

«Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили» – Рим. 5:12.

«Бо тільки переступи ваші відділювали вас від вашого Бога, і ваші провини ховали обличчя Його від вас» — Іс. 59:2.

Викуплення людини. Ми віруємо, що наше викуплення звершено на Голгофському хресті через добровільну жертву Ісуса Христа за наші гріхи.

«На другий день Іоан бачить Ісуса, що іде до нього, і говорить: «Ось Агнець Божий, Котрий бере на себе гріх світу» — Ін. 1:29.

«Син Людський не прийшов для того, щоб Йому служили, а щоб послужити і віддати душу Свою для викуплення багатьох» — Мт. 20:28: Іс. 53:4-7; Дії 4:10-12; 1 Пет. 1:18-19.

«Він Сам возніс гріхи наші тілом Своїм на дерево, щоб ми, вмерши для гріха, жили для праведності; ранами Його ви зцілилися» – 1 Пет. 2:24; Євр. 9:11-15.

У Христі Бог пропонує людині спасіння даром.

«Бо з'явилася благодать Божа, що спасає всіх лю-

дей» – Титу 2:11; Мт. 11:28-30,18:11; 2 Пет. 3:9; 1 Тим. 2:4.

«[Всі] оправдуються даром, Божою благодаттю, через викуплення в Христі Ісусі» – Рим. 3:24.

Від людини залежить – прийняти вірою запропоноване спасіння і життя вічне чи відкинути його.

«Хто увірує й охреститься, той буде спасений; хто ж не увірує, той осуджений буде» – Мр. 16:16.

«Я, світло, прийшов у світ, щоб кожен, хто вірує в Мене, не залишався в темряві... Хто відкидає Мене і не приймає слів Моїх, той має суддю собі: слово, яке Я говорив, воно буде судити його останнього дня» — Ін. 12:46; Ін. 3:18, 5:39-40; Євр. 10:38.

«Всякий віруючий в Нього одержить прощення гріхів іменням Його» – Дії 10:43.

Ми віруємо, що для навернення грішника до Бога необхідна віра, яка дається людині через дію Духа Святого і слухання Слова Божого.

«І коли Він прийде, то докорить світ за гріх, і за правду, і за суд» — Ін. 16:8-9. «Тож віра від слухання, а слухання від Слова Божого» – Рим. 10:17; Євр. 11:6; Дії 4:4.

Віра веде людину до покаяння, навернення від мертвих діл до спасіння у Христі Ісусі. «Щоб вірою в Мене вони отримали прощення гріхів» – Дії 26:18. «І велике число увірувало і навернулося до Господа» – Дії 11:21. «Бо благодаттю ви спасені через віру» – Еф. 2:8.

Віра спонукує людину довіряти Господу і бути слухняним Йому.

«Бо я знаю, в Кого я повірив, та впевнений, що Він має силу зберегти довірене мною Йому на той день» – 2 Тим. 1:12; Рим.4:18-21.

«Вірою Авраам скорився» — Євр. 11:8.

Сповідування Ісуса Христа Господом і Спасителем є підтвердженням правдивої віри.

«Ми віруємо і тому говоримо» – 2 Кор. 4:13.

«Фома сказав Йому у відповідь: «Господь і Бог мій!» — Ін. 20:28; Рим. 10:9-10; Мт. 10:32-33; Лк. 12:8-9; Дії 8:37.

Про правдиву віру свідчать добрі вчинки: «віра, коли не має діл, то вона мертва сама по собі» – Як. 2:17.

«Бо в Ісусі Христі немає сили ні обрізання, ні необрізання, але віра, яка діє любов'ю» – Гал. 5:6.

Покаяння, навернення, відродження і виправдання. Ми віруємо, що покаяння дається Богом людям по благодаті. «Покайтеся і віруйте в Євангелію» — Мр. 1:15. «Видно, і язичникам Бог дав покаяння на життя!» – Дії 11:18. «Милосердя Боже веде тебе до покаяння» – Рим. 2:4.

«Почувши це, вони зворушилися серцем і сказали Петрові й іншим апостолам: «Мужі-браття, що ж нам робити?.. Покайтеся!» — Дії 2:37-38.

Покаяння і навернення містять в собі журбу від гріха, сповідування перед Господом і залишення гріха, прийняття Ісуса Христа своїм особистим Спасителем.

«Печаль ради Бога породжує незмінне покаяння до спасіння» – 2Кор. 7:10.

«Хто признається та кидає [гріхи], той буде помилуваний» – Пр. 28:13.

«Бо провину свою визнаю, журюся гріхом своїм я!» – Пс. 38:19.

«Проповідував.., щоб вони покаялися, наверталися до Бога і робили діла, гідні покаяння» – Дії 26:20.

Ми віруємо, що наслідком навернення і особистого прийняття Ісуса Христа є народження згори від Духа Святого і Слова Божого як необхідна умова всиновлення і входу в Царство Боже.

«А тим, хто прийняв Його, віруючим в ім'я Його, дав владу бути дітьми Божими, які... народились від Бога» — Ін. 1:12-13.

«Якщо хто не народиться від води і Духа, не може увійти в Царство Боже» — Ін. 3:5.

«Захотівши, Він породив нас словом істини, щоб нам бути якимсь початком Його створінь» – Як. 1:18; 1 Кор. 4:15; Гал. 3:26.

Через народження згори людина стає дитям Божим, причасником Божого єства і храмом Духа Святого.

«Хто в Христі, той нове творіння» – 2 Кор. 5:17; Гал. 6:17; 1 Пет. 2:9.

«Даровані нам великі і дорогоцінні обітниці, щоб ви через них стали причасниками Божого єства» – 2 Пет. 1:4.

«Тіло ваше є храм Духа Святого» – 1 Кор. 6:19.

Правдивими ознаками відродження є повна зміна життя, ненависть до гріха, любов до Господа і Церкви, спрага спілкування з Ним, прагнення до уподоблення Христу та виконання волі Божої.

«Нас, бувших мертвих у гріхах, оживив разом з Христом» – Еф. 2:5.

«Хто Господа любить, ненавидьте зло!» — Пс. 97:10.

«Діти мої, заради вас я знову терплю муки породільні, доки не відобразиться у вас Христос!» — Гал. 4:19.

«Ми ж усі... відображаємо як у дзеркалі славу Господню, переображуємося в Його ж образ від слави в славу, згідно з діянням Господнього Духа» – 2 Кор. 3:18.

«Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів» – 1 Ін. 3:14, 5:1; Гал. 5:13.

Народжені згори мають у собі свідоцтво від Духа Святого, що вони діти Божі і спадкоємці вічного життя.

«Хто вірує в Сина Божого, має свідчення в собі самому... Свідчення це полягає в тому, що Бог дав нам життя вічне, і це життя в Сині Його» – 1 Ін. 5:10-11.

«І Цей Самий Дух свідчить нашому духові, що ми діти Божі, а коли діти, то і спадкоємці, спадкоємці Божі» — Рим. 8:16-17; Гал. 4:7; Еф. 2:19.

Ми віруємо, що виправдання змінює становище людини, що ввірувала, перед Богом, звільняє від тягаря вини і страху осудження за гріх, бо Христос взяв на Себе всю нашу вину і покарання за гріх.

«Тим більше тепер, будучи виправдані кров'ю Його, — спасемося Ним від гніву» – Рим. 5:9.

«Оправдуються даром, Божою благодаттю, через викуплення в Христі Ісусі, Якого Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою праведність в прощенні давніше зроблених гріхів» – Рим. 3:24-25.

«Який був виданий за гріхи наші і воскрес для оправдання нашого» — Рим. 4:25.

«Людина оправдується вірою незалежно від діл Закону» – Рим. 3:28; Гал. 2:16.

«Того, Хто не знав гріха, Бог зробив для нас жертвою за гріх, щоб ми в Ньому стали праведними перед Богом» – 2 Кор. 5:21.

Наслідком виправдання є звільнення від вічного осудження і гніву Божого, убрання в праведність Христа, отримання миру з Богом, володіння славною спадщиною з Христом.

«Будучи виправдані кров'ю Його, — спасемося Ним від гніву» – Рим. 5:9.

«Отже, нема тепер ніякого осудження тим, котрі в Христі Ісусі» – Рим. 8:1.

«Тому, хто вірує в Того, Хто оправдовує нечестивого, віра його зараховується в праведність» – Рим. 4:5. «Отже, виправдавшись вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа» – Рим. 5:1.

«Яких виправдав, тих і прославив» — Рим. 8:30.

Освячення. Ми віримо, що без святості ніхто не може побачити Господа. «Дбайте про мир зі всіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа» — Євр. 12:14.

«Бо воля Божа, освячення ваше, щоб ви береглися від розпусти... Тому що Бог не покликав нас до нечистоти, а до святості» – 1 Сол. 4:3, 7.

Освячення є наслідком виправдання грішників через віру в Ісуса Христа.

«Який став нам премудрістю від Бога, і праведністю, і освяченням, і відкупленням» – 1 Кор. 1:30.

«За цією-то волею ми освячені одноразовим принесенням тіла Ісуса Христа. Одним приношенням жертви Він назавжди удосконалив тих, що освячуються» – Евр. 10:10, 14.

«Церкві Божій у Корінфі, освяченим в Ісусі Христі, покликаним святим, з усіма, хто на всякому місці прикликають ім'я Ісуса Христа, їхнього і нашого Господа» – 1 Кор. 1:2, 6:11; Рим. 1:6.

Християнин потребує постійного освячення протягом всього життя.

«Святий нехай ще освячується» – Об. 22:11.

«Щоб поставити її Собі славною Церквою, яка не має плями, ні порока, чи чого подібного, але щоб була свята і непорочна» – Еф. 5:27.

«І Сам Бог миру нехай освятить вас у всій повноті» – 1 Сол. 5:23; 2 Кор. 3:18; Еф. 3:19.

Освячення є відділення від гріха, посвята Богу і преображення в образ Ісуса Христа.

«Який дав Себе за нас, щоб визволити нас від всякого беззаконня та очистити Собі людей вибраних, ревних до добрих діл» – Титу 2:14; 2 Пет. 3:14, Рим. 6:2, 6; Фил. 2:15; 2 Кор. 6:17-18; Кол. 3:5-8.

«Відображаємо як у дзеркалі славу Господню, переображуємося в Його ж образ від слави в славу, згідно з діянням Господнього Духа» – 2 Кор. 3:18.

«Нехай ті самі думки будуть у вас, як і в Христі Ісусі» – Фил. 2:5; 1 Ін. 2:6; Рим. 8:29; Еф 4:13; Кол. 3:10-11; Гал. 4:19.

«А Христос помер за всіх, щоб ті, що живуть, вже не жили для себе, а для Того, Хто помер за них і воскрес» – 2 Кор. 5:15; Рим. 6:19, 8:12-13.

«Щоб зміцнив серця ваші невинними в святості перед Богом і Отцем нашим, у день приходу Господа нашого Ісуса Христа» – 1 Сол. 3:13.

«Знаємо тільки, що коли Він з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо побачимо Його, як Він є» – 1 Ін. 3:2; 1 Кор. 15:49; Об. 19:7-8.

Освячення здійснюється Богом за участю віруючої людини.

До Божественної сторони відноситься дія Бога через жертву Ісуса Христа, Його Слово і Духа Святого.

«Сам Бог миру нехай освятить вас у всій повноті» – 1 Сол. 5:23.

«Освяти їх істиною Твоєю; Твоє слово є істина» – Ін. 17:17.

«Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї, щоб освятити її» – Еф. 5:25-26.

«Вибраним за передбаченням Бога Отця, освяченням Духа» – 1 Пет. 1:2; Євр. 10:10; 2 Сол. 2:13.

До участі людини відноситься:

– віра в Ісуса Христа як Спасителя – «Від Нього і ви в Христі Ісусі, Який став нам премудрістю від Бога, і праведністю, і освяченням, і відкупленням» – 1 Кор. 1:30;

– дослідження Святого Писання — «Щоб освятити її, очистивши її водною купіллю в слові» – Еф. 5:26;

– «Вникай в себе і вчення; наполегливо тримайся цього, бо роблячи так, ти спасеш себе і тих, які слухають тебе» – 1 Тим. 4:16; Ін. 5:39; Як. 1:21-22; 2 Тим. 3:15-16;

– довіра Господу у всіх обставинах життя – «Тому ж, Хто може зберегти вас від падіння і поставити непорочними перед славою Своєю в радості... слава» – Іуди 24-25; 2 Тим. 1:12;

– святе ходіння перед Богом – «Святий нехай ще освячується» – Об. 22:11.

Молитва. Молитва є засіб спілкування людини з Богом.

«Істинно, істинно кажу вам: про що тільки попросите в Отця в ім'я Моє, Він дасть вам» – Ін. 16:23.

«В усьому молитвою і благанням з подякою відкривайте прохання ваші перед Богом» – Фил. 4:6.

«Покликуй до Мене – і тобі відповім» – Єр. 33:3; Лк. 18:1; Рим. 8:15; Гал. 4:6.

«Пильнуйте і моліться, щоб не впасти в спокусу» – Мт. 26:41.

В молитві ми відкриваємо свої бажання Богові, Який спроможний виконувати наші прохання, бо Він обіцяв відповідати на молитви тих, які звертаються до Нього.

«До Мене поклич в день недолі, – Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» – Пс. 50:15; Зах. 13:9; Мт. 26:4; Фил. 4:6.

Ми повинні молитися не тільки про себе, але й про всіх людей: про церкви, про служителів, про успіх розповсюдження Євангелії, про всіх святих, про рідних, про страждениих, про хворих, про наших друзів та недругів.

«Отже, передусім благаю чинити моління, прохання, благання, подяки за всіх людей, за царів та всіх, хто при владі, щоб ми могли проводити тихе і мирне життя в усякій побожності і чистоті» – 1 Тим. 2:1-2; Бут. 18:23-32; Вих. 32:11-14, 30-32, 34, 8-10; Мт. 5:44; Лк. 22:32, 23:34; 1 Ін. 5:16; Як. 5:14; 2 Сол. 1:11, 3:1.

Діти Божі покликані завжди і за все дякувати Господу, тому що всі Його наміри служать на добро віруючому – Єр. 29:11 та «все діє на добро тим, хто любить Бога» – Рим. 8:28.

«Безперестанку моліться! За все дякуйте, бо така воля Божа щодо вас в Ісусі Христі» – 1 Сол. 5:17-18.

«Дякуючи завжди за все Богові і Отцеві, в ім'я Господа нашого Ісуса Христа» – Еф. 5:20.

Ми віруємо, що Бог чує молитви, які підносяться згідно волі Його, і виконує їх.

«І ось яке дерзання ми маємо до Нього, якщо чогось просимо згідно волі Його, то Він слухає нас» – 1 Ін. 5:14.

«Істинно, істинно кажу вам, про що тільки попросите в Отця в ім'я Моє, Він дасть вам» – Ін. 16:23; Мр. 11:24-25; Ін. 14:13-14, 15:7; Мт. 21:22; 2 Кор. 12:8-9.

Молитви можуть супроводжуватися постами.

«Але прийдуть дні, коли... будуть постити» – Мр. 2:20. «Цей рід виганяється тільки молитвою і постом» – Мт. 17:21.

В Старому Завіті пости звершувалися при суспільних лихах і судах Божих – Езд. 8:21-23, Йоіл 1:14, 2:12-15.

Молитва з постом також звершується при переживаннях та скорботах – Суд. 20:26; 2 Цар. 1:12; Еф. 4:3; Дан. 10:2-3; Пс. 35:13, 69:11; при вибиранні служителів церков – Дії 13:2-3, 14:23 та інших обставинах – Мр. 9:29; 2 Кор. 6:4-5.

Ісус Христос повчав, щоб під час посту люди не були сумні, як лицеміри – Мт. 6:16-18. Піст полягає не тільки в стриманні від вживання їжі та перебуванні в молитві, але й в доброчинності, руйнуванні «кайданів неправди» та приведенні своїх стосунків з людьми в належний стан – Іс. 58:3-12; Зах. 7:3-10; Мт. 5:23-24.

7 ЦЕРКВА ХРИСТОВА

Ми віруємо, що Ісус Христос створив Церкву.

«Побудую Я Церкву Мою, і ворота пекла не подолають її» – Мт. 16:18.

«Таємницю, заховану від віків та поколінь, а тепер виявлену Його святим, котрим Бог зволив об'явити» – Кол. 1:26-27; Еф. 3:9-10; Рим. 14:24-25.

З дня П'ятидесятниці існують Вселенська (невидима), помісна і домашня церкви.

Вселенська Церква Христа складається з викуплених Кров'ю Христа людей з усякого коліна, мови, народу та племені, що знаходяться на небесах і на землі.

«Але ви приступили до гори Сіону і до міста Бога живого, до небесного Єрусалиму і до безлічі ангелів, до торжествуючого собору і Церкви первороджених, записаних на небесах» – Євр. 12:22-23; Об. 5:9-10; Еф. 1:22-23, 5:25-27; Кол. 1:12-22.

Вселенська Церква має назви:

– *Тіло Христа* – «А Він є перш усього, і все Ним стоїть. І Він Голова тілу, Церкви. Він і початок, первісток з мертвих, щоб у всьому Він мав першість» — Кол. 1:17-18; 1 Кор. 12:10-17; Еф. 1:22-23; Кол. 1:18-27.

– *Наречена Христа* – «Я заручив вас Єдиному Мужу, щоб представити вас Христу чистою дівою» – 2 Кор. 11:2: Еф. 5:27; Об. 19:7-9, 21:9-10.

– *Дім духовний*, або *храм Божий* – «Отже, ви вже не чужі і не пришельці, а співгромадяни святих і домашні Бога, збудовані на підвалинах апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, на Якому вся будівля, злагоджено збудована, зростає в святий храм у Господі» – Еф. 2:19-21; 1 Пет. 2:4-6; Євр. 3:6.

– *Пастваа Христа* – «І буде одна отара і один Пастир!» – Ін. 10:16; Ін. 21:15-17; 1 Пет. 5:2; Євр. 13:30.

Ми віруємо, що всі, які увірували в Христа та народилися згори, хрещені (занурені) Духом Святим в Тіло Христове і є членами Церкви Христової.

«Якщо хто не народиться від води і Духа, не може увійти в Царство Боже» – Ін. 3:5; Еф. 1:3; Рим. 8:9, 14; Тита 3:5-7.

«Бо всі ми одним Духом охрестилися в одно тіло» – 1 Кор. 12:13; Дії 2:47; Еф. 4:5; Гал. 3:27; Кол. 2:12.

Ми віруємо, що по закінченні періоду благодаті Церква Христова буде підхоплена з землі для зустрічі з Господом у небесах, щоб там розділити з Ним вічну славу.

«Отче, котрих Ти дав Мені, бажаю, щоб там де Я, і вони були зі Мною, щоб бачили славу Мою» – Ін. 17:24; Ін. 14:13; 1 Сол. 4:13-17; 1 Кор. 15:51-57; Фил. 3:20-21.

Від Церкви відлучаються ті, які відпали від Христа, хто зв'язаний на землі рішенням помісної церкви згідно Святого Писання – Євр. 6:4-7; Мт. 18:16-18; Ін. 20:23; 1 Кор. 5:3-5.

Належність до Вселенської Церкви не звільняє від необхідності вступу в помісну церкву – Дії 2:41.

Помісна церква є зібранням відроджених душ, котрих об'єднує одна віра (одне сповідання), одна любов та надія і які добровільно об'єдналися для спільного служіння Господу та задоволення своїх духовних потреб.

«І вони постійно перебували у вченні апостолів, і в єднанні, переломленні хліба та в молитвах» – Дії 2:42; Мт. 18:17; Дії 14:23; 1 Кор. 12:13; Рим. 8:9-14.

Завданнями помісної церкви є:

– проповідь Євангелії — Мт. 28:19; Мр. 16:15,20; Дії 20:24;

– виховання віруючих для досягнення святості, християнського благочестя та дотримання в житті наказів Христа – Мт. 28:20; Еф. 3:18-19;

– примноження християнської любові та зміцнення єдності віруючих згідно Первосвященницької молитви Господа – Ін. 17:21-23.

Про членство в помісній церкві. Умовою для вступу в члени помісної церкви є віра, покаяння та відродження. Про це людина свідчить перед Богом і церквою через усне сповідання, особисте життя та водне хрещення.

«Якщо ти будеш устами твоїми визнавати Ісуса Господом і вірувати серцем твоїм, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся. Адже серцем вірують для праведності, а устами визнають для спасіння» – Рим. 10:9-10.

«Змагайся добрим подвигом віри, тримайся вічного життя, до якого ти і покликаний, і сповідай добре сповідання перед багатьма свідками» – 1 Тим. 6:12; Дії 19:2-5.

Віруюча людина стає членом помісної церкви після прийняття хрещення по вірі.

«Отже ті, що охоче прийняли слова його, охрестилися. І в той день приєдналося близько трьох тисяч душ. І вони постійно перебували у вченні апостолів, і в єднанні, переломленні хліба та в молитвах» – Дії 2:41-42.

Для збереження благочинності є заходи церковного впливу: умовляння – Тита 2:15; 1 Тим. 1:5, зауваження – 2 Сол. 3:14, та відлучення – 1 Кор. 5:12-13.

Відлучення від помісної церкви може бути в разі:

– відпадіння від віри в Бога — Євр. 10:38; 1 Кор. 16:22;

– ухил в єресь – Тита 3:10;

– гріхопадіння – Мт. 18:15-18; 1 Кор. 5:11-13; 2 Сол. 3:6.

Влаштування помісної церкви. Кожна помісна церква належить Богу – 1 Кор. 1:2; Дії 20:28.

По волі Божій церква має влаштування та певний порядок. «Тому що Бог не є Богом безладу, а миру. Так буває по всіх церквах у святих. Тільки все повинно бути благопристойно і чинно» – 1 Кор. 14:33, 40.

Господь поставляє служителів через покликання і обрання церковою.

«І Він призначив одних апостолами, інших пророками, інших євангелістами, інших пастирями і вчителями для вдосконалення святих на діло служіння, для збудування Тіла Христового» – Еф. 4:11-12; Дії 6:2-7, 13:1-3, 15:22; 1 Кор. 12:28-29; Тита 1:5.

Пресвітери зобов'язані пасти церкви Господа – Дії 20:28, настановлювати членів церкви в здоровому вченні — 2 Тим. 2:15, підтримувати слабких – Дії 20:35, викривати тих, хто опирається – Тита 1:9.

Диякони покликані допомагати пресвітерам в їхньому служінні — Дії 6:1-4.

У церквах можуть бути диякониси та інші обрані служителі — 1 Кор. 12:28; Рим. 16:1, 12:7-8.

Пресвітери, диякони та інші обрані служителі беруть участь при обговоренні та вирішенні духовних питань.

«Апостоли та пресвітери зібралися, щоб розглянути цю справу» – Дії 15:6, 22; Фил. 1:1.

Служителі церкви можуть утримуватися нею.

«Так і Господь звелів, щоб ті, хто проповідує Євангелію, — жили від благовіствування» – 1 Кор. 9:14; Мт. 10:10; Гал. 6:6; 1 Тим. 5:17-18.

Про рукопокладення служителів церкви. Пресвітери, диякони та інші служителі, що обрані церквою, повинні відповідати вимогам Святого Писання – Дії 6:3; 1 Тим. 3:1-12; Тит. 1:6-9 – та посвячуватися на служіння через покладання рук вищих служителів – Дії 6:1-6, 13:3, 14:23; 1 Тим. 4:14, 5:22; Євр. 7:7.

Рукопокладення втрачає силу при скоєнні гріха, що веде до відлучення від церкви — Євр. 12:15-17; Єз. 44:10-13; Мал. 2:7-9.

Служителі нарівні з іншими членами церкви підлягають церковному стягненню, однак за участю вищих служителів – 1 Тим. 15:19.

Обов'язки членів церкви. Члени церкви повинні зберігати послух і вірність Господу – 1 Цар. 15:22-23; Об. 2:10, жити між собою в мирі та у взаємній любові.

«Ми повинні завжди дякувати Богові за вас, брати, як годиться, бо віра ваша зростає, а також і любов ваша один до одного примножується» – 2 Сол. 1:3; Ін. 13:34-35; 1 Ін. 3:11; 1 Пет. 1:22; Ін. 15:12, 17.

Кожен член церкви покликаний коритися служителям – 1 Пет. 5:5; Євр. 13:17, виявляти їм честь – 1 Тим. 5:17, молитися про них – Кол. 4:3 та зберігати єдність церкви – Фил. 1:27, 2:2; Рим. 15:5-6, 17:7.

Члени церкви повинні брати ревну участь в житті церкви та в матеріальному служінні.

«Щоб не було поділення в тілі, а щоб члени однаково дбали один про одного. І коли один член страждає, всі члени страждають з ним; якщо один пошанований, то всі члени радіють з ним» – 1 Кор. 12:25-26; Рим. 12:13; 2 Кор. 9:7-8; Євр. 13:16.

Кожен член церкви покликаний відвідувати богослужебні зібрання та гідно брати участь у Вечері Господній.

«І не залишаймо зібрання свого, як є в деяких звичай» – Євр. 10:25; Пс. 16:3, 26:4, 121:1; 1 Кор. 11:26:28; Дії 2:42.

8 ПРО ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

Ми віруємо, що водне хрещення по вірі є виконанням заповіді Ісуса Христа про Церкву, свідоцтвом віри і послуху Господу; воно є урочистою обітницею Богові доброї совісті.

«Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангелію всьому творінню. Хто увірує й охреститься, той буде спасенний» – Мр. 16:15-16; Дії 2:38,41, 22:16.

«Так і нас нині подібно цьому образу хрещення, не обмиття тілесної нечистоти, а обітниця Богові доброї совісті спасає воскресінням Ісуса Христа» – 1 Пет. 3:21.

Водне хрещення за Словом Божим звершується над тими, хто увірував в Ісуса як свого особистого Спасителя та пережив народження згори.

«Ось вода, що перешкоджає мені охреститися?..

Якщо ти віруєш усім серцем, то можна. А він сказав у відповідь: вірую, що Ісус Христос є Син Божий! І звелів спинити колісницю, і вони обидва увійшли у воду, Филип і євнух, і він охрестив його» – Дії 8:36-38, 2:41, 8:12, 10:47, 18:8, 19:5.

Хрещення звершується служителями через одноразове занурення у воду в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа.

«То ж ідіть і навчайте всі народи, хрестячи в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» – Мт. 28:19.

Хрещення того, хто увірував, символізує його смерть, поховання і воскресіння з Христом.

«Невже ж ви не знаєте, що всі ми, які охрестилися в Христа Ісуса, охрестилися в смерть Його? Тож ми поховані з Ним через хрещення в Його смерть, щоб, як Христос воскрес з мертвих славою Отця, так і ми жили обновленим життям. Якщо ми з'єдналися з Ним подобою смерті Його, то будемо з'єднані з Ним і подобою воскресіння» – Рим. 6:3-5; Гал. 3:26-27; Кол. 2:11-12.

При звершенні хрещення служитель запитує охрещуваного: «Чи віруєш, що Ісус Христос є Син Божий? Чи обіцяєш служити Богу в добрій совісті?» – Дії 8:37; 1 Пет. 3:21. Після стверджувальної відповіді новонаверненого він каже: «По вірі твоїй хрещу тебе в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа». Слово «Амінь» той, хто охрещується, промовляє разом із служителем.

Після хрещення служителі звершують молитву над охрещеними та Ламання хліба.

9 ПРО ВЕЧЕРЮ ГОСПОДНЮ

Ми віруємо, що Вечеря Господня (Ламання хліба) є заповідь Ісуса Христа для спомину і звіщання Його страждань та смерті на хресті.

«Господь Ісус... взяв хліб, і подяку віддав, розламав і сказав: «Візьміть, їжте – це тіло Моє, яке за вас ламається; це робіть на спомин про Мене. Так само і чашу після вечері, і сказав: «Чаша ця – Новий Завіт в Моїй крові; це творіть, коли тільки будете пити, на спомин про Мене». Кожний раз, як їсте хліб цей і п'єте чашу цю, — смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» – 1 Кор. 11:23-26; Мт. 26:26-28; Лк. 22:17-20.

Вечеря Господня (Ламання хліба) висловлює нашу єдність з Христом і один з одним.

«Чаша благословення, яку ми благословляємо, чи не є спільнотою крові Христової? Хліб, який ламаємо, чи не є спільнотою тіла Христового? Один хліб, тіло одне – нас багато; бо ми всі спільники хліба одного» – 1 Кор. 20:16-17.

Хліб і вино вказують на Тіло і Кров Ісуса Христа.

«Ісус взяв хліб, поблагословив, поламав і, роздаючи учням, сказав: «Прийміть, споживайте, це – тіло Моє». І, взявши чашу, подякував, подав їм і сказав: «Пийте з неї всі, бо це – кров Моя Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів» – Мт. 26:26-28.

Вечеря Господня буде звершуватися в Церкві «аж доки Він прийде» – 1 Кор. 11:23-26.

У Ламанні хліба беруть участь члени церкви, що перебувають в мирі з Господом і церквою.

«Тому то, хто буде їсти хліб цей і пити чашу Господню недостойно, буде винний супроти тіла і крові Господньої. Нехай же людина випробує себе і так нехай їсть цей хліб і п'є з цієї чаші. Бо хто їсть і п'є недостойно, той їсть і п'є осудження собі, не роздумуючи про тіло Господнє» – 1 Кор. 11:27-29; Мт. 5:23-24.

10 ПРО ДЕНЬ ВОСКРЕСІННЯ

Ми віруємо, що перший день тижня був днем, в який Ісус Христос воскрес для виправдання нашого – Мт. 28:14; Мр. 16:9; Рим. 4:25. Цей день як день воскресіння Христа з мертвих звіщає про славне торжество нашого Викупителя і є великим святом для християн – 1 Кор. 5:7-8.

Перше та друге спілкування воскреслого Христа з учнями відбулося в перший день тижня — Ін. 20:19-26. Зішестя Духа Святого також звершилося в перший день тижня – Дії 2:1. В недільний день апостол Іоан був в дусі і отримав від Бога об'явлення — Об. 1:10.

Перший день тижня пов'язаний з Церквою і з небом. Він є чудовим доказом вічного прийняття Церкви Богом і вказує на те, що Він зробив для нас — Еф. 2:11-16.

Недільний день як день Господній повинен бути днем святої праці для Господа, днем, присвяченим вивченню Слова Божого, перебуванню в молитві, участі в богослужіннях та виявленню християнської любові в справах милосердя — Дії 2:42; 1 Кор. 16:1-2; Як. 1:26; 2 Пет. 1:5-9.

11 ПРО ШЛЮБ ТА СІМ'Ю

Ми віруємо, що шлюб запроваджений Богом — Бут. 2; 18:24.

Шлюб є союзом між чоловіком та жінкою для взаємної допомоги та підтримки, для продовження роду людського та для сумісного проходження життєвого шляху в любові та злагоді, поки смерть не розлучить їх — Бут. 2:18; 1 Кор. 7:38; 1 Пет. 3:1-7; Еф. 5:22-33.

На підставі Святого Писання чоловік може мати тільки одну дружину, а жінка — одного чоловіка — Мт. 19:4-6; 1 Кор. 6:16, 7:2.

В разі смерті одного з подружжя Слово Боже не заперечує тому, хто залишився сам, вступити в шлюб, але тільки в Господі — 1 Кор. 7:39.

Ми визнаємо, що розлучення недозволене, бо «Що Бог з'єднав, чоловік нехай не розлучає!.. Я кажу вам: хто розведеться з жінкою своєю, не з причини перелюбу, і одружиться з іншою, той чинить перелюб; хто одружиться з розведеною, той чинить перелюб» — Мт. 19:6-9. Однак, у випадку перелюбу або зловмисного залишення сім'ї одним з подружжя розлучення

та вступ у шлюб невинної сторони може допускатися згідно з Словом Божим.

«Якщо невіруючий хоче розлучитися, нехай розлучається. Брат чи сестра в таких випадках не зв'язані: Бог покликав нас до миру» — 1 Кор. 7:15.

Шлюб, що є Божим установленням та громадянським актом, оформлюється за законами держави, а в церкві отримує благословіння через настановлення в Слові Божому та молитву — Кол. 3:17; 1 Пет. 2:13.

Ми віруємо, що діти в сім'ї є дорогоцінним даром Божим — Пс. 127:3. Батьки несуть відповідальність за духовне виховання своїх дітей — Кол. 3:21; Еф. 6:4; Мт. 18:6-7; Повт. Зак. 6:5-9; Пс. 78:3-8.

12 ПРО ДРУГИЙ ПРИХІД ІСУСА ХРИСТА І ПРО СУД

Ми віруємо в другий прихід Господа нашого Ісуса Христа в силі та славі. «Цей Ісус, Який вознісся від вас на небо, прийде так само, як ви бачили Його, коли Він відходив на небо» — Дії 1:11. «Прийде Син Людський у славі Своїй, і всі святі ангели з Ним» — Мт. 25:31, 26:64; 1 Сол. 1:10; 2 Сол. 1:7; Об. 1:7.

Другому пришестю Ісуса Христа повинно передувати воскресіння померлих у Христі та зміна вірних, що залишилися живими, невидиме для світу підхоплення Церкви та зустріч її з Христом на хмарах.

«Сам Господь із наказом при голосі архангела та з сурмою Божою, зійде з неба і померлі в Христі воскреснуть першими; потім ми, що лишились живими, будемо підхоплені разом з ними на хмарах, на зустріч Господеві в повітрі, і так ми будемо завжди з Господом» — 1 Сол. 4:16-17; 1 Кор. 15:51-57; Фил. 3:21; 1 Ін. 3:2.

Ми віруємо в судилище Христове для спасенних. «Бо всім нам належить явитися перед престолом суду Христового, щоб кожен прийняв згідне з тим, що він робив у тілі: чи добре, чи зле» — 2 Кор. 5:10. «У кого діло, яке він творив, устоїть, той отримає нагороду» — 1 Кор. 3:14; 1 Пет. 5:4; 1 Кор. 9:24-25; 2 Тим. 4:7-8.

«І побачив я великий білий престол і Сидячого на ньому, від лиця Котрого втекли небо і земля, і не знайшлося місця для них. І побачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом, і книги були розкриті. І інша книга була розкрита, — книга життя. І судилися мертві згідно з написаним у книгах, згідно з ділами своїми» — Об. 20:11-12.

Після суду Великого білого престолу настане вічність; для одних вона буде блаженною з Христом, для інших — вічними муками.

«І повиходять: ті, що чинили добро, у воскресіння життя, а ті, хто чинив зло, у воскресіння осудження» — Ін. 5:29; Дан. 12:2.

«Так, Я скоро прийду!» Амінь. Так, гряди, Господи Ісусе!» — Об. 22:20.

13 СТАВЛЕННЯ ДО ДЕРЖАВИ

Ми віруємо, що власті встановлені Богом.

«Нема влади, яка не від Бога, влади, які існують, встановлені Богом. Тому той, хто противиться владі, противиться постанові Божій» — Рим. 13:1-2.

Християнин повинен бути зразковим громадянином своєї батьківщини, він покликаний коритися владі «не тільки із страху покарання, але й заради совісті» — Рим. 13:5-7; Мр.12:17; 1 Пет. 2:13-17. Як громадяни своєї держави християни покликані «віддавати всім належне», тобто виконувати закони держави — Лк. 3:14; Дії 23:12-23; 1 Пет. 2:13-14; Рим. 13:1-7.

Християни зобов'язані через благочестиве життя і молитву боротися з усіляким злом в житті суспільства, сприяючи торжеству добра — Рим. 12:17, свободи — 1 Кор. 7:21, справедливості — Фил. 4:8, миру для всіх людей — 1 Пет. 3:11; Рим. 14:19, 12:18; Євр. 12:14.

Ми покликані молитися за уряд, щоб використання дорученої йому влади зберегло мир та правосуддя — Єр. 29:7; 1 Тим. 2:1-2.

Ми віруємо, що Церква Христа не від світу цього — Ін. 18:36. Церква, визнаючи своєю Главою Христа, за своєю сутністю не може перебувати під володарюванням світської влади; тим більш вона не може сама мати світську владу і не може діяти в її дусі та її методами — Мт. 20:25-28; Лк. 12:13-14.

Відділення церкви від держави відповідає принципам Євангелії. Ми вважаємо неприпустимим будь-яке втручання в канонічне виконання обов'язків нашої християнської віри, в наше відношення до Бога. Церква в своїй канонічній діяльності по відношенню до держави керується словами Христа: «Віддавайте кесареве кесарю, а Боже — Богу!» — Мт. 22:21. □

Правильне ставлення до Бога – єдиний шлях до істинно братніх взаємовідносин людей.

Церква Христова – свята не лише за своїм Божественним походженням, за своєю суттю і метою, але свята за справжньою святістю своїх членів: "так як Він вибрав нас у Ньому перед заснуванням світу, щоб ми були святі і непорочні перед Ним у любові... Його Божественна сила дала нам все необхідне для життя і побожності..."

Членами Церкви можуть бути лише люди, народжені згори, які звершили "гідний плід покаяння" і живуть освяченим, відділеним від "світу цього", життям, та відкрито, з відвагою сповідують Христа перед людьми.

Церква Христова може не лише цінувати даровану їй Христом свободу та стояти в свободі, але й жертовно захищати свободу від усякого світського впливу, заблуджень та матеріальної залежності.

Церква Христова стоїть перед сучасністю, (так як свого часу стояла апостольська Церква) у всеозброєнні своїх тверджень, що виходять з незаперечного Слова Божого. Вона покликана задовольняти духовні запити та потреби нашого покоління.

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

Мартін Р. Де Гаан

4. Як можна народитися згори?*

Без народження згори немає ні спасіння, ні істинного християнина. Та багато з тих, які вважають себе християнами, цього не розуміють, а тому й не можуть мати у своєму житті ні благословінь, ні радості в Господі, що даються лише народженим згори людям, які знають Христа як свого особистого Спасителя. Вчення Слова Божого про це настільки ясне, що єдину причину незнання людей можна пояснити лише тим, що Слово Боже вони не читають і не досліджують.

Вода і Дух

"Ісус відповів: "Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже" (Ін. 3:5).

Не всі цілком згідні з розумінням слова "вода" у цій відповіді Христа Никодиму. Дехто думає, що тут мова йде про воду фізичну, і тому відносять це слово до водного хрещення. Однак "водне хрещення" і "народженні згори" не одне й те ж саме. Ці терміни відносяться до зовсім різних духовних істин, що мають самостійне та незалежне одне від одного значення.

Крім того, перетворення водного хрещення в "засіб, народжуючий згори", посягає на закінчену Господом Ісусом Христом справу викуплення, що приймається вірою і не потребує ніяких додаткових людських дій, які б "доповнювали щось недостатнє" в Голгофській жертві Христа та зробили її "цілком достатньою для спасіння".

Згідно з Словом Божим, хрещення є, з одного боку, визнання уже звершеного навернення грішника до Христа, уже залишеного ним гріховного життя і вже прийнятого вірою спасіння; а з іншого - ПОДОБА поховання залишеного гріховного життя і ПОДОБА співвоскресіння з Христом (Рим. 5:1-2; 6:1-6; 1 Пет. 3:21; Дії 8:35-37; 18:8 та ін.). Хрещення невіруючих Слово Боже не знає. "Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, - той вже засуджений, що не повірив в Ім`я Однородженого Сина Божого" (Ін. 3:18). "Віруючий у Сина має вічне життя, а не віруючий у Сина, не побачить життя, але гнів Божий перебуває на ньому" (Ін. 3:36).

Що говорить про слово "вода" Святе Писання?

Крім значення буквального, як явища фізичної природи, слово "вода" у Святому Писанні має три символічні значення:

1. коли мова йде про велику кількість води або про "води", Слово Боже нерідко має на увазі "суди Божі", що подібні, наприклад, потопу у дні Ноя або ж тому, про що говорить псалмоспівець: "... усі вали Твої й хвилі Твої перейшли наді мною" (Пс. 42:8);
2. коли Слово Боже говорить про "воду" для втамування духовної спраги, то вказується, звичайно, на роботу Духа Святого у віруючому (Ін. 4:13-14; 7:37-39);
3. коли ж згадується про "воду" для духовного обмивання або очищення, то це стосується Слова Божого, наприклад: "щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові" (Ефес. 5:26). З цих слів, як і з контексту, видно, що Писання говорить про "воду Слова Божого". Через Слово Своє Бог очищає серце грішника, викриває його в гріхах, приводить до правдивого покаяння та віри у спасіння Христове. Навіть одного цього посилання було б достатньо, щоб упевнитися у правильному значенні слова "вода" у бесіді Господа з Никодимом. Але Писання дає ще ряд інших місць, що говорять про те ж, наприклад, Ін. 15:3, де знаходимо слова Христа: "Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті".

Також і в Посланні Якова 1:18: "Захотівши, Він нас породив словом правди" та 1 Пет. 1:23: "бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, - Словом Божим живим та тривалим". Слова ці ясно встановлюють, що народження згори відбувається через "воду Слова Божого", а не через воду фізичну. Про те ж говориться у Посланні до Тита 3:5: "Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й обновлення Духом Святим". І хоч говориться тут про "купіль", але мається на увазі Дух Святий, а не водне хрещення. Тому, поряд із словами "від води і Духа", можна на основі сукупності вчення Священного Писання про це сказати, що означає "якщо хто не народиться від Слова Божого і Духа Святого...". Іншими словами, Бог пробуджує серце грішника і через Слово Своє, і через Духа Святого, викриваючи в гріхах і закликаючи до спасіння у Христі.

Повторимо ще раз, що "вода" в духовному її значенні, коли відноситься вона до "очищення" або "омиття", говорить про Слово Боже; а коли мова йде про втамування духовної спраги, мається на увазі Дух Святий, що виявляється з наведених нижче уривків з Євангелії від Іоана.

"Ісус відповів і сказав їй: "Кожен, хто воду цю п`є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне" (Ін. 4:13-14).

"А останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав, говорячи: "Коли прагне хто з вас - нехай прийде до Мене та п`є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його". Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто ввірував в Нього. Не було бо ще Духа на них, - не був бо Ісус ще прославлений" (Ін. 7:37-39).

Це проливає світло на значення слів Христа Никодиму: "Якщо хто не народиться від води і Духа, не може ввійти в Царство Боже".

На запитання Никодима - "Як це може бути?" - знаходимо відповідь у подальшій частині тієї ж розмови: "І як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя. Так бо Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" (Ін. 3:14-16).

* *Продовження. Початок у «ЄН» №4 за 1997 р.*

БІБЛІЙНИЙ РАДІОКЛАС

5. Які наслідки народження згори?

Найближчим наслідком народження згори є те, що у відродженій людині, тобто дитині Божій, виявляються дві природи - нова й стара, бо відродження не знищує "старого Адама", не усуває "плоті" (звичайно, не фізичну людину, а "плоть" у духовному розумінні цього слова, як стару природу). Стара природа в дитині Божій залишається поряд з новою, Христовою. Стара - гріховна і невиправна; нова ж грішити не може - вона свята й непорочна; стара шукає, як догодити "плоті", а нова прагне святості і служіння Богу. Від старої природи дитина Божа звільняється лише по закінченні свого земного шляху. У відродженої людини зразу ж відкривається ясна свідомість надзвичайної зіпсованості й огидності її "плоті", яка постійно прагне відлучити від Бога й від служіння та вірності Йому.

Присутність у дитині Божій двох природ веде, звичайно, до внутрішньої боротьби. Проти старої природи потрібно бути насторожі, тому що завжди можлива непередбачена її "вихватка". Цей внутрішній конфлікт у відродженій людині не є щось неправильне або ненормальне. У невідродженої, тобто духовно мертвій людині, такого конфлікту немає, бо у неї лише одна природа - "старий Адам". Це її звична, рідна стихія; в цьому ж руслі протікає і все її земне життя і спілкування з такими ж як вона са-

- □ Кому необхідно народитися згори?
- □ Що означає народитися згори?
- □ Чому необхідно народитися згори?
- □ Як можна народитися згори?
- □ Які наслідки народження згори?

Ми можемо отримати перемогу у Христі, якщо будемо перебувати у Його вченні

ма, невідродженими людьми. Незримо царює там і "князь" світу цього, сатана, з підлеглими йому бісами (падшими духами). Кінець шляху такої людини - "вічна загибель від лиця Господнього". Немає у невідродженої людини ні Спасителя, ні спасіння, ні радості у Христі та Його Слові, ні миру з Богом, ні миру Божого у серці. Замість правдивого миру у неспасенного грішника може бути лише стан якогось неправдивого спокою, спокою духовної смерті, що не має нічого спільного з миром Божим.

Прийнявши Господа Ісуса Христа своїм особистим Спасителем, дитина Божа в той же час пізнає на власному досвіді, що проти неї повстали всі сили зла. Але бачить вона, до того з великою радістю, й інше: що її попередня внутрішня спільність з світом, з світськими людьми і не Божими інтересами минула, обірвалась. Дитина Божа дякує Богові за визволення від пустого, гріховного життя. Вона сміливо в Господі протистоїть нападам зла.

"Плоть і дух"

Отже, дорога душе, що увірувала в Господа, якщо бачиш в собі боротьбу проти спокуси й гріха, знай, що це одна з ознак народження згори. Тільки завдяки новій природі ви й змогли побачити в істинному, тобто Божому, світлі гріховність та негідність своєї старої природи.

Якщо б у вас не було ні спокуси, ні боротьби проти неї, вам слід було б, перш за все, перевірити, чи насправді ви пережили спасіння Христове, а не залишилися у своєму попередньому, неправдивому спокої духовної смерті. Бо чим святіше і праведніше життя дитини Божої і чим ближче вона в духовній спільності до Господа, тим ясніше переживає вона негідність своєї "плоті" і тим рішучіше веде боротьбу з нею. Подібно до Павла вона журиться: "Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре" (Рим. 7:18). Істинно свята людина ніколи не буде говорити вам про свою святість; ніколи не стане хвалитися нею. А разом з тим не можна, знаходячись у присутності дійсно святої людини, не відчути, наскільки вона відрізняється від людей світу цього.

З часом зіпсованість старої природи стає для дітей Божих все більш обтяжливою. Чим довше придушуються силою Божою прояви старого життя, тим зрозумілішими стають ті переживання дитини Божої, про які говорить апостол Павло:

"Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Тож знаходжу закона, коли хочу робити добро, - що зло лежить у мені. Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком, та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене за законом гріховним, що знаходиться в членах моїх. Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерти? Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого. Тому то я сам служу розумом Законові Божому, але тілом - закону гріховному..." (Рим. 7:15-25).

Апостол Павло не відкидає присутності в собі старої природи. Він визнає, що і в ньому, в апостолові, відбувається боротьба між природою Христовою та адамовою. Апостол Павло знав, що власною силою перемогти адамову природу не можна, і він дякує Богові за даровану йому у Христі перемогу.

"Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерти?" "Бо закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерти" (Рим. 7:24; 8:2).

І ми можемо отримати ту перемогу через Христа, якщо будемо дотримуватися Його вчення.

"І кажу: ходіть за духом - і не вчините пожадливости тіла, бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете. Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом" (Гал. 5:16-18).

"Наповнюйтесь Духом!" (Еф. 5:18).

Слід визнати цю істину!

Потрібно відкрито і беззастережно визнати дійсний стан речей у нашому житті, тобто наявність у народженій згори людині двох природ: нової і старої та боротьбу, що відбувається між ними, а також необхідність прийняти шлях визволення через перемогу нового життя над старим!

"Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!" (1 Ін. 1:8).

"А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього неправдомовця, і слова Його нема в нас!" (1 Ін. 1:10).

Неможливо ясніше висловити цю істину. Наполягати на безгрішній досконалості народжених згори людей - помилка. Якщо ми стверджуємо протилежне, то Слово Боже говорить нам, що ми "обманюємо самих себе і правди немає в нас". Апостол Іоан говорить навіть більше цього, показуючи, що стверджувати свою безгрішну досконалість означало б "уявляти собі Бога не правдивим" і "не мати в собі Його Слова".

"Народжений від Бога... НЕ МОЖЕ грішити!"

Але у тому ж посланні Іоана знаходимо й інше, не менш категоричне твердження, яке, на перший погляд, неначе протирічить тільки що наведеним двом віршам, а саме:

"Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він" (1 Ін. 3:9).

Але, незважаючи на уявне протиріччя, його немає. У перших двох віршах говориться про стару природу дитини Божої, яку апостол Іоан ототожнює з гріхом. Те ж саме, як бачимо, говорить і апостол Павло: "Вже не я роблю, але гріх, що живе в мені!" Стара природа або "плоть" ототожнюється з "гріхом". В останньому, третьому вірші, апостол Іоан говорить про нову природу дитини Божої, яка "грішити не може, бо вона від Бога народжена".

Все спрощується і стає ясним, якщо вникаємо у кожне слово Писання. Стара людина може лише грішити; нова ж, народжена від Бога, грішити не може! "Коли хто в Христі, той створіння нове" (2 Кор. 5:17).

Як досягти перемоги?

Отже, невже дитині Божій потрібно завжди перебувати в боротьбі проти "плоті"? Так. Але в цій боротьбі дається перемога Духом Божим, повна і досконала. Вона можлива і звичайна для кожної відродженої людини. Перемога залежить і від того, про яку природу людини ми дбаємо і яку підтримуємо. Якщо ми дбаємо про стару природу, не турбуємося про нову і чекаємо, що перемога буде даватися сама собою, можемо бути певні, що її не буде.

Про яку ж з двох природ дбаєте ви, віруючий друже? Якщо ваша духовна їжа - Слово Боже, а не те, чим живе зовнішній світ, ви будете виростати в благодаті та вірі і будете перемагати "плоть". Якщо ж не будете цінувати спільність з Господом, а душу свою будете наповнювати світськими інтересами, враженнями, спілкуванням та ін., то віруючим, який перемагає, ви не будете: ні пусті світські балачки, ні плітки та злоріччя замість свідоцтва про Христа і навернення до Нього душ, перемоги дати не можуть. Це все - "їжа", яка пригашає прояви та дію Духа Святого в житті віруючого (Еф. 4:30; 1 Фес. 5:19).

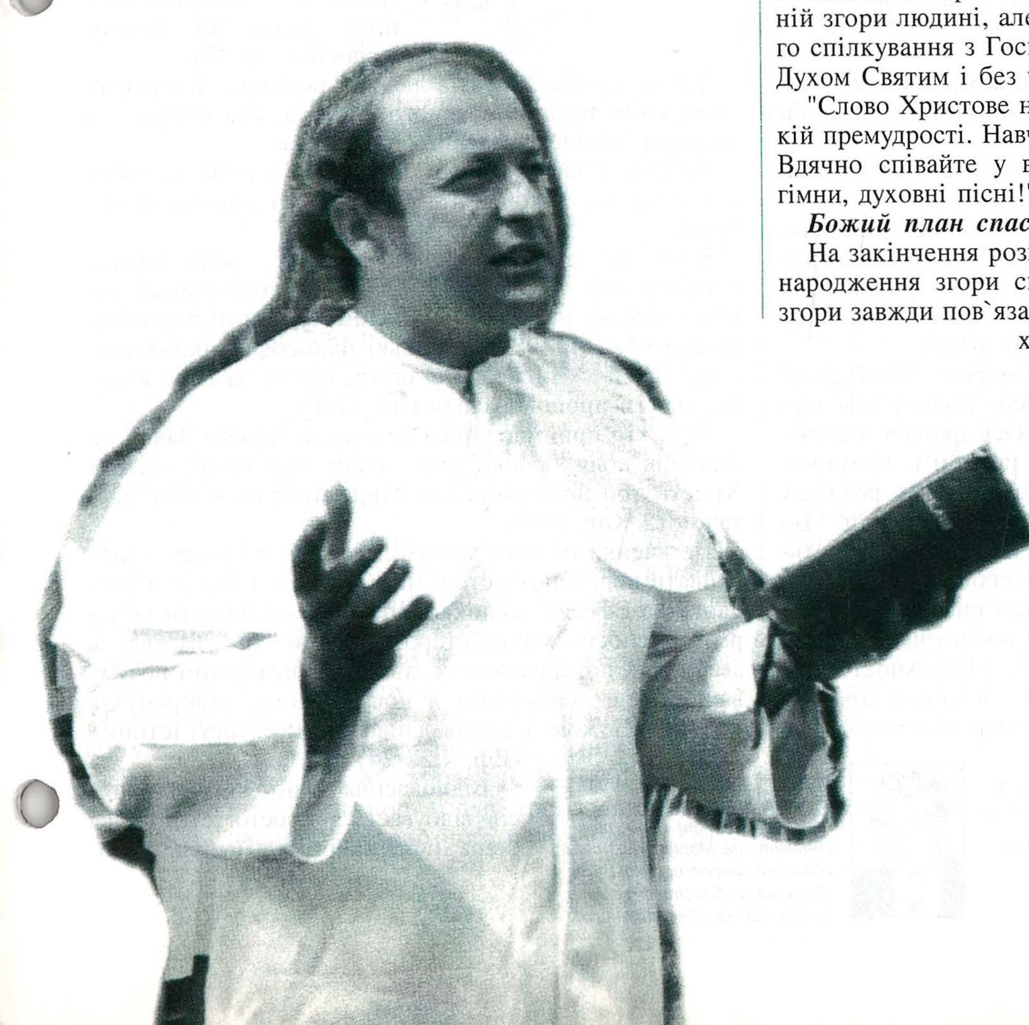
Можна торкнутися й інших споріднених запитань, наприклад, скільки часу ви перебуваєте у молитві, читанні та дослідженні Слова Божого? Як часто ви свідкуєте іншим про Христа і спасіння? Скільки ви жертвуєте на благовістя Євангелії і взагалі на розповсюдження Слова Божого?

Хтось влучно сказав, що "людина є те, що вона є!" Це вірно, звичайно, не лише фізично, але й духовно. Життя дитини Божої неодмінно буде відображати те, чим вона живиться духовно: і не лише по неділях, а й щоденно. Перемога буде доступна кожній народженій згори людині, але її не буде без постійного живого спілкування з Господом у молитві, без наповнення Духом Святим і без читання Слова Божого.

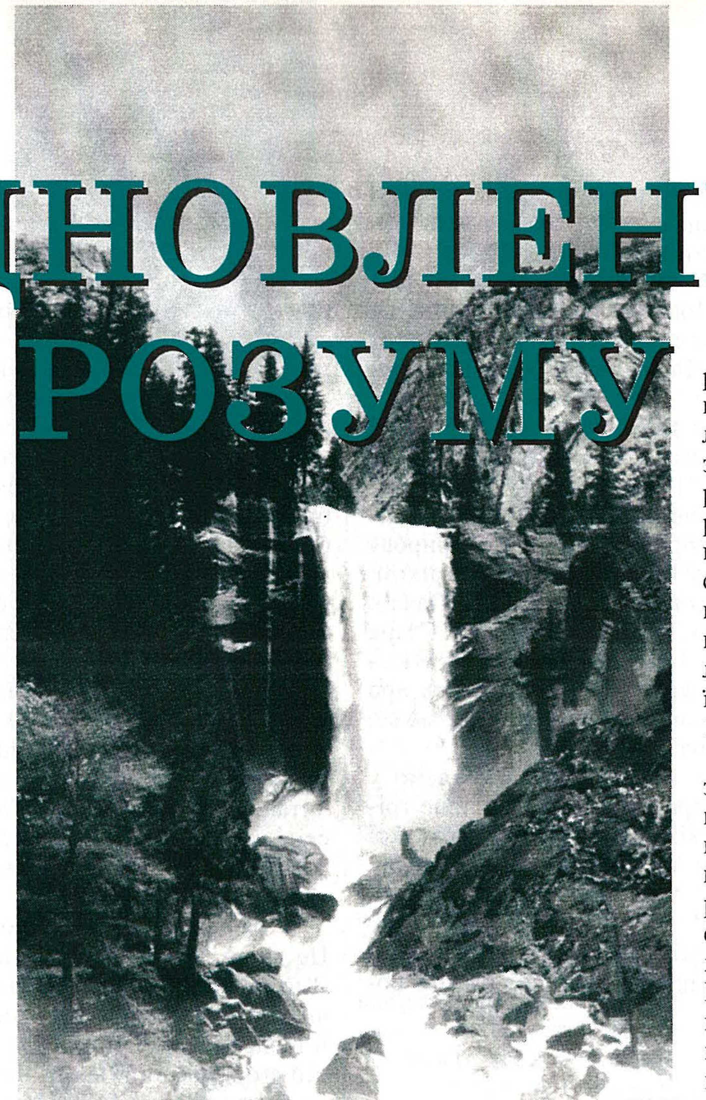
"Слово Христове нехай пробуває в вас рясно, у всякій премудрості. Навчайте та напоумляйте самих себе! Вдячно співайте у ваших серцях Господеві псалми, гімни, духовні пісні!" (Кол. 3:16).

Божий план спасіння

На закінчення розмови підкреслимо ще раз, що без народження згори спасіння немає і що народження згори завжди пов`язане з наверненням людини від гріховного життя до віри у Христа як свого особистого Спасителя. Без цього будь-яка людина залишиться загиблим грішником. "Коли не покаєтесь, то загинете всі так!" (Лк. 13:3). Неприйняття Христа - є відхилення Його. "Хто не зо Мною, той супроти Мене" (Мт. 12:30). "Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, - останнього дня воно буде судити його!" (Ін. 12:48). □

ВІДНОВЛЕННЯ РОЗУМУ

Олександр Савченко

«І Сидячий на престолі сказав: «Ось, творю все нове»
Об. 21:5

З книги Дії Апостолів ми дізнаємося, що афіняни ні в чому так охоче не проводили час, як у тому, щоб слухати що-небудь нове (Дії 17:21).

Російський поет Федір Тютчев, вмираючи, запитав: «Які останні політичні новини?»

Люди за своєю допитливістю активно цікавляться новинами, які часто є коктейлем з пліток.

І хоча «немає нічого нового під сонцем» (Екл. 1:9) і все нове по суті своїй — «добре забуте старе», все ж ми живемо в часі, тому аналізуємо історичні помилки минулого, аби не робити їх в майбутньому.

В старозавітній книзі Левіт (26:10) є така порада: «... і повикидаєте старе перед новим».

В Італії, наприклад, проводжаючи старий рік, прийнято викидати старі меблі і речі та обзаводитись новими. Тому напередодні нового року ризиковано ходити по вулицях Риму, оскільки що-небудь може впасти на голову необачливим пішоходам.

Ще пророкові Ісаї Господь говорив: «Речі давні прийшли ось, нові ж Я повім, дам почути вам про них, поки виростуть» (Іс. 42:9), «Ось зроблю Я нове» (43:19), «Тепер розповів Я тобі новини й таємниці, яких ти не знав» (Іс. 48:6). В заключних розділах книги пророка Ісаї ми читаємо про Божі плани: «Бо ось Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце!» (Іс. 65:17).

Апостол Петро в своєму посланні писав, що «...ми, згідно з Його обітницею, чекаємо нового неба і нової землі, де перебуває правда» (2 Пет. 3:13). Апостол Іоан бачить це духовними очима: «І побачив я нове небо і нову землю» (Об. 21:1). Столицею цієї нової землі буде Новий Єрусалим.

Досягне нового неба і нової землі нове творіння Боже, нові люди з чистими новими серцями, які говорять новими мовами, мають нові імена та нові тіла. Це відновлення перш за все торкається серця й розуму. Ось в книзі пророка Єзекіїля передвіщена операція пересадки серця: «І дам їм одне серце, і нового духа дам у вас, і вийму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце тілесне» (Єз. 11:19).

Яким чином це здійсниться? Свідомою відмовою від попереднього гріховного способу мислення і життя, відреченням від царства сатани, від ідолослужіння, як і радить Слово Боже: «Поскидайте з себе всі ваші гріхи, якими ви грішили, і створіть собі нове серце та нового духа» (Єз. 18:31).

Таким чином, віруюча людина повинна, довіряючи зцілюючим рукам Небесного Хірурга, брати участь в творчому процесі власного оновлення.

Колись в давнину Яків, прямуючи в Вефіль, тобто в Дім Божий, закопав під дубом всіх ідолів та чужих богів.

Коли на землю прийшов Христос, люди питали один одного: «Що це таке? Що це за нове вчення, що Він з владою наказує духам злим, і вони підкоряються Йому?» (Мр. 1:27). Грецькі філософи цікавляться у ап. Павла: «Чи можемо знати, що це за нове вчення, яке ти проповідуєш?» (Дії 17:19).

Той, хто приймає вірою це вчення Нового Завіту та заповідь нову любові, стає новим творінням: «Хто в Христі, той нове творіння; старе минуло, а нове настало» (2 Кор. 5:17).

Це вчення не всім зрозуміле, тому що немає сенсу вливати нове вино в старі міхи. Апостол Павло в посланні до Ефесян закликає віруючих «відкинути попередній спосіб життя старої людини, яка зітліває в звабливих пожадливостях, а обновитися духом розуму вашого, та зодягнутися в нову людину, створену за подобою Божою, в справедливості та святості істини» (Еф. 4:22-24).

Олександр Савченко - пресвітер церкви «Пристань спасіння» (м. Маріуполь), член обласної пресвітерської Ради Донецької області, директор видавництва «Светильник»

Відновлення аудіо- чи відеозаписів відбувається просто: стирається стара інформація і на її місце наноситься нова. Таким же чином записується інформація в комп'ютерах, на дискетах. Нове відтісняє старе. Але треба дивитися в корінь. Один чоловік вирішив хреститися з відкритим ротом. Його запитали: «Навіщо?»

— Щоб охрестився і язик мій, — відповів цей християнин.

Та справа в тому, що уста промовляють через надлишок серця. Якщо серце буде нечистим, невідновленим, то й мова залишиться старою, поганською, як то кажуть, халдейською. Можна потурбуватися про гігієнічну чистоту рук та посуду, але якщо джерело, з якого вода потрапляє до споживачів, забруднене, то хвороби неминучі.

Ось чому джерело єретичних лжевчень викликає духовні «отруєння». В книзі пророка Єремії є скарги на те, що люди «джерело води живої» залишили і зробили собі водоймища розбиті, що не утримують води.

Американський студент Карлос Кастанеда збирав матеріали для дисертації про устрій життя індіанських племен в Каліфорнії. Для цього познайомився з похилого віку індіанцем доном Хуаном, який поставив таку умову: шлях у «царство Мескаліто» лежить через трубку, тобто наркотики. В результаті чотирирічного «навчання» свідомість студента-антрополога настільки деформувалася, що він цілком дезорієнтувався в поняттях добра та зла і почав поетизувати чорну магію окультизму. Так з'явилися книги, за якими зараз йдуть у «нелінійну дійсність» наркотичних трансів молоді люди: «Повчання дона Хуана», «Розділена реальність», «Мандрування в Ікстлан».

Кореєць Мун, японець Асахара, українець Кривоногов та всі їм подібні «гуру» намагаються поневолити людські душі, щоб отруїти їх своїми лжевченнями. Їхня мета — проникнути в підсвідомість своїх жертв. Для цього вони пробивають тріщину в свідомості, осліплюючи її облудним блиском псевдодуховних мудрувань.

Жінки люблять міняти вбрання і намагаються щодня одягатися в нове. Але далеко не всі з них, як і чоловіки, готові відновити свій гардероб і змінити зотлілий одяг старого тіла на нове тіло воскресіння. Не всі поспішають отримати новий паспорт, що засвідчує небесне громадянство, «білий камінь, а на камені написане нове ім'я» (Об. 2:17). Так виглядає бланк нового паспорта, що необхідний для переходу кордону між тимчасовим та вічним, для безперешкодного входу до Нового Єрусалиму.

«Переможця зроблю стовпом у Храмі Бога Мого, і він уже не вийде звідти; і напишу на ньому ім'я Мого Бога і ім'я міста Бога Мого... і ім'я Моє нове» (Об. 3:17). Такі основні реквізити чи паспортні дані громадянина неба.

В новий паспорт внесено його нове ім'я, по батькові та проставлено штамп про його небесну прописку.

Нове ім'я... Багато людей в Біблії отримали нові імена взамін старих, що вже не відповідали їх новому становищу. Наприклад, Яків став Ізраїлем, Ноемінь — Маррою, Симон — Петром, Савл — Павлом. Ноемінь (приємна), скуштувавши гіркоту еміграції та втрати чоловіка і синів, стала називатися Маррою, тобто «гіркою»; Савл («важкий труд»), переконавшись, що «важко йти проти рожна» істини, перетворився на Павла («маленького») — апостола, що йшов шляхом смирення, розп'яття свого «я» заради зростання Христа в його серці.

Як же діє оновлення розуму?

Передусім, воно знімає покривало з розуму, що засліплений дияволом (2 Кор. 3:14-16; Еф. 4:18), відкриваючи його для розуміння Писання. Людина починає розуміти Слово Боже (Мт. 13:23), яке раніше здавалося їй китайською грамотою, їй стає зрозумілою природа духовних явищ (Об. 2:2), вона вже думає про небесне (Кол. 3:2), співвідносить духовне з духовним і судить про все (1 Кор. 2:13-15), має «розум Христа» (1 Кор. 2:16), роздумує про закон Божий день і ніч (Пс. 1:2) і навіть відрізняє фальшивку від істини (2 Кор. 11:13-15).

Підкоряючи всяку думку на послух Христу, нова людина «відновлюється в пізнанні за образом Того, Хто створив її» (Кол. 3:10).

Що дає оновлення розуму?

Передусім, очищаючи нашу свідомість, дає можливість служити Богу в оновленні духу, «а не за старою буквою» (Рим. 7:6). Християни стають служителями Нового Завіту, не букви, але духу, які чітко усвідомлюють, що буква вбиває, а дух животворить.

Далі, вони прозрівають духовно настільки, що бачать волю Божу, яка у всьому сприяє їм на добро: «І не пристосовуйтесь до світу цього, але переміняйтеся відновленням розуму вашого, щоб ви пізнали, що є воля Божа добра, приємна і досконала» (Рим. 12:2) — настановляє ап. Павло.

І, нарешті, оновлення розуму приводить до скромності та смирення, і віруючі люди не думають про себе більше, ніж треба, але думають «скромно, в міру віри, яку кожному Бог наділив» (Рим. 12:3).

Оновлення духу розуму приводить до того, що розумом служать закону Божому (Рим. 7:25). Стаючи причасником Божого єства (2 Пет. 1:4), християни можуть повторити слідом за ап. Павлом: «І вже не я живу, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20). А якщо Христос в нас, то це значить, Його характер в нас, Його любов в нас, Його сила в нас.

Нехай благословить нас Господь стати воістину новим творінням, що співає нову пісню хвали «Слава у вишніх Богові», та оновлюватись духом розуму нашого, одягаючись в нову людину, яка створена за подобою Бога! □

Благоговіння перед Богом

Благоговіння - це свого роду регламент наших стосунків з Богом

Василь Кравчук

Біографи Ісаака Ньютона відзначають, що той щоразу при згадці імені Божого в знак глибокої поваги знімав капелюха. Що ж, це тільки підтверджує у великому вченому велику людину.

І, навпаки, безсумнівний інший висновок: там, де богохульство, неповага до Бога - там завжди людська неповноцінність. Гіркий досвід нашого суспільства переконливо показав, як ганьбування Бога і церкви призвело до бездуховності, до втрати ідеалів, до приниження самих людей.

Наша розмова, звичайно, не про ці крайнощі. Ми будемо роздумувати про перебування віруючих людей перед Господом, про благоговіння перед Ним як про норму нашої поведінки.

На якому етапі наших відносин з Богом питання благоговіння стає насущним: на початку слідування за Ним чи в кінці? Хорошою відповіддю може послужити історія відносин Господа з Мойсеєм. Першими словами звернення Бога до майбутнього вождя народу Ізраїльського була вимога благоговіння: "...здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, - земля це свята!" (Вих. 3:5). Згодом Мойсею багато разів доводилось зустрічатися віч-на-віч з Господом, однак, подібна вимога більше не повторювалася. Чому? Мойсей засвоїв урок, благоговіння перед Богом стало його свідомістю і способом поведінки.

Як наслідок, ми бачимо, що Бог мав благовоління до спілкування з ним, наближав його до Себе. Але чи вело це до спрощеності стосунків з Богом? Випадок з Мойсеєм біля вод Меріви показує, що ні, тривала близькість з Богом - не привід до цього. Йому, який завжди без докору виконував Божі повеління, довелося суворо поплатитися за один-єдиний непослух віри (Чис. 20:1-12). Господь показав, що час нашого слідування за Ним тільки піднімає планку вимог до нас. Якщо на початку відносин з Мойсеєм Бог міг простити йому надмір почуттів (Вих. 32:19), то через роки Він уже не хотів бачити Свого служителя таким, що забувається у гніві.

Отже, благоговіння - це свого роду регламент наших стосунків з Богом, тому воно безумовне і обов'язкове від початку і виростає як вимога з роками слідування за Господом.

Що благоговінням говориться про Бога?

1. БЛАГОГОВІННЯМ УТВЕРДЖУЄТЬСЯ ВЕЛИЧ БОГА

Ставлення світу до Божого імені певною мірою визначається нашою пошаною до Нього.

Коли, у свій час, язичницький цар Дарій зустрівся з непохитною волею Даниїла в питаннях Богопоклоніння, він логічно побачив за цим велич Бога, Якому служив пророк (Дан. 6:16, 25-27). В результаті Бог був прославлений. І навпаки, саме народ Божий нерідко давав привід язичникам до знеславлення імені Господнього (Єз. 36:19-20; Рим. 2:23-24).

Звичайно, Бог не чекає слави від світу, але Він ображається, коли зневажається Його ім'я з нашої вини. Наше благоговіння перед Господом - запорука виключення подібного.

2. БЛАГОГОВІННЯ ПРОГОЛОШУЄ СВЯТІСТЬ БОГА

Протилежністю благоговіння є нечестя (Еккл. 8:13), тому що в ньому видається, передусім, неповага до святості Божої. Пророк Аввакум говорить: "Твої очі занадто пречисті, щоб міг Ти дивитись на зло" (Ав. 1:13). Благоговіюча людина рахується з цим, щоб не образити Бога.

Святість нашого Господа визначає серйозні відмінності справжнього Богопоклоніння від культових актів. В культових містеріях відсутнє настановлення на благоговіння. Чому? В їх центрі не стоїть питання святості, в них головне - вираження чуттєвого ставлення. В поклонінні Богу завжди існувало свого роду табу на вільності й розв'язність. Випадок з синами Аарона (Лев. 10:1-3) підтверджує те, що Бог вимагає благочинності від тих, які поклоняються Йому. Благоговіння і благочинність - синонімічні поняття. Під тим і іншим розуміється поведінка в присутності Бога.

3. В БЛАГОГОВІННІ - ВИЗНАННЯ БЛАГОСТІ БОЖОЇ

В цьому головна відмінність благоговіння від страху. Страх може бути наслідком визнання лише сили і влади. Благоговіння, що містить в собі страх перед Богом, одночасно включає і зворушеність перед Ним, яка відноситься до почуттів вдячності. У пророка Осії сказано: "...з тремтінням обернуться до Господа та до Його добра" (Ос. 3:5).

Благоговіння не тільки говорить про Бога, в ньому свідоцтво і про нас самих.

По-перше, благоговіння є ознакою пізнання Бога.

В 1 Ін. 3:6 читаємо: "...усякий, хто грішить, не бачив Його, і не пізнав Його". Іншими словами, відсутність благоговіння в поведінці людини виявляє в ній незнання Бога. Про аморальність синів священика Ілії так і сказано: "...вони не знали Господа" (1 Цар. 2:12). Незнання, невігластво, як правило, дуже безвідповідальні.

В цих роздумах мимовільно випливає сумна хроніка Чорнобильської трагедії. Скільки людей стали жертвами незнання серйозності наслідків контакту з реактором, що вийшов з ладу. Яка розплата за невігластво!

Але куди більш серйозні наслідки невігластва по відношенню до Бога. Тільки абсолютним незнанням цього можна пояснити безвідповідальність людей. Згадаймо знаменне прозріння Ісаї, описане ним у шостій главі його пророцтва. Пророк побачив Бога, картину відношення до Нього небожителів і на цьому фоні вкрай невигідно себе і своє перебування перед Господом. Усвідомивши це, він жахнувся: "Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий..." (Іс. 6:5). Але ж так сповідувався не якийсь грішник. Перед нами пророк. Що це так, підтверджують вступні слова пророчої книги, яка розповідає про те, що служіння Ісаї почалося ще за життя царя Озії. Разом з тим Бог закликав його до більш відповідальних відносин. Вони прийшли через усвідомлення величі і святості Господа.

По-друге, благоговіння свідчить про те, що людина усвідомлює себе в присутності Бога. "Бог присутній на всякому місці" - для віруючої людини це аксіома. І все ж, не завжди по-справжньому гостре таке світовідчуття. Мабуть тільки так можна пояснити випадки наших негарних вчинків. Це, образно кажучи, Валаамова сліпота, той говорив: "Я згрішив, бо не знав, що ти стоїш на дорозі навпроти мене" (Чис. 22:34). Чи не правда, дивовижна логіка: начебто для того, щоб правильно чинити, йому необхідно було обов'язково своїми очима бачити перед собою Бога? Нерідко Господу доводилось саме таким чином нагадувати людям про Свою присутність (Бут. 28:16). За краще, звичайно, слід визнати життя в постійному усвідомленні Богоприсутності (Пс. 138:7-12). Така людина завжди благоговіє, тому що відчуває очі Господа в будь-якому місці і в будь-який час.

Василь Кравчук - пастор Житомирської Центральної церкви ЄХБ, автор ряду статей з душеопікунства

По-третє, благоговіння свідчить про належні стосунки з Богом.

Наші стосунки з Богом багато в чому потаємні. Але навіть така чиста духовність як благоговіння має цілком реальне вираження. Наприклад, через пророка Малахію Господь звинувачує священиків в приниженні Його честі через недбале ставлення до служіння (Мал. 1:6).

Нам слід пам'ятати, що Бог Великий і не має потреби в наших подаяннях. Він приймає тільки краще, бо тільки воно свідчить про наше благоговіння. Усе інше неславить Його і тому Він відхиляє його (Мал. 1:7-14). Про Ноя сказано, що він з благоговінням приготував ковчег для спасіння дому свого (Євр. 11:7). Книга Буття передає це так: "І зробив Ной усе, - як звелів йому Бог" (Бут. 6:22). За апостолом Павлом це б звучало: "від душі, як для Господа" (Кол. 3:23).

Яскравим прикладом життєво реального благоговіння для нас є Ісус Христос. В чому особливість Його благоговіння? Воно було засвідчене в екстремальних умовах, перед лицем страждань і смерті (Євр. 5:7). В Його сповідуванні безумовної покірності Отцю (Мт. 26:39) і було досконале благоговіння перед Богом.

Яка природа неблагоговійної поведінки?

В загальному випадку на приниження Бога людей провокує диявол. Він - ворог Божий. Богохульство притаманне його духові (Об. 13:1,5). Оволодіваючи людьми, він намагається їх схилити до цього ж (Об. 16:9,11,21). Тому в проявах одержимості, як правило, спостерігається схильність до богохульства. Безумовно, ми ведемо мову про світ. Разом з тим, не буде перебільшенням сказати, що коли й віруюча людина своєю поведінкою неславить ім'я Боже, то вона мимоволі працює на того ж противника. Тому дуже суттєво звучить для нас попередження апостола Павла: "Не давайте місця дияволу" (Еф. 4:27).

Декілька слів про етику благоговіння.

Безумовно, явище благоговіння важко звести до чисто зовнішніх форм богошанування. Навіть більше, так недалеко і до підміни його святенністю, показною фарисейською набожністю. Звичайно, благоговіння все ж має і цілком визначену зовнішню сторону. Ми не станемо догматизувати певні форми благоговіння. Кращим буде назвати їх обов'язкові елементи.

1. Благоговіння споріднене з сором'язливістю і цнотливістю (пор. Іс. 6:2, 1 Тим. 2:9, Тит. 2:2-6).
2. Благоговіння сповідує дух покірливості (пор. Фил. 2:8 і Євр. 5:7).
3. В благоговінні присутня стриманість (пор. Іс. 6:5 і Еф. 4:26).
4. Благоговіння проявляється в глибокій пошані до імені Божого (Вих. 20:7).
5. Благоговіння схильне до славословлення Бога (пор. Іс. 6:3 і Пс. 32:1).

Наша розмова про благоговіння здебільшого торкалася відповідальності. І це правильно. Про інше сказано: "А безбожному добре не буде, і мов тінь, довгих днів він не матиме" (Екл. 8:13). А благовіння - це вдячний шлях. В Притчах сказано: "Щасливий той, хто завжди богобоязний" (Пр. 28:14). Головне блаженство тих, хто благовіє, полягає в їх готовності до розвитку відносин з Богом. □

БОГ ЛЮБОВІ І ПРОБЛЕМА ЗЛА

Анатолій Прокопчук

Якщо Бог люблячий, ласкавий і всемогутній, як же Він може дозволити Своєму творінню так страждати?

Юрген Молтман: «Це у зв'язку із стражданнями виникає усе це людське запитання про Бога».

Ми завжди повинні розуміти, що розглядаємо проблему, яка вислизала від мислителів протягом століть, одну з таємниць людського буття, таємницю, найтісніше пов'язану з релігійним досвідом людини.

Страждання є не просто академічним питанням – це відкрита рана життя цього світу.

З одного боку, нам необхідно показати, що існування зла сумісно або не є нездоланною перешкодою вірі в Бога у християнстві. З іншого боку, нам необхідно пояснити, чому Бог дозволяє зло.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Ще до приходу Ісуса Христа грецькі філософи сформулювали проблему зла. Епікур (341-270 р.р. до н.е.), за цитуванням Лактація (260-340 р.р.), писав так:

«Бог або бажає усунути зло, та не може, або Він може, та не хоче, або Він не може і не хоче, або ж Він і хоче, і може. Якщо Він хоче, але не може – Він слабкий, що не відповідає характерові Бога. Якщо Він може, але не хоче, тоді Він завидющий, що також не схоже на Бога. Якщо Він не хоче й не може, тоді Він слабкий і завидющий – що іще менше схоже на Бога. Коли ж Він і хоче, і може, що єдине гідно Бога, тоді з якого джерела виходить зло, чому Він не усуне його?»

Фома Аквинський визнавав, що дилема Епікура – одна з головних перешкод християнства. Він намагався зрозуміти проблему, відділяючи первинні причини від вторинних. Хоча Бог, очевидно, першопричина усього, що існує, зло повинно відноситись до вторинних причин, за які Бог не є відповідальним.

Давид Юм надав гостроти проблемі, доводячи, що причину можна пізнати тільки через її наслідки. Тому, щоб довести Божественну доброту на підставі натурального богослов'я, нам потрібно цілковито відкидати наявність страждання та зіпсутості людини. Юм говорив, що ми можемо вважати Бога добрим тільки через віру, але не зможемо зробити такого висновку на підставі спостереження цього світу.

У світі багато зла – природного і морального. Одне пов'язано з творінням як таким – урагани, землетруси. Інше – з моральним розкладом і розбещеністю людини. Якщо друге легше зрозуміти й виправдати, то перше здається зовсім нез'ясовним, хоча зараз ми починаємо все більше розуміти, що ці різновиди зла взаємопов'язані.

Труднощі з розумінням зла виникають лише разом з вірою в єдиного Бога. Ті, хто вірять у багатьох богів, таких труднощів не мають – свідоцтво людського походження численних релігій. Ті ж, хто не вірять у Бога взагалі, мають іншу проблему – проблему добра.

Оскільки проблема існування зла характерна лише для правовірного християнства, ми можемо не розглядати неортодоксальні чи єретичні розв'язання цієї проблеми.

Спіноза вважав, що і зло, і добро витікають з творчої досконалості Божественної сутності. Інші впевнені, що зло – це просто ілюзія, яка виходить з помилкової перспективи. Зокрема, такий погляд пропонує Східна філософія, Мері Бейкер Едді (Christian Science) наслідує схожому напряму. Дуалісти пояснюють зло боротьбою двох одвічних сил – Манихеї та Зороастризм. Інший підхід пояснює, що Бог не є всемогутнім і також бореться зі злом, а люди повинні приєднатися до цієї боротьби.

Віруючі не уникають проблеми зла, нібито воно неважливе чи нереальне. Ми говоримо, що зло дозволяється Богом певним чином, сумісним з Його добротою. Як ми могли б відповісти на це?

ХРИСТИЯНСЬКА ВІДПОВІДЬ

1. Посилання на походження зла

Як тільки ми починаємо розмірковувати над проблемою зла, ми починаємо розуміти, що це не одна, а скоріше комплекс взаємозв'язаних проблем. Ми повинні задуматися, як зло проникло в світ і чому воно існує у світі. Походження зла не вирішує проблеми його існування, але допомагає нам зрозуміти, що ситуація, яка склалася, не є нормою.

Августин намагався пояснити походження зла в своїй відомій книзі «Місто Боже». Бог створив світ, в сутності, добрим. Зло виникло, коли творіння повернулося від бажання найвищого добра до бажання більш низького добра. Два висновки цього підходу обговорювалися в історії християнства: 1) зло належить не сутності творіння, а його грішному стану; 2) зло – це недолік чи заперечення доброго творіння, а не дещо позитивне. Воно не є сутністю, але обставинами буття. Цей підхід дає не онтологічне, а скоріше історичне пояснення походженню зла як чогось, що трапилося в результаті зловживання свободою

2. Посилання на таємницю

Ми можемо звернути увагу на обмеження людського розуміння таємниці, що притаманна свободі. Ми віримо, що у Бога є причини допущення зла, яких ми не знаємо. Це не таке вже дивне чи слабке пояснення. Є багато вражаючого, чого ми не розуміємо, але припускаємо можливість пояснення. Кожного разу, звертаючись до лікаря, ми довіряємо його поясненням, які майже не розуміємо. Божа причина може виявитися надто складною для нашого розуміння.

> *Страждання є не просто академічним питанням — це відкрита рана життя цього світу*

Такий підхід лежить в основі розв'язання проблеми зла, що пов'язана зі свободою волі. Бог зробив морально вільних особистостей, здатних приймати невірні рішення. Він міг би запобігти злу, не створюючи світу взагалі – але це не вирішує нашої проблеми.

3. Посилання на вищі цілі Бога

Найсильнішим аргументом є певні, але невідомі (чи поки незрозумілі нам) цілі Бога, коли Він припускає зло. Якщо, наприклад, з точки зору гуманістичної філософії, найвище добро полягає в задоволеності та самореалізації людини, тоді, звичайно, важко посилатися на «вищі» цілі Бога. Але якщо, як ми знаходимо це у Писанні і як показує практика, вище добро має надзвичайні цілі, тоді цей підхід є особливо цінним.

Вищі цілі очевидні перш за все в тому, як Бог поводиться зі Своїм народом. Трагічна спочатку, історія Йосипа обертається тим, що служить вищим цілям Бога й більшому добру – спасінню цілого народу, на що сам Йосип вказав своїм братам (Бут. 50:20). У випадку Йова страждання служать особливому поглибленню віри (Йова 42:5). Плач Єремії показує глибокий сум за загиблим народом та його культурою, але пророк здатний бачити, що милосердю Божому немає меж (4:22). Для іудея, на відміну від еліна, не могло бути абсолютної трагедії, тому що Божі цілі завжди перемагають, а страждання мають викупну цінність для народу.

В Новому Завіті цілком ясно представлена Божа перемога над злом. Те, що було не зовсім ясно в Старому Завіті, отримало повноту об'явлення в Новому. Смерть Ісуса була справжньою катастрофою – з людської точки зору, але абсолютною перемогою Божої благодаті. Навіть Його Церква досягає досконалості через страждання.

Таким чином, страждання просто неминучі для досягнення максимального морального добра. Вони також неминучі при наявності реальної свободи людини як творіння Божого. За своєю суттю вони є результатом вибору чогось нижчого, ніж Бог, прагнення не Його слави та схвалення, а якихось своїх цілей та побажань. Страждання є також результатом бажання протидіяти світові заради пізнання Бога та заради стосунків з Ним – в такому разі вони мають тимчасовий, мінливий характер. У будь-якому випадку, страждання – не щось існуюче саме по собі, а скоріше результат руху по ступенях добра, спочатку вниз, а потім вгору.

4. Посилання на поточні цілі Бога

Цей світ, у такому стані як він є зараз, існує для формування характеру та цінностей людини.

Анатолій Прокопчук - пастор-учитель, магістр богослов'я, ректор Київської Богословської семінарії

Страждання грають конструктивну роль в житті будь-якої людини, незалежно від її духовного стану. Відомо, що люди, які страждали, набагато м'якіші та добріші за тих, що завжди жили в комфорті. Вони також мають більш тверду волю й витримку.

Такий погляд був розвинений ще Іренеєм (130-202 р.р.). Життя, за його розумінням, має цінність для поступового духовного росту – це горнило душі. В контрасті добра і зла людина вчиться любити добро та зневажати зло.

В такому аспекті гріх Адама стає більш зрозумілим. Це не просто велика катастрофа. Людина була створена не стільки для досконалості, як для удосконалення (за її, людини, участю). Тобто, як сказав Барт, людина була створена не просто дуже добре, але добре для викуплення. Її досконалість лежить у майбутньому. Таким чином, зло має педагогічну роль, приводячи людей до зрілості. Отже, гріхопадіння мало у деякій мірі позитивну роль в Божому провидінні.

Цілком очевидно, що саме в умовах страждань проявляється велич людини, її мужність та готовність до самопожертви, які можуть бути взагалі непомітними в звичайний час.

Уявіть собі світ, в якому немає місця злу й стражданням. У ньому поняття правового та неправового втрачало б усілякий сенс. Не було б потреби трудитися, думати, творити. Такий світ мало підходив би для розвитку моральних якостей особистості. Людина більш походила б на свійську тварину, що дрімає у своєму зручному куточку.

Тільки у світлі кінцевої цілі Бога ми можемо по-справжньому оцінити роль зла та страждань. Нам необхідно побачити творіння в його повноті. Тільки християнський світогляд чесно сприймає і може дати відповідь на питання про сенс страждань та зла. Страждання неможливо було б перенести без Бога, і людина скоріше повинна була б, за ідеєю Шопенгауера, просто покінчити з собою – і це було б справжньою мужністю атеїста. Ми спостерігаємо справжній парадокс: атеїзм говорить, що страждання дово-дять відсутність Бога, хоча це ані на йоту не зменшує страждань світу, а лише надійно позбавляє його будь-якої надії.

Тільки у світлі кінцевої цілі Бога ми можемо по-справжньому оцінити роль зла та страждань

Ми повинні завжди розуміти, що проблема страждань просто не має теоретичного вирішення, вона повинна вирішуватися у практичній площині. Чи допоможуть наші логічні відповіді тим, хто страждає? Ми як віруючі повинні допомогти таким людям співчуттям та участю під час скорбот.

Попри всі труднощі з проблемою зла, завжди є відправна точка для розмірковування над цією проблемою з невіруючими. Адже кожен з них дивується, чому негаразди трапляються з добрими людьми, інші дивуються, чому вони взагалі трапляються. Сам факт, що люди, незалежно від світогляду, не сприймають правильно цей світ, повний несправедливості, страждань, гріха, хвороб і смерті, є ключем до того, що ми якимось чином у контакті із стандартом добра, яким оцінюємо цей світ, як такий, що має ваду, як далекий від ідеалу.

Навіть факт, що ми вважаємо що-небудь злом, може бути аргументом існування стандарту Абсолютного Добра, передбаченого в нашій оцінці, і таким чином, аргументом існування Бога, Абсолютного Добра, існування Якого, здавалося б, заперечує присутність зла.

Переважність практичного виміру цієї проблеми та її сумісність з Божественною добротою та любов'ю, знаходить найвище відображення у словах Ісуса на хресті: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?»...□

З ОФІЦІЙНИМ ВІЗИТОМ

Про перебування Президента ЄБФ, Президента Союзу Баптистів Великобританії Девіда Кофі та Генерального Секретаря ЄБФ Карла-Хайнца Вальтера

13 лютого в Україну з офіційним візитом прибули Президент Європейської Баптистської Федерації, Президент Союзу Баптистів Великобританії Девід Кофі і Генеральний Секретар ЄБФ Карл-Хайнц Вальтер. Того ж дня відбулася зустріч президента ВСО ЄХБ Г.І.Комендanta та його заступника В.К.Кульбича з гостями, на якій обговорювалися питання проведення засідання генеральної Ради ЄБФ у вересні 1998 року в місті Києві.

14 лютого гості мали зустріч з молодою церквою Ярослава Мочинського, а також ознайомилися з Києвом, оскільки це перший приїзд в Україну Девіда Кофі.

15 лютого Девід Кофі і Карл-Хайнц Вальтер взяли участь у ранковому богослужінні Центральної церкви ЄХБ Києва "Дім Євангелія". Карл-Хайнц Вальтер розповів присутнім про роботу ЄБФ, про мету візиту, а також про те, що в липні 1999 року в м. Братіслава (Словакія) пройде черговий конгрес ЄБФ. Він також поділився Словом, привітав усіх з святом Стрітення.

Девід Кофі передав вітання від Британського Союзу Баптистів, а

Карл-Хайнц Вальтер (праворуч) проповідує у церкві "Дім Євангелія"

в своїй проповіді зупинився на особистості Симеона, як на прикладі учня Христа, який: 1. завжди вірить, що Бог трудиться у Свій час; 2. прагне мати християнські риси характеру; 3. говорить те, що Бог вкладає в його уста; 4. живе надією.

Ввечері Карл-Хайнц зустрівся з служителями Братства Незалежних Церков ЄХБ — М.К.Величко та ін., а також брав участь у служінні в церкві по вул. Генерала Пухова. Девід Кофі брав участь у вечірньому служінні Святошинської церкви і проповідував на тему: "Притча про таланти".

16 лютого, в понеділок, гості взяли участь у пасторській конференції служителів Київської області. Після обіду Карл-Хайнц Вальтер відбув у Німеччину, а Девід Кофі продовжив перебування в Україні. Він мав можливість познайомитися з служінням ряду церков м. Києва.

17 лютого Девід Кофі і Віктор Кульбич виїхали до Черкас, де першою була запланована зустріч з мером міста О.Н.Олійником. На зустрічі також був присутнім директор місії "Hope Now" Вік Джекобсон. Мер відзначив велику роботу, яку проводять баптисти з допомогою братських церков з Великобританії. Це суттєва допомога Дому маляти, притулку для дітей, дитячому будинку в селищі Михайлівка, допомога у будівництві молитовних домів, фінансова допомога Черкаському музичному училищу та велика духовно-виховна робота в Черкаській в`язниці №62. Мер відзначив, що завдяки великій соціальній роботі церков ЄХБ, авторитет баптистів в області має дуже високий рівень і місцька адміністрація збирається й надалі активно працювати в розвитку духовно-виховних програм з церквами баптистів. Після зустрічі з мером Девід Кофі і Віктор Кульбич мали можливість відвідати Дім маляти і дитячий притулок. Потім вони взяли участь у вечірньому богослужінні Черкаської церкви.

Девід Кофі (у центрі) та Віктор Кульбич у Домі маляти

18 лютого Девід Кофі, Вік Джекобсон і Віктор Кульбич у супроводі В.І.Білоуса, старшого пресвітера ЄХБ по Черкаській області, відвідали дитячий будинок в селищі Михайлівка, розмовляли з дітьми і викладачами. Після того вони взяли участь в богослужінні у в`язниці №62. На богослужінні покаялося 12 чоловік і більше 30-ти виявили бажання служити Богу з проханням молитися про них. На території в`язниці у присутності начальника в`язниці і заступника начальника в`язничного управління Черкаської області Девід Кофі, Вік Джекобсон і Віктор Кульбич звершили молитву на місці, де закладено фундамент для майбутньої баптистської церкви на 350 місць. Відвідання в`язниці було кульмінаційним моментом у поїздці Девіда Кофі. Відразу ж після відвідання в`язниці він познайомився з реабілітаційним центром для колишніх ув`язнених, який допоміг збудувати Вік Джекобсон. Того ж дня Девід Кофі взяв участь у богослужінні в селі Солунівка. А після цього в Черкаському музичному училищі на честь гостей було дано концерт.

19 лютого Девід Кофі, Вік Джекобсон і Віктор Кульбич взяли участь у пасторській конференції служителів Черкаської області. Девіда Кофі вразило, що питання служителів стосувалися більше потреб європейського чи навіть світового масштабу і він підкреслив їх місіонерську спрямованість.

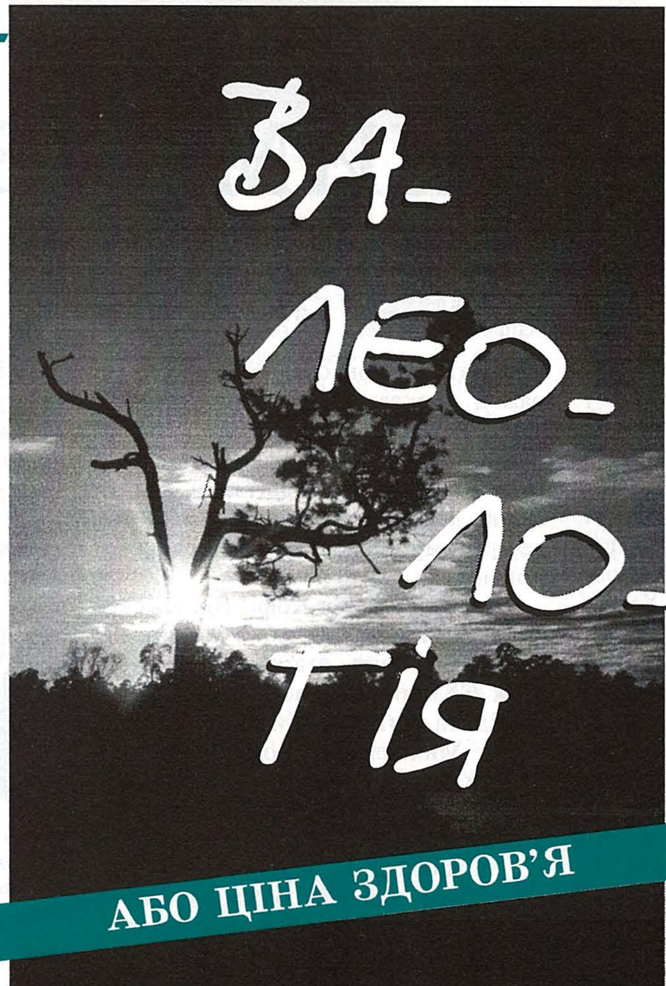
Після конференції Девід Кофі і Віктор Кульбич виїхали до Києва.

20 лютого Девід Кофі взяв участь в ранковій молитві співробітників канцелярії ВСО ЄХБ. Потім разом з В.К.Кульбичем і Віком Джекобсоном він був прийнятий послом Великобританії в Україні Роєм Рівом. Посол високо оцінив роботу Віка Джекобсона у Черкаській області, а також обіцяв сприяти проведенню засідання генеральної Ради ЄБФ і розвитку партнерських відносин між союзами Баптистів Великобританії й України. Зустріч з послом носила діловий, конструктивний і корисний характер. Далі Девід Кофі зустрівся з директором східного відділу Південної Баптистської Конвенції Джоном Флоїдом і членами його делегації, які перебували у Києві проїздом з Молдови в Москву. Це була заключна зустріч, після якої Девід Кофі попрощався з Віком Джекобсоном, співробітниками канцелярії і відбув на батьківщину.

Зустріч Девіда Кофі (крайній справа) у реабілітаційному Центрі для колишніх ув'язнених з працівниками в'язниці № 62

Приїзд Девіда Кофі був корисним для розвитку серйозних взаємовідносин між союзами баптистів Великобританії та України. Сподіваємося, що в результаті цього візиту будуть втілені в життя ряд проектів з підтримки місіонерів в області організації нових церков, а також інші проекти соціального характеру, видавництва, молодіжної праці та освіти.□

ВА-ЛЕО-ЛО-ГІЯ

АБО ЦІНА ЗДОРОВ'Я

Загадкова наука започатковується в українських школах. Що вона собою являє: корисне вчення про здоров'я чи поганську практику спілкування з духовним світом?

Петро Павлюк

«Погине народ Мій за те, що не має знання: тому що знання ти відкинув, відкину й тебе... Народ Мій допитується в свого дерева, і об'являє йому його палиця, бо дух блудодійства заводить до блуду, і вони заблудили від Бога свого» (Осії 4:6, 12).

Останній час намагається здивувати світ все новими і новими несподіванками. Одним із таких "сюрпризів" стало введення у системі загальноосвітньої школи нової науки - валеології. Це нововведення викликає занепокоєння серед християн і подив та нерозуміння у багатьох батьків. Освітяни заспокоюють: "Валеологія - це чудова наука про те, як бути здоровим".

Не нехтуючи знаннями, які маємо, тверезо і неупереджено спробуємо розглянути запропоновану "науку" не лише з боку християнської, а й загальнолюдської моралі. Подивимось, як співвідносяться запропоновані методи оздоровлення у контексті духовного та фізичного здоров'я людства і яке місце посідають ці "науки" у християнській системі цінностей.

Перш за все звернемося до значення слів. Валеологія - valeologia, лат. - бути здоровим - безсумнівно для означення науки про здоров`я термін підібраний влучно.

Оскільки традиційна медицина опинилася в стані зубожіння та руйнації, так звані нетрадиційні оздоровчі методики знаходять собі багато послідовників. Не дивно, що у відчайдушних пошуках здоров'я люди звертають погляди до різних цілителів, знахарів, екстрасенсів, чаклунів, шептунів та ворожбитів, які користуються всілякими ненауковими засобами оздоровлення. Довір`я неосвічених в духовних питаннях людей новітні цілителі завойовують тим, що часто видають себе за служителів Бога, з Яким і пов`язують свої цілющі здібності.

Прагнення зцілення є настільки сильним, що життя довіряють будь-кому, хто обіцяє оздоровлення. Але яку ціну нам пропонують платити, прийнявши, наприклад, рекомендовану в підручнику систему П.К.Іванова? "Дєтка" на перший погляд здається досить розумною програмою укріплення здоров`я. Та, знайомлячись ближче з вченням Порфирія Іванова, бачимо, що "Учитель" має неабиякі амбіції. Іванов у гімні "Победа Моя" настановляє своїх учнів "быть таким, как Я: Победитель Природы, Учитель народа, Бог Земли", або ще так у гімні "Слава жизни": "Люди Господу верили как Богу. А Он Сам к нам на землю пришел... Это есть райское место. Человеку слава бессмертна!" Біблія ж навчає нас іншого: "Господу, Богу твоєму, поклоняйся і Йому одному служи" (Мт. 4:10).

Що ж стосується раю, то це, як відомо, справа майбутнього, а не теперішнього часу: «Небо нове та нова земля, що вчиню, стануть перед обличчям Моїм» (Іс. 66:22).

Поряд з досить тверезими порадами щодо загартовування організму де-не-де зустрічаються «цікаві» пропозиції, як то: «викинь повітря через рот з думкою, що викидаєш хворобу з себе» (порівняймо з біблійним «Побиваю й оживлюю Я, і не врятує ніхто від Моєї руки» — Повт. Зак. 32:39); заодно можна навчитись викликати «духа самого високого порядку» (чи не того, часом, відомого з Еф. 2:1-2 як «князя, що панує у повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних»?)...

Багато спірних припущень автори курсу «Валеології» Бабин І.І., Черняк В.М. та ін. з сміливістю на грані необачності подають як аксіоми. Наприклад, вважається незаперечним, що «майбутнє людства і його основного продукту — розуму — таємниче і загадкове», «людина — дитя космосу. Всі наші органи співвідносяться з силами, які циркулюють у космосі», «космічний розум або промениста енергія — це світовий дух різних філософських шкіл, від найдавніших до найсучасніших... Всі релігії світу дали людям своїх феноменів, котрим потрібно не стільки поклонятися, скільки дотримуватися їх корисних порад. Христос, Будда, Кришна, Конфуцій, Магомет, говорячи сучасною мовою, були екстрасенсами. Силою слова і енергій володіли С.Радонежський, старці Оптиної пустелі.., М.Реріх — гідні послідовники древніх мислителів».

Коментарі, як кажуть, зайві. Відзначимо тільки, що до сьогодні людству невідомий жодний випадок такої сили слова, якою володіє Творець всесвіту, Христос, «бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме... — усе через Нього й для Нього створено... і все Ним стоїть!» (Кол. 1:16-17).

Шкода, що корисні, професійні поради щодо фізичного виховання й розвитку дітей так далеко виходять за межі шкільного предмету...

Як дуже безвинну річ учням пропонується виготовити найпростіший «індикатор відліку інформації» (рамку) з двох в'язальних спиць або кусочків звичайного дроту і вживати його для особистих потреб. Цей метод подібний до методу радиєстезії, яким користуються досвідчені окультні медіуми під час спіритичних сеансів. Вони визнають, що під час таких сеансів людина має безпосередній контакт з нечистими духами, а це може викликати навіть одержимість. Ця методика споріднена з іншими окультними практиками: стук по столу, гадання за допомогою блюдця, самописний апарат.

М.Аугусто Лумієр, член Академії наук Німеччини, який більше двадцяти п'яти років проводив фундаментальні дослідження феномену радієестезії, дійшов такого висновку: «Радієестезія не є наукою, як це хотіли б ствердити деякі люди... Вона є лише віра...». До речі, християнський досвід показує, що коли людина, яка практикувала лозоходіння, навертається до Бога, «дар» лозоходіння втрачається.

Наскільки дико це не виглядає, але сьогодні під маскою шкільного предмету пропонуються окультні практики наведення контактів з потойбічним світом. Без сумніву, подібні методики викликають цікавість у недосвідченої молоді, та чи тільки на добро?

Слово Боже пояснює, що магія — це злий і жорстокий світ. Вона не ділиться на чорну і білу, бо бере витоки з одного джерела. Це зв'язок з демонічним світом, і саме до цього підводять автори підручника, коли пропонують медитувати, виходити на зв'язок з астральним світом, вклонятися сонцю тощо. Як приклад дії людини в співдружності з «космічними» силами наводяться терафини, або закляті предмети, оспівується «магізм», рекламуються народні чарування, зашіптування, заклинання... Далі — більше: людство поділяється на два табори: «біофілів» та «некрофілів», останні, виявляється, є вампірами і підлягають, ясна справа, знищенню, бо вони ж уже не є людьми. Як же їх розпізнати? Цьому вашу дитину навчать на уроках валеології!

Голова іде обертом від новітніх об'явлень тернопільських педагогів, чиїми стараннями підготовлені до друку ці, якщо можна так сказати, підручники. Власне, чому новітніх? Корені цього вчення лежать у теософії, підвалини якої закладені були ще у минулому столітті росіянкою Є.П.Блаватською. Члени заснованого нею товариства вірили в існування духовних керівників, тобто духів чи людей, що досягли особливого «просвітлення» і отримували об'явлення згори через спіритичні сеанси, автоматичні листи тощо. Сама Блаватська була активною антихристиянкою і відкрито це сповідувала. Починаючи з 70-х років нашого століття, поступово і цілеспрямовано йде наступ цієї релігії, як вона ще називається «New Age», в цілому світі. Це справжня химера з фізики, медицини, психіатрії, футурології, східних релігій, окультних знань тощо. Одним з найбільш відомих провідників її серед вчених став австрійський фізик, що живе зараз у США, Фрітьоф Капра. Деякі його книги стали бестселерами на Заході. У нас вони видаються Трансперсональним інститутом. Дійсно, чого тільки не буває в світі, але невже все це треба запроваджувати в загальноосвітніх закладах?

Неможливо детально розглянути кожну з складових цього чудернацького нагромадження, що, як відомо, вже викладається в наших школах під наукообразною назвою «валеологія». У світлі Біблії вона не витримує ніякої критики. Навіть з позиції просто людської не зрозумілий такий відчайдушний авангардизм з боку освітян, адже порушено і закон про світський характер освіти. Бентежить одне: яким чином все це було затверджено у відповідних закладах освіти, і чого можна очікувати ще? Що ми, християни, можемо і повинні робити в таких випадках? А може поставитися до цього як до випробовування нашої християнської активності?

Для тих же, хто побоюється спійматись на гачок неправди, буде доречний такий приклад. Практикуючись під час навчання розрізняти фальшиві банкноти, касири у банках США мають справу виключно з справжніми грішми. Тому, коли до їхніх рук потрапляє підробка, вони не вагаючись відрізняють її. Для того ж, щоб уміти відрізняти істину, слід добре знати Слово Боже: «Якщо ви будете перебувати в слові Моєму, то ви істинно учні Мої. І пізнаєте істину, і істина зробить вас вільними» (Ін. 8:31-31). Ці слова Бога в особі Ісуса Христа є актуальними для кожного християнина.

На сьогодні вироблено сотні інтерпретацій віри, і кожна є проекцією особистості того, хто її пропонує. Відступлення від істинної віри — це знамення останнього часу і проблема не лише нашої країни, але й усього світу. В усі часи боговідступництво несло Божі кари: Атлантида, Вавілон, Содом і Гомора... Гинули держави та великі міста, зникали навіть цивілізації, які не бажали навернутися до Господа.

Чи ж обов'язково Україні поділяти долю язичницьких народів? Поки вона ще на роздоріжжі, - поки ще є час до навернення.□

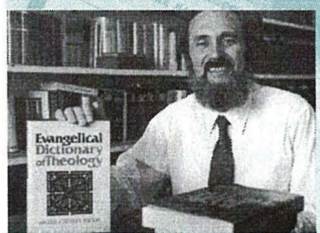
Петро Павлюк - кореспондент «Євангельської ниви»

НЕЛЕГКО БУТИ ПЕРШИМИ

Тетяна Сергеєва

Зима цього року в Одесі видалася незвичайною. Вранці яскраво світить сонце і на гілках цвірінькають горобці, а вдень небо починає темніти і до вечора місто покриває шар білого пухнастого снігу, що падає і падає всю ніч.

Мені завжди хотілося побувати в Одесі. Чомусь це місто для мене було овіяне якимось ореолом романтики. Тут з'явилися перші українські баптисти, тут жив відомий Василь Гурович Павлов, тут почала працювати перша в Україні баптистська Семінарія.

Я зустрілася з директором Семінарії Сергієм Вікторовичем Санніковим в його кабінеті, з вікон якого видно тільки дахи будинків, верхівки дерев і синє небо. Ми говорили про Семінарію, її програми, про студентів, про видавничу діяльність...

Я задавала стандартні журналістські запитання про історію і плани на майбутнє і раптом несподівано для себе запитала:

- Сергію Вікторовичу, як Ви вважаєте, що для вашої Семінарії було найважчим?

Він доволі довго дивився на мене і несподівано сказав:

- Найважче — бути першими, йти попереду. Це породжує багато проблем.

Він зняв з полиці книгу і говорив, гортаючи її, очевидно в пошуках якоїсь цитати.

- Наша Семінарія була першою школою в Україні та й в усьому, тоді ще Радянському Союзі. Вона була першою біблійною школою нового покоління і з тих пір бути попереду стало нашою долею.

Ми почали першу в Союзі програму підготовки вчителів недільних шкіл; у 1991 році відкрили першу богословську програму; почали випуск перших національних учбових посібників; у нас з`явилася перша богословська бібліотека, перші дослідні проекти. Господь змушує нас іти першими, спотикаючись, помиляючись, але знову продовжуючи шлях.

Він знайшов у книзі сторінку, яку шукав, і прочитав:

- "У кожній області людської діяльності ті, які йдуть попереду, постійно знаходяться в сліпучому світлі громадської уваги. На перших нападають тому, що вони перші, і спроби зрівнятися з ними тільки доводять їх ведучу роль. Не в змозі наздогнати чи перевершити, друзі удаються до засудження і нападків. За лідерами завжди слідують ревнощі і заздрість. І в цьому немає нічого нового. Це старе як світ". - Так пише Т.Макманус у статті "Розплата за лідерство", - продовжив Сергій Вікторович, - розплатою за лідерство нашої Семінарії стали міфи про нас.

Наша розмова прийняла зовсім інший напрям. Я зрозуміла, що роздуми про ревнощі у сфері богословської освіти — це рідкісний матеріал.

- Сергію Вікторовичу, дозвольте поставити Вам декілька запитань про "міфи". Я справді чула чимало про вашу Семінарію, були і зауваження, що рівень у вас тільки біблійної школи, а не семінарії. Власне, вона так і називалася.

- Школа мистецтв у Парижі дає найпрестижнішу художню освіту, хоча називається просто школою. Справа не в назві. Ми дійсно ніколи не гналися за гучними титулами та іменами і це дає привід багатьом учбовим закладам легко і просто обігнати нас, а любителям розпускати чутки — принизити. Дійсно, навіщо мучити студентів на стаціонарі чотири роки: вивчати стародавні мови, здавати тести з англійської і богослов`я, якщо таке ж звання бакалавра можна присвоїти за декілька років заочної програми, а іноді навіть за один рік. Подекуди говорять: у нас сильні студенти, вони Біблію знають краще американських професорів. Чому б їм не дати звання бакалавра без традиційних чотирьох років. А подекуди можна отримати магістра богослов`я без будь-якої праці. І хто може заборонити? У нас тепер свобода. Хочемо, даємо магістра, хочемо — доктора. Так що бачите, як легко обігнати Одесу, змагаючись з нею на званнях і гучних титулах, навіть не задумуючись над тим, що вони вже девальвовані в очах церков.

- Сергію Вікторовичу, але я чула й інше. Дуже доброзичливо настроєні брати говорять: "Так, в Одесі найкраща богословська підготовка, але там готують теоретиків. Навіщо нашому Братству академіки? Нам потрібні робочі, а не кабінетні богослови".

- Я теж не раз чув, що, мовляв, в Одесі ми готуємо академіків. Це міф, хоча й приємний. За дев`ять років існування із стін Одеської семінарії вийшло 317 служителів. Не про всіх випускників у нас є точні відомості. Але відомо, що не менше ніж 58 із 114 випускників проповідницького відділення несуть служіння пасторів і дияконів у церквах Українського та Молдавського Братств. Серед наших випускників — перший пастор центральної Кишинівської церкви, обидва пастори церкви міста Бєльци, перші пресвітери Болградської та Ізмаїльської церков, один з пресвітерів Вінницької церкви. Інші брати цього відділення несуть служіння проповідників у своїх церквах. Багато з них є засновниками нових церков. Відомо, що не менше 12 церков засновано при безпосередній участі наших випускників.

153-ьох фахівців підготувало відділення учителів недільних шкіл. Про понад 130 відомо, що вони трудяться у недільних школах своїх церков. 5 з них викладають у регіональних біблійних коледжах. Близько 15 є директорами церковних недільних шкіл. Більше 10 — організаторами і працівниками біблійних клубів для невіруючих людей.

Також плідно трудяться для Господа випускники чотирирічної програми "Бакалавр богослов`я", про яких і говорять, що вони "сухі" академіки. 5 з них несуть пресвітерське служіння, 7 працюють академічними деканами, завучами і студентськими деканами в різних семінаріях і коледжах, в тому числі і в столичних: в Московській семінарії, Київському університеті та ін. А ще викладають в різних богословських школах. Декілька наших випускників несуть професійне місіонерське служіння в інших країнах: серед мусульман в Об`єднаних Арабських Еміратах, в Болгарії. Ми надаємо підтримку румунському і російському Союзам баптистів. Ви напевно знаєте, що немало пресвітерів в Росії — наші випускники. До того ж, часто вони трудяться в найважчих місцях, наприклад, в Красноярській, Норільській, Володимирській церквах. І тільки 7 випускників продовжують навчатися за кордоном. Тобто, всього 2% наших випускників ще не несуть служіння, але 5 з них поїхали на навчання після того, як почали служіння. Їх направили на навчання організації, які хочуть використати їх на більш високому професійному рівні. Так що ще один міф про Одеську Семінарію — начеб-то її випускники тільки й думають про навчання за кордоном — не витримує ніякої критики.

На знімку: випускна церемонія в Одеській Богословській Семінарії

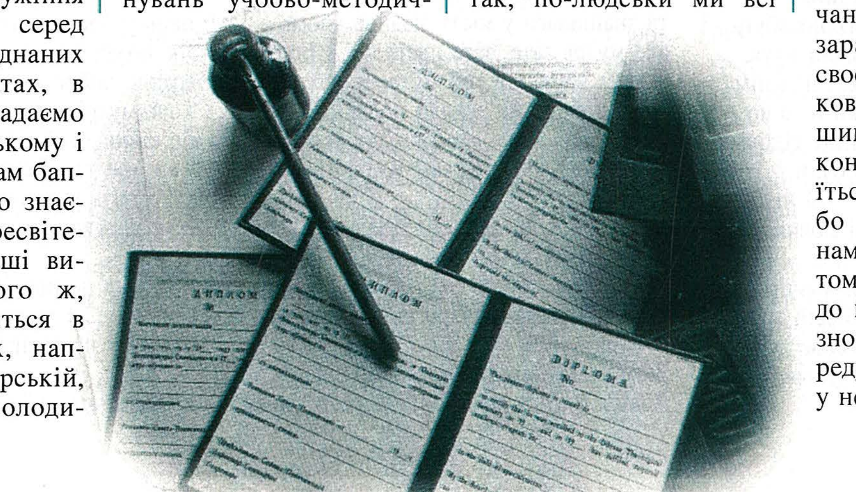
- А ще я чула, як говорили, що Одеська Семінарія нічого не дає нашому Братству.

- Та хіба ми не для себе видаємо єдиний в Україні богословський журнал "Богомыслие". Тільки в Одесі розробляються й видаються національні учбові програми. Наприклад, щоквартальна програма "Ключ". Наша Семінарія уже віддрукувала понад 10 найменувань учбово-методичних розробок різного рівня. Наприклад, посібник з грецької мови, з Нового Завіту, з історії баптизму та ін. Господь знає, що ми робимо не свою справу, а Божу. Я помітив, однак, що завжди гостріше критикують ті, які самі не можуть показати ніяких результатів, але їх тоді і нема за що критикувати.

- Сергію Вікторовичу, а чи не втомилися співробітники вашої Семінарії весь час іти попереду?

Мій співрозмовник посміхнувся.

- Слід запитати у них, але мені здається, що так, по-людськи ми всі стомилися. Та це Господь веде нас. Ми хочемо, щоб і інші школи швидше пішли вперед. У нас є певний досвід і навчальна база, чому б не поділитися. Ми допомагали при організації Московської семінарії у 1993 році. Їх програма, Статут і філософія навчання в точності копіюють наші розробки і ми вдячні Богу за це. Значить, наш досвід став у пригоді. Коли відкривалася семінарія у Києві, ми надали братам усі наші матеріали, так що в цих семінаріях могли починати не з "нуля", а з наших досягнень, з огляду на наші помилки. В переважній більшості релігійних коледжів використовується наша модель очно-заочного навчання, і це чудово. Ми й зараз раді поділитися своєю бібліотекою, науковими розробками, нашими міжнародними контактами. Одеса не боїться загубити, віддаючи, бо Господь, Який дав нам, так само багатий, тому віддане повертається до нас десятикратно і ми знову змушені йти попереду, прокладаючи шлях у невідоме майбутнє.

Книга Екклезіястова

Переспіви

Микола Карпенко

9

Це до серця взяв і приніс я додому,
це сказали мені всі мої путівці:
вчинки праві й неправі у Божій руці,
а чому воно так - невідомо нікому!
Отак само й любов і ненависть отак -
їм не нарізно жить, а на древі одному...
А чому воно так - невідомо нікому:
все це - Божі чини і Господній то знак!
І людина не знає, що спереду жде,
випадає в путі і безбожним, і правим,
чистій серцем людині й людцям прелукавим,
і хто жертву несе, і без жертви хто йде...
Бо як добрим в путі - так і грішним в путі,
і тому, хто клянеться, й хто клятви боїться, -
до одного усі ми приходимо місця:
хто у мирі й добрі, хто в тужбі й каятті.
І під сонцем одвічно це діється зло, -
що однакова доля усім випадає:
і тому, хто сміється, й тому, хто ридає, -
спільне житло нам зіллям одним поросло!
Серце людських синів не позбавлене зла -
і безумство оте супроводить людину...
Задля чого ми йдем у дорогу єдину?
Щоб прийти і померти якогось числа...
...А з живими хто йде - той ще має надію:
краще псові живому, аніж леву-мерцю!
Хоча знають живі: десь кінець путівцю...
Мертвим легше: до них і вітри не довіють.
Їм на білому світі заплати нема,
а нерідко і пам`ять про них позабута -
їх кохання і злості заржавлені пута,
і їх заздрощі теж... З ними тиша німа.
І нема вже їм частки навіки ні в чому,
що під сонцем тим діється, де відбули...
Мов жили й не жили, мов були - й не були...
Зупинись на постій у плачі мовчазному...

...Тож іди і живи - не здавайся випробам! -
та щодня їж із радістю хліб свій трудний,
та із серцем веселим вино своє пий,
коли Бог твої вчинки Собі уподобав!
Нехай кожного часу одежа твоя
буде біла і чиста - подбай терпеливо,
хай волосся змастить не бракує оливи -
і приємно на сонці воно засія.
Заживай ти із жінкою, що покохав,
по всі дні і роботи, й марноти твоєї, -
і натішся, й дітей народи ти із нею,
як Господь повелів і щоб час не страхав.
Бо оце твоя доля в житті і труді,
що під сонцем цим трудишся ти повсякденно:
все зроби, що твоє подолає рамено, -
щоб прожити сповна й опочити тоді...
Бо в Країні померлих, прямуєш куди,
вже не буде роботи ні роздуму з нею,
ні про землю знання, ні про все над землею,
і вся мудрість твоя там загубить сліди!..

Та не в скорого біг, не в хороброго бій,
не в премудрого хліб, не в розумних скарбниці, -
все у часу й нагоди залізній правиці,
все у Божих очах - висоті голубій.
Мов ті риби, половлені в пагубну сіть,
мов ті птахи, що їх у сільце захопили, -
так хапаються люди за розпач безсило,
як живого життя обламається віть, -
коли нагло на душу спадає біда,
коли вже до грудей підступає вода...

...А це притча на розум, бо мудрість у ній
видається мені і значна, й незабутня.
Квітло місто мале. Раптом сила могутня -
цар великий прийшов у жадобі марній.
Оточив оте місто, облогою став...
та знайшлася у місті людина убога,
але мудра зате, зате праведна в Бога -
і своїх земляків той мудрець врятував!..
Тільки люди не склали подяки йому,
а минулась біда - то і згадку скосило...
Я подумав собі: "Краща мудрість за силу!
Жаль - хороші діла відбуваються у тьму..."
Забувається діло і праведне, й гарне:
за громаду стоїш, для громади живеш -
та погорджують мудрістю бідного все ж,
і не слухають слів його люди намарне.
Зате чують вождя, що на раті збира...
Довіряйтеся ж праведні мудрому слову -
мудрість краща й гостріша за зброю військову...
А той грішник один - згубить много добра!

10

...Мертві мухи псують, зашумовують геть
миросварника світлого чисту оливу!..
Так псує глупота славу й мудрість цнотливу,
так отруює радість нам думка про смерть...
Серце мудрого тягне праворуч, скажім,
а ліворуч - безумного серце потягне...
Нерозумний прямує, а думки не прагне -
тільки й чує її він у слові чужім...
Як володаря гнів та й на тебе спада -
не лишай свого місця, на лагідність важся:
вона й більших покар вже не раз позбулася -
перед словом прощення відступить біда.
Хоч володар, бува, і покривить значне:
на високі висоти немудрих поставить -
і над мудрим, що нижче, дурне оте править,
і розумного розуму учить дурне!
Я це бачив під сонцем - тому це не смішки...
І таке я приніс із мандрівки-плавби:
сиділи на конях учорашні раби,
а князь перед ними - той плентався пішки!..

...Хто нам яму копає, той у неї впаде,
а хто мури валя, того гадина вкусить,
а хто зносить каміння - поранитись мусить,
пень рубаєш - поліно ударить тверде.
Як затупиться лезо, бо не заточив, -
мусиш добре напружити силу в роботі,
хоча мудрість твоя і зараджує потім,
бо самого себе хибуванням провчив!
Тож усе те - наука, і все оте - іспит:
як горить у сусіда - не грійся багаттям;
а як вкусить гадюка та й перед закляттям,
- то уже не потрібний тобі ворожбит!..

...З вуст премудрого слово - то милість ясна,
а безумного губи те знищують слово,
бо початок його - глупота безголова,
а кінець його - втіха шаленства дурна!
Нерозумний говорить багато, але
не збагне, що й до чого, коли промовляє,
бо стріляє він словом, та не поціляє, -
і виходить промова намарне й назле.
А безумного думка натомить завжди,
бо й дороги безумний не знає до міста,
де в рідні він живе, як на дереві листя,
чи як листя опале на плесі води...

...Горе, краю, тобі, коли цар твій - хлопчина,
а владики твої лише п`ють і їдять!..
Та щасливий той край, де шляхетні сидять
за царевим столом... І їдять благочинно.
Бо вони за столом не п`яниці - мужі!
Бо їх розум - як лезо оте без іржі...
А з опущених рук тече дах у грозу,
а від лінощів - стеля завалиться в домі...
Для всіх мудрих людей ці думки - довідомі,
а немудрим казать - як гойдати лозу!
Вони швидше гостину справляють для втіхи
та солодким вином звеселяють серця...
Що їм думи твої, давня мудрість оця?
прилетять-відлетять, як горобчик з-під стріхи!
Ось один розлива, ось другий роздає...
Та, можливо, завершим про дурнів розмову?
Бо небесний вістун віднесе твою мову,
а крилатий розкаже про слово твоє...

11

Хліб пускай по воді - так по днях, що в імлі,
знову знайдеш його - і наситишся хлібом!
На сімох, на восьмох давай частку - не схибуй,
бо не знаєш, яке буде зло на землі.
Бо коли переповняться хмари дощем, -
вони виллють на землю те зло потаємне...
Мов на південь ідем, - а пірнаєм у темне,
а на північ - тим більше від тьми не втечем.
І куди б деревина не впала, мов знак, -
вирушать не спіши, залишайся на місці:
користайся лиш знаком Господньої вісті
- чи досвідчений ти, чи безвусий юнак.
Хто вважає на вітер - сівби не зачне,
споглядає на хмари - не квапиться жати...
А вітрам - їм летіть, а не в хмарі лежати, -
та лиш мудрий Господь має слово значне...
...А ти сій на світанку насіння своє,
та й під вечір нехай не спочине десниця,
- бо не знаєш, з якого щедріша пашниця,
бо не знаєш, яке добрі статки дає.

...Любе світло солодке! І добре очам
в небі сонце побачити і проясніти...
Скільки б ми не жили - дай нам, Боже, радіти,
дай роботу думкам і рукам, і плечам!
Навтішатися дай білим світом сповна,
та й про темряви дні хай душа не забуде -
про марнотні оті, бо багато їх буде, -
і наплачеться ще в самотині вона.
Тож, юначе, втішайсь молодецтвом своїм,
хай за днів молодих буде серце веселе,
поки ніч для закоханих стежечку стеле,
і не в небі, а в серці відлунює грім!
Утішайся, юначе, допоки вогонь
у душі не погас, і таким залишайся -
і видінням очей своїх ти потішайся,
і ходи ти дорогами серця свого!..
Але знай, що за все це впровадить колись
Бог до суду тебе й вимагатиме звіту...
Видно, мало жертовності в білого світу,
як покари Його - у віки простяглись!
А ти смуток жени - хай він серця не єсе,
бо й дитинство, і рання зоря молодеча -
тимчасова то лиш, та й від старості втеча,
то марнота одна, то марнота і все!

12

З днів юнацтва свого пам`ятай про Творця, -
поки дні не прийшли і літа не настали,
про які говорити захочеш в печалі:
"Хай би швидше мені та й дійшло до кінця!"
Поки сонце не в тьмі, сяють місяць і зорі,
не вернулися хмари за смертним дощем
не зайшлася надвірня сторожа плачем
і поважні мужі не зігнулися в горі;
не спинили роботу свою млинарі,
а у проймі дверей - не заплакані лиця,
поки двері не встигли оті зачиниться,
і рамена вітряк піднімає вгорі;
голос пташки не вмовк і не вмовкли пісні,
що витьохкують їх солов`ї і дівчата,
поки в темну печаль не вгорнулася хата,
де твого панування минулися дні;
не зламалося коло й не рухло в криницю,
і в саду не зацвів іще гірко мигдаль,
та бажання не вмерло, не стратився жаль
за усім, до чого ти не встиг придивиться;
не розбився ще глек при джерельній воді,
і на вулицю двері відчинені з хати,
і докличеться брат, і згадається мати,
і дружина та діти зустрінуть в дворі;
не порвався допоки ще срібний шнурок
і посудина кругла із щирого злота
не пощербла у небі, - хай буде робота
і за втіху тобі, і за Божий урок!
Бо на місце високе сягне переляк
та дослухає серце смертельну утому -
і відходить людина до вічного дому
на записаний в небі рокований знак.
Голосільники будуть ридати довкруг,
стане віко труни і за небо й за стелю...
Розпадеться і вернеться порох у землю,
а до Бога ізнов твій повернеться дух.
Плач великий всіх ближніх твоїх потрясе,
і навіки печаль опосяде всіх рідних...
"Наймарніша марнота, - сказав Проповідник, -
наймарніша марнота, марнота - усе!
"

* * *

Екклезіяст і він же Когелет,
чи, як сказать по-наськи, Проповідник,
залишив нам цей твір, шаноби гідний,
як мудрості багатолітній мед.
Неперебутня бесіда й жива! -
такі ідуть до нас не гостем частим...
Лиш істинні, правдиві лиш слова
записані отут Екклезіястом!
Він дослідив, і зважив, і довів:
людині труд судився, щоб не впасти...
У всіх творців непроминущих слів,
у проповідників - один-єдиний Пастир!
...А ще від нього отака наука,
нам на пораду істина оця:
громадить книги - не складеш кінця,
знання ж громадить - то для тіла мука!..

Послухаймо і підсумок всьому:
ти Бога бійся, заповіді Божі
сповняй лиш так, як це людині гоже,
увіруй в Нього і молись Йому.
Живи по-справедливому отут,
бо добре й зле, твоє і ревне, й кревне,
якогось дня Бог приведе на суд -
і явним стане все, що потаємне!□

ЦЕНТР ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ УКРАЇНИ

МІСІЯ «СХІД-ЗАХІД»

Своє служіння в Україні місія "Схід-Захід" почала у 1993 році. Спочатку це були дванадцятиденні семінари для молодих служителів Братства ЄХБ. А в 1995 році, коли разом з ВСО ЄХБ було організовано Центр Християнського Життя України і споруджено чудове приміщення для стаціонарного навчання, навчальний процес значно поглибився і розширився.

Доктор Герхард Ян Рьоттінг

Семінари розраховані на служителів, які з різних причин не мають змоги набути необхідні для духовної праці знання шляхом стаціонарного навчання з повним відривом від праці. За останніх три роки відбулося близько двадцяти семінарів, які прослухали понад 500 братів з усієї України.

Метою такого навчання є: за порівняно невеликий строк дати базові теоретичні та практичні знання служителю, а згодом надати можливість підвищити рівень знань шляхом річного стаціонарного навчання.

Особлива увага приділяється духовному росту. Час, проведений на семінарі, повинен стати поштовхом для глибшого усвідомлення та щоденного практикування в сім`ї та церкві заповідей Христа — братерської любові і єдності.

Протягом дванадцяти днів викладаються такі предмети: огляд Нового Завіту (чотирьох Євангелій, послань апостола Павла, книги Об`явлення), огляд Старого Завіту; догматика; історія та сучасність Ізраїлю; гомілетика; душеопікунство; етика сімейного життя; вікова психологія, секти і культи. Викладають: пастор Герхард Ян Рьоттінг ДД; професор, пастор Емануїл Даунер; професор Катаріна Шмідт.

Студенти Центру Християнського Життя

Починаючи з листопада 1997 року особливий наголос робиться на річну стаціонарну програму, спрямовану не лише на отримання теоретичних знань, а й, особливо, на вихованні студентів в дусі об`єднуючої Божої любові, яка не шукає свого, а все дарує. З цією метою тут практикуються спільні богослужіння, євангелізації, спілкування. Це прекрасне взаємозбагачення практичним досвідом.

На лекціях у Центрі Християнського Життя

Отже, висхідною базою всього служіння в Центрі є навчання Божого Слова та дияконія — практичне служіння. Коли навчання і дияконія практикуються в послусі віри, то все більше людей почують Благу Вістку та навернуться до Бога. А нові віруючі незабаром матимуть потребу в біблійному навчанні, за яким послідує дияконія — практичне служіння. І таким чином Євангеліє понесеться все новим і новим людям.

Співробітники місії "Схід-Захід" моляться:
- про наступний набір на річну програму — щоб Господь послав нам вірних братів;
- про семінари для сестер, які починаються в березні цього року;
- про видавництво книг для служителів і всіх, хто працює на Божій ниві;
- про успішне закінчення будівництва навчального корпусу. □

Центр Християнського Життя України знаходиться в м. Ірпінь. Заснований у 1995 році Всеукраїнським Союзом Об'єднань ЄХБ і місією "Схід-Захід".

Біблійне навчання

- 12-денні семінари для молодих братів (віком від 18 до 35 років).
- Такі ж п'ятиденні курси для сестер.
- Стаціонарне однорічне навчання для братів, які прослухали початкові семінари.

Хто може навчатися?

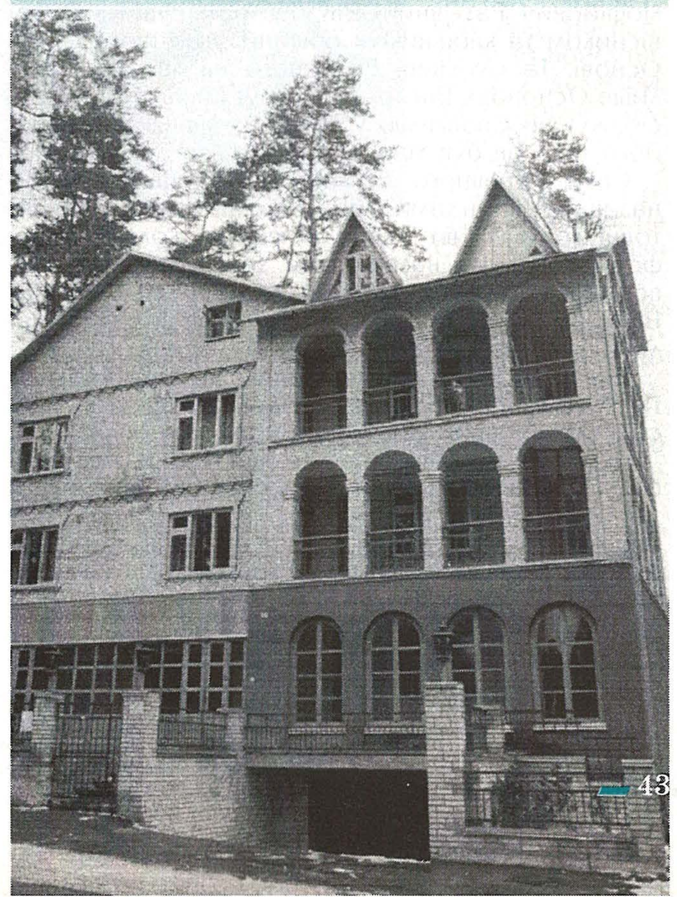
- хто є членом церкви (щонайменше два роки);
- хто працює у церкві (співає в хорі, проповідує, навчає, працює з молоддю, займається євангелізацією, є дияконом або пресвітером);
- хто має дар до навчання;
- хто усвідомив своє покликання для служіння Господу Ісусу Христу.

Оплата

Проживання, харчування та навчання безкоштовні. Дорожні витрати та витрати на лікування кожен студент сплачує сам (або його церква).

Зацікавлені можуть замовити проспект з докладнішою інформацією за адресою:

Центр Християнського Життя України
Київська обл.
м. Ірпінь
вул. Пушкінська, 56-а
тел/факс (04497) 54-270.

ДО ІСТОРІЇ НАШИХ З'ЇЗДІВ

Олександр Нагірняк

Поява перших євангельських віруючих та виникнення перших общин в Україні відбувалося одночасно і часто незалежно одна від одної. Віруючі, які пізнали Бога і пережили народження згори, залишали гріховне життя, поривали з традиціями православ'я, починали поклонятися Богу "у дусі та істині". Джерелом пробудження був Сам Господь. Його святе Слово. Його Святий Дух. Великий вплив (особливо на організацію общин) мали німецькі колоністи з півдня України, які пережили євангельське пробудження значно раніше.

Один з центрів пробудження в Україні - село Основа Одеського повіту Херсонської губернії. Тут навернувся до Господа селянин Іван Онищенко. Він пережив справжнє і глибоке відродження. Згідно з деякими джерелами, він прийняв хрещення 28 травня 1852 року.

На з'їзді віруючих у Кіровограді в 1943 році (період німецької окупації) був присутній правнук Онищенка.

Ще один відомий діяч з Основи - Михайло Тимофійович Ратушний. Він був натхненним благовісником та керівником общини, що створилася в Основі. Та служіння Ратушного не закінчувалося лише Основою. Він трудився для Господа, розповсюджуючи Євангелію у багатьох місцях України, і його труд не був марним.

Саме Ратушного та його друзів вперше стали називати "штундами", бо вони відвідували молитовні години ("штунден") німецьких колоністів-реформаторів. Ця назва потім застосовувалася до всіх послідовників євангельського руху в Україні. Вона ввійшла в історію і літературу і застосовувалася особливо на початку пробудження.

Ще один центр пробудження - це села Карлівка та Любомирка Єлисаветградського повіту Херсонської губернії (нині Кіровоградська область).

Першими віруючими в Карлівці були Юхим Цимбал та Трифон Хлистун. У Любомирці навернувся до Господа Іван Григорович Рябошапка. Кожен з них багато потрудився для Господа. Вони багато благовіствували (особливо Рябошапка), були знаряддям в руках Божих, яким Він звершував Свою справу в Україні.

Олександр Нагірняк -- пастор церкви ЄХБ в м. Єнакієво, відповідальний редактор газети «Слово веры»

Крім того, великі пробудження відбувалися і в інших місцях: на хуторі Миколаївському поблизу Одеси, на хуторі Острикові Бердянського повіту Таврійської губернії, в селі Чаплинка Таращанського повіту Київської губернії і т.д.

Відзначимо ще, що євангельський рух в Україні, який мав назву і характер "штундизму", дуже скоро став набирати баптистського характеру. Звершення священнодій та служінь, організація общин відповідали принципам баптизму. Цьому сприяли спілкування з німецькими баптистами та з іншими євангельсько-баптистськими церквами, які виникали в різних частинах Російської імперії.

Говорячи про піонерів євангельсько-баптистського братства в Україні, назвемо ще деяких благословенних працівників. Це Герасим Балабан та Адам Войсарівський, Олександр Капустян та Григорій Кушніренко, Іван Лясоцький та Дем'ян Васецький, Іван Рибалка та Максим Кравченко, Андрій Стоялов та Василь Колодін. Вони, а також багато інших, менш відомих або ж зовсім невідомих, були у витоків євангельсько-баптистського руху в Україні.

Перші Всеукраїнські з'їзди

Подальший розвиток справи Божої потребував координації зусиль у благовісті та наданні допомоги помісним церквам. І тому дуже скоро постало питання про скликання братських конференцій та з'їздів. Зробити це в умовах гонінь з боку світської та церковної влади було дуже непросто. Але такі спільності проводилися, і значну роль у цій роботі відіграли українські брати-служителі.

На першій спільній конференції братських менонітів та баптистів у колонії Рюкенау Таврійської губернії у 1882 році брали участь 14 делегатів-українців. Були присутні також 4 російських і 55 делегатів-німців. У конференції брали участь Рябошапка, Ратушний, Хлистун, Кушніренко, Капустян, Сарана, Рибалка та ін. Рябошапка, Ратушний і Кушніренко були призначені благовісниками.

На першому з'їзді "російських баптистів", що відбувся 1884 року у селі Нововасилівці Бердянського повіту Таврійської губернії, також було багато українських делегатів. На цьому з'їзді був створений Союз російських баптистів. Але цікаво, що його повна назва - "Союз російських баптистів Південної Росії та Кавказу". Тобто цей Союз охоплював територію України та Кавказу.

В подальшому євангельсько-баптистський рух у царській Росії розширився, створилися баптистські общини у центральних губерніях, в Поволжжі, на Півночі, у Сибіру, на Далекому Сході, в Середній Азії. Віруючі жили в одній Російській імперії, підкорялися одним законам і мали спільні радощі та скорботи.

Але в цей час проходили з'їзди і українського євангельсько-баптистського братства. Вони проходили в регіонах і скликалися нелегально. На з'їздах піднімалися питання створення помісних общин і організації благовістя.

Після падіння царського режиму умови для духовної праці стали більш сприятливими. Українське братство змогло організуватися, цьому сприяли і зовнішні умови. Відразу ж після революції Україна опинилася відірваною від центру, на її території діяли закони, відмінні від загальноросійських. І коли почалася реєстрація помісних общин, виникли труднощі та непорозуміння у стосунках з владою. Зважаючи на ці обставини, виникла необхідність у проведенні всеукраїнського з'їзду і створенні центрального органу, який представляв би інтереси віруючих перед державою і сприяв розвитку духовного життя та благовістя.

[286 (474) (09)]
БАПТИСТ
УКРАИНЫ
Духовно-нравственный журнал
...Идите по всему миру и проповедуйте Евангелие всей твари. Мрк., 16 гл., 15 ст.
Уча их соблюдать все, что Я повелел вам И се, Я с вами во все дни до скончания века Аминь. Мф., 28 гл., 20 ст.
№ 9 „Один Господь, одна вера, одно крещение" (Ефес. 4, 5). 1927
От правления всеукраинского союза христиан-баптистов! Всему братству христиан-баптистов на Украине радоваться!

Участники Заседания Совета ВСОБ, 1925 г.

Перший Всеукраїнський з'їзд баптистів відбувся в Києві у 1918 році. Протягом тижня (з 1 по 8 жовтня) 110 делегатів обговорювали стан справи Божої. Було заслухано повідомлення з місць і намічено шляхи пожвавлення духовної праці. Головував на з'їзді Федір Прохорович Баліхін, якого всі знали і поважали.

Ф.П.Баліхін походив із сім'ї молокан, увірував у 1882 році і присвятив своє життя служінню Господу. У 1886 році він був рукопокладений на пресвітерське служіння в Астраханській общині (Таврійська губернія). Був він і активним благовісником. Його називали "єпископом України". Також він був членом Правління Всеросійського Союзу баптистів, учасником Європейського конгресу баптистів у Берліні (1908 рік) і 2-го Всесвітнього конгресу баптистів у Філадельфії (1911 рік). Протягом двох років він перебував у засланні в Наримському краї (1914-1916 роки). Його авторитет був дуже високим і визнавався віруючими.

На Першому Всеукраїнському з'їзді було прийнято рішення видавати журнал "Український баптист" (редактором був призначений А.Г.Альохін), був вироблений статут помісної церкви і підготовлені пропозиції до закону про віросповідання. Але нестабільна політична ситуація в Україні перешкодила проведенню в життя намічених рішень.

Другий Всеукраїнський з'їзд баптистів відбувся у травні 1921 року в Єлисаветграді (Кіровограді). На ньому були присутні 120 делегатів. На цьому з'їзді був створений Всеукраїнський Союз баптистів, його головою обрали Дементія Олексійовича Правовєрова.

Ім'я Д.О.Правовєрова також добре відоме у братстві. Він був пресвітером Київської общини баптистів і членом Правління Союзу баптистів. Під його керівництвом делегати обговорювали питання благовістя та духовного виховання членів. Але голод та економічна розруха в Україні знову не дали можливості здійснити намічені з'їздом плани.

У 1922 році в Києві на Третьому Всеукраїнському з'їзді прийнято рішення влити Всеукраїнський Союз у відновлений тоді Всеросійський Союз баптистів з центром у Москві. Здавалося, що після закінчення громадянської війни центр зможе задовільнити потреби усіх регіонів.

Але пройшло зовсім небагато часу, і стало зрозуміло, що центру в Москві не під силу спрямовувати всю багатогранну діяльність. Тому, за згодою Пленуму Ради Всеросійського Союзу баптистів у 1925 році, з 12 по 17 травня, у Харкові відбувся Четвертий Всеукраїнський з'їзд. На ньому були присутніми 333 делегати. "При повній одностайності з'їзду за участю усього складу Ради Союзу баптистів СРСР, прийнявши до уваги всі потреби братства баптистів України, вирішили офіційно заснувати Всеукраїнський Союз об'єднань баптистів, зберігаючи повну "єдність духа в союзі миру" з усім братством баптистів Союзу СРСР" ("Баптист України", №2, 1927 рік).

Головою Всеукраїнського Союзу баптистів було обрано Андрія Прокоповича Костюкова. Місцезнаходженням Правління став Харків.

Діяльність Союзу було поділено на шість відділів: благовістя, видавництва, підготовки благовісників та регентів, фінансовий, юридичний, організаційно-статистичний.

В діяльності Всеукраїнського Союзу цікаво відзначити таке: враховуючи необхідність правильної організації общин та виховання віруючих, на пер-

Правление В.С.Х.Б. и сотрудники. Сидят справа на лево: член правления — П. Е. Каплиенко, председатель союза — А. П. Костюков, член правления — А. М. Букреев; регистраторша — Е. С. Амбарцумова. Стоят справа на лево: И. А. Кмета, (Ефимович) — редактор жур. Бап. Укр.; З. И. Феофанова — машинистка; М. М Коваленко — экспедитор; А. А. Канищев — бухгалтер.

шому ж після Четвертого з'їзду пленумі було обрано дванадцять найстарших пресвітерів, які протягом року проводили в різних областях України дво-тритижневі духовно-повчальні біблійні зібрання для пресвітерів та проповідників. Вони також звершили рукопокладення багатьох служителів.

У лютому 1926 року вийшов перший номер журналу Всеукраїнського Союзу "Баптист України" (редактор П.Я.Дацко, потім І.О. Кмета-Єфимович). Журнал відзначався багатим духовним змістом і розповсюджувався далеко за межами України. В кінці 1926 року вийшов з друку збірник духовних пісень "Родные напевы".

У 1926 році в Україні налічувалося близько 1000 церков і груп баптистів. Рукопокладених служителів було понад 400. Постійних благовісників - 46 чоловік.

У травні 1928 року у Харкові відбувся П'ятий Всеукраїнський з'їзд баптистів. На нього прибуло 476 делегатів. Від Федеративного Союзу баптистів були присутні Н.В.Одинцов та П.В.Іванов-Клишніков.

З'їзд обрав Правління Всеукраїнського Союзу, до якого ввійшли: А.П.Костюков (голова), О.М.Букреєв (заступник голови та секретар), Ф.Г.Косолапов (казначей).

На з'їзді підкреслювалася важливість для справи благовістя злагодженої роботи обласних об'єднань. Багато говорилося про потребу в домах молитви, про користь співу за нотами, про те, що замало знаючих регентів тощо. Було прийнято рішення про будівництво Союзного дому в Харкові.

Безсумнівно викликає інтерес така резолюція з'їзду: "П'ятий Всеукраїнський з'їзд вважає своєчасним звернути увагу майбутнього Правління на те, щоб проповідники, які молодші, вивчали б українську мову, а ті, хто володіє нею, вже зараз проповідували нею по селах та містах, де є в цьому необхідність. По громадах же на місцях проповідникам не слід утруднювати один одного з приводу національних питань, але в однодушності проповідувати та співати російською, українською та ін. мовами, хто якою володіє, та в якій є потреба" ("Баптист України" №7, 1928 рік).

40 БАПТИСТ УКРАИНЫ № 5

До історії з'їздів Баптистів України

* * *

В травні м. має відбутися п'ятий з'їзд представників громад нашого братства.

Отже, чотирі таких з'їздів — у минулому, є матеріял історії нашого руху.

Перед нами лежать невеликі документи про них і повстають про останні згадки.

* * *

Перший з'їзд відбувся у Київі, в 1918 році, з 1 по 8 жовтня. Він зібрав делегатів до 130 ч. Безумовно, було на тій нараді обговорено чимало життєвих питань,— і про роботу місії, і про догматику і видання часопису т. ін. Але в постановах почувається дуже виразно нерішучість триматись своєї організації на Україні, почувається, що це тимчасова організація, поки не збереться Всеросійський з'їзд. Навіть ухвалено було не засновувати власного фінансового фонду.

Взагалі було велике у всіх вагання і обережність щоб не „обідити" керовництво всього союзу.

Та й чи могло бути щось інше? Ще ж наше братство на Україні так мало розуміло вагу своєї організації, було в цих питаннях дуже молоде і несміле.

* * *

Другий з'їзд відбувся весною 1921 р. в Зінов'євському (тоді Єлисаветграді).

Це був період, коли на терені б. Росії не існувало ніякої сталої організації, лише молодша генерація братів в Москві трохи дещо робила і силкувалась об'єднати громади Р. С. Ф. С. Р.

Нарада у Зінов'євську чогось нового, рішучого не внесла, але все ж, хоч номінально, „Всеукраїнський Союз Баптистів" існував.

* * *

Найбільш невдалий і безхарактерний був третій з'їзд в 1922 р. у Київі. Тут ще раз виявилася несвідомість українця взагалі, а українця - баптиста зокрема.

Сталось так, що з'їзд пішов на заклик представників Московського Союзу і ухвалив ліквідувати Всеукраїнський Союз Баптистів.

Було помітно, що не у всіх серця лежали до такої ухвали, але робити було нічого. Тепер, згадуючи минуле, доводиться визнати, що тоді була зроблена ще одна помилка, з чим згоджуються зараз многі наші брати.

Отже, виходить, що Об'єднання Баптистів на Україні перестало існувати й номінально.

* * *

Але історичні процеси не стоять на місці і не ідуть назад, а вперед. Думка про відновлення організації на Україні не лишає провідних братів, захоплює маси, і 1925 року, в травні м. у Харкові відбувається четвертий з'їзд Баптиських Громад України. Це вже не був з'їзд вагання, нерішучости.

Не зважаючи на перешкоди, що ще пробивалися в „дипломатії центру", З'їзд остаточно ухвалив стати на грунт своєї організації, зберігаючи братній зв'язок з Центром у Москві.

З'їзд відбувся при великих благословенствах Божих. Прийняло участь коло трохсот делегатів.

Ів. Кмета - Єфимович

Всеукраїнський Союз баптистів успішно розвивав свою роботу. Плани були великі й хороші. Але згодом їх було перервано розпочатими репресіями. Треба відзначити, що керівництво Всеукраїнського Союзу до кінця залишилося вірним Господу. Всі члени Правління (а вони були ще досить молодими, сповненими сил та енергії, шановані у народі Божому) пройшли через гоніння, але не відступили від Євангелії.

Першим (у кінці 1928 року) був заарештований секретар Всеукраїнського Союзу баптистів Олексій Маркович Букреєв. Йому було пред'явлено безглузде звинувачення у шпигунстві. У в'язниці він зазнав жорстоких катувань. Очевидно, не діставши від нього наклепу на керуючих братів, його відпустили додому вмирати. Один брат розповідав, що відвідавши його відразу після в'язниці, він побачив напівживу людину, яка була нездатна самостійно пересуватися. Показуючи рукою на фотографії братів-служителів, він весь час повторював: "Брати, брати, що вас очікує...". Невдовзі Олексій Маркович помер.

У 1929 році в Житомирі був заарештований казначей Всеукраїнського Союзу Федір Григорович Косолапов. Після тривалого ув'язнення, тяжко хворий, він був звільнений і помер удома, зберігши вірність Господу.

Нарешті репресії спостигли і голову Всеукраїнського Союзу баптистів Андрія Прокоповича Костюкова.

А.П.Костюков народився у 1880 році в Чернігівській губернії. До Господа він навернувся в Ялті, коли працював у книжковому магазині. Незабаром Господь покликав його на благовісницьке служіння. Він відвідував багато церков з проповіддю Євангелії. У 1913 році віруючі Єлисаветградської общини обрали його своїм пресвітером. За проповідницьку діяльність його заарештовували та висилали під нагляд поліції. Він був учасником Першого Всеукраїнського з'їзду баптистів у 1918 році. З 1923 року - член Ради Союзу баптистів СРСР. Брав участь в роботі 3-го (1923 р.) та 4-го (1928 р.) Всесвітніх конгресів баптистів. А.П.Костюков володів мудрістю домобудівельника та добрим християнським характером. Його повсюди любили та поважали.

У 1933 році А.П.Костюков був заарештований і відправлений на трирічне заслання у Маріїнськ. Повернувся він із заслання хворим на малярію. Але у 1937 р. його знову заарештували. Останніми його словами, зверненими до дружини, були: "Нікуди не ходи скаржитися, не проси: так належить бути". Він закінчив своє життя в ув'язненні, але залишився вірним Господу.

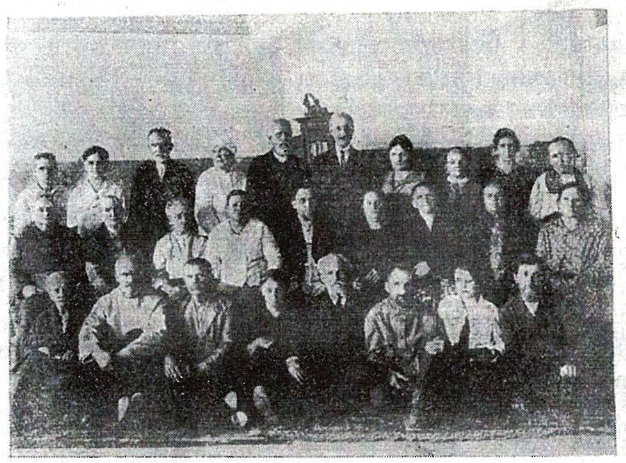
Така ж участь спіткала й багатьох інших видатних працівників Всеукраїнського Союзу баптистів. Вони передали нам естафету служіння й своєю вірністю нагадують про те, як відповідально та богобоязно треба служити Господу...

Постраждали також українські працівники Всесоюзної Ради євангельських християн, які в ті роки звершували працю окремо від баптистів.

Практично всі церкви євангельських християн-баптистів в Україні були закриті. Тільки деякі проіснували до 1936-37 років. Віруючі могли збиратися лише невеликими групами по домівках.

Під час Великої вітчизняної війни з'явилася можливість для деякого відновлення духовної роботи й для відкриття помісних церков. Звершувалася праця благовістя в західних областях України. Організувалося обласне об'єднання церков у Донбасі.

„Один Господь, одна вера, одно крещение" (Ефес. 4, 5).

Старейшие члены Киевской Общины Баптистов, уверовавшие до 1900 г., в центре Д. И. Правоверов

У 1943 році, 18-20 липня, в Дніпропетровську відбувся Шостий Всеукраїнський з'їзд євангельських християн-баптистів. На ньому був присутній 31 делегат. Обговорювалися питання відновлення духовної роботи та відкриття молитовних домів. Головою Союзу було обрано Івана Яковича Татарченка, пресвітера Кіровоградської церкви після А.П.Костюкова, але у зв'язку з хворобою ніг він передав це служіння Данилу Даниловичу Шаповалову, залишаючись його заступником. З найстаріших керівних працівників на з'їзді був присутній П.Є.Капліенко (Харків).

Керівні брати відновленого Всеукраїнського Союзу були потім звинувачені у "співробітництві з окупантами" та заслані у табори на 10 років. Але Господь зберіг їх і дозволив після звільнення продовжувати працю в євангельсько-баптистському братстві.

Ось така панорама перших українських з'їздів баптистів. Сьогодні всі їх учасники вже у вічності, біля ніг Христа. Та приклад їх самовідданого служіння повинен жити у наших серцях.□

25-27 січня 1990 року відбувся 21-й з'їзд (фото внизу) під головуванням Я.К.Духонченка, на якому було проголошено створення самостійного Союзу ЄХБ України, а на 22-му з'їзді 9-11 лютого 1994 року було прийнято назву - Всеукраїнський Союз Об'єднань ЄХБ

Дорогі друзі!

На Вас чекає незабутня подорож до країни Ізраїль!

Протягом семиденного перебування на СВЯТІЙ ЗЕМЛІ ви зможете відвідати місця, пов'язані з життям і служінням нашого Господа Ісуса Христа (Єрусалим, Галилея, Середземноморське узбережжя).

- переліт Київ - Тель-Авів - Київ,
- проживання в готелі,
- 2-разове харчування,
- оформлення візи

входять у загальну вартість - 600 умовних одиниць.
Необхідно мати закордонний паспорт нового зразка.
Надсилайте заявки за адресою:
Центр Християнського Співробітництва м. Київ, вул Івана Кудрі,16, тел. (044) 269-46-55.
Поспішайте, чекаємо на вас до 10 квітня 1998 року.

Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів
(Ісая 56:7)

Одеса
Дім молитви церкви ЄХБ
вул. Картамишевська, 8

Черкаська область,
м. Тальне,
Дім молитви церкви ЄХБ,
вул. Пролетарська, 52-є

Я Альфа й Омега,... Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!

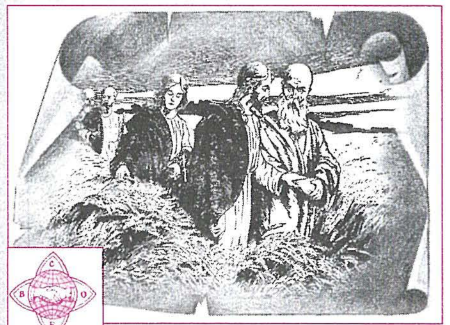
Об'явлення 1:8

Євангельська НИВА

23 з'їзд євангельских християн баптистів України

Духовно-просвітницький журнал 2'98

Євангельська НИВА

У НОМЕРІ:

4 **УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ**
– Вітання гостей
7 – Проповідь Дж.Флоїда
9 – Проповідь К.Х.Вальтера

12 **"Є ТІЛЬКИ ОДНА ДОРОГА"**
Інтерв'ю з пастором І.В.Ткачуком (Вінніпег, Канада)

14 **1-й ДЕНЬ З'ЇЗДУ**
– Проповідь О.М.П'ятохи
15 – Звітна доповідь Голови ВСО ЄХБ Г.І.Комендинта

21 **РІШЕННЯ УЧБОВОЇ РАДИ ВСО ЄХБ про присвоєння ступенів "Доктор служіння"**

– Вітання гостей
24 – Обговорення звітної доповіді Голови ВСО ЄХБ

26 **ПОСВЯЧЕННЯ**
Інтерв'ю з Генеральним Секретарем ЄБФ К.Х.Вальтером

28 – Вітання гостей

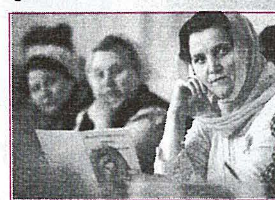
34 **"БАГАТО ДОБРОГО ПОВЕЗУ В АМЕРИКУ"**
Інтерв'ю з Головою Українського Об'єднання сестер США і Канади Іванною Пасічник

Умови видання й придбання журналу в 1998 році:
Пожертви в сумі 10 гривень на рік за 4 номери журналу просимо надсилати на адресу редакції: 252004 м.Київ-4, вул. Толстого, 3-А, або на р/р 26007200000716 у Старокиївському відділенні УСБ м.Києва, МФО 322045, код 14357313 з поміткою "Євангельська нива".
Редакція

Духовно-просвітницький журнал
Всеукраїнського Союзу Об'єднань
євангельських християн-баптистів

35 **2-й ДЕНЬ З'ЇЗДУ**
35 – Інформація К.Х.Вальтера про роботу ЄБФ
37 – Виступи делегатів
38 – Вітання гостей

41 **"МИ СТАЛИ ОДНІЄЮ СІМ'ЄЮ"**
Інтерв'ю з Дж.Кербі та Р.Босвеллом

43 **Делегати про з'їзд**

44 – Вибори керівництва ВСО ЄХБ
45 – Вітання гостей та делегатів з'їзду

49 **ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ, ДОПОМОГА, ПРАВА ЛЮДИНИ, СПІЛКУВАННЯ**
Інтерв'ю з Генеральним Секретарем ВСБ Дентоном Лотцом

51 **"МИ БАЧИМО БОЖІ БЛАГОСЛОВІННЯ"**
Інтерв'ю з пастором запорізької церкви Л.Петренком

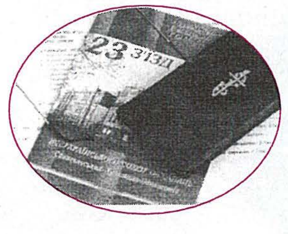
52 **3-й ДЕНЬ З'ЇЗДУ**
53 – Звіти керівників секцій
– Вітання гостей

59 **УРОЧИСТЕ ЗАКРИТТЯ З'ЇЗДУ**

63 **РІШЕННЯ 23-го З'ЇЗДУ**

64 **ЗВЕРНЕННЯ ДЕЛЕГАТІВ 23-го З'ЇЗДУ**

№2(6) - 1998

Адреса редакції:
252004 Україна,
Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Видання здійснюється
на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване
Міністерством України
у справах преси та інформації
Свідоцтво КВ
№2245 від 16.10.1996 р.

Надруковано
з готових фотоформ на місійній
книжковій фабриці
"Християнське життя"
263006 м. Луцьк, вул.В.Стуса, 3
тел/факс (03322) 4-57-51

Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!

24–28 березня 1998 року у Київській центральній церкві ЄХБ «Дім Євангелія» відбувся черговий 23-й з'їзд євангельських християн-баптистів України. 1098 делегатів (913 братів 185 сестер) представляли церкви 24 обласних об'єднань, Автономної Республіки Крим та об'єднань української діаспори

З'їзд вшанували своєю присутністю та участю в його роботі Генеральний Секретар Всесвітнього Союзу Баптистів Дентон Лотц, Генеральний Секретар Європейської Баптистської Федерації Карл Хайнц Вальтер, координатор ВСБ по країнах СНД Г.Болтнєв, Голова Української Євангельсько-баптистської Конвенції Західної Канади С.Сковородько, Голова Всеукраїнського Євангельсько-баптистського Братства США В.Домашовець, Голова Української Євангельсько-баптистської Конвенції Східної Канади Й.Іваськів, редактор часопису «Християнський вісник» І.Ткачук (Канада), Президент Слов'янського Євангельського Товариства (США) Роберт Провост, представник Південної Баптистської Конвенції Джон Флоїд, Президент Союзу Баптистів Болгарії Теодор Ангелов, Голова Слов'янського Євангельського Товариства Австралії М.Порубльов, координатор Світової місії Бразилії Пауло Морейра, представники: Союзу баптистів Швеції – Томас Арвіксон, Союзу Баптистів Польщі – Костянтин Вязовський, керівники баптистських Союзів: Російської Федерації – П.Коновальчик, Республіки Білорусь – О.Фирисюк, Молдови – В.Попович, Грузії – М.Сонгулашвілі, Естонії – Хіларі Пу – всього 56 братів і сестер з-за кордону.

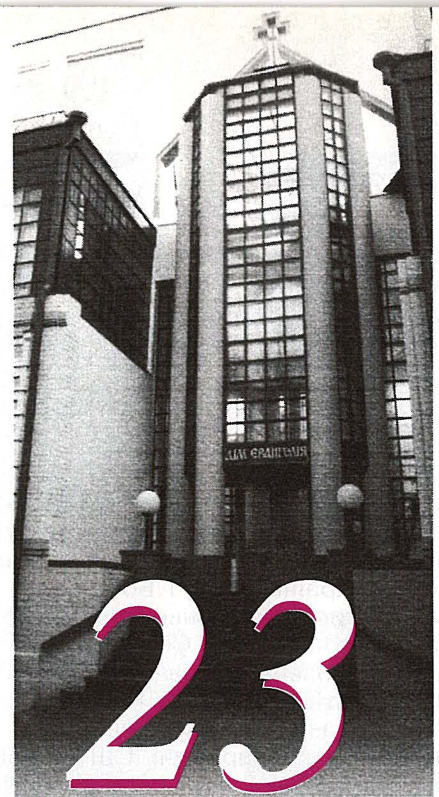
Гасло з'їзду «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий» ще раз засвідчило незмінність Божої любові та непохитність євангельського вчення. Ісус Христос є наріжним каменем, на якому будується і стоїть Церква впродовж усіх віків.

На з'їзді було заслухано звіт Голови ВСО ЄХБ Г.І.Коменданта про працю, що звершувалася в церквах нашого Братства впродовж останніх чотирьох років, а також виступи делегатів по обговоренню звітної доповіді. Усіма промовцями було відзначено, що справа Божа росте і шириться в Україні, незважаючи на важке економічне становище. Так за завітний період кількість церков Братства зросла на 579, а кількість членів на 19650. За цей час збудовано 400 молитовних домів і розпочато будівництво ще 300. Це свідчення великого Божого благословіння.

Багато уваги на з'їзді приділялося таким питанням життя нашого Братства, як збереження чистоти євангельського вчення, підготовки служителів, підвищення духовності, євангелізації, місіонерського служіння, відкриття нових церков, праці з дітьми та молоддю.

23-й з'їзд євангельських християн-баптистів ще раз засвідчив торжество єдності та любові дітей Божих, покликаних звершувати працю на ниві Господній в «дусі єдності та союзі миру» Еф.4:3.

З'їзд одноголосно затвердив на новий термін керівництво ВСО ЄХБ у попередньому складі, а саме: Голова ВСО ЄХБ – Г.І.Комендант, заступники – В.Д.Ткачук, В.К.Кульбич, В.М.Матвіїв, а також обрав помічником Голови з адміністративно-господарських питань М.М.Андрашка.

23 З'ЇЗД ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН-БАПТИСТІВ УКРАЇНИ

24 березня. Головний зал зібрань Київської центральної церкви ЄХБ "Дім Євангелія". Сьогодні урочистим відкриттям розпочинає свою роботу черговий 23-й з'їзд євангельських християн-баптистів України. У залі атмосфера святковості та відчуття великої християнської родини. Прибули на з'їзд делегати та гості з багатьох церков нашого Братства в Україні і за кордоном.

Гасла з'їзду: "Ісус Христос учора, сьогодні і навіки Той Самий!" (Євр. 13:8) і "Я є Альфа і Омега, Перший і Останній!" (Об. 22:13) підкреслюють спрямованість з'їзду, виявляють торжество непереможної Христової істини, яка ось уже 2000 років відкриває сутність Божественної Любові.

16 година.

На кафедру піднімається Голова Всеукраїнського Союзу Об'єднань Євангельських Християн Баптистів пастор Григорій Іванович Комендант.

— Шановні брати та сестри - делегати 23-го з'їзду! Шановні гості! На початку нашого святкового богослужіння дозвольте привітати вас нашим українським вітанням: "Слава Ісусу Христу!". (У відповідь дружнє: "Навіки слава!")

Відкриваючи наш з'їзд, подякуємо Господеві, що Він благословив наше життя, наші дороги, що ми могли прибути сюди, щоб спільно поклонитися Йому, прославити Його Святе Ім'я і дати звіт про наше служіння Йому.

"Святий і праведний Боже! Схиляючись перед величністю Твоєю, ми складаємо Тобі щиру подяку, що Ти добрий і милосердний спас нас, що ми стали дітьми Твоїми, що ми є працівниками на ниві Твоїй. Ми зібралися для того, щоб прославити Тебе, щоб оглянутися на пройдений шлях і подякувати Тобі за благословіння, якими Ти благословив наше Братство і наш народ. Ми просимо, Господи, щоб Ти благословив цей з'їзд, щоб ми відчували Твою присутність, Твоє керівництво. Допоможи, щоб все, що буде звершуватися тут, що буде сказано, проспівано тут, було у благоговінні і для слави Твого святого Ймення. Ми дякуємо за наших братів та сестер, які прибули з великих і маленьких церков нашого Братства. Ми просимо, благослови наше служіння Тобі, благослови наше Братство.

Ми дякуємо Тобі, що нас відвідали наші брати й сестри з дальнього та ближнього зарубіжжя, з котрими ми пройшли нелегкий шлях служіння в ті нелегкі роки, але Ти благословляв нашу спільну працю. Ми дякуємо Тобі, що до нас приїхали наші брати і сестри, які довгий час молилися за нас, інколи навіть не маючи можливості надіслати листа сюди, а тепер вони разом з нами. Ми хочемо поклонитися Тобі, прославити Тебе, звеличити Твоє святе Ім'я. Тобі єдиному хай буде слава, наш вічний Бог Отець, Син і Дух Святий! Амінь".

Після натхненної молитви зал наповнюється співом величального гімну "Боже, славимо Тебе" в супроводі оркестру під керівництвом американського диригента Стефана Бенхама.

І знову з кафедри лунає Слово Боже: "Алілуя! Хваліте ім'я Господнє, хваліте, Господні раби" (Пс.135), - читає пастор Віталій Козубовський перед загальною молитвою і звершує молитву:

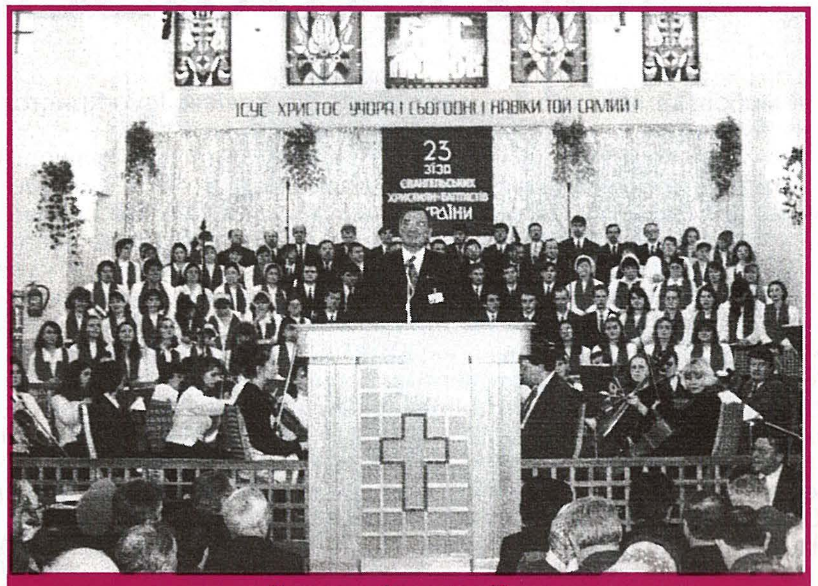
— Спасителю наш! Ти даруєш нам цей братерський з'їзд. Господи, Ти бажаєш благословити сьогодні кожного, хто стоїть перед Тобою. Ти бажаєш благословити сьогодні наше Братство, нашу землю, і про це ми просимо Тебе. Ми славимо Тебе за спасіння, за Твою любов, за Твою благодать. Поблагослови цей з'їзд, наше спілкування, поблагослови все те, що буде відбуватися ось тут, на цьому місці. Нехай Твоє ім'я буде прославлено і возвеличено! Амінь.

Перед тим, як надати гостям перше слово для привітання, Григорій Іванович задоволено відзначає: "Велике наше Братство не поміщається в цьому просторому залі".

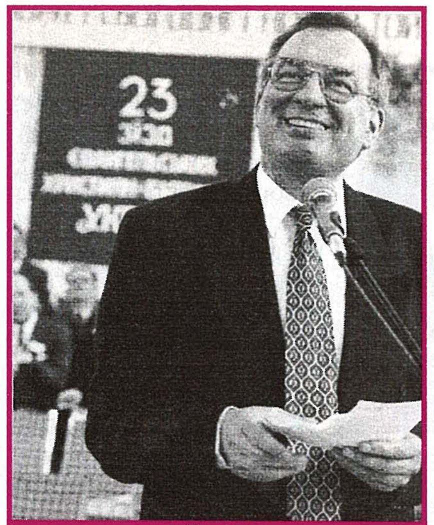
Так, Братство в Україні зростає. Щороку через святе водне хрещення долучається до Церкви майже 10000 душ. Тільки за останніх чотири роки відкрито 579 нових церков, збудовано 400 нових домів молитви і розпочато будівництво ще 300. Дійсно, Господь благословляє Україну.

На кафедру запрошується Голова Української Євангельсько-Баптистської Конвенції Західної Канади Степан Федорович Сковородько. Хоч і народився брат Степан Федорович в Канаді і зростав в англомовному середовищі, та Господь поклав йому на серце вивчати Слово Боже і свідчити людям рідною українською мовою. З часу свого навернення до Бога, а було тоді йому 17 років, брат Сковородько присвятив своє життя служінню в Українському Братстві Канади. Євангельсько-Баптистська Конвенція, очолювана пастором Сковородьком, надає велику допомогу братам і сестрам України. Зокрема об'єднання підтримує 40 українських місіонерів, надсилає гуманітарну допомогу, від Братства Канади працює "Місія на Україну" під керівництвом брата О.П'ятохи.

— Брате Коменданте, дорогі, шановні гості, брати і сестри, які зібралися на цей з'їзд, - звертається пастор Сковородько. - Ми привезли вам з Канади теплі привітання. Нас восьмеро приїхало, щоб бути з вами на цьому чудово-

Урочисте відкриття з'їзду

Голова Всеукраїнського Союзу Об'єднань Євангельських Християн Баптистів пастор Григорій Іванович Комендант

Пастор церкви "Дім Євангелія" Віталій Володимирович Козубовський

Голова Української Євангельсько-Баптистської Конвенції Західної Канади Степан Федорович Сковородько

му благословенному з'їзді. Брати та сестри в Канаді моляться про Україну і про працю вашу. Як добре бачити так багато людей, які люблять Господа. Прийміть щирі і теплі привіти від проводу Канадійського Братства. Той Ісус, Який вчора, Який в далекій вічності, Який прийшов і взяв людське тіло на Себе, Той, Який є завжди з нами від дня нашого народження аж до кінця нашого життя, і Той Самий Господь буде і в майбутньому, в вічності, а ми будемо з Ним. Тому любов Господа Ісуса Христа незмінна і навіки буде з нами. Прийміть наше тепле побажання від Всеканадійського братства: нехай Господь усіх вас благословить. Дякую. Амінь.

Василь Юхимович Логвиненко, пастор одеської церкви "Благодать"

Представляючи наступного гостя — В.Ю.Логвиненка, Г.І.Комендант повідомляє, що на з'їзд по можливості запрошено служителів-пенсіонерів, а також вдів служителів. Свої кращі роки, молодечі сили вони віддали на служіння Господеві, але в міру сил продовжують працювати для Нього і сьогодні. Так, наш шановний брат Василь Юхимович 15 років очолював Братство ВРЄХБ у Москві, нині, маючи пенсійний вік, продовжує нести пасторське служіння в одеській церкві "Благодать".

Василь Юхимович ЛОГВИНЕНКО:

— Улюблені брати та сестри, я вітаю вас від імені старійших служителів. "Ми радіємо, коли ми немічні, а ви сильні", "Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця та єднання Святого Духа з усіма вами!" Я хочу висловити усім делегатам з'їзду таке побажання: Коли ви прийдете до пенсійного віку, задайте Богу два запитання. Перше: "Чого мені ще не вистачає?" — подібно до того юнака, якого, як сказано в Євангелії, "полюбив Ісус", але який відчував, що йому чогось не вистачає. А друге - запитання Савла, майбутнього апостола Павла: "Господи, що звелиш мені робити?" Борони вас Боже, щоб, досягнувши пенсійного віку, ви подумали, що тепер можна відпочити від справ".

Після загального співу "Христа хай величають всі!" слово для привітання надається заступнику Голови Комітету у справах релігій

Уважно слухають делегати привітання гостей з'їзду

Василю Григоровичу СЕРЕДІ.

Він оголошує текст привітаня від уряду України:

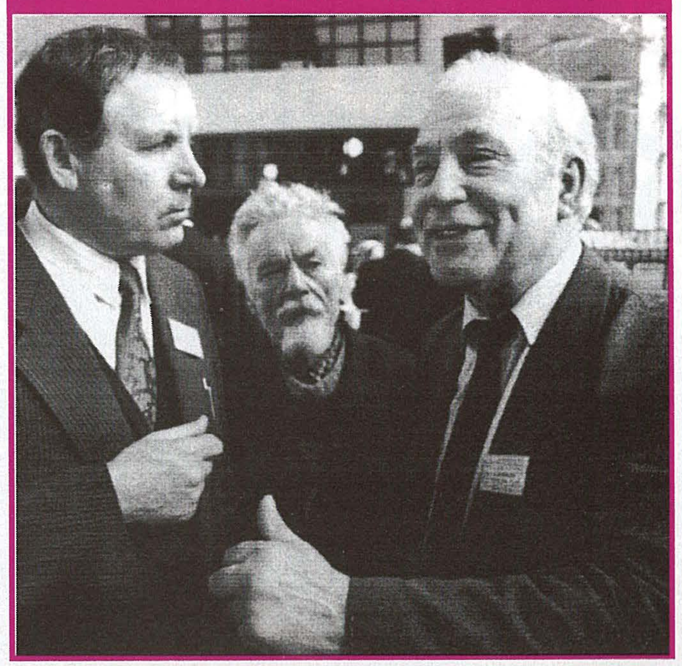
"Щиро вітаю учасників 23-го з'їзду Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів! Бажаю вам творчої, конструктивної праці, добрих і щедрих плодів на ниві служіння церкві і боголюбивому українському народові.

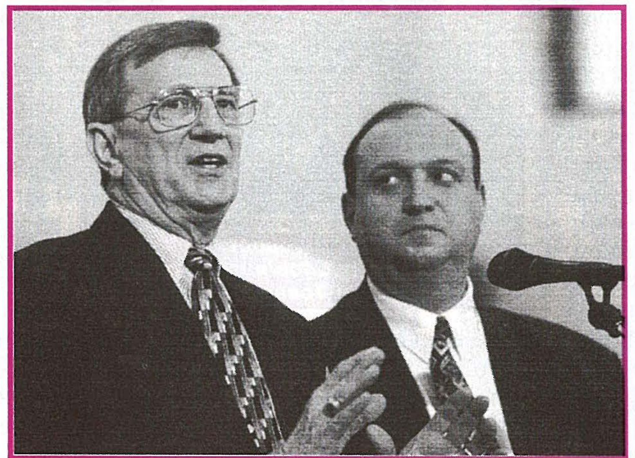
Життєдайний духовний струмінь євангельських християн-баптистів став невід'ємною складовою української суспільної культурної та духовної традиції, і незалежна Україна доклала багато зусиль, щоб віруючі церкви ЄХБ почували себе гідно і вільно на землі України. Ваша церква стала авторитетним духовним центром, а її миротворча і виховна робота в дусі християнських ідеалів і протестантської етики користується глибокою повагою в українському суспільстві. Виявом християнської моралі є справді подвижницька доброчинна та милосердницька діяльність євангельських християн-баптистів, підтримка словом і ділом тих, хто потребує допомоги, втіхи та душевного тепла.

Переконані, що духовна і соціальна база церкви євангельських християн-баптистів і далі буде активною в усіх сферах життя, а її участь у побудові суверенної України — ще вагомішою. З повагою, — віце-Прем'єр-міністр України Валерій Смолій".

Виступаючий також зачитує привітання Державного комітету у справах релігій: "Від імені Державного Комітету у справах релігій щиро вітаю учасників 23-го з'їзду Всеукраїнського Союзу Об'єднань Євангельських Християн Баптистів! Бажаю вам плідної конструктивної роботи, миру, добра, процвітання. Нині церква євангельських християн-баптистів переживає своєрідний ренесанс, відіграє значну консолідуючу роль у суспільстві, вносить вагомий вклад у відродження духовності українського народу, його гідності, культури і моралі, авторитетно заявляє проти недосконалостей цього світу. Широкий загал, а особливо соціально незахищені верстви населення, з вдячністю сприймають милосердницьку і доброчинну діяльність вашої церкви, її копітку і нелегку працю у сфері реалізації соціальних проектів, підтримки тих, хто прагне вірних життєвих орієнтирів. Нехай труди ваші праведні несуть українському народу віру і надію у щасливе майбутнє, зігрівають душі світлом Христового Євангелія, звершують у суспільстві високі християнські ідеали. З повагою, — Голова Комітету Віктор Бондаренко".

Братерське спілкування

Д-р Джон Флоїд (ліворуч), Південна Баптистська Конвенція (США)

— Дозвольте від себе особисто привітати вас з 23 з'їздом. Цей з'їзд є надзвичайною подією у житті української церкви ЄХБ, церкви, що пройшла нелегкий шлях боротьби та переслідувань, але вистояла і перемогла, зайнявши тепер чільне місце на конфесійній карті як в Україні, так і у світі, і те, що Григорій Іванович є одним з керівників Всесвітнього баптистського альянсу, яскраво свідчить про це. Тож зичу вам всіляких успіхів, добра і щастя, злагоди. І нехай Господь Бог завжди буде з вами!

Делегація Об'єднання ЄХБ Республіки Крим

ВСО ЄХБ співпрацює з 62 місіями, союзами, християнськими організаціями і одна з них — Південна Баптистська Конвенція (США), директором центральноєвропейського відділення якої є д-р Джон Флоїд. Йому слово.

Джон ФЛОЇД:

— Це чудова нагода для мене, що я можу в цей час усіх вас вітати. І наші місіонери, що працюють в Україні, вважають за честь перебувати з вами на цьому з'їзді. Вони завжди з великим задоволенням доповідають про співпрацю з старшими пресвітерами. Ми, працюючи з Білоруссю, Молдовою, Росією, маємо загальний план: "Церковне зростання", мета якого в тому, щоб ми могли добре зрозуміти культуру і середовище країни, в якій працюємо, щоб краще виконувати нашу роботу.

Коли пророк Ілля мав бути забраний на небо, то сталося так, що десять чоловік супроводжували його учня Єлисея, питаючи його: "Чи ти не знаєш, що залишається декілька днів і Ілля буде піднятий?" Деякі говорили: "Якщо його не буде, ти втратиш свою роботу". Як відомо, Єлисей довгий час був слугою Іллі. Він пройшов дуже багато різних випробувань. Він готував для Іллі їжу, прав його білизну, робив для нього все необхідне. Він ніби поєднав своє життя з цим пророком Божим. Тому коли Єлисей йшов дорогою і люди говорили до нього: "Чи ти знаєш, що твій господар буде забраний з цієї землі?", він відповідав: "Так, я знаю, що це станеться, але не засмучуйте мене зараз". Він знав, що не буде взятий разом із своїм учителем, він знав, що вчитель має його благословити. Коли вони підійшли до річки Йордан, Ілля каже Єлисею: "Ти залишся тут, а я мушу йти далі". А той відповідає: "Ні, я тебе нізащо не покину", тому що він хотів, щоб та відповідальність, яка була на Іллі, тепер перейшла на нього. Тоді Ілля говорить: "Чому ти хочеш бути біля мене так близько? Що ти хочеш у мене просити?" Тоді Єлисей каже: "Я хочу, щоб той дух, який на тобі, був на мені удвічі". Ілля й каже: "Ти просиш дуже важку річ, але якщо будеш зі мною у той час, коли я буду підноситись на небо, тоді отримаєш, що хочеш". Від того часу вони стали нерозлучні. І ось раптово надійшла немов би хмара. Це була вогненна колісниця. І на ній Ілля був піднятий на небо. Відтоді Єлисей зрозумів, що настав час його відповідального служіння.

Кожне покоління на цій землі відчувало на собі почуття, подібні до Єлисеєвих. Якщо ми бачимо, як Бог через нас благословляє інших, як Він утримує благословіння на Слові Своєму, як Він змінює серця людей, тоді ми відчуваємо, що маємо ті ж повноваження, які мали пророки Божі. Для цього нам потрібна сила, яку має пророк. Тоді Єлисей підняв плаща, що впав з Іллі в момент підхоплення.

І ось перша спроба. У Єлисея в

руках плащ. Перше, що він зробив, - це вдарив по воді і закричав: "Де Бог пророка Іллі?!" Я гадаю, що він думав ось про що: "Де Той Бог Іллі, Який давав силу протистояти гріху?" - тому що він бачив, як пророк вживав цю силу у боротьбі з гріхом, коли, наприклад, стояв перед лицем Ахава і говорив: "Я не згрішив, а ти згрішив". Були й інші люди, які звинувачували його у непокорі і ви знаєте, що вони робили деякі чуда, хоча не були пророками. Але тоді Ілля словом Бога відкинув гріх. Тому Єлисей і закричав так, мовляв, де ж Той Бог, що дає силу протистояти гріху? Де ж Той Бог, що може і охороняти, і надавати все необхідне в пустелі, допомагати вижити у страшний голодомор?

І якщо ми — працівники ниви Божої, нам також потрібен цей Бог Іллі. Нам також потрібен Бог, Який охороняє нас і допомагає звершувати працю. І я запитую вас сьогодні: "Де Бог Іллі? Де Той Бог, що дає сили протистояти гріху? Де Той Бог, що нас охороняє і дає нам все необхідне? Де Той Бог, що дає життя? Де ж Бог Іллі, Який спостерігає за усім, що відбувається у світі? Можливо, найважливіше запитання Єлисея було: "Де Бог, що знешкоджує всі труднощі в обставинах, що нас оточують?" Але насправді він невірно поставив запитання. Бо проблема була не в тому, де знаходиться Бог Іллі, а хто є Єлисей по відношенню до Бога. Хто є Єлисей перед Богом, що може користуватися силою Божою, маючи цей плащ у своїх руках?

Це та людина, через яку Бог вживав Свою силу. Це людина, яка молиться. Ми бачимо, що Єлисей завжди молився перед тим, як щось збирався робити. Це була також людина покори. Коли Бог говорив йому йти, він ішов, він завжди був покірний, щоб робити те, що звелить йому Бог. Проста покора завжди показує нам силу служителя, яка вживає те, що Бог велів вживати. І третє, він — людина, яка твердо стоїть у вірі. Коли до нього підійшли і погрожували: "Ми донесемо цареві про те, що ти робиш, і тебе

Роберт Провост, Президент Слов'янського Євангельського Товариства (США)

буде покарано", він відповів: "Нічого. Ви можете говорити, що хочете, але я стою на тому, що знаю". Вірна Богові людина, вір-

Іванна Пасічник, Голова Українського Об'єднання сестер США і Канади

ний Богові служитель стоїть на тому, що Бог наказав йому робити. То де ж цей Бог Іллі? Але й інше запитання: "Де ж Єлисей, що стоїть перед Богом?"

Далі урочисте зібрання вітає Президент Слов'янського Євангельського Товариства

Роберт ПРОВОСТ:

— Я вітаю вас іменем Господа нашого Ісуса Христа. Я вітаю вас від імені багатьох церков Сполучених Штатів Америки і від співпрацівників Слов`янського Євангельського Товариства. Тисячі і тисячі американців продовжують молитися за вас. Ви — велике натхнення для них. Кожного тижня я виступаю в різних місцях Америки і хвалюся тим, що Бог робить через вас. Господь говорить: "Покликуй до Мене — і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!" (Єр. 33:3). Ви покликали Бога, і останні чотири роки Він говорив вам велике і чу-

Віллі Епп, заступник директора Транссвітового Радіо по СНД

довим способом діяв через вас. Ви підготували сотні пасторів, з своїх церков послали сотні місіонерів. Тисячі й тисячі людей прийшли до покаяння через вашу проповідь. Сотні церков були організовані там, де раніше ніколи не було євангельської церкви. І ви доводите, що дійсно є сіллю. Я вірю, що в наступні чотири роки Бог ще більше зробить через вас. Ми молимося, щоб у кожному населеному пункті України була церква. Вірю, що через вас Бог може зробити ще більше в Україні. І коли ви будете в покорі знаходитися там, де Бог вас поставив, то побачите, як Бог робить те, чого ви навіть не можете собі уявити. І, будь ласка, моліться за тих, хто за кордоном, але кого Бог покликав служити вам. Він покликав нас бути вашими слугами. Цей день для України у Божому плані. Моліться, щоб і ми були вірними і йшли поряд з вами, і допомагали вам, як тільки зможемо. Не забувайте також молитися за церкви в Америці. Ми також потребуємо такої сили Божої. Амінь.

— Ми радіємо, слухаючи вітання братів, — говорить Григорій Іванович. А зараз нас привітає від імені сестер Канади і Америки сестра. Вона вперше в Україні. Це

Іванна ПАСІЧНИК:

— Любі брати і сестри, мені здається, що я вже майже на небі, от тільки, щоб тут ще була і вся моя родина. Я тільки чула, читала і молилася завжди за вас всіх, а тепер я тут, у Києві, і радію разом з вами. Я хотіла б подякувати Богу і сказати: "Робімо добро — і не втомимося". Бачите, який Господь чудовий і як чудово, що ми вільні і можемо проповідувати Слово Боже, молитися і співати так голосно: "Прославте Господа всі". І дійсно, з Південної Америки, з Канади, з усіх країн ми прославляємо Господа нашого Ісуса Христа. В ім`я Ісуса Христа я дякую всім вам за ваші слова, за підбадьорення, які підтримують нас ду-

Тебе я славлю, Спасе мій, всім серцем і життям...

ховно там, у Північній Америці і в Канаді. Від імені сестер Канади та Америки сердечно вітаю вас на цьому з`їзді.

І знову лунає пісня. Ніжні голосочки зворушують серця делегатів. Це співає дитячий хор "Дому Євангелія". Скільки довелося пережити, піднести молитов до Бога, щоб цей християнський квітник був завжди прикрасою у церкві! Слава Богу, сьогодні наші діти вільно співають хвалу Тому, Хто одного разу сказав: "Істинно кажу вам: якщо не навернетесь і не станете, як діти, не увійдете в Царство небесне" (Мт. 18:3).

На кафедрі заступник директора Транссвітового радіо по СНД

Віллі ЕПП:

— Дорогі брати та сестри! Транссвітове радіо — це міжнаціональна програма радіомовлення. Ми працюємо на 130 мовах, і одна з них — українська. Цього року виповнюється 40 років російсько-українському християнському радіослужінню. Воно починалося з малого, на півночі Африки, на острові Сайпан. А сьогодні Бог дав нам великі можливості. З 1990 року ми почали роботу в країнах СНД. В Україні ми маємо три студії, що записують програми. Одна з них знаходиться в цьому Домі молитви, і щонеділі в ній готується шість програм. Студію очолює пастор цієї церкви Віталій Козубовський. Друга студія знаходиться у Вінниці, там теж записується шість християнських радіопередач щотижня (керівник Олександр Козубовський). Третя студія — у Харкові, під керівництвом В'ячеслава Шевелєва. Вона тільки розпочинає роботу. Ми вдячні Богові, що можемо допомогти вам будувати тут велику кафедру для поширення Доброї Новини серед багатьох людей. У праці нас особливо надихають слова, записані у Рим. 10:17: "Віра від слухання, а слухання від Слова Божого".

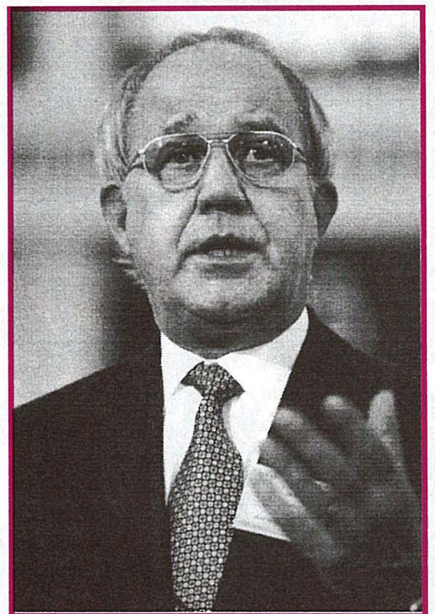
Прохання до всіх братів та сестер розповсюджувати інформацію про служіння радіомовлення та молитися за нас. На пам'ять ми залишаємо кожному учаснику з'їзду касету із записом наших програм та розклад трансляцій радіопередач.

І знову час хору та оркестру. Звучить твір М.Висоцького "На Тебя, Господи, уповаю". Ця пісня, написана у роки сталінського терору, стала пророчою. Її життєстверджуюча сила підбадьорювала і давала наснагу багатьом поколінням наших віруючих. І сьогодні вона надихає нас.

Карл Хайнц ВАЛЬТЕР:

— Після такої прекрасної музики, яка щойно пролунала, хочеться просто посидіти і помовчати, — говорить Карл Хайнц Вальтер, Генеральний Секретар Європейської Баптистської Федерації, піднявшись на кафедру для заключного слова, — але я повинен сказати сьогодні вам щось особливе, що останні місяці турбує мене.

Найперше, прийміть щирі вітання від усієї Європи та Близького Сходу і особливо від нашого Президента Девіда Кофі, який минулого місяця був з нами тут. Він розповідає скрізь, які великі переживання і радощі мав в Україні. Через тиждень в Лівані буде засідання нашого комітету. Ми будемо відвідувати наших братів з арабського світу. Деякі з нас залишаться там і відвідають й інші країни. Це особливе місце у світі, де є особливі пошуки миру і спокою. І це ніби якесь прокляття там, тому що коли хто шукає миру та спокою, його переслідують. Старий закон "око за око, зуб за зуб" ще діє там. Пролиття крові ще дуже реальне. А де ж те милосердя і жалість, які мають бути? Де ті люди, які встануть і покличуть до цього співчуття? Благодать — єдине, що може розірвати ці ланцюги і спасти світ. І там є великі пошуки цього. Коли я зустрічаюсь з моїми братами з арабського світу, мені приходять особливі думки. Ми живемо в світі, де є глибокі і широкі пошуки слова Божого. Буваючи у Бейрутському Біблійному товаристві серед своїх братів, я не перестаю дивуватися, як багато людей шукають Біблію. Вони зрозуміли, що відповідь на всі запитання - тільки у Слові Божому, що тільки благодать може розірвати кайдани цього закону — "око за око, зуб за зуб". І тому весь світ має страх. Тому сили цього світу бояться

Карл Хайнц Вальтер, Генеральний Секретар Європейської Баптистської Федерації

впливу християн. Чим більше ми будемо практикувати співчуття і жалість у нашому світі, чим більше ми будемо не тільки проповідувати про благодать і ласку Божу, але і жити за нею, — тим більше і більше цей світ буде нас ненавидіти. Тому що благодать може змінити цей світ.

Цей світ чекає на співчуття. Я розкажу одну історію, яка принесла мені більше співчуття і розуміння благодаті Божої. Це історія про батька, якого покинув син, пішовши з дому як той блудний син. Можливо, дехто з вас знає, яке це горе, коли син покидає рідну домівку. Мені це почуття знайоме. Один з моїх синів, будучи у кризовому стані, залишив мене. Він страждав, не в змозі зрозуміти, чому його брат помер у 14 років. І він залишив отчий дім. Тому я можу зрозуміти тих батьків, сини яких залишають домівки, шукаючи чогось іншого в своєму житті. Наш, слава Богу, повернувся додому, але скільки ночей я не спав, чекаючи його. Я молився, щоб Бог тримав Свої відкриті очі і руку над ним. Що ж ще міг я зробити?.. Такий батько був в Іспанії. Він знав, що його син знаходиться десь у великому місті Мадриді. Свого часу між батьком та сином відбулася важка розмова. Батько не хотів показати своєї жалості до сина, турбуючись про власний авторитет, мовляв, син повинен робити те, що я кажу. І син пішов з дому. Протягом довгого часу батько не знав, що з сином і як його знайти, щоб примиритися. І тоді він дав об'яву в газеті такого змісту: "Пабло (так звали сина), зустрінь мене в готелі "Монтана" в четвер ввечері. Все прощено. Тато". Коли він прийшов на місце зустрічі, то побачив, що там стояло вісімсот юнаків. Вісімсот синів чекали свого батька!..

Ми знаходимося у світі, де люди шукають співчуття, у світі, де є пошуки і потреба благодаті. Чи є ми посланцями Його ласки? Наступного року в Братіславі відбудеться черговий Конгрес ЄБФ. Там ми будемо роздумувати над посланням ап. Павла до Ефесян. Я хочу зачитати вам з другого розділу: "Бог, багатий милосердям, ради Своєї великої любові, якою Він полюбив нас, нас, бувших мертвих у гріхах, оживив разом з Христом, бо благодаттю ви були спасені. І воскресив нас разом з Ним, і посадив нас разом з Ним на небесах, у Христі Ісусі, щоб в наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі" (2: 4-7). Павло особливо наголошує тут на дві речі.

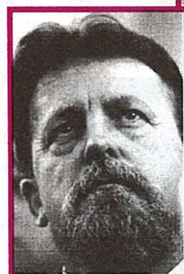

Співає дитячий хор церкви "Дім Євангелія"

Перше, що все — в Ісусі, через Ісуса, від Ісуса Христа, Він є Той Самий на всі часи — вчора, сьогодні і навіки. Все, що ми бачимо, все, що ми маємо, це тільки через Ісуса Христа. І друге — благодать. Мені запала в душу особлива натхненність Павла. Він пише так, ніби вперше зрозумів ці важливі речі, він настільки натхненний, що часом його речення дуже довгі. І коли читаєш їх, відчуваєш ніби в Павла не вистачало слів, щоб висловити, який Господь милосердний і який Він великий у благодаті. Ми наповнені благодаттю Божою. Здається, Павло не міг стримуватися, коли про це писав.

Слово "благодать" у давньогрецькій мові вживалося тоді, коли йшлося про щось гарне, приємне у стосунках між людьми. Благодать завжди має спільність з прощенням і радістю. Але яку картину бачуть люди, які живуть разом з нами? Чи є ми чоловіками і жінками благодаті Божої? Чи є ми церквою благодаті Божої, церквою, яка виражає Божу радість? Чи є ми церквою, до якої кожен хоче прийти? Чи є ми такою церквою, як у Солуні, щоб з однієї гавані до іншої хотілося про неї розповідати? Ми повинні бути церквою, де віддзеркалюється благодать Христова!

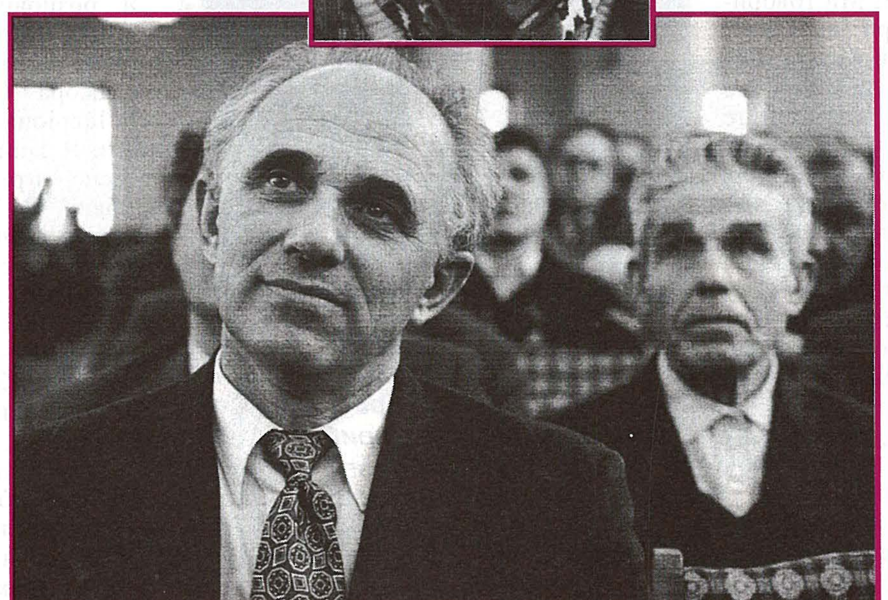
В цьому тексті Павло говорить про особливу таємницю. Він каже, що до того, як Ісус увійшов у наше життя, ми всі були мертві. Все, що ми робили, що думали й говорили, мало запах і відчуття смерті, безжалісності, недовір`я. Ми були відділені від життя. Далі Павло говорить, що для відродження є тільки одна підстава — це благодать Божа, що Бог зробив це тому, що Він любить нас. Усі, хто знаходиться в цьому домі, спасенні через благодать. Але ми не заслужили Божої благодаті. Вона дарована нам через Його любов. Бог це зробив з любові й радості, тому що Він радіє, коли дає, а ми приймаємо від Нього цей дарунок. Ісус в Нагорній проповіді ясно сказав нам, як радісно давати. Він розповів, як поширювати благодать: любіть ваших ворогів, тих, хто вас ненавидить, б`є. І Він сказав це не для того, щоб обтяжити нас. Адже, як говорить ап. Павло: "Бог в Ісусі нас пробудив. Він разом з Ісусом нас воскресив". Він каже, що воскресіння — це багатство Боже, що увійшло в нас. Воно змінює наше життя. Все, що ми маємо у Христі, стане видимим для нас. Ми бачимо, наскільки більше тієї благодаті було дано для нас і як мало ми користувалися нею. Павло хоче сказати, що Бог не тільки дає нам благодать, а й підводить нас до нового життя в Ісусі, так що ми стаємо Його братами і сестрами. І ми є ними. Він воскрешає нас і підіймає до Царства Небесного. Це означає, що ми знаходимося в такому стані, що можемо бути співчутливими, прощати, любити наших ворогів. Через благодать Божу ми можемо вже тут, на землі, будувати Царство Боже. Ми є людьми благодаті Божої.

У Санкт-Петербурзі, в Домі християнської творчості, виставлено картину Рембранта "Повернення блудного сина". Репродукцію цієї картини я маю на своєму столі і, починаючи робочий день, часто дивлюся на неї. Хто бачив цю картину, той зрозумів, що в центрі там не син, а батько — той, хто схиляється над своїм сином, хто хоче однією рукою підняти його, а другою благословити, хто виражає теплоту і радість. Саме батько дає світло в цій картині, світло — як вираз любові і радості.

Бог хоче щось з нами зробити, змінити нас, щоб ми були такими батьками, багатими благодаттю. Бог нам дав Свою благодать, щоб ми були благодаттю для світу цього. Тож будьмо чоловіками і жінками благодаті Божої тут, в Україні, і в усьому світі.

Делегати слухають Слово Боже. На передньому плані – старший пресвітер по Тернопільській області І.І.Шміліховський

Цю високу ноту продовжує піднесено хвилююча ораторія "Алілуя" з твору Генделя "Месія" у виконанні хору та оркестру під керівництвом Стефана Бенхама. Загальна молитва завершує благословенний день відкриття з'їзду. ■

"Я дорога, і правда, і життя"
(Ін. 14:6)

Є тільки одна дорога...

В теплій братній атмосфері, що панувала у церкві "Дім Євангелія" у дні роботи з`їзду, ми говорили з пастором Ткачуком про найголовніше в житті людини — її навернення до Бога. Бо тільки прийнявши Бога у своє серце, людина отримує мир і спокій Божий.

Щира, надзвичайно лагідна посмішка, добрий, теплий погляд мудрої, шляхетної людини — усе говорило про мир Божий у душі брата. І я попросила Івана Васильовича поділитися цим, розповісти про своє навернення, про служіння Господу.

— Я народився в маленькому українському селі на Холмщині. Мій батько, служитель церкви, прагнув дати мені християнську освіту, щоб я наслідував його і став служителем Слова Божого. Та поїхавши з дому на навчання до Холма, я, як і більшість моїх нових друзів, думав про науку більше, ніж про Христа. Я гадав, що, здобувши знання, здобуду усе необхідне. Та якось я познайомився з двома старшими братами з Варшави. Ми говорили про життя, про навчання, торкнулися і духовної теми. Вони сказали: "Ви думаєте, що знання здобуваєте, що станете великою людиною. А що ви думаєте про те, якщо завтра помрете, то де ви будете?" Це так мене вразило, що я не міг заснути цілу ніч. А під ранок, ставши на коліна, просив у Господа прощення моїх гріхів. Так я навернувся до Бога, бо змалку знав дорогу правдиву, але відвернувся від неї через свою мрію.

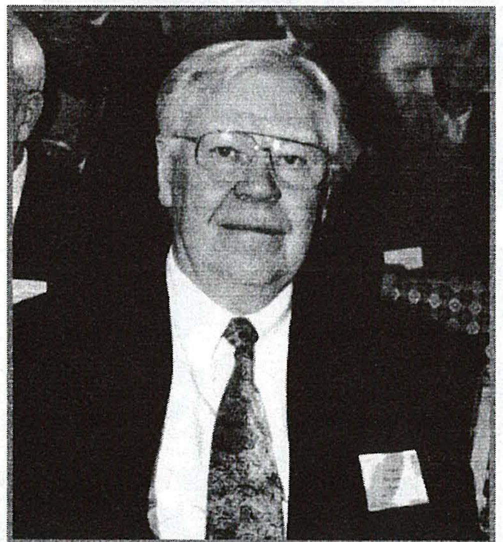
Одразу ж я повідомив батьків, що хочу приїхати і прийняти святе водне хрещення по вірі. І так сталося, що через кілька місяців у селі мало відбутися хрещення. А коли мої друзі-студенти дізналися, що я буду приймати хрещення, багато-хто поїхали зі мною, щоб завдати мені клопоту. ...Ми йшли 2 кілометри до річки Буг, де нас 12 чоловік мали охреститися. Перед початком пресвітер попросив мене сказати свідоцтво про своє навернення. Пізніше мої друзі згадували, що вони назбирали повні руки каміння, щоб кидати у воду, коли я туди увійду. А коли я почав свідчити, то каміння наче само попадало на землю і вони мовчки стояли та слухали. Це був 1944 рік...

Війна закинула мене у Німеччину, на тяжку примусову працю. Але Господь дав мені зустріти братів і сестер. У 1945 році переді мною постав вибір: чи повернутися в Україну, чи залишитися в Німеччині. Україна була радянською, атеїстичною, тому я молився, щоб Господь допоміг мені в цьому. І я опинився в Канаді, країні, де була свобода релігії, свобода Слова Божого.

Спочатку я дуже важко працював у лісі, а наступного 1948 року переїхав до Вінніпегу, де став членом Української євангельської баптистської церкви. Вечорами вивчав англійську мову, а вдень працював у християнському видавництві, де видавалося багато християнської літератури українською мовою.

Я розповім вам незабутню сторінку мого життя.

Тоді у Вінніпезі я зустрів професора Огієнка, митрополита Іларіона, який видавав свої книги. Я запитав його: "Пізнаєте мене, д-ре Огієнко?" А він відповів: "Ні". Тоді я нагадав йому, що навчався у Холмі і був найкращим студентом Холмської області. А як найкращому студенту мені належало отримати стипендію — 700 золотих від консисторії. Коли ж дізналися, що я син баптиста (я тоді ще не був хрещений), консисторія заборонила. І я прийшли до вас із запитанням "що робити?". А ви відповіли: "Хто б він не був, але якщо кращий студент, то йому належить. Дайте йому стипендію". Тоді він обняв мене, поцілував у чоло і сказав: "Сину мій, я радий, що ми тоді так вчинили". З того часу з митрополитом Іларіоном ми стали друзями. Наші погляди розходилися в єдиному. Він казав: "Всіма дорогами ми прийдемо до Царства Небесного", а я говорив: "Є тільки одна дорога — Ісус Христос, Який сказав: "Я дорога, і правда, і життя" і немає іншої дороги". На що митрополит Іларіон відповідав: "Сину мій, ти вір так, а я віритиму так, але ми добрі друзі". Я відвідував його у госпіталі, коли він був тяжко хворий. Я був на його похоронах. Мені ця історія згадалася ще й тому, що ваш журнал "Євангельська нива" друкував матеріал про Івана Огієнка.

У складі делегації Всеканадійського Баптистського Братства на 23-й з`їзд прибув заступник Голови Об`єднання, пастор Української евангельської баптистської церкви м. Вінніпег Іван Ткачук

— А коли почалося Ваше пасторське служіння?

— У 1949 році я почав навчатися в МакМастерс семінарії в Гамільтоні, щоб отримати ступінь бакалавра. Після року навчання приїхали брати із Західної Канади і сказали: "Досить тобі вчитися, у нас не вистачає служителів". Так я прийняв пасторське служіння в містечку Гаєс, передмісті Соскачеваню, що в Західній Канаді. Мені часто доводилося ще й поза церквою давати поради щодо сім`ї, дітей. Мене запрошували багато родин і я допомагав вирішувати їх сімейні проблеми. А коли це стало відомо уряду провінції, мені запропонували здобути спеціальну освіту. Так я став студентом Торонтського університету, де вивчав спеціальні науки. Повернувшись до Соскачеваню після навчання, я працював в департаменті соціального забезпечення і водночас ніс пасторське служіння в Українській євангельсько-баптистській церкві міста Саскатунь. Так тривало 4 роки, потім я переїхав в місто Роза-Рівер, де також працював в уряді і ніс служіння пастора. А в церкві м. Саскатуні став пастором брат С.Ф.Сковородько. Ще через 4 роки я переїхав до Вінніпегу, де продовжував ту ж працю в уряді і служіння в церкві. Так 40 років я був пастором і працював в уряді — дві праці звершував, так Господь мене благословляв. У 1989 році я звільнився з роботи в уряді і з того часу несу тільки служіння в церкві міста Вінніпег.

— Розкажіть, будь ласка, про вашу церкву.

— Наша церква невелика. На сьогодні нас збирається 35 братів і сестер, переважно це літні люди. І наша церква — єдина українська баптистська церква у Західній Канаді. Інші церкви Об`єднання переходять на служіння англійською мовою, щоб утримати молодь в церквах.

Вже 18 років щотижня ми маємо в церкві особливий вид служіння — радіослужіння. Завдяки йому ми пережили великі благословіння, відвідали багатьох людей, переважно літніх, які знають українську мову і слухають наші радіопрограми. Це і православні, і католики, віруючі різних деномінацій. Вони телефонують, просять прийти, бо самі вже не можуть побувати у церкві.

— Тривалий час Ви очолювали Західно-Канадійське Братство, нині Ви заступник Голови. Що Ви можете сказати про взаємовідносини наших Союзів?

— Наші відносини завжди були щирими, теплими, братніми. Ми молилися в Канаді про вас, щоб Господь відкрив двері для проповіді Євангелія. І я дякую Господеві, що Він виконав Свою обітницю ще на моїх очах. Тепер ми маємо більші можливості для співпраці, для підтримки і підбадьорення. Так, в минулому році брат Г.І.Комендант був на нашому з`їзді, відвідав наші церкви. Коли я приїджаю сюди, я відчуваю великі благословіння, Божу руку у цьому проводі.

— Ваша книжка "Християнська родина", видана в Україні, є підсумком сорокалітнього служіння в церкві і праці в уряді, тому дуже корисна. А над чим Ви як творча людина працюєте зараз?

— Останні роки я працюю над книгою "Всесвітня історія християнства". На сьогодні вона вже майже підготовлена до друку і буде видана в Україні, Луцькою християнською друкарнею. Це буде дарунок студентам біблійних семінарій, шкіл, коледжів Українського Братства від нашого Канадійського Об`єднання.

— Що б Ви побажали нашим віруючим, читачам журналу "Євангельська нива"?

— Українським братам і сестрам я бажаю любити Господа і свого ближнього, жити в єдності і любові Духа.

— Дякую. Я бажаю Вам Божих благословінь і можливостей ще багато разів приїздити в Україну. ■

В.Зелінська

Іван Ткачук (крайній зліва), Йосафат і Роза Іваськіви на 23-му з'їзді ВСО ЄХБ

25 березня, 9-та година ранку. Біблійною годиною розпочинається перший день роботи з'їзду. Перед загальною молитвою проповідує Президент "Місії на Україну" Олександр П`ятоха. У 1977 році разом з дружиною Мері вони вперше прибули в Україну і вже впродовж 20 років частіше перебувають тут, ніж у Канаді.

— Слава Ісусу Христу! Дорогі брати та сестри! Прочитаємо з Послання до євреїв такі слова: "Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий. Не захоплюйтесь усякими чужими науками, бо краще зміцнювати серця благодаттю" (13:8-9). Як добре, що сьогодні ми можемо мати таке гасло, що сьогодні ми разом можемо славити нашого Господа, Який прославляється на небі, Якому співають серафими: "Свят, свять, свят!" Ми читаємо в Об`явленні св. Іоана, що "ось сидить на престолі Той, Котрий Вседержитель і тримає в руці книгу, по якій судитиме справедливо". Але сказано, що ні на небі, ні на землі не знайшлося достойного, котрий міг би приступити і взяти цю книгу і розкрити її печать. Нікого, крім "Агнця, ніби заколеного", бо "Він кров'ю нас викупив Богові і зробив нас царями і священиками для нашого Бога". Він

1-й ДЕНЬ З'ЇЗДУ

один є достойним. Ап. Павло говорив, що нічого не хотів знати, крім Христа, і до того ж розп`ятого.

Перед загальною молитвою проповідує Президент «Місії на Україну" Олександр П`ятоха

Ми щасливі, що маємо Ісуса Христа, вічне Слово, як пише Іоан: "Споконвіку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог". Ми з вами славимо Бога і раді тому, що Ісус Христос учора, сьогодні і навіки Той Самий.

Ісус Христос незмінний у Своїй любові, Він є Любов. Та Любов, яка була колись, яка з`явилася нам в тілі Ісуса Христа, та Любов і сьогодні пробуває, і навіки буде з нами.

Він є також світлом для світу. Як і колись, Він сяє і просвітлює кожну душу, яка йде до світла Божого. Євангеліст Іоан каже, що він та інші учні бачили те Світло, яке просвітлює кожну душу, що приходить у світ.

Сьогодні, як і колись, Він шукає спасти грішників. Коли Він прийшов на землю, то сказав: "Я прийшов не праведників, а грішників кликати до покаяння". І сьогодні Він відшукує тих людей, котрі відчули в душі своїй, що вони грішні.

Він є незмінний, Він досконалий і змінитися не може. Як і раніше, Він закликає до покаяння. Сьогодні, як і колись, Він закликає до святості, як і Він святий. Як і колись, Він вимагає, щоб ми перше шукали Царства Божого і правди Його, а все інше нам додасться.

Він і сьогодні навчає, щоб ми мали любов, і не тільки до друзів, а й до ворогів. І сьогодні ми повинні бути світлом для світу. Ми — Його представники на цій землі. Ми — Його свідки "і в Юдеї, і в Самарії, аж до кінця світу". Він хоче, щоб ми приносили плід

"...Будемо приносити завжди жертву хвали Богові... плід уст, що прославляють Його"

і в цьому б прославлявся Отець наш Небесний (Ін.15).

І останнє, на що хотілося б звернути вашу увагу: і тоді, коли був на цій землі, і сьогодні Ісус Христос бажає від вас і від мене, від Церкви Своєї і від усіх віруючих, щоб ми жили, очікуючи Його приходу. "Ось я йду скоро! І нагорода Моя зі Мною!"

Завжди будьте готові сказати у відповідь: "Прийди, Господи!", готові прийняти Христа. Він може закінчити цей з'їзд Своїм приходом!.. Йому нехай буде слава як на небі, так і на землі! Амінь.

Голова Мандатної комісії Микола Михайлович Чорненький

Голова Мандатної комісії М.М.Чорненький повідомляє, що на з'їзді присутні 1098 чол. (913 братів та 185 сестер), 977 з них – делегати і 121 – гості. Вони несуть служіння: пасторське – 513 чол., дияконське – 107 чол., проповідницьке – 94, благовісницьке – 16, регентське – 26, місіонерське – 59, викладача Недільної школи – 51, викладача духовного закладу – 27, керівника молоді – 25, інші – 180 чол. Вік делегатів: до 25 років – 43 чол., до 40 років – 402 чол., до 60 років – 483 чол., після 60 років – 170 чол. Вищу освіту мають 193 чол., середню – 848, початкову – 58 чол. Вищу духовну освіту мають 56 чол, закінчили семінарію – 79, коледж – 15, заочну біблійну школу – 117, БІІ – 120, біблійну школу – 39. На з'їзді присутні представники 22-х місій (42 чол.), 60 іноземних гостей, 10 представників преси, 5 – радіо і 4 – телебачення.

Після цього повідомлення Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант оголошує 23-й з`їзд ВСО ЄХБ відкритим і запрошує до молитви.

— Отче Небесний! Ми щиро вдячні Тобі за те, що можемо зараз бути разом. І тепер, коли починається офіційна частина роботи нашого з`їзду, я прошу, щоб Ти особливо благословив кожне серце, кожну душу. Дай, щоб ми дійсно відчули ту велику відповідальність, яку Ти поклав на кожного з нас зокрема. Господи, я прошу, щоб кожний, хто знаходиться у цьому Домі, зрозумів, для чого він приїхав і що повинен робити тут. Дай нам молитовний стан, дай нам таке серце, яке могло б відчути Твою присутність і Твоє благословіння. Хай буде звеличене і прославлене Твоє Ім`я, Отець, Син і Дух Святий. Амінь.

У залі. На передньому плані Н.Д.Комендант, Голова Жіночого Комітету ВСО ЄХБ і Г.Я.Костін, пастор Високопільської церкви (Херсонська область)

Для роботи з'їзду обираються комісії і секретаріат: редакційна — В.М.Матвіїв, М.В.Козубовський, С.В.Санніков, В.П.Кравчук, В.С.Майстренко; мандатна — М.М.Чорненький, Г.Є.Луценко, В.Ф.Гончаров, В.В.Козубовський; комісія з пропозицій — І.Б.Мазур, І.І.Шміліховський, С.Ф.Карпенко; статутна комісія — Г.І.Комендант, В.М.Матвіїв, В.П.Савченко; секретаріат — В.І.Бойченко, О.Г.Безпарточний, В.П.Нечай, В.І.Юхимець.

Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант звітує 23 з'їзду про роботу Правління та Ради ВСО ЄХБ за період 1994-1998 роки.

— Улюблені в Господі брати та сестри! Дорогі служителі церков України! Шановні наші гості!

Усіх вас щиро вітаю від імені Правління і Ради Всеукраїнського Союзу Об'єднань Євангельських Християн Баптистів нашим українським вітанням: "Слава Ісусу Христу!" Бажаю вам благословенно провести ці дні нашої спільності для взаємного духовного збагачення, для плідної праці на користь Братства і для слави нашого Господа. Це особливий з`їзд у нашій нелегкій, але благословенній історії. Особливий тим, що він проходить в умовах свободи, яку Бог дарував для нашої України. Особливий він і тим, що серед нас присутні представники Українського баптистського братства діаспори, які довгий час молилися за свій рідний край і мріяли про можливість спільного служіння. І Господь зробив це реальним. Ще однією особливістю нашого з`їзду є те, що до нас прибули брати з Євро-Азійської Федерації, з якими ми довгий час трудилися разом в нелегкі часи, з якими збиралися на з`їзди, що проходили раніше. І тепер вони разом з нами. І за це ми особливо вдячні Господу. Ми вдячні Господу, що на наш з`їзд прибуло керівництво Європейської Баптистської Федерації, Всесвітнього Союзу Баптистів. Ми вдячні, що до великої сім`ї баптистів на-

лежить так багато братів і сестер. Особливістю цього з`їзду є те, що він останній з`їзд у другому тисячолітті. Сподіваюся, що усвідомивши це, ми згуртуємося, об`єднаємося в цей час в єдності духа і в союзі миру, щоб наш з`їзд був дійсно благословенний. Отже, дозвольте усіх вас — і делегатів, і гостей — щиро привітати на нашому з`їзді. Нехай благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця, і єдність Святого Духа буде з усіма нами. Амінь.

Гаслом нашого з'їзду обрані слова: "Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!" — Євр. 13:8.

Цими словами сказано все. ІСУС ХРИСТОС є центром історії людства. Історія Його життя бере витоки у минулому, пронизує сьогодення і лине у майбуття. Ісус Христос — Той, Хто збудував Церкву Свою і "нема іншої основи, окрім покладеної" (1Кор. 3:11), став "наріжним каменем" цієї величної будівлі (1Пет. 2:7), Головою Церкви і основою усього її життя (Еф. 4:15-16).

Що це означає для нас? Це реальність нашого життя.

"Ісус Христос учора" — майже 150 років тому — розпочав збудування Церкви в Україні. Своєю могутньою рукою Він провів її через нелегкі періоди випробувань, росту, становлення.

"Ісус Христос сьогодні Той Самий": у нових історичних умовах, умовах свободи і матеріальної скрути, продовжує збудовувати Церкву в Україні з усе нових "живих каменів" — відроджених душ. Росте храм Господній сьогодні!

"Ісус Христос навіки Той Самий!" Власне, Він — надія нашого Братства. Він був твердинею і опорою для наших попередників. Він Засновник і Завершитель нашої віри (Євр. 12:2). Він поведе нас у майбутнє.

Саме тому ми обрали ці слова гаслом нашого з'їзду, а також для життя Братства на наступні роки, щоб ми:

- звертаючись до історії, бачили Його руку та опіку;
- аналізуючи сьогодення, всю славу віддавали Йому;
- дивлячись у майбутнє, покладалися на Його керівництво та допомогу.

Характерним для нашого з`їзду є не тільки широке представництво, про що повідомила Мандатна

Звітує Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант

комісія, не тільки гасло, про яке ми ще почуємо у рефератах. Йому притаманна висока мета.

Ми зібралися для того, щоб:

- пригадати дорогу, якою Господь провів наше Братство за останні 4 роки від 1994 до 1998 року;
- віднайти можливі помилки та недоліки, щоб, отримавши для себе урок, не повторювати їх у майбутньому;

- аналізуючи минуле, іти за Господом вперед тією вірною дорогою, якою Він хоче, щоб ми йшли, досягаючи кінцевої мети віри нашої — спасіння безсмертних душ.

Зупинившись на цих кілька днів у дорозі слідування за Господом, хочеться сказати разом з пророком Самуїлом: "ЕВЕН-ЄЗЕР! — Аж доти допоміг нам Господь!" (1Сам. 7:12). І перше, що у зв'язку з цим зринає у нашій пам'яті, — це згадка про тих, хто не дожив до цих днів, хоча жив бажанням і мріями про них. Господь відкликав їх у Свої оселі.

Це заступник Голови ВСО ЄХБ Яків Михайлович Кравченко, голови Обласних Об`єднань: Олег Іванович Скуратович (Чернігівська обл.); Віктор Антонович Каракуц (Луганська обл.); Віктор Лукич Кібенко (Сумська обл.). Це служителі в діаспорі — Олекса Гарбузюк, Сергій Бичковський, Іван Кмета-Єфимович, Василь Шахов.

Усього в Братстві за чотири роки до Господа відійшла 10.051 душа. Імена багатьох нам невідомі, але усіх їх знає Господь. Отож, вшануємо пам'ять про них хвилиною мовчання та співом:

"Вот уж многие святые
Перешли к тем берегам
И грядут часы благие,
Скоро мы все будем там."

Життя Братства

Улюблені брати та сестри!

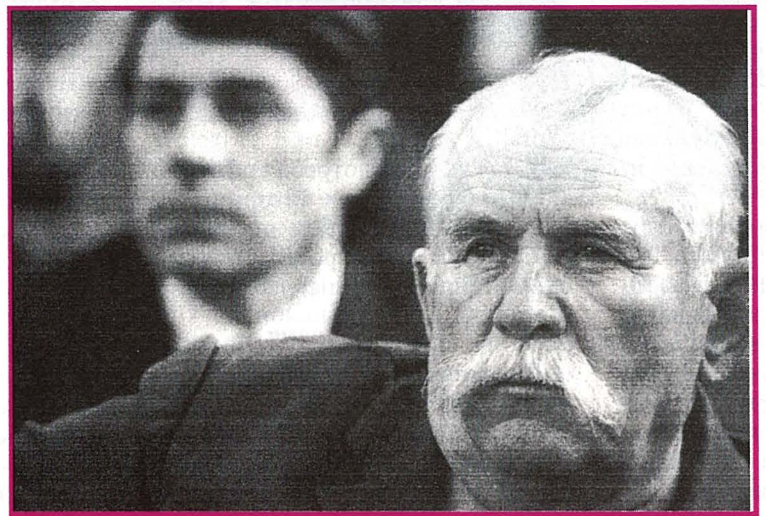
Минулий 22-й з'їзд євангельських християн-баптистів поклав добрий початок, вибрав вірний напрям, правильно розставив пріоритети у духовній праці, визначив Біблійні засади та орієнтири...

У цьому плані знаменним було те, що був прийнятий новий Статут і нова назва нашого Союзу. Відновивши колишню назву — Всеукраїнський Союз Об'єднань ЄХБ, ми звернулися до добрих традицій наших попередників, які свято берегли чистоту євангельського вчення та були вірними Господеві в усьому. Новий Статут допоміг провести реорганізацію життя і діяльності усіх структур, що входять до Союзу. І на сьогоднішній день у Братстві сформувалася чітка організаційна структура:

- Церкви, які знаходяться на території конкретної області, входять до обласних Об`єднань церков ЄХБ.
- Обласні Об`єднання церков ЄХБ, що розташовані на території України, входять до Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ.

Варто зазначити, що статути Обласних Об'єднань Церков приведені у відповідність з Статутом Союзу. Єдине питання, яке потребує доопрацювання, — це удосконалення статутів помісних церков. Життя вимагає розробки типових статутів церков різного рівня: невеликих сільських церков, середньої величини міських церков і великих центральних церков. Утворена з'їздом Статутна комісія має нагоду уже на з'їзді попрацювати над цим.

Оглядаючи життя Братства, я хочу, щоб ви зрозуміли, що наше Братство — це не організація, а живий організм, — тіло Ісуса Христа, яке складається з багатьох-багатьох членів — церков. Ці члени пов`язані між собою, щоб функціонувати як єдине ціле (Еф. 4:16). І, власне, усі організаційні заходи Центру були спрямовані на зміцнення цих зв'язків. Тому маємо сміливість констатувати, що в основному євангельсько-баптистське Братство в Україні зростає у єдності духа і союзі миру.

Делегати уважно слухають звіт

Це не просто слова самозаспокоєння. Ми відчуваємо це. Ми побачили і переконалися в цьому, відвідуючи області і церкви впродовж чотирьох років і, особливо, на звітно-виборчих конференціях в областях.

Незаперечним доказом духовного здоров'я Братства є його ріст і про це найкраще розповідають цифри. У першому номері журналу "Євангельська нива" за цей рік подано основні статистичні дані.

Аналіз звітно-виборчих конференцій

У жовтні, листопаді, грудні минулого року пройшли передз'їздівські звітно-виборчі конференції усіх 25-ти обласних Об'єднань церков ЄХБ. Старші пресвітери звітували про виконану роботу за звітний період. Ця праця дійсно є благословенною.

На конференціях жваво та активно проходило обговорення стану духовної праці. У кожній області вона визнана доброю чи задовільною. Серйозно і відповідально поставилися представники церков до обрання старших пресвітерів, їх заступників, помічників, а також складу Рад Об'єднань. Характерним для усіх областей є те, що всі старші пресвітери були обрані на це відповідальне служіння на наступний термін. Склад Рад обласних Об'єднань церков ЄХБ значно обновився та помолодшав. Приємно усвідомлювати, що кадри у нас є, є служителі, готові трудитися на будь-якому рівні. І ці нові сили виявляються і вливаються, створюючи гармонійне поєднання досвіду старших і енергії молодих.

Аналізуючи проведені конференції, слід відзначити, що в ряді обласних Об'єднань назрівають переміни як у керівництві, так і у підходах до праці. Сподіваємося, вони пройдуть природнім благословенним шляхом, як це було в минулі чотири роки, коли в 12-ти областях відбулося обрання нових старших пресвітерів. Ці зміни сталися власне так, як радили слова гасла минулого з'їзду: "Усе у вас нехай буде з любов'ю!"

Обласні звітно-виборчі конференції допомогли досягнути важливої статутної мети. Як ви знаєте, згідно Статуту нашого Союзу обрані в областях старші пресвітери утворюють Раду Союзу. Тому мені приємно повідомити вам, що усі звітно-виборчі конференції визнані правомочними, протоколи — дійсними, і як результат їх проведення обрано Раду Всеукраїнського Союзу Об'єднань Євангельських Християн Баптистів у кількості 25 старших пресвітерів обласних Об'єднань. Обрано також розширену Раду в кількості 39 служителів.

Згідно Статуту Союзу засідання Ради проводяться щоквартально, два з них — складом розширеної Ради.

Служіння та служителі

Найбільша проблема у нашому Братстві — це потреба в служителях. Над цим ми думаємо, про це ми молимося. Тому хочеться, щоб усі ми серйозніше пройнялися цією проблемою та більш конкретно і предметно обговорили її під час з'їзду як на пленарних засіданнях, так і в секції служителів.

Стрімкий ріст відкриття нових церков особливо гостро ставить цю проблему. Подумати тільки, 150 нових церков щорічно! Вони потребують 150 нових пасторів. Адже народжена дитина потребує догляду, турботи та виховання, щоб розвиватися та зростати. Не завжди молоді, енергійні місіонери, що працювали над створенням нової церкви, здатні очолити її як пастори: бракує пасторського досвіду, а якщо навіть залишаться працювати в новоутвореній церкві, то може загальмуватися подальший ріст нових церков.

Є ще один фактор, який загострює цю проблему. За статистичними даними в Україні 1874 церкви, але не в усіх є рукопокладе-

ний пастор, тому деякі брати проводять служіння у двох і більше церквах.

Який же вихід з такої ситуації? Є біблійний рецепт, якого дав Сам Ісус Христос: "Просіть Господаря жнив, щоб вислав женців на жнива Свої" (Мт. 9:38).

Саме так, потрібно молитися! І ми це робимо. Але, коли просимо, щоб Господь вислав працівників, то часто забуваємо молитися за своїх дітей. Ми змалку вкладаємо в них певні бажання, спонукуємо до добрих життєвих справ. Тому їм властиве бажання здобути освіту, мати хорошу роботу, добру платню, гарну квартиру, машину. Але бажання "єпископства" мають далеко не всі.

Не думаймо, що проблему служителів повністю вирішать духовні учбові заклади. В якійсь мірі вони це роблять. Але пам'ятаймо, що пастора готує не учбовий заклад, — він дає тільки необхідні біблійні та богословські знання, формує його погляди. Пастора, диякона, місіонера народжує і готує для служіння тільки церква.

Отже, щоб зменшити нестачу у служителях, необхідно благати Господа, щоб вислав працівників на пожовтілі ниви України, просити Господа, щоб дав нашим синам "бажання єпископства", підняти авторитет служителя церкви. І це потрібно розпочати робити негайно!

Під час з'їзду у нас працюватиме секція служителів. І нам необхідно буде серйозно та відповідально обговорити цю проблему. Адже кому, як не нам, служителям, слід думати та турбуватися про це? У мене є чітка картина потреб у служителях по кожній області, за якою можна простежити, де вона найбільш тривожна, та як ця потреба щорічно зростала за минулих чотири роки. На засіданнях секції ми будемо аналізувати цей процес, шукати шляхи вирішення цієї проблеми.

Григорій Іванович Комендант і Віталій Дмитрович ТКАЧУК

Духовна праця

Переходячи до огляду духовної праці, яка звершувалася у Братстві протягом чотирьох років, хочеться в першу чергу відзначити, що ми прагнули в ній вірно розставляти пріоритети. Основою для цього були повеління, які дав Ісус Христос Своїм послідовникам: "Ідіть... навчайте всі народи... дотримуватись усього, що Я заповів вам ... хрестячи їх в ім`я Отця, і Сина, і Святого Духа" (Мт. 28:19-20) і накази, які залишив для нас минулий з'їзд:

1. Євангелізація;
2. Відкриття нових церков;
3. Навчання.

Для здійснення цього великого доручення минулий з'їзд Братства дав нам накази. Для їх виконання були створені відділи: місіонерський, благовістя, духовної освіти, міжнародних зв'язків, видавничий, музично-регентський, молодіжний, сестринського служіння, вчителів Недільних шкіл. Робота відділів була спрямована на досягнення цієї високої мети.

Праця Духовного Центру Братства

У звіті я хочу розповісти про працю Духовного Центру нашого Братства. Розпочну з характеристики роботи моїх заступників.

Це брати:

Віталій Дмитрович ТКАЧУК — перший заступник,

Яків Михайлович КРАВЧЕНКО, Володимир Миколайович МАТВІЇВ — заступники, обрані минулим з'їздом, щоб очолити духовну працю в Братстві.

Вони залишили Одесу, Луцьк, Львів і переїхали до Києва для спільної праці. Ми вчотирьох утворили постійнодіючий виконавчий комітет. Однак, у такому складі нам довелося пропрацювати лише два роки — Господь забрав від нас Якова Михайловича.

Яків Михайлович був серед нас найстаршим за віком і користувався заслуженою повагою як найдосвідченіший у духовній праці. Він був невтомним за вдачею, служитель нелегкої та цікавої долі. Його характеризували особлива любов до нашого Братства та постійна готовність відвідати, порадити, допомогти.

Господь забрав його прямо від праці: два роки тому, саме у Вербну неділю, відвідавши дві київські церкви (на Куренівці і на Троєщині), під час відпочинку він відійшов до Господа.

У залі засідань

Секретаріат з'їзду

Можливо, прикрі ці згадки для дружини Марії Степанівни, яка зараз серед нас, для сина Олександра, який також тут (він увійшов у духовну працю і зараз є заступником старшого пресвітера по Житомирській області). Але ми змушені це робити, адже Яків Михайлович був обраний з'їздом, працював разом з нами і залишив помітний слід в історії нашого Братства.

Замість Якова Михайловича для праці у Братстві обрали молодого, здібного служителя Віктора Костянтиновича Кульбича. І ось в такому складі ми прийшли до цього з'їзду.

Віталій Дмитрович Ткачук, перший заступник, впродовж чотирьох років повноправно і повноцінно заміняв мене під час моєї відсутності і доповнював — у мою присутність. Це людина спокійної, тихої вдачі, небагатослівна і надійна. Крім виконання обов'язків заступника, він відповідав за працю відділу місіонерів та будівництво домів молитви. Стриманий та відповідальний, Віталій Дмитрович здатний тримати у полі зору багато організаційних справ: чи великих, таких як підготовка конгресу або з'їзду, чи малих, буденних.

Віктор Костянтинович Кульбич тільки останні два роки працював з нами. Проте він не новачок у нашому Братстві, працював референтом у Якова Кузьмовича Духонченка. Потім розпочав самостійну духовну працю, організувавши Центр Християнського Співробітництва, який плідно працює сьогодні для церков Братства, особливо в плані відкриття нових церков та досягнення мети — подвоєння церков Братства.

Крім цього, він відповідає за працю міжнародного відділу. Вільно володіючи англійською мовою, часто представляє наше Братство у Всесвітньому Союзі Баптистів та Європейській Баптистській Федерації.

Володимир Миколайович Матвіїв за покликанням і за фахом учитель. Тому не дивно, що саме він став відповідальним за духовну освіту у Братстві. Крім цього, має дар учительства: сказати проповідь, підготувати і прочитати лекцію, провести бесіду чи духовно-повчальну конференцію. Його дисертація на тему "Священнодії пастора" підготовлена до друку. Пробний варіант цієї книги отримали старші пресвітери, але її чекають усі служителі церков.

Наша співпраця будувалася на взаєморозумінні та взаємодовірі.

Наші засідання як постійнодіючого виконавчого комітету були регулярними, а зустрічі як служителів та співпрацівників - щоденними та відвертими.

Хоч наша праця не без недоліків, я вдячний Богові за братів, за працю кожного зокрема, за нашу співпрацю.

Склад Правління Союзу впродовж чотирьох років мінявся. На минулому з'їзді було обрано 5 заступників Голови, що живуть в регіонах:С.Ф.Карпенко, М.Є.Каспров, М.М.Чорненький, Л.А.Соловйов, М.Г.Цуман.

З цього складу вибув М.Г.Цуман, який виїхав до США. У зв'язку з впровадженням регіональності були обрані заступниками І.М.Романюк і В.П.Шемчишин.

Ось таким складом Правління з 10-и братів ми прийшли до з'їзду.

Склад Ради Союзу впродовж чотирьох років також змінювався. Зміни відбулися у зв'язку з тим, що один із старших пресвітерів (О.О.Марченко) виїхав до Америки, а також, що у 12-ти областях відбулися переобрання старших пресвітерів. Це такі області: Львівська, Ів.-Франківська, Волинська, Рівненська, Тернопільська, Сумська, Чернігівська, Дніпропетровська, Луганська, Харківська, Одеська, Миколаївська.

Засідання Правління і Ради Союзу проходили згідно Статуту, прийнятого на минулому з'їзді, два з чотирьох засідань Ради Союзу проходили розширеним складом, до якого входили пресвітери церков, що налічують понад тисячу членів.

Ми не бачили потреби збирати Правління кожного місяця, а скликали його напередодні засідань Ради Союзу.

Я вдячний усім, хто впродовж чотирьох років входив до складу Правління і Ради Союзу і зробив свій внесок у спільну справу духовної праці в Братстві.

У канцелярії, що по вул. Л.Толстого, 3-А, розміщені основні наші служби: керівництво Союзу, секретарі, відділи: видавничий, міжнародний, жіночий, фінансовий, господарський, а також представництва місій Бразилії, Південної Баптистської Конвенції, Сенд-Інтернешнел.

Щоранку тут проводиться ранкова молитва за церкви, служителів, місіонерів, — за усе Братство. В останні роки обсяг роботи надзвичайно зріс. Тому я хочу щиро подякувати усім працівникам канцелярії за їхню працю і одночасно вибачитися за всі упущення, які траплялися у їхній роботі, адже щоденно у нас багато людей і кожному не завжди можна приділити достатньо уваги.

Пріоритетними у праці впродовж чотирьох років були накази попереднього з'їзду. Ними ми ке-

рувалися, їх намагалися виконати. Закономірно, що не все вдалося зробити. Наскільки і як це вдалося, оцінювати і судити вам, делегатам з'їзду.

Мандат довір'я, наданий нам минулим з'їздом, закінчується. Ми вдячні за довір'я. За все, що вдалося зробити за ці роки, слава належить Господу. За всі упущення просимо вибачення.

Цими словами я хочу закінчити звіт та скласти наші повноваження вам, — делегатам 23-го з'їзду євангельських християн-баптистів України.

Але перед цим дозвольте мені коротко сказати про наше бачення майбутньої праці у Братстві для новообранного складу керівництва Союзу, про перспективи на майбутнє.

Стратегія подвоєння церков до 2000-го року — вірна і виправдана чотирирічним досвідом. Це безпосереднє виконання повеління Ісуса Христа — поширення Царства Божого на теренах України.

Наш Союз за кількістю членів один із найбільших у Європі, — на другому місці. Чому б не зайняти перше місце? Для цього необхідне поєднання зусиль усіх: місіонерів, благовісників, пасторів. Потрібно пробудити місійний дух у наших церквах, щоб кожна велика чи середньої величини церква могла заснувати нову церкву. Так зробили уже багато церков України.

Доцільною та необхідною є потреба зустрічі представників усіх місій, які працюють в Україні, з метою узгодження дій та консолідації зусиль по євангелізації нашого народу.

Ще один вірний та необхідний напрям для нашого Братства — підвищення духовності, щоб, бува, у погоні за кількісним показником не загубити якісний — духовний ріст. І якщо врахувати той факт, що у церкви в основному приходять люди із світу, то справді на перший план виходить питання духовності. Підвищити духовний стан кожного члена і церкви в цілому можна ті-льки через навчання.

Про це ми часто забуваємо. Приводимо людей до Христа, готуємо до хрещення, хрестимо і на цьому закінчуємо опіку. Забуваємо про другу половину повеління Ісуса Христа: "... навчаючи зберігати усе, що (Він) заповідав". Отже, біблійне навчання на рівні церков, духовно-повчальні конференції для пасторів на рівні областей сприятимуть підвищенню духовності.

Доцільним буде створення у Центрі Братства духовно-консультативного відділу з кількох досвідчених служителів, які могли б надавати допомогу у вирішенні духовних питань. У такий відділ міг би звернутися пастор і отримати пораду чи практичну допомогу у своєму служінні.

Наближається визначний ювілей в історії християнства — 2000 років Різдва Христового. Тому новообраному керівництву Союзу варто продумати хороші духовні програми святкування, починаючи від рівня окремих церков до обласних об'єднань та Союзу.

Про один запланований захід хочемо нагадати сьогодні. Це проведення II Всеукраїнського Конгресу Баптистів у 2000-му році. І, якщо Господь ще не прийде, нас чекає ще один ювілей у 2002 році — 150 років євангельсько-баптистського руху в Україні. І до нього потрібно готуватися заздалегідь.

І ще я хочу зробити одне дуже важливе повідомлення. Учора вранці в приміщенні Київської Богословської Семінарії відбулася незвичайна подія. Вперше за 150-літню історію нашого Братства двадцяти чотирьом відповідальним служителям, які закінчили дворічну програму навчання та успішно захистили дисертації, були присвоєні ступені «Доктор служіння».

Ступені «Почесний доктор служіння» отримали шість братів. Це служителі з діаспори та керівники деяких місій, які зробили вагомий внесок у духовну працю нашого Братства.

Програма «Доктор служіння» здійснювалася на базі трьох семінарій — Київської, Одеської і Далласької (США). Вона була спрямована не стільки на академічні знання, як на підтвердження вже зробленого за роки служіння. Служителям з багаторічним досвідом через дисертації була надана можливість для реалізації власних надбань, щоб передати наступним поколінням результати та досвід своєї праці.

Це дійсно історична подія для всього нашого Братства. Господь покладає на нас особливу відповідальність за працю на Його ниві.

Григорій Іванович називає братів, які отримали це високе звання, і запрошує на підвищення для молитви. Молитву благословіння над братами звершують В.Ю.Логвиненко та Г.І. Комендант. ■

Звучить псалом у виконанні запорізької капели бандуристів

(Продовження звіту про роботу з'їзду на 24-й стор.)

РІШЕННЯ

Учбової Ради Всеукраїнського Союзу Об`єднань Євангельських Християн Баптистів

від 24 березня 1998 року

Учбова Рада ВСО ЄХБ на підставі подання учбових рад Київської та Одеської Богословських семінарій про виконання навчальних програм і академічних вимог та на основі результатів захисту дипломних робіт, поданих екзаменаційною комісією,

НАДАЄ СТУПІНЬ "ДОКТОР СЛУЖІННЯ":

ТКАЧУКУ Віталію Дмитровичу — пастору, першому заступнику Голови ВСО ЄХБ

за:

багаторічний стаж пасторського служіння,

викладацьку діяльність,

письмову роботу на тему: "Принципи і методи тлумачення Святого Писання".

МАТВІЇВУ Володимиру Миколайовичу — пастору, заступнику Голови ВСО ЄХБ

за:

багаторічний стаж пасторського служіння,

організацію системи духовної освіти у Братстві,

письмову роботу на тему: "Священнодії пастора".

КУЛЬБИЧУ Віктору Костянтиновичу — пастору, заступнику Голови ВСО ЄХБ

за:

організацію "Центру Християнського Співробітництва",

організацію місійної праці по відкриттю нових церков,

письмову роботу на тему: "Стратегія відкриття нових церков".

МЕТЛЕНКУ Павлу Петровичу — старшому пресвітеру церков Запорізької області

за:

активну духовну працю обласного Об`єднання церков,

утворення Запорізького Біблійного Коледжу та участь у його роботі,

письмову роботу на тему "Робота пастора з молоддю у Церкві".

НЕСТЕРУКУ В'ячеславу Васильовичу — старшому пресвітеру церков Рівненської області

за:

організацію навчання у церквах України за програмою БІІ,

письмову роботу на тему: "Школа Ісуса Христа. Принципи її організації та функціонування. Узагальнення досвіду програми БІІ".

РОМАНЮКУ Івану Миколайовичу — старшому пресвітеру церков Львівської області

за:

активну духовну працю обласного Об`єднання церков,

сприяння роботі місій,

письмову роботу на тему: "Умови виникнення та розвитку баптизму на теренах Західної України".

ЧАЙЦІ Володимиру Георгійовичу — старшому пресвітеру церков Волинської області

за:

плідну роботу обласного Об`єднання церков,

участь в утворенні і сприяння в роботі друкарні "Християнське життя",

письмову роботу на тему: "Історія церков ЄХБ Волині".

ЧОРНЕНЬКОМУ Миколі Михайловичу — старшому пресвітеру церков Київської області

за:

активну духовну працю обласного Об`єднання церков,

письмову роботу на тему: "Принципи духовної праці та організація служіння старшого пресвітера".

ШЕВЧЕНКУ Володимиру Андрійовичу — старшому пресвітеру церков Харківської області

за:

активну духовну працю обласного Об`єднання церков,

письмову роботу на тему: "Сім`я на Біблійній основі".

ШЕМЧИШИНУ Володимиру Павловичу — старшому пресвітеру церков Одеської області

за:

активну духовну працю обласного Об`єднання церков,

надання пасторської опіки Одеській Богословській Семінарії,

письмову роботу на тему: "Заснування і життя церков ЄХБ у південному регіоні Одеської області (колишній Бесарабії)".

КОЗУБОВСЬКОМУ Віталію Володимировичу — пастору церкви "Дім Євангелія" (м. Київ), завідуючому місіонерським відділом ВСО ЄХБ

за:

пасторське служіння та організацію роботи місіонерського відділу,

активну участь у роботі ТрансСвітового Радіо,

письмову роботу на тему: "Суть і завдання християнського радіомовлення".

КРАВЧУКУ Василю Павловичу — пастору церкви ЄХБ м. Житомира

за:

активну душеопікунську пасторську працю у церквах області,

вагомі творчі здобутки: статті, реферати, дослідження,

письмову роботу на тему: "Служіння пасторського душеопікунства".

МАЗУРУ Івану Борисовичу — пастору церкви ЄХБ м. Вінниці

за:

активну пасторську діяльність,

творчий підхід до влаштування внутрішньоцерковного життя у великій церкві,

письмову роботу на тему: "Церква Ісуса Христа, її призначення та особливості служіння в ній".

САВЧЕНКУ Олександру Петровичу — пастору церкви ЄХБ м. Маріуполя

за:

активну пасторську, лікарську та видавничу діяльність,

плідну літературно-поетичну працю,

письмову роботу на тему: "Лікарська діяльність Ісуса Христа, його послідовників у минулому та сьогодні".

ЗИГАЛЕНКУ Олександру Васильовичу — пастору, директору Кременчуцького Регіонального Біблійного Коледжу Полтавської області

за:

організацію Біблійного Коледжу,

письмову роботу на тему: "Біблійна освіта у Братстві ЄХБ, її структура та завдання".

ІВАЩУКУ Миколі Филимоновичу — пастору, директору

Хмельницького Регіонального Біблійного Коледжу (м. Дунаївці)

за:

організацію навчального закладу,

письмову роботу на тему: "Біблійні основи навчання і перспективи його розвитку на прикладі РБК".

САВИЧУ Володимиру Кузьмовичу — пастору-учителю, директору Волинського Регіонального Біблійного Коледжу (м. Луцьк)

за:

організацію навчального закладу,

письмову роботу на тему: «Підготовка служителів для церков ЄХБ".

ЧМУТУ Олександру Васильовичу — пастору, завучу Хмельницького Регіонального Біблійного Коледжу (м. Дунаївці)

за:

організацію учбового процесу РБК,

письмову роботу на тему: "Організація учбового процесу РБК".

КРЕЩУКУ Олександру Борисовичу — пастору-учителю, завідуючому музично-регентським факультетом Ірпінської Біблійної Семінарії

за:

організацію музично-регентського навчання в семінарії, у філіях по областях,

підготовку і видання збірників для загального та хорового співу,

письмову роботу на тему: "Духовні і організаційні принципи хорового і музичного служіння у церквах ЄХБ України".

ПРОКОПЦЮ Ярославу Партенійовичу — пастору-учителю, директору Асоціації Біблійних Інститутів України

за:

активний розвиток в Україні навчання за програмою БІ,

письмову роботу на тему: "У школі Ісуса Христа. Принципи і умови навчання в ній. Аналіз учбового процесу програми БІ".

КОЗУБОВСЬКОМУ Михайлу Владиславовичу — завідуючому редакційно-видавничим відділом ВСО ЄХБ, відповідальному редактору журналу "Євангельська нива"

за:

заснування, редагування і видання газети "Християнське життя" та журналу "Євангельська нива",

видавничу і творчу діяльність,

письмову роботу на тему: "Сила слова. Роль друкованого слова. Жанри християнської журналістської творчості".

ДОМАШОВЦЮ Володимиру Григоровичу — пастору, заступнику Голови ВСО ЄХБ у діаспорі (США)

за:

активну духовну працю в Українському Братстві церков США,

видання часопису "Післанець Правди",

письмову роботу на тему: "Псалми Давидові у творах Т.Шевченка".

ТКАЧУКУ Івану Васильовичу — пастору церкви м. Вінніпег (Канада)

за:

довголітню пасторську працю,

активну духовну працю в українському Об`єднанні церков Західної Канади і видання часопису "Християнський вісник", письмову роботу на тему: "Історія Церкви до Реформації".

РЬОТТІНГУ Герхарду Яну — пастору, директору місії "Схід-Захід"

за:

створення Центру Християнського Життя (м. Ірпінь),

організацію при Центрі Інституту Підготовки Проповідників,

письмову роботу на тему: "Ім`я Ісус".

НАДАЄ СТУПІНЬ "Почесний Доктор Служіння":

БРИНЗІ Олексію Гавриловичу — пастору, ректору Ірпінської Біблійної Семінарії

за:

довголітню пасторську працю,

участь у заснуванні, становленні та функціонуванні семінарії.

ІВАНОВУ Євгену Захаровичу — пастору церкви ЄХБ м. Одеси

за:

довголітню працю пастора,

надання душпастирської опіки студентам Одеської Семінарії.

СКОВОРОДЬКУ Степану Федоровичу — пастору церкви м. Саскатунь (Канада)

за:

довголітню пасторську працю,

активну працю в об`єднаннях церков Канади і допомогу Братству України.

П`ЯТОСІ Олександру Миколайовичу — пастору, директору «Місії на Україну»

за:

довголітню пасторську та євангелізаційну працю,

активну довголітню допомогу нашому Братству через Канадійську місію.

ІВАСЬКІВУ Йосафату — пастору церкви м. Гамільтон (Канада)

за:

довголітню пасторську працю та працю в Об`єднанні церков Канади,

активну допомогу Християнській Медичній Асоціації.

ПАУЛЬСУ Івану Яковичу — пастору, почесному Президенту Біблійної місії (Німеччина)

за:

організацію Біблійної місії в Україні,

активну, різнобічну працю місії на користь українських церков.

НАДАЄ СТУПІНЬ "ПОЧЕСНИЙ ВИКЛАДАЧ":

Марку СОСІ — доктору богослов`я, викладачу Київської Богословської Семінарії

за:

посвяту себе на служіння в Україні,

викладання богословських дисциплін.

Брайну КЕНЗЕЛУ — викладачу Ірпінської Біблійної Семінарії

за:

посвяту себе на служіння в Україні,

викладання богословських дисциплін.

Грегу УАЙТУ — викладачу Ірпінської Біблійної Семінарії

за:

посвяту себе на служіння в Україні,

викладання богословських дисциплін.■

Вітаємо докторів служіння!

Зліва направо: Майкл Норфліт, Боб Гаррет (віце-президент Південно-Західної Теологічної семінарії), Г.І.Комендант, С.В.Санніков, Джон Флоїд

Володимир Матвіїв з дружиною Ганною

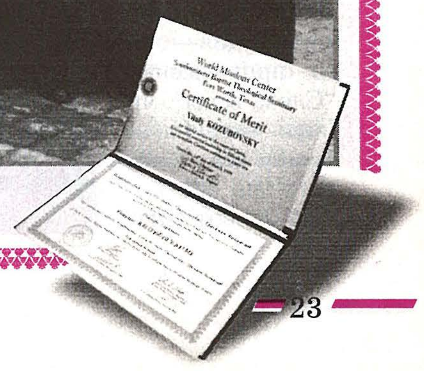
Звершується молитва над докторами служіння

Михайло Козубовський і Майкл Норфліт

Доктори служіння після вручення дипломів

Після молитви благословіння і загального співу почалося обговорення звітної доповіді Голови ВСО ЄХБ Григорія Івановича Коменданта.

Анатолій Парфентійович Мамалат, старший пресвітер по Кіровоградській області:

— Дорогі брати і сестри! Я дуже радий, що сьогодні можу брати участь у роботі з'їзду. Я несу служіння старшого пресвітера вже 21 рік і мені довелося пережити багато різних часів. Щодо звіту Григорія Івановича, то він діловий і докладний. Ми в області дуже задоволені роботою керівництва Союзу. Звичайно, траплялися деякі нерівності, але це життя і в ньому є питання, що взагалі не вирішуються швидко. В цілому з Григорієм Івановичем і його командою працювати легко і просто. І я дякую Господу, що вони є, вони з нами, вони працюють і просив би вас обрати їх ще на чотири роки. Пропоную визнати роботу Правління Союзу доброю.

Олександр Нагірняк, редактор газети "Слово веры" (Донецька обл.):

— Дорогі брати і сестри! Я дякую Господу за те, що ми маємо таке чудове спілкування, такий гарний з'їзд. Нехай Господь усіх нас благословить. Я дякую Господу, що сім років працював у газеті "Слово веры", що незважаючи на всі недоліки, вона завжди була братською, євангельсько-баптистською, духовно-повчальною. Зараз видання газети припинено. Причини різні. Я не знаю, що буде далі, але вважаю, що в Братстві повинна бути газета, і вірю, що вона буде — чи то продовження "Слова веры", чи інше видання, і прошу вас молитися про це.

Ст. пресвітер по Кіровоградській обл. Анатолій Парфентійович Мамалат

В роботі наших старших братів мені особливо подобається їх колегіальність. Це приклад для обласних об'єднань. І нехай Господь благословить братів, які звершували працю в Центрі нашого Братства.

Олександр Нагірняк, пастор, редактор газети «Слово веры»

У Діях Апостолів 16:1 написано про залучення до служіння Тимофія апостолом Павлом. Дорогі брати-служителі! Господь дав нам чудовий час для звершення Його діла в Україні. Відкриті великі можливості. Ми знаємо головне завдання нашого служіння. Це євангелізація, збереження основ віровчення, духовне виховання в нашому Братстві. Ще одне важливе питання — це питання спадкоємності служіння. Спадкоємність передбачає, з одного боку, передачу досвіду служіння, кращих традицій нашого Братства, а з іншого — відбір молодих богобоязних братів, вільних від усіх образ, від тиску минулого, здатних прийняти виклик нового часу, нових обставин. Хтось з відомих діячів світового баптистського Братства сказав так: "Майбутнє християнства в руках Бога і в руках нового покоління". Ось про це ми повинні пам'ятати. І слід сказати що спадкоємність — складне питання. Не всюди воно вирішується благословенно. Є складності і в нашій Донецькій області. Хочу, брати, сказати, чому гальмується процес спадкоємності. Є три причини. Перша — безгрунтовне недовір'я молодим, які вже сьогодні мають досвід служіння, знання. Вони повинні бути залучені до служіння. Написано: "Ніхто хай не нехтує юністю твоєю". Друга причина — перебільшення власних можливостей. Мені колись один поважний брат сказав: "Я не знаю, що буде з вами, коли ми відійдемо". Я його дуже поважаю, але погодитися з ним не можу. Буде Господь і буде звершуватися діло Боже. Третя причина, — хоча й незручно, та про це доводиться також говорити, — мабуть декому не хочеться втрачати привілеї. Але це не діло. Краще вчасно передати справи і зберегти повагу. Бо коли немає спадкоємності, росте відчуженість між батьками і дітьми. Молоді служителі, не знаходячи для себе можливостей, вдаються до крайнощів. І взагалі гальмується діло Боже. Такого не повинно бути! Як приклад — апостол Павло і Тимофій. Ми знаємо й інші випадки. Пригадайте фотографії у наших журналах. Як приємно бачити, наприклад, Одинцова, літнього старця і зовсім молодого Іванова-Клишнікова поряд. Хто молодий, шукайте для себе тих, хто міг би передати вам досвід. Не відривайтеся від них, піклуйтеся, щоб краще ввібрати їх досвід. А хто у похилих роках, беріть за приклад апостола Павла, який ще за життя при своїх талантах і можливостях знайшов собі помічника. Чиніть і ви так. І нехай Господь усіх нас благословить, і хай буде милість Його з усіма нами! Амінь!

Спадкоємність

Заступник старшого пресвітера по Донецькій області Іван Миколайович Кобзар:

— Дорогі брати і сестри! Ми ввійшли в труд братів, які проповідували євангельське вчення, відстоювали його чистоту. Моє щире побажання молодим учасникам з'їзду — вивчати історію Братства, наслідувати віру тих, які були вірні Господу, щоб самим зберігати принципи євангельського вчення і вірність Господу.

Я хочу звернути вашу увагу на необхідності тримати себе в чистоті від світу, в духовності, бути непохитними в ставленні до всього чужого Євангелію. Зараз стоїть питання, щоб підняти духовність. Можна сміливо сказати, що сьогодні це питання набуває особливої гостроти. Чи може бути проповідь або настанова чистою, коли душа полонена темрявою... Не треба забувати, що світ має великий вплив, а віруючі люди сприймають все дуже чутливо. Тому цар Давид говорить: "Не покладу перед очами моїми речі огидної". Говорячи це, маю на увазі наше ставлення до телебачення. Розумію, що воно корисне для євангелізації і розумні касети можна дивитися. Але не будемо забувати, що написано у Пс. 1:1: "Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних і не сидить на сидінні злоріків". Я не проти телебачення, але коли через нього до себе в домівку впускають насильників, вбивць, грабіжників, п'яниць, беззаконників і вся сім'я з дітьми дивиться, "напоумляється", то чи варто говорити про його корисний коефіцієнт. Багато втратили своїх дітей — їх нема у церкві — тому що пили з цього джерела. Це моя позиція, і думаю, що ця річ не повинна мати місця у служителя, щоб не показувати пальцем: "А от у вас!.." Нехай Бог благословить усіх нас!

Заступник старшого пресвітера по Донецькій області Іван Миколайович Кобзар

Старший пресвітер по Сумській області Володимир Петрович Савченко

Старший пресвітер по Сумській області Володимир Петрович Савченко:

— Я дуже радий, що маю можливість привітати з'їзд від імені братів і сестер Сумської області. Я радий, що наша делегація змогла прибути на цей з'їзд у більшому складі, ніж завжди. Мені дуже приємно було побачити перед собою таке гасло. Це дійсно найбільш суттєва тема, яка надихає і підтримує нас, а саме, що "Ісус Христос вчора, сьогодні і повіки Той Самий". Тобто ми повинні працювати так, як це робили вчора наші батьки та діди. І хоча сьогодні кращі обставини, ми не повинні забувати, що небезпека не зменшилася і що прийде час і ми повинні будемо звітувати за зроблене.

Дуже приємно було сьогодні чути доповідь Григорія Івановича Коменданта. На мій погляд, вона змістовна і правдива. З радістю можу сказати, що за ці 4 роки кожен член Правління неодноразово відвідав нашу область, брав участь у служіннях. Тобто намічена програма в нашій області була виконана братами. Гадаю, це можна сказати про кожну область. А це дуже важливий момент. Побажання наших делегатів, щоб керівництво Союзу залишилося у тому ж складі на новий термін.

Віктор Московенко, заступник старшого пресвітера по Дніпропетровській області

Віктор Московенко, заступник старшого пресвітера по Дніпропетровській області:

— По-перше, я дуже задоволений тим складом керівництва, який ми зараз маємо. Як дійсно, як сказав брат, та команда, яка працює, і дуже добре працює. Я хотів би сказати про те, що мене особливо хвилює.

В учбових теологічних закладах Братства навчається близько двох тисяч студентів. Але не всі вони повертаються до церков, хоча всі отримують освіту. Чому б не взяти і не підтвердити їм дипломи? Рік вчиться — нехай рік побуде у розпорядженні старшого пресвітера, звершуючи працю місіонера або помічника пастора в малій церкві. Три роки вчиться — нехай три роки потрудиться місіонером у селі. Таким чином вирішиться питання служителів.

Іноді ми приймаємо рішення, які самі не виконуємо. На минулому з'їзді ми прийняли рішення, що брати, які збираються емігрувати, повинні за рік залишити служіння. Я пропоную, давайте відмінимо це рішення. Воно не працює.

Ми не отримуємо "Слово веры" (редактор Олександр Нагірняк). Думаю, висловлю думку багатьох братів і сестер нашого Братства,

що газета гарна, змістовна. Потрібно зробити все, щоб вона виходила. Бажаю усім Божих благословінь. Дякую за увагу.

Степан Васильович Немеш, старший пресвітер по Закарпатській області:

— Після прослухання звіту мені на пам'ять прийшли слова мужа Божого Мойсея: "Ти блаженний, Ізраїлю! Який інший народ, якого спасає Господь, як тебе? Він Щит допомоги твоєї, і Меч Він твоєї величності" (Повт. Закону 33:29).

Я дивлюсь і радію, що таке велике і сильне наше Братство і що воно розширюється і зростає кількісно. І ніхто з усієї нашої делегації не сказав, що потрібно щось змінювати. Те керівництво, яке є, нехай працює й далі. Цілком підтримую Григорія Івановича в тому, щоб зібрати усі місії, які працюють у нас, і подивитися уважно, бо є такі, що працюють на себе і стараються ділити народ Божий...

На минулому з`їзді у нас було прекрасне гасло: "Братство любіть!", а сьогодні: "Христос сьогодні і учора і повіки Той Самий", — тобто так само Братство любіть. Тому хотілося, щоб і надалі ми молилися про єдність. А братам, які склали повноваження, коли прийде час, знову надамо повноваження, щоб вони працювали і праця йшла у тому ж напрямі єднання народу Божого, щоб зростали церкви, примножувалися спасенні душі для слави Господньої. Нехай благословить усіх нас Господь. Слава Йому. Амінь.

Ярослав Борсук, пастор церкви м. Борислав, Львівська область:

Дорогі брати і сестри! Багато вже було сказано про наше керівництво. Я лише хочу підкреслити їх чуйність. Мені здається, що не тільки служителі, але й усі бажаючі завжди мали можливість потрапити до того чи іншого старшого служителя. І ті питання, які потрібно було вирішувати, вони завжди допомагали вирішити. Я думаю, що кращого керівництва ми не знайдемо, і я вірю, що ті, хто зараз працює, будуть керувати й надалі. Хочу звернути вашу увагу на те, що Бог дав нам різні дари, і тому є різні види служіння. В нашому Братстві вони на високому

Степан Васильович Немеш, старший пресвітер по Закарпатській області

рівні. І проповідь, і хорове служіння, і місіонерська праця, освіта, радіоблаговістя, видання християнської літератури. Але хочу привернути увагу на служіння, яке дещо занедбане в наших церквах — це служіння молитвою. Бог дав нам багато обітниць, але найбільша — це служіння молитвою. Христос каже: "Просіть і дано буде вам... і все, що попросите з ві-

Ярослав Борсук, пастор церкви м. Борислав, Львівська обл.

рою, отримаєте". У Старому Завіті читаємо: "Поклич до Мене, і тобі відповім, і покажу тобі велике і недоступне, чого ти не знаєш". Молитва — це ключ до Господніх благословінь. Що ми отримуємо через молитву? Передусім, прощення гріхів і мир з Богом. Апостоли просили: "Господи, навчи нас молитися", - не проповідувати, не чуда творити. Скільки уваги приділяв молитві Христос! Цілі ночі Він проводив у молитві. Апостоли приділяли велику увагу молитві. Через молитву робилися великі діла. Усі пробудження починаються з молитви. Якщо ми хочемо мати благословіння, треба змінити своє відношення до служіння молитвою. Бог буде благословляти, Він хоче благословляти, але Він хоче, щоб ми молилися. Нехай Бог допоможе нам молитися за знедолену Україну, за грішників, і Він благословить нас.■

(Продовження звіту про роботу з'їзду на 28-й стор.)

ПОСВЯЧЕННЯ

Інтерв`ю з Генеральним Секретарем Європейської Баптистської Федерації

В роботі 23-го з'їзду ВСО ЄХБ взяв участь Генеральний Секретар Європейської Баптистської Федерації Карл Хайнц Вальтер. Українські віруючі добре знають і люблять брата Вальтера, який ось уже 10 років очолює баптистську працю в Європі й часто відвідує українські церкви. Подаємо розмову з ним Вікторії Зелінської.

– Дорогий Брате Вальтер, нам, працівникам редакції, особливо приємно мати зустріч з Вами. Тому що кожного разу, незважаючи на зайнятість, Ви знаходите час для розмови.

Нашим віруючим, особливо новоохрещеним, буде цікаво дізнатися, як і коли була створена ЄБФ і які напрями її роботи сьогодні?

– Європейська Баптистська Федерація – місіонерська організація, до якої входять усі баптистські Союзи Європи. Головний орган – Рада, яка обирає Виконавчий комітет. Виконавчий комітет ЄБФ має 4 відділи: місіонерської праці; євангелізаційний; богословської і духовної освіти та міжнародних зв`язків. Додатково маємо програму гуманітарної допомоги, яка називається "Відповідь баптистів Європи". Цю назву ми взяли у 1990 році, коли в Європі, зокрема в тодішньому СРСР, сталося багато перемін. І це не випадково, бо вона є відповіддю на нужди європейських народів.

ЄБФ була створена після Другої світової війни з метою підтримки миру у Європі, а також для більш тісних взаємовідносин і взаєморозуміння один одного, для підтримки навіть тоді, коли держави і уряди утискують нас. Це одне з наших завдань. І друге – допомогти краще зрозуміти, чим ми відрізняємося від інших, наприклад, баптисти Росії від баптистів Норвегії чи України. Є відмінності в музиці, в тому, як ми молимося. І завдання ЄБФ – наводити мости. Так, ми відрізняємося одні від одних, але це й дар Божий для нас.

Я багато подорожував по світу і бачив, як баптисти в багатьох країнах поклоняються Богу. Це воістину незвичайно.

І ще дуже важливо підтримувати один одного в місіонерському служінні. Ми намагаємося заохотити братства звершувати місіонерську працю. Коли ми почали працю в Албанії, там не було церков. А тепер ми залишили це служіння на їх відповідальність.

Ми стурбовані сьогодні правами людини, свободою совісті. Багато-хто забули, що в XVII ст. саме баптисти були ініціаторами виступів за право людини на релігійну свободу. І це та спадщина, яку ми, баптисти, маємо і якій віддані. В ЄБФ є комітет, який займається цими питаннями. Ми також тісно працюємо з Всесвітнім Союзом Баптистів у цьому напрямі.

Головна проблема всіх людей сьогодні – самотність. Це особливо стосується великих міст. І про це нам слід нагадати іншим. Ми стурбовані, як допомогти дітям, які страждають, тому що саме діти страждають найперше і найбільше. Особливо чорнобильські діти. Це наш обов`язок. Я завжди порушую ці питання на конгресах, як от на вашому з`їзді, щоб люди пам`ятали про це і думали.

В мої безпосередні обов`язки входить спостерігати за різними релігійними течіями в Європі. В який бік просувається наша робота і які потреби мають народи Європи. Як Генеральний Секретар я все повинен організувати, щоб усе було зроблено добре. А ще я представляю Європу і Близький Схід у ВСБ, а також ВСБ в Європейській Федерації.

– Як будуються відносини між ЄБФ і ВСО ЄХБ?

– Ми маємо добрі відносини з ВСО ЄХБ. Ще за брата Я.К.Духонченка у нас були добрі контакти. А в останні роки вони стали більш обширними. Я знаю брата Г.І.Коменданта ще з часів його навчання в Німеччині. Відтоді ми друзі. Ми допомагаємо в наведенні мостів між ВСО ЄХБ і Братством незалежних церков. Коли автономні церкви звернулися до нас з проханням прийняти їх у члени ЄБФ, ми відповіли, що не може бути двох союзів в одній країні, коли немає різних етнічних груп, як в Фінляндії, Румунії. Ми провели два засідання з участю представників вашого Союзу і незалежних церков і переконані, що відносини принаймні між керівництвами добрі. Я знаю, в пам`яті людей ще живе минуле, тому багатьом важко це прийняти. Але хочу зауважити, що прийняли автономних братів не для того, щоб зробити поділ, а щоб навести мости між двома братствами. І сподіваємося, що з часом вони стануть одним братством. І тоді Українське Братство буде найбільшим в Європі і впливатиме на всю нашу працю. Можливо, не пройде і п`яти років, як це станеться.

– Про що Ви найбільше турбуєтеся у своїй праці?

– Головна моя турбота сьогодні в усіх країнах, особливо на Сході, полягає у тому, щоб церкви не загубили контакту з молоддю. Мається на увазі не молодь з наших сімей, а молодь світська, з невіруючих сімей. Як залучити молодь до церкви – ось це стає проблемою, що постійно зростає. Молоді люди на Заході і тут в Україні, можливо тут навіть більше, оскільки це все нове, знаходяться під впливом телебачення, реклами. Ваша молодь вважає, що на Заході все добре, і приймає все за "чисту монету". Навіть деякі релігійні рухи, що з`являються у вас, на Заході не прийняті. Ми іноді дивуємося, що показують у вас по телебаченню.

Я не випадково стурбований саме молоддю. 20 років я ніс служіння пастора серед молоді. Звичайно, охопити, залучити молодь із світу важко. Адже часто старше покоління віруючих у церкві не може прийняти молодих людей із світу. Та ми зобов`язані залучати саме їх. Пам`ятаю часи, коли ми у себе залишали доми молитви і йшли на вулиці, до молоді з тим, щоб вивчити їх мову, музику, зрозуміти, як і про що вони думають. Це одна з головних моїх цілей, я особливо стурбований цим. Залучити дітей до церкви неважко. Але молодь від 13 до 19 років – це інша справа. Для того, щоб вони мали справжнє життя, вони повинні мати можливість слухати Євангеліє.

– Яке Ваше бачення того, як ми в Україні можемо протистояти лжевченням, що йдуть з Заходу?

– Потрібно якимось чином залучити молодь і знайти особливий підхід до вивчення Священно-

го Писання, який би відповідав їх потребам, їх рівню і розумінню. Нам також потрібне нове розуміння Біблії. Християни в усьому світі відстоюють правильне розуміння Біблії. Але боротьба на захист Біблії призвела до одного негативного наслідку, – про Біблію ми більше говоримо, ніж вивчаємо.

Коли я був молодіжним пастором і проповідував молодим, то задавав їм запитання щодо їх життя, думок, вчинків тощо. Молодь як цікавилася, як Біблія відповідає на ці запитання. Біблія не теоретична книга. Все, що сказано в ній про Ісуса та Його учнів, дає практичні поради, що нам робити. Скажемо, що ти робиш, коли тебе б'ють по лівій щоці, підставляєш праву? Або ти повинен нагодувати 5 тисяч чоловік, а у тебе лише 5 булочок і 2 рибки? Треба щось зробити, але як? Учні повинні були підготувати людей. Так і ви повинні розуміти ваше завдання і донести це в групи учнів. Моє розуміння практичне, а не догматичне. Думаю, що таким чином ми можемо показати, що деякі з релігійних рухів, які говорять, що нема майбутнього, - нехристиянські. Ось тут ми можемо перемогти їх, якщо навчимося жити Словом Божим.

Ми мало що можемо вдіяти проти спокус матеріалізму. Тому що люди, які довгі роки жили в тяжких умовах, хотять мати що-небудь. Та ми повинні пояснити їм, як правильно в житті розставити акценти, але передусім, знайти спосіб залучити їх у церкву.

Один з моїх цікавих життєвих досвідів – це розмова з батьком відомого баптиста Мартіна Лютера Кінга в Америці. Нам було про що говорити: він втратив свого сина, я – свого, до того ж це було після вбивства його дружини в церкві. В кінці нашої розмови я сказав, що є керівником молоді у ВСБ, і запитав, що б він хотів, щоб я передав молодим. Він подумав, поглянув на мене поверх окулярів і запитав: "Вони прислухаються до тебе?" А потім відповів одним словом – "Посвячення". Завдяки його запитанню "Чи прислухаються вони до тебе?" я усвідомив: найголовніше – знайти спосіб, щоб молоде покоління прислухалося і слухало нас. Уряди не можуть зупинити морального падіння. Це повинні зробити ми. Але для цього нам потрібний новий підхід, нове покоління.

– Як Ви оцінюєте роботу 23-го з'їзду?

– Ми мали такі з'їзди уже в деяких країнах, зокрема минулого тижня в Росії. Там є проблеми, але вони дещо відрізняються від ваших. Братство України має чудові можливості. Одна з передумов цього – добре керівництво. Майбутнє обіцяє дуже багато. Особисто я усім, що бачив і чув, задоволений. І все, що я говорив, було прийнято так, наче я один з українців. Звичайно, є й проблеми: з будівництвом, місіонерами, економічним становищем. Та в порівнянні з іншими країнами є причина радіти.

– Ми готуємося до Засідання Ради ЄБФ, яке відбудеться восени в Києві. Чи не могли б Ви розповісти, які питання будуть вирішуватися?

– Ми будемо розглядати питання Міжнародної Богословської Семінарії в Празі, програму якої повинні були змінити ще в минулому році. Майже всі баптистські Союзи згідні. Але є й певні труднощі. Оскільки семінарія міжнародна, деякі противляться нашому рішенню.

Також ми обговорюватимемо майбутній європейський Конгрес, який відбудеться у 1999 році в Братіславі. Я сподіваюся, що буде обрано мого наступника, тому що у 1999 році і я вийду на пенсію. Я ніс це служіння 10 років. Тепер я міг би викладати чи бути радником. Це можливо. Також хотів би написати книжку про Братство Європи.

Ми вислухаємо також звіти про права людини. Обговорюватимемо проблеми, переживання, якими поділяться учасники. Це буде зустріч керівників Союзів. Вони зможуть познайомитися, поговорити один з одним. І це дуже важливо, коли керівники мають особистий контакт. Будуть й інші питання на порядку денному. Ніяких особливих проблем я не передбачаю, окрім питання семінарії.

– Що б Ви побажали нашим віруючим?

– Я бажаю українським баптистам, щоб вони зрозуміли, що сьогодні в Україні відкриті двері для проповіді Євангелія і використали цю можливість. Тому що в багатьох країнах ці двері вже починають зачинятися. І ще моє побажання, щоб ви якомога більше молоді з світу залучили до церкви, прийняли і любили такою, якою вона є.

–Дякую. ■

Теплі, братні, партнерські — так можна охарактеризувати відносини ВСО ЄХБ і Союзу баптистів Молдови. Україна обіймає Молдову з трьох боків, тому й не дивно, що 40% її населення — українці. Українське Братство допомагає молдовським братам і сестрам, в свою чергу молдовські місіонери допомагають в євангелізації в Одеській області.

Леонід Андрійович Соловйов, старший пресвітер по Полтавській обл.

Нам приємно, що наші молдовські брати сьогодні з нами,— говорить Григорій Іванович, надаючи слово В. Г. Поповичу.

Єпископ Молдови Віктор Георгійович Попович:

— Прийміть щирі сердечні привіти від Союзу церков Молдови, та слово для підбадьорення з Євангелії від Іоана 17:21 "Нехай будуть усі єдино: як Ти, Отче, в Мені, і Я в Тобі. Щоб і вони були одно в Нас, щоб світ увірував, що Ти послав Мене". Як побажання залишаємо вам Пс.145:17-20".

Після співу запорізької капели "Обніміться, брати мої!" слово для привітання надається

Голові Братства незалежних церков Миколі Костянтиновичу Величку:

— Дорогі брати та сестри! Я радий бути на цьому з'їзді й привітати усіх вас любов'ю нашого Господа Ісуса Христа! Я повністю згоден із словами Григорія Івановича, що зараз не час для критики, щоб будувати своє життя лише керуючись спогадами про минуле. Хоча Святе Писання вчить нас пам'ятати той шлях, яким Господь вів нас, ті благодіяння, які Він являв нам в минулі часи. Мені дуже до вподоби тексти, які служать гаслом вашого з'їзду. Вони дорогі кожному з нас. Ісус Христос вчора, тобто коли церква була поставлена поза суспільством, і сьогодні, і повік — Той Самий. Він — центр нашого життя, дійсно Альфа і Омега. Як побажання я хотів би зачитати вам слова апостола Павла з 2 Тим. 2:8-9, 10-13: "Пам'ятай Ісуса Христа, нащадка Давидового, воскреслого з мертвих, згідно з моїм Євангелієм, за яке я страждаю навіть до кайданів, як злодій. Але Слово Боже не можна ув'язнити!.. Вірне слово: якщо ми померли разом з Ним, то разом з Ним і жити будемо; і якщо ми терпимо, то будем разом з Ним царювати; а коли ми відречемося Його, то Він відречеться від нас; якщо ж ми невірні, то Він залишається вірним; бо не може зректися Себе Самого". Наша вірність Господу і в тому, щоб не виїхати сьогодні в Америку. Вірність Господу означає також примножувати церкви, свідкувати іншим людям про Ісуса Христа, бути взірцем християнського життя. Тому нехай поблагословить нас Господь, щоб ми не озиралися назад, а дивлячись уперед, на нашого Господа, могли звершувати Його справу. І якщо центром буде Христос — чим ближче ми будемо один до одного, тим ближче ми будемо до Господа. Амінь.

Єпископ Молдови Віктор Георгієвич Попович

Голова Братства незалежних церков Микола Костянтинович Величко

Наступним передає привітання **директор місії "Світло на Сході" Вольдемар Цорн**:

— Я вдячний за честь брати участь в такій урочистій події. Для привітання хочу зачитати текст з 1 Сол. 1:2-3: "Ми дякуємо Богові завжди за вас усіх, згадуючи про вас в молитвах наших, безперестанку пригадуючи ваше діло віри і труд любові та терпеливість надії на Господа нашого Ісуса Христа, перед Богом і Отцем нашим". "Наша місія, — продовжує брат Цорн, — тісно пов'язана з українським євангельсько-баптистським Братством ще й тому, що засновник її, Я. Крекер — виходець з України. Колись він жив тут і видавав журнал, а в 1914 році від'їхав до Німеччини і організував там нашу місію. Але тепер нас пов'язує не тільки минуле, а й теперішнє. Свою діяльність в Україні ми координуємо з вашим Братством, радимося, отримуємо благословіння від наших братів тут. Це багаторічне партнерство. Ми раді служити вам. Наше служіння ми отримали від нашого Господа як служіння допомоги. Відвідуючи багато церков Братства, ми помітили, як багато у вас дітей у церквах. І в нас з'явилося бажання видавати журнал "Тропинка". Отже, його історія пов'язана з вашим Братством. Одним з наших проектів є видавати "Тропинку" українською мовою. Просимо молитися за наше служіння. Нехай Бог благословить вас!"

Далі до з'їзду звертається **виконавчий секретар Євро-Азійської Федерації ЄХБ Юрій Аркадійович Апатов:**

— Хочу привернути увагу на той факт, що українська нація, подібно до ізраїльської, дуже розпорошена по всьому світу, і також є місіонерською, тому для привітання прийміть слова з Послання Якова 1:1: "Яків, раб Бога і Господа Ісуса Христа, дванадцятьом колінам, що в розсіянні — радіти!"

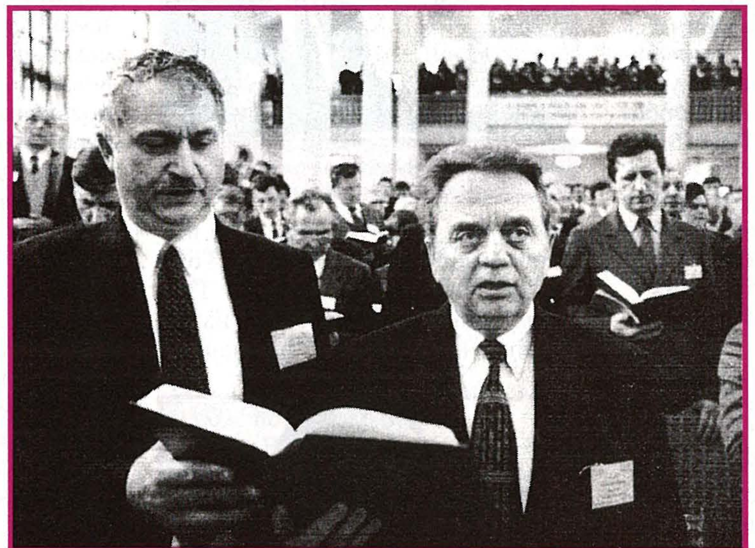

Директор місії "Світло на Сході" Вольдемар Цорн (праворуч) і старший пресвітер по Дніпропетровській обл. С.І.Корнута

Дійсно, українці є і в Аргентині, і в Бразилії, і в Канаді. Український народ є місіонерським і особливе Боже благословіння лежить на ваших служителях, які трудяться в ім'я Господнє. Григорій Іванович на Російському з'їзді євангельських християн-баптистів у Москві сказав у своє-

му вітанні: "Я — офіційний представник Українського Союзу, але половина тих, хто знаходиться в залі, — теж українці". І дійсно, багато українців живуть в Росії та в інших країнах ближнього зарубіжжя.

Василь Юхимович Логвиненко, вітаючи наш Російський з`їзд, сказав: "Я люблю вас". Далі він говорив про те, що в Царстві Небесному будуть ті, які матимуть любов. Благословіння, яке Господь дає вам, — це те, що ви маєте любов. Я хочу побажати вам продовжувати любити братів, які живуть в Росії, в Білорусі, Казахстані, Середній Азії, Закавказзі. І як Яків звертався до 12 колін, я хочу звернутися до 25 колін, які розпорошені також і в Австралії, Уругваї, Канаді, Сполучених Штатах Америки, в Росії й Сибіру — радіти! Амінь.

Юрій Аркадійович Апатов, виконавчий секретар Євро-Азійської Федерації ЄХБ (ліворуч) і Олександр Іванович Фирисюк, Голова Союзу ЄХБ Білорусі (праворуч)

Голова Західно-Канадійського Братства Степан Федорович Сковородько:

— Вітаю вас любов`ю Господа нашого Ісуса Христа. На Конгресі у Вінниці багато делегацій з різних церков України підходили до мене просити фінансову допомогу для будівництва молитовних домів. Зараз ми маємо 40 таких прохань. Тільки шкода, що ми не маємо достатньо коштів, щоб усім вам допомогти. Ми не знали, як розділити зібрані гроші, і зрештою прийшли до наступного Рішення.

Далі С.Ф.Сковородько для оголошення Рішення про надання пожертви Українському Братству на потреби будівництва молитовних домів передає слово

Голові Східно-Канадійського Євангельсько-Баптистського Об`єднання Йосафату Іваськіву:

— Шановний Голово, шановна Президіє! Дорогі і улюблені брати і сестри, делегати цього видатного з`їзду! Я зачитаю це Посвідчення, видане Всеканадійською Євангельсько-Баптистською Конвенцією, до складу якої входять Українська Євангельсько-Баптистська Конвенція Східної Канади і Українська Євангельсько-Баптистська Конвенція Західної Канади: "Всеукраїнському Союзу Об`єднань Євангельських Християн-Баптистів України, Голові д-ру Григорію Коменданту. З великою радістю доручаємо вам ці кошти у фонд будови домів молитви ваших українських церков. Віримо, що це буде для вас допомогою.

"І розповів я їм про руку Бога мого, що вона добра для мене... І сказали вони: "Станемо й збудуймо!" І зміцнили вони руки свої на добре діло" (Неєм. 2:18).

Голова Східно-Канадійського Євангельсько-Баптистського Об`єднання Йосафат Іваськів з дружиною Розою

Молимо Господа, щоб Він продовжував благословляти Свою працю в Україні.

24-27 березня 1998 року, Київ, Україна".

Г.І.Комендант сердечно дякує братам за цю допомогу. Співом "Небесний краю мій» і загальною молитвою перше пленарне засідання закінчується.

Того ж дня по обіді під головуванням заступника Голови ВСО ЄХБ Віталія Дмитровича Ткачука починається друге пленарне засідання. Після молитви та загального співу "Страшно бушует житейское море" та "Отче небесний" слово надається

Голові Союзу ЄХБ Білорусі Олександру Івановичу Фирисюку:

— Я дякую Господу, а також братам, які запросили на цей з`їзд. Дуже радісно мати це спілкування. І слава Богу, що "Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий". Господь об`єднав нас в одне Братство, в одну сім`ю. Я вірю, що ніхто не відлучить нас від Божої любові і одне від одного і вчора, і сьогодні, і навіки, аж до зустрічі з нашим Господом.

Я радий, що як віце-президент Федерації нашого братства по країнах колишнього СРСР можу передати також вітання від наших братів та сестер з Киргизії, Вірменії, Грузії, Узбекистану, Таджикистану та ін. Дякую Богові за те, що ми разом. Гаслом з'їзду ЄХБ Білорусі, що відбудеться 2-4 квітня ц.р., обрано слова: "Тільки живіть достойно Євангелія Христового" (Фил. 1:27). А потім з 12 по 14 травня буде з`їзд усього Федеративного Братства. Його гасло: "Ви — письмо Христове". Тому з 2 квітня запрошуємо вас у Білорусь і до 12 травня можете бути місіонерами в нашій країні.

Я хотів би підкреслити важливість слів про те, щоб жити достойно Євангелія Христового. Це є і моїм побажанням усім вам. Кажуть, що є дві причини, чому люди не стають християнами. Перша: ніхто не сказав їм про Христа, вони не зустрілися з християнином. І друга: більше всього людей не стали християнами тому, що зустрілися з християнами, які відштовхнули їх від Христа. Слава Богу, що ви є письмом Христовим, що ви є свідками Ісуса Христа. І я вірю, що Господь багато у чому благословить ваше Братство. Хочу ще сказати вам як церкві, як тілу Христовому: Йому дуже важливо, щоб ми відчували, що ми є тілом Христа.

Тіло Христа — церква Христа повинна зберігати єдність духа в союзі миру. Не втрачаймо один одного, а придбаймо ще багатьох грішників для Ісуса Христа. Отже, моє побажання, щоб чути про вас, "що ви стоїте в одному дусі й однодушно змагаєтесь за віру євангельську".

Далі вітає з`їзд від Баптистської місіонерської асоціації Америки

Джеф Френкс, місіонер:

Джеф Френкс

— Дорогі брати і сестри! Я дуже радий передати привітання від моїх братів і сестер з місіонерської Асоціації незалежних баптистів США, до складу якої входить майже 1400 церков. Я надіюся, що Господь благословить нас настільки ж рясно, як Він благословляє вас і дає вам ріст, дає вам мудрість. З тих пір, як ми з сім`єю приїхали сюди в Україну, ми багато чого навчилися у вас. Господь рясно благословив нашу сім`ю. Я хочу поділитися з вами відомими словами з Єр. 29:11, які висловлюють мою надію для вас і для вашого майбутнього: "Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, — говорить Господь, — думки спокою, а не зло, щоб дати вам будучність та надію". Нехай Господь рясно вас благословить і примножить ваші церкви!

Далі головуючий запрошує до виступу ректора Київської Богословської семінарії Анатолія Івановича Прокопчука. Він зачитує реферат, тема якого "Христос учора, сьогодні і повіки Той Самий". (Реферат буде надруковано у наступному номері журналу).

Анатолій Іванович Прокопчук

Директор Біблійної місії Вальдемар Шредер

Після загального співу псалму "Не покину Я вас, не забуду" та виступу капели бандуристів, Віталій Дмитрович надає слово для привітання

Голові Біблійної місії Вальдемару Шредеру:

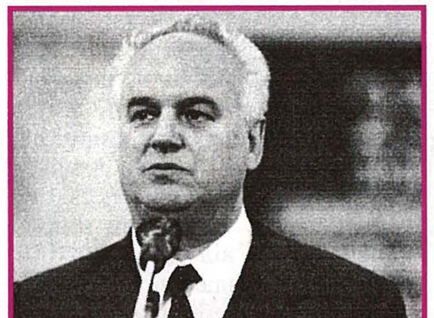
— Для мене велика честь бути на з'їзді, де так багато служителів зібралися для спілкування...

Пригадую, в нашому шкільному коридорі висіло гасло: "Чистота — запорука здоров'я", з допомогою якого нас, учнів, хотіли привчити мити фрукти перед споживанням. Щоб зберегти здоров'я, потрібно уважно стежити за тим, щоб їсти чисті продукти чистими руками та з чистого посуду. Нехай цей з`їзд допоможе нам усвідомити, що чистота також є запорукою і духовного здоров`я, і знову розважити про чистоту у Слові Божому, про духовну чистоту нашу, щоб подаючи Слово Боже, ми подавали чистий хліб, і подавали його чистими руками. Про це моя молитва. Не треба боротися за чистоту — треба жити святим чистим життям. Хотілося б прочитати для настановлення один вірш з Першого послання Іоана: "І кожний, хто має цю надію на Нього, очищає себе, як і Він чистий" (3:3). Один румунський брат сказав якось: "Ми не проповідуємо, що Ісус Христос прийде, ми проповідуємо, що Він уже йде». Брати і сестри, якщо ми відкриємо наші духовні очі на знамення часу, то ми уже повинні проповідувати, не те що Ісус Христос скоро прийде, а що Він уже йде! І кожний, хто має цю надію на Нього, очищає себе, як і Він чистий.

Нехай Бог благословить вас!

Продовжує вітати 23 з'їзд

Голова Союзу Баптистів Болгарії Теодор Ангелов:

Голова Союзу Баптистів Болгарії Теодор Ангелов

— Я дуже радий передати вам привітання від братів та сестер Болгарії. Я був в Україні чотири роки тому, і за цей час багато чого змінилося і у нас, і у вас. Ми разом несли труднощі, які зустрічалися нам у минулому. Тільки не змінився наш Господь Ісус Христос. По Його милості ми йшли до цього часу і Його ж допомоги очікуємо в майбутньому.

Учора в Софії була урочиста зустріч Президента України Леоніда Кучми. Я вважаю, що у керівників наших країн є дуже добрі зв'язки. Але сподіваюся, що між баптистами наших країн будуть найкращі зв'язки, і радію, що ми вже маємо справжнє співробітництво. Що ми можемо дати світові? Ми маємо важливе повідомлення для нього: Добра Новина. Ми не тільки спостерігаємо кризи та лиха: війни, хвороби, зубожіння, безробіття. В той час, коли постійно проголошуються все нові реформи, ми говоримо

про найбільш дієздатну реформу, яка змінює людське серце, — слово про Спасителя, про вічне життя. Ця звістка приносить людині втіху, надію, внутрішній спокій та радість. Отже, ми маємо що сказати тим, хто у в'язниці, в лікарні, хто знаходиться у стані зневіри. Благовістя торкається всіх! Ми впевнено дивимось у майбутнє, яке маємо у Христі, ми довіряємо Йому. І надія наша тверда, адже Христос учора, сьогодні і повіки Той Самий. Також ми маємо братню спільність, а це реальна сила. Усі разом ми складаємо велику християнську сім'ю. Ми разом страждаємо, боремося, молимося, радіємо, разом очікуємо приходу нашого Господа. Належати до цієї родини — великий привілей.

Я глибоко вражений результатами роботи вашого Союзу. Часи важкі, а церкви ростуть! Люди потребують Бога, вони шукають і знаходять це духовне багатство. Дехто говорив, що кінець цього століття призведе до кінця християнства. Але ми бачимо, що число церков зростає. Це — благословіння згори, це результат вашої праці. Гаслом Всеєвропейської конференції у Братиславі у наступному році будуть слова: "Ісус Христос — міст у майбутнє". Давайте разом підемо під цим гаслом, разом будемо молитися, працювати й сподіватися Господньої допомоги. Нехай поблагословить Господь ваше служіння, вашу працю, ваші жнива в ім'я Ісуса Христа!

З привітанням від Конвенції баптистів Північної Кароліни виступає

координатор в Україні Джін Кербі:

— Дорогий докторе Г.І.Комендант, шановні делегати, дорогі брати і сестри України! Я хочу передати вам привітання від баптистів Північної Кароліни і особисто від доктора Роя Сміта, який був нашим виконавчим директором, а зараз вже на пенсії. А також від доктора Джіма Остіна, який є нашим директором. Дивлячись сьогодні на вас, я бачу дуже багато знайомих облич. З 1993 року баптисти Північної Кароліни мали можливість співпрацювати з церквами України. Це участь у будівництві великої Київської Богословської Семінарії. І для мене зараз велика радість стояти поряд з ректором цієї семінарії Анатолієм Прокопчуком і констатувати, що Господь зробив велику працю у цьому напрямі. Це підтримка 100 місіо-

Координатор Баптистської Конвенції Північної Кароліни в Україні Джін Кебі (ліворуч)

нерів. Мій добрий друг Рон Босвелл з Північної Кароліни дуже багато працював, щоб цей план міг здійснитися. Це також допомога церквам. За останні 5 років Північна Кароліна мала великий привілей працювати з понад 80-ма церквами вашого Союзу. Ми думали, що приїжджаємо допо-

Представник місії «Світло на Сході» Б.Вальтер (ліворуч), Швейцарія

могти вам, але ви були тими, хто допомагав нам. Ми думали, що приїжджаємо, щоб поблагословити, але ми від вас отримали благословіння. Ми думали, що приїжджаємо, щоб змінити життя людей, але я скажу вам щиро, що змінилося наше життя. Коли я привозив когось з добровольців з нашого штату, які раніш ніколи не відлучалися від своєї домівки, у яке-небудь віддалене невеличке село України, щоб вони працювали там у церкві, жили в українській сім`ї, то спочатку в них на обличчах з`являвся вираз непокоєння, вони, очевидно, сподівалися на щось інше. Але кожного разу, коли потім повертався за ними, їм було дуже важко прощатися, там були сльози, обійми, вони ставали справжніми членами сім'ї... Це останній рік нашого офіційного партнерства з вами, але ми молимося і віримо, що інші штати підхоплять це партнерство з вашим Союзом. Я хотів би вам сказати, що багато є людей з Північної Кароліни, які хотіли б знову і знову сюди приїжджати.

Апостол Павло по дорозі до Єрусалиму на острові Міліті сказав: "Але я ні про що не турбуюсь і своє життя не вважаю для себе цінним, аби тільки з радістю закінчити дорогу свою і служіння, яке я прийняв від Господа Ісуса, проповідувати Євангеліє благодаті Божої" (Дії 20:24). І моя молитва, щоб ми, баптисти Північної Кароліни, закінчили ту працю, яку Господь нам дав, і щоб ви закінчили ту працю, яку Він вам дав. Я дякую з глибини серця від імені всіх баптистів Північної Кароліни, що ви дозволили нам бути частиною цього великого руху Божого, що відбувається в Україні. "Отож, браття мої любі, будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в ділі Господньому, знаючи, що праця ваша не марна перед Господом!» (1 Кор. 15:58). Цього я вам бажаю. Дякую.

Представник місії "Світло на Сході" з Швейцарії Б.Вальтер:

— Я радію, дорогі українські брати і сестри,що можу бути серед вас. День відкриття з'їзду залишиться у мене в пам'яті. Я давно такого не переживав... Я радий, що маю можливість працювати в Україні вже 7 років. Можу впевнено сказати, Господь послав нас в Україну. Ми допомогли побудувати понад 20 молитовних будинків в Західній Україні. Минулого тижня ми відкрили вже шосту пекарню, а з нею і 120 робочих місць. Через працю на ній люди приходять до живої віри. В мене таке враження, що ми маємо співробітників, у яких є духовна ціль. Через них будується Царство Боже. Я всім вам бажаю мужності і сил, щоб ми могли разом проводити цю роботу. Амінь».

Головуючий оголошує виступ

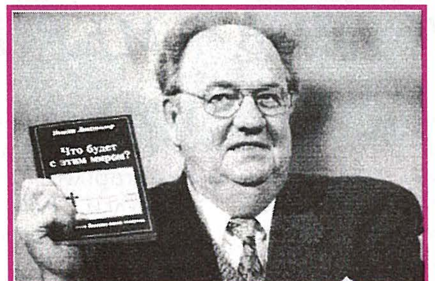
Президента Союзу ЄХБ Російської Федерації Петра Борисовича Коновальчика:

— Вітаю вас, дорогі брати і сестри! Я дуже радий бачити ваші обличчя і думаю, ви теж скучили за московськими конференціями... Нам важко тепер збиратися разом, а було б добре зібратися хоча б для зустрічі 2000-ліття від народження нашого Господа Ісуса Христа. Але це неможливо. Ми молимося, щоб Господь продовжив вас благословляти. Як вже було сказано, тиждень тому пройшов з'їзд Російського Союзу ЄХБ. Григорій Іванович був учасником і проповідував на ньому. Гаслом були слова: "Нехай прийде Царство Твоє!" Ми роздумували про те, щоб Царство Боже поширювалося. Ми маємо благословіння Божі, відкриваються нові церкви. В Росії сьогодні 1250 церков, 85 тис. членів. Але у нас є велика потреба у працівниках, бо в Росії особливо гостро відчувається справедливість слів, що жнива великі, а робітників мало. Я дякую вам, дорогі брати та сестри, дякую керівництву вашого Союзу, пасторам церков, що ви благословляєте своїх служителів на місіонерські поля Росії. Зараз в усіх, навіть найвіддаленіших місцях Росії, на Далекому Сході, на Чукотці, на Півночі, у середній полосі можна зустріти українців-місіонерів, які несуть дуже благословенне служіння.У Діях святих апостолів читаємо слова Ісуса: "Ви приймете силу, як Дух Святий зійде на вас, і ви будете свідчити про Мене в Єрусалимі, по всій Іудеї та Самарії, аж до краю землі". Отже, ми не бачимо тут якихось чітко окреслених меж, що наша проповідь тільки для свого народу. В наших статутах навіть записано: "Місце діяльності — до краю

Президент Союзу ЄХБ Російської Федерації Петро Борисович Коновальчик

землі", маючи на увазі слова Христа "проповідувати аж до краю землі. Напевно, Росія і є той самий край землі, хоча іноді вам може здаватися, що це — Самарія. Тож ми зробили заявку ВСО ЄХБ — направити до нас хоча б 50 місіонерів. У цьому є велика потреба.

Іоахім Лангхаммер – автор книги "Що станеться з цим світом?"

Я дякую вам від імені ваших російських братів та сестер і хочу залишити як благословіння слова апостола Павла: "Всім вам, що в Римі (і в Україні), улюбленим Божим, покликаним святим: благодать вам і мир від Бога, Отця нашого і Господа Ісуса Христа!" (Рим. 1:7) Амінь".

З'їзд вітає відомий німецький богослов, автор книги "Що станеться з цим світом?"

Іоахім Лангхаммер:

— Сердечно вітаю зібрання святих. Ми з дружиною раді бути серед вас. Вже понад 10 років я проповідую у вашій прекрасній країні... Оскільки про мене було сказано як про автора книги "Что будет с этим миром?", я хотів би сказати, що найбільше її примірників розповсюджено саме в Україні — 550 тисяч. Я планую зробити перевидання, в якому більше уваги буде приділено плану спасіння людей. Над цією темою я працюю вже 35 років.

У Рим. 11:25-27 сказано: "Засліплення часткове сталось Ізраїлеві, поки не увійде повне число язичників. Отже, весь Ізраїль буде спасенний, як написано: "Прийде від Сіону Спаситель, і відверне нечестя від Якова", також і у Лк. 21:24: "Єрусалим будуть топтати язичники, аж поки час поган не скінчиться". З цих слів ми розуміємо, що колись буде велике пробудження. Я також розумів це, і очікував цього, але я не міг уявити собі, як почнеться цей великий "час поган". Аж ось ми почули два російських слова: "перестройка" і "гласность". На сьогоднішній день до Ізраїлю повернулося 880 тис. євреїв, а до 2000-го року їх буде мільйон. Світ бурхливо змінюється протягом останніх років. Еволюцій таких масштабів, як в Росії та Україні, ще не було. Ми раді брати участь у цьому русі. Ми допомагали у будівництві молитовних домів, і цього разу я привіз 90 тисяч примірників книги "Что будет с этим миром?" Я готовий провести регіональні конференції на цю тему, де міг би роздати свої книги.

У залі засідань

Це остання промова на другому пленарному засіданні з'їзду. Після вечері делегати розходяться для роботи в секціях. ■

З'їзд Всеукраїнського Братства став чудовою можливістю для сестер мати своє спілкування. Особливо для сестер, яких тисячі кілометрів відділяють від батьківської землі. Ми вдячні Господу, що сестри Олександра Домашовець, Іванна Пасічник, Ганна Мельник, Роза Іваськів у ці дні були з нами, що ми мали чудове сестринське спілкування, підбадьорення і спільну молитву.

Сестри Олександра Домашовець (ліворуч) та Іванна Пасічник

БАГАТО ДОБРОГО

ПОВЕЗУ В АМЕРИКУ

– Я знаю, сестро Іванно, що ви в Україні вперше. Якими були Ваші перші враження? Як зустріли Вас українські брати і сестри?

– Так. Я народилася в Південній Америці, в Парагваї, куди мої батьки виїхали з Волині у 1937 році. Там прийняли Господа і там народили шестеро дітей. Усі віруючі.

Перше враження було в літаку. Я думала, що почую гарну мову українську. Не знаю чому, але я завжди дуже любила українську мову. І коли при знайомстві мені говорили, яке чудове ім'я Іванна, я завжди відповідала, що це українське ім'я і пишалася цим. А в літаку всі розмовляли російською мовою. І мені так хотілося запитати, чому в жовто-блакитному літаку ви по-російськи говорите? Але взагалі люди в Києві дуже гостинні. У неділю я побувала на зібранні у Святошинській церкві. Дуже гарна церква. А вчора була в Київській Богословській Семінарії на врученні дипломів "Доктор служіння". Мені дуже сподобалося, я вражена побаченим.

– Ваша українська мова дуже гарна. І це чудово, що в тих умовах і обставинах Ви зберегли рідну мову.

– Батьки завжди говорили до нас по-українськи, щоб ми знали рідну мову. У нас з чоловіком четверо дітей і вони теж знають українську мову. Коли я вступила до Біблійного інституту в Аргентині, то крім основних предметів, вивчала ще й українознавство. Я ніколи не думала, що прийде час і Україна буде вільна і я приїду в Україну. А в суботу, їдучи в Київ, подумала: "Чому я більше не вивчала про Україну?"

– Яке служіння ви несете?

– Мій чоловік – пастор церкви, де переважно всі члени – емігранти з Луцька. Я є Головою Українського Об'єднання сестер США і Канади.

– Гадаю, українським сестрам буде цікаво дізнатися, як Ви організовуєте у себе сестринську працю.

– Працюємо в основному серед жіночих гуртків. Я звернула увагу, коли сестри звітували про свою працю, говорили, що відвідують хворих, приносять подарунки в лікарні, будинки для пристарілих, сирітські притулки. Американські сестри переважно звітують, скільки вислали коштів чи іншої допомоги в таке-то місце чи церкву в Україні. Цю працю в нас виконують переважно сестри. Наша праця в церкві має мету – допомогти Україні, бо люди тут не мають таких можливостей, як ми в Америці.

Але в нас немає так багато наших людей і церков, як в Україні. Нам, наприклад, до церкви, де ми несемо служіння, треба їхати понад дві години – близько 300 кілометрів. Це найближча українська церква. Є багато церков американських, фундаментальних. Але якщо ми хочемо спілкуватися з українцями і допомагати українцям, мусимо їздити далі.

У нас був такий час, коли ще не приїжджала нова еміграція. І здавалося, що вже буде закінчуватися українська праця в Америці. В деяких місцях продавали молитовні доми українських церков. Було таке, що молитовний дім на 400 чоловік, а залишилося в церкві 70.

Наприклад, ми двадцять років жили в Мінеаполісі, штат Мінесота. Там ми мали і утримували молитовний дім на 50 осіб, а в нас було 47, третина з яких молодь і діти. Коли молодь попідростала, поодружувалася з американцями, тоді церква зменшилася. А коли приїхала нова еміграція і церква зросла, то деякі поверталися назад з американських церков. Проповідники, диригенти, що приїхали з України, оживили наші церкви і тепер ми будуємо молитовні доми.

– Чи сподобалося Вам сестринське спілкування на з'їзді і що Ви можете сказати про сестринську працю в Україні?

– Дуже гарно, дуже. Взагалі гарні враження. Я побачила, що діло Боже проводиться серед сестер в Україні. Сестри працюють, бадьорі. Я не думала, що вони мають стільки різної праці, що вони мають свої програми. Я дякую Богу, що дуже багато доброго повезу в Америку про українських сестер. Бо коли я збиралася їхати в Україну, багато наших старших сестер, які вже не зможуть тут побувати, просили мене: "Поїдь, Іванно, побачиш, як там сестри, як там діло Боже в Україні, і розкажеш нам".

Ще я побачила, що в Україні зараз дуже сприятливі умови для поширення Слова Божого. І це теж буде для них приємною новиною.

– Дякую. ■

В.Зелінська

Другий день роботи з'їзду розпочинається о 9-й ранку біблійною годиною. Карл Хайнц Вальтер, Генеральний Секретар ЄБФ, читає реферат на тему Євр. 13:6-8: "Тому ми сміливо говоримо: "Господь мій помічник, і не боюся, що вчинить мені людина?" Пам'ятайте наставників ваших, які говорили вам Слово Боже, і, дивлячись на кінець життя їхнього, наслідуйте віру їхню. "Ісус Христос учора, сьогодні і навіки Той Самий!" (Реферат буде надруковано у наступному номері).

Після співу гімну "Христос — надія християн", який завершив час молитви, брат Вальтер поінформував з'їзд про діяльність Європейської Баптистської Федерації, яка охоплює країни від Шотландії до Далекого Сходу, від півночі Норвегії до півдня Єгипту та Близький Схід — всього 49 баптистських союзів і декілька баптистських церков, що входять в ЄБФ як філіали. Це церкви, що існують в країнах, де немає Союзу баптистів, як наприклад, на острові Мальта та в Албанії.

— ЄБФ була заснована після Другої світової війни, і у 1999 році на конгресі в Братиславі ми будемо святкувати її 50-річчя. На ваших стільцях ми розклали віддруковані оголошення — це для того, щоб ви пам'ятали: ми чекаємо на вас у Братиславі. Ми почнемо цей конгрес святом у шести церквах Братислави, потім зберемося на центральній площі міста і всі разом пройдемо пішки до центрального ринку. Під час цього ми будемо голосно прославляти Господа, вітати один одного, співати, свідчити людям про Ісуса Христа. В цей час у Братиславі буде багато туристів. Ми будемо запрошувати їх на наші зібрання. Це буде великий фестиваль під відкритим небом. І я щиро запрошую вас на нього. Але я прошу, щоб ми з вами молилися за подолання всіх перешкод, що будуть траплятися при організації конгресу. Наприклад, державне керівництво Словакії вже починає завдавати труднощів для отримання віз до цієї країни.

Місіонерська праця у багатьох наших Союзах продовжується. Це дуже важко робити, тому що люди просто відвертаються від Бога. Вперше 6 років назад ми почали працю місіонерства в Албанії. Зараз там є кілька баптистських церков. Але ви знаєте, що минулого року всі місіонери були вимушені залишити країну через військові події, що там сталися. Але, залишившись на самоті, албанські віруючі взяли керівництво у свої руки і виконали завдання. Ми маємо там одного молодого керівника церкви, який свого часу закінчив нашу академію у Будапешті. Коли ж повернувся додому, мусив прийняти керівництво, бо там не було жодного нашого місіонера. Тепер він перший рукопокладений пастор у своїй країні. Кожного ранку цей брат збирає церкву для двогодинної молитви. Я запитав його: "Як ти можеш це робити? "Я не можу!",— він відповів,— але мушу це робити!" В його церкві відбувся процес очищення, але справжні християни залишилися. Незважаючи на те, що після військових подій лише декілька місіонерів повернулося до Албанії, ця церква продовжує зростати. І ми дуже цим підбадьорені. Напис, який ще 8 років тому можна було побачити по всій країні, — "Албанія — країна без Бога", сьогодні вже не відповідає дійсності. І слава Богу, що Він таки є в Албанії!

Бог робить щось чудове серед мусульманських народів. Це можна порівняти з подіями, описаними у Діях апостолів. Я запитую: "Чому все це відбувається у вас?", — і вони відповідають,— "Тому що наші люди мають закам'янілі серця, і потрібен землетрус, щоб їх розбудити". Хочу ще раз повторити, що цей світ має спрагу до Біблії. Для країн арабського світу сьогодні друкується сотні тисяч її примірників. Але є такі місця, з яких місіонерська праця повертається назад, наприклад, у скандинавських країнах: Швеції, Норвегії, Фінляндії, Данії. Деякі молоді баптистські пастори ідуть і проповідують просто на вулицях. Вони звертаються до людей, які ще нічого не знають про християнство і які самі по собі ніколи не переступили б поріг церкви. Так виникають нові церкви для молоді.

Наведу ще декілька прикладів з життя Європейської Баптистсь-

На третьому пленарному засіданні головує Віктор Костянтинович Кульбич

Делегати з'їзду

кої Федерації. В 1990 році у нас відкрився новий відділ, який був названий так: "Баптисти турбуються про Європу". З того року ми вже у багатьох місцях Європи надали необхідну допомогу, де в цьому була потреба. Ми євангелізуємо там, де є складне становище. Є країни, де немає ані їжі, ані грошей, де роками немає опалення і діти хворіють від надто високої вологості повітря у житлових приміщеннях. Ми вже роками допомагаємо вам в оздоровленні дітей, що постраждали від аварії на ЧАЕС. Ми намагаємося робити все, що тільки можемо. Але це — краплі серед великого дощу. Все ж я радий вам сповістити, що навіть протягом останнього року від братів і сестер ваших з Західної Європи ми отримали мільйон німецьких марок на виконання цих проектів. І я дуже радий, що ми дійсно можемо щось зробити цій чудовій родині баптистів у Європі, що ми можемо підтримувати цю єдність у Христі Ісусі.

Разом з ВСБ ми стурбовані порушеннями прав людини, її релігійної свободи. Наприклад, баптистські церкви Ізраїлю відчувають тиск від державних органів. В республіці Македонії наші церкви перебувають просто у вигнанні, і незабаром ціла делегація від Всесвітнього Союзу поїде в цю країну, щоб врегулювати це питання. Я написав листа до пре-

Джордж Ло, президент місії "Духовне відродження" (праворуч)

зидента Македонії і вказав у ньому, що деякі частини нещодавно прийнятої у них конституції темніші навіть за найбільш темні часи комунізму. Наші брати створили електронну газету, у якій порушуються питання прав людини. Отже якщо у вас виникають проблеми з цього приводу, ви можете підписатися на цю газету ВСБ або направити інформацію до мого офісу. Ми будемо продовжувати звертатися до керівни-

Іван Опанасович Малініч, старший пресвітер по Вінницькій області

ків країн, релігійних лідерів, щоб кожна людина мала право на релігійну свободу. І я запевняю вас, що за цим ми слідкуємо досить уважно. Коли наші батьки організовували ЄБФ, то завдання зберегти релігійну свободу було одним з перших. Якщо ви маєте проблеми з цих питань, будь ласка, звертайтеся особисто до мене протягом цього дня.

Біблійну годину завершує "Алілуя" Генделя у виконанні Духового оркестру з Житомира.

На третьому пленарному засіданні головує Віктор Костянтинович Кульбич. Він надає слово для привітання

Президенту місії "Духовне відродження" Джорджу Ло:

— Бути серед дорогих братів — найбільший привілей для мене за останні шість років, — говорить брат. — Наше партнерство розвивається у кількох напрямах. Воно дійсно приносить радість і підбадьорення, тому що ваше керівництво має бачення, як нести Слово Боже; ви маєте великий ентузіазм на місцях. Ви стали особливими для нас — посвяченість у ваших серцях зворушує.

Я хочу передати привіти від Миколи Леоновича, Петра Дейнеки та інших братів і залишити для вас Слово Боже: "Завжди в усякій молитві моїй про вас усіх приношу прохання з радістю за вашу участь у благовістуванні від першого дня аж дотепер, будучи певний у тому, що Той, Хто розпочав у вас добре діло, вершитиме його аж до дня Ісуса Христа" (Фил. 1:4-6).

Далі, згідно з програмою слово

надається делегатам для обговорення звітної доповіді.

Іван Опанасович Малініч, старший пресвітер по Вінницькій області:

— Я б хотів, щоб ми запам'ятали, друзі, ось ці слова: наше тіло — то є храм Духа Святого. Чудове гасло нашого з'їзду, що Бог з нами. Він Той Самий незалежно від будь-яких обставин. Як ми чули, здорова їжа — чиста. Наше тіло повинно бути чистим для того, щоб Дух Святий діяв у нашому житті. Від делегатів Вінницької області я уповноважений порушити таке питання: необхідно загострити увагу на особливостях нашого часу. Що я маю на увазі?

Перше, ми живемо на межі двох тисячоліть і в такий час відповідальність за духовну працю Бог поклав на нас. Я, наприклад, дуже хотів би жити в той час, коли народився наш любий Господь Ісус Христос, щоб підійти до Нього, порозмовляти з Ним, подати Йому руку. Але Бог визначив нам жити саме в цей час, коли є можливість для проведення великої, глобальної роботи в нашій чудовій Україні.

Друге, святкування 2000 років від Різдва Христового. Вчені, науковці сьогодні вже включилися у підготовку до цього свята. А ми? Гадаю, сьогодні буде великим поштовхом до духовного пробудження, коли ми звернемо на це серйозну увагу.

Третє, ми живемо в час, коли перед нами всі ознаки другого приходу нашого Господа — падіння моралі, пропаганда розпусного життя і т.п. Ви лише послухайте сучасну молодіжну музику. Як багато уваги зосереджується на інтимних стосунках. Ще Ісус Христос сказав: "Багато прийдуть під іменем Моїм": харизматики, свідки Єгови. Мені доводиться брати участь у радіопередачі "Христос для всіх". Від слухачів ми отримуємо листи, з яких видно, що люди розгублені у цьому розмаїтті деномінацій. Вони про-

Веніамін Ілліч Куцюруба, старший пресвітер по Чернівецькій області

Володимир Григорович Чайка, старший пресвітер по Волинській області

Євген Синій, представник херсонської делегації

сять: "Допоможіть нам вибрати вірну дорогу". Чи не свідчить це про те, що (Мт. 28:19-20) ми чогось не встигаємо? Як побажання роботі з'їзду — щоб делегати більше у своїх виступах висловлювали наболіле. Отже, всю відповідальності Господь покладає на нас, віруючих Після з'їзду ми роз'їдемося по областях і нам потрібно напружено працювати.

Пропозиції щодо означених питань наступні.

1. Звернутися до влади з проханням заборонити поширення засобами масової інформації того, що веде до падіння моралі, і просити виділити більше часу для проповіді Євангелія.

2. Розробити програму святкування 2000-ліття Різдва Христового.

3.Рекомендувати пасторам церков обирати наставників для молоді з братів духовних, здібних, щоб вони

могли скеровувати молодь на працю, зайняти її роботою. Треба приділяти цьому увагу, щоб не виникали проблеми.

5. Спрямувати роботу на поліпшення євангелізації і включитися негайно, бо ми втрачаємо дуже багато часу, поки розгорнемо працю.

Дорогі друзі, сьогодні нам треба активно взятися до праці. Тому моє побажання, щоб ми роз'їхалися по домівках з таким підбадьоренням. Пройде з'їзд і необхідно включатися в працю. Замислимося над цим. Амінь.

Веніамін Ілліч Куцюруба, старший пресвітер по Чернівецькій області:

— Наша делегація прибула на з'їзд у складі 64 братів і сестер з рішенням голосувати за теперішній склад керівництва ВСО ЄХБ на новий термін. Наша область найвіддаленіша, але увагою не обділена. Коли б ми не приїхали в Центр нашого Братства, нас завжди вислухають, допоможуть і ставлення до нашої області якнайкраще. Я б хотів побажати нашим делегатам: голосуйте за тих, хто дійсно працював і ніс Добру Новину Україні (Пс. 141:11-12).

Ще хочу наголосити ось на чому. Часто виникають проблеми, пов'язані з тим, що наш Статут є недосконалим. В ньому ми названі "релігійною громадою", а у Статуті православних християн записано "церква", так вони і реєструються. І коли доводиться щось з'ясовувати, то чуєш: "У вас громада, а у нас церква". Це необхідно виправити, щоб на першій сторінці статуту було: "Церква євангельських християн-баптистів". "Хвали Господа, Україно, прославляй свого Бога!" Хай Бог нам допомагає.

Володимир Григорович Чайка, старший пресвітер по Волинській області:

— Дорогі брати і сестри, делегати, гості! Не тільки приємний час дав нам Господь сьогодні, але й відповідальний. Сьогодні ми вже маємо Київську Богословську Семі-

нарію, Центр Християнського Життя. Все це зроблено Богом через наших братів. Тому я вважаю, що працю керівництва нашого Братства потрібно оцінити "добре". Вони зробили те, що могли. І сьогодні можна сказати, що в умовах економічної кризи брати дивилися в майбутнє. Я вважаю, що брати, керівники Союзу, доповнюють один одного, і не варто щось змінювати чи вносити якісь корективи. Оцінюючи їх працю, я думаю, що багато залежить від нас, від праці на місцях. Ми повинні спрямовувати свою працю, дотримуючись істин Євангелія. Я думаю, що оскільки минулі 4 роки були плідними для наших братів, то їм вести корабель нашого Братства і надалі. Нехай їх Бог благословляє, щоб вони дотримувалися твердої істини. Наші пропозиції: звернути увагу на те, щоб зростаючи кількісно, ми зростали духовно, в міру зросту повноти Христової, бо Він учора, сьогодні і навіки Той Самий. Він для нас взірець, ціль і ми повинні слідувати за Ним. Коли штормлять вітри лжевчень та окультизму, наше Братство повинно стояти міцно. Біблія і принципи баптизму не повинні розриватися. Це є позиція неба, позиція Біблії. Нехай, брати, стегна ваші будуть підперезані, а світильники горять.

Євген Синій, представник херсонської делегації:

— В попередніх виступах ми чули заклики поглянути і на Схід, і на Захід. Я пропоную подивитися на південь нашої країни — Крим. В книзі пророка Ісаї написано: "Він на горі цій понищить заслону, заслону над усіма народами, та покриття, що розтягнене над усіма людьми" (25:7).

Тут не сказано, що Бог знищить покриття над усіма, окрім татар. Кримські татари — маленький за чисельністю народ. Наша Херсонська церква направила у Крим дві сім'ї для заснування церкви з навернених мусульман. Робота, що проводиться, складна, але як дивовижно благословляє її Господь! Бог робить справжні чудеса, допомагаючи нам. Моя пропозиція полягає в

Микола Олександрович Нетреба, пресвітер церкви ЄХБ м.Гаспра, Крим

Михайло Петрович Вахненко, пресвітер церкви села Бабинці (Київська обл.)

Андре Штерн, президент Латвійського Союзу ЄХБ

Йоран Стромберг, представник Союзу незалежних церков Швеції "Інтеракт"

Томас Арвіксон, представник Шведського Союзу Баптистів

тому, щоб кожна область дала по одному місіонеру для роботи серед кримських татар. Я вірю, що Бог хоче благословити нас на цьому місіонерському полі.

Микола Олександрович Нетреба, пресвітер церкви ЄХБ м. Гаспра, Крим:

— Дорогі брати та сестри, кожен з нас несе певне служіння, яке доручив нам Господь. Те велике, що сьогодні звершується у нашому Братстві, не тільки праця кожного члена церкви, але найбільше Того, про Кого говорить апостол Павло в посланні до євреїв 3:4: "Кожний дім хтось будує, а Той, Хто все збудував — Бог". Наше братство має бути духовним організмом, головою якого є Ісус Христос. Це моє побажання з'їзду і новому складу керівництва.

І ще одне, що хвилює нас, кримчан. Влада виділила для християн-баптистів ділянку площею 67 соток у санаторній зоні поблизу Ялти. Там побудовано чотириповерховий корпус санаторію та молитовний дім, але подальше будівництво заморожено. І якщо становище не зміниться, її у нас відберуть. Ми не використовуємо той дар, який дав нам Господь для оздоровлення наших дітей. Прошу звернути увагу на цю проблему.

Михайло Петрович Вахненко, пресвітер церкви с. Бабинці (Київська обл.):

— На минулому з'їзді перед тим, як обрати цих братів, ми молилися і, як видно, не зробили помилки у виборі. Завдяки нинішньому керівництву був піднятий авторитет нашого Братства. Роботу Правління вважаю доброю. Пропоную обрати керівництво ВСО ЄХБ в цьому ж складі на наступний термін. А ми будемо молитися за них і один за одного. "Я навчу тебе, — каже Господь, — і вкажу тобі дорогу, якою ти маєш ходити; даватиму тобі поради і око Моє над тобою" (32:8).

І знову слово гостям.

Андре Штерн, президент Латвійського Союзу ЄХБ:

— Я радий, що можу бути серед вас на запрошення вашого Братства. Я представляю один з

Союзів ЄХБ — Латвійський. 6-7 березня в Ризі відбувся з'їзд нашого Братства. Від його імені я вітаю вас. Баптистів наших країн поєднують давні зв'язки. Багато українців під час гонінь знаходили притулок у Латвії... Наше побажання вам хочемо висловити віршем з Послання до римлян: "Бог же надії нехай сповнить вас всякою радістю і миром у вірі, щоб ви силою Святого Духа збагатилися надією" (15:13). Хотілося б звернутися до молоді, яка готується до служіння: пам'ятайте тих, хто навчив вас!

Йоран Стромберг, представник Союзу незалежних церков Швеції "Інтеракт":

— Прийміть сердечні привіти від шведських братів і сестер. Сьогодні вранці ми всі співали гімн "Великий Бог". Але, мабуть, ніхто з вас не знає, що цей гімн був написаний шведом рідною мовою, хоча і в Сполучених Штатах. Чудово бачити свободу у вашій країні, коли ви можете хрестити близько 10 000 душ щороку. Між Україною і Швецією існують давні зв'язки. І я щасливий бути тут. У важкі для вас тоталітарні часи ми молилися про вас, ми працювали для вас, може не завжди офіційно, але ми підтримували вас. І сьогодні я такий щасливий, що ми можемо мати відкрите спілкування і співробітництво з українським Братством баптистів, підтримувати працю місіонерів. У травні цього року нас мають відвідати брати з вашого Союзу. Країни Скандинавії вважаються благополучними у матеріальному плані. Але матеріалізм далеко заводить від Бога, тож наші церкви не переповнені людьми, як ваші. Нам треба навчитися у вас. У травні Віктор Кульбич приїде до нас з навчальною програмою про зростання церков.

Томас Арвіксон, представник Шведського Союзу Баптистів:

— Вітаю усіх присутніх в ім'я Ісуса Христа. Між нами є багато спільного: колір шкіри і навіть наш прапор також жовто-блакитний. І як я розумію, ми вже довго співпрацюємо. Десь 150 років

Хіларі Пу, віце-президент Союзу ЄХБ Естонії

Пауло Морейра (праворуч), представник Світової місії баптистів Бразилії і координатор місії в Україні Іоіль Коста

тому до нас приїздили баптисти з України. І ми разом перебували у вірі, спілкуванні та свободі. Нас об'єднує те, що нам потрібно разом досягати людей для Христа, у нас одне доручення — йти до тих, кого ще ніхто не досяг. Я був у Центральній Азії, в Туркменістані. За останні роки уже 100 віруючих-баптистів з'явилося у цій країні, і це велике досягнення, бо на початку 90-х років, коли тільки-но прийшла духовна свобода, у Туркменістані було тільки 4 євангельських віруючих. Зараз там більше ста охрещених. Отже я вірю, що ми можемо разом бути у вірі, у спілкуванні, разом йти до невіруючих.

Леонід Вікторович Картавенко, місія "Світло Євангелія"

Хіларі Пу, віце-президент Союзу ЄХБ Естонії:

— Я дуже радий вітати вас від імені євангельських християн-баптистів Естонії. Ми пам'ятаємо тих братів, що вже відійшли до Господа, але раді, що Бог покликав нове покоління, нових людей на служіння. Багато братів в Естонії добре пам'ятають брата Я.К.Духонченка. Особисто я мав честь жити з ним в одній кімнаті під час конференції. Я бачив, як він жив, як гаряче молився. Для мене це дуже дорогі спогади.

Конференція нашого братства відбулася на початку березня 1998 року, гаслом її і усього року обрані були слова: "Не Моя воля, а Твоя нехай буде!" (Лк. 22:42). Як і в Україні, в Естонії зараз відкрито багато можливостей і ми повинні добре розуміти, яка є воля Божа на кожному конкретному етапі роботи. Естонія маленька, Україна велика, але наше побажання вам те ж саме — шукайте волю Божу і що б не трапилося, завжди кажіть: "Не моя воля, а Твоя нехай буде!" Хай Бог благословить вас!"

Кідеше Девід, місіонер з Румунії

Пауло Морейра, представник Світової місії баптистів Бразилії:

— Прийміть привітання від Союзу ЄХБ Бразилії та місії. В книзі Дії Апостолів описано церкву, яка перебувала у гармонійному спілкуванні та єдності, на практиці це проявлялося у допомозі грішним, у спільності в ділі Божому. Але наша церква не була такою. Ми постійно отримували допомогу від інших країн, вони також посилали до нас своїх місіонерів, і ми вважали, що мало що можемо зробити. Але Бог особливим чином промовив до нас і сказав, що ми також можемо посилати своїх місіонерів. Для цього не потрібно багато коштів. Ми вирішили, що нашим пріоритетом буде не кількість, а якомога краща підготовка кожного місіонера. Ми хочемо бачити 2 млрд. віруючих і беремо активну участь у світовій євангелізації. Через віру і силу Божу ми прий-

шли до місіонерської співпраці з іншими країнами. З 1995 року працюємо з Україною. Зараз в нашій місії працюють 54 місіонери-українці. Координує цю роботу брат Іоіль Коста. Співробітництво Союзів ЄХБ Бразилії та України можна назвати взірцем для інших країн.

Кідеше Девід, місіонер з Румунії:

— Я благовіщу в Україні серед 40000 румун, які проживають у Закарпатській області. Прийміть щирі поздоровлення з визначною подією у житті вашого Братства. Бажаю усім Божого благословіння.

Леонід Вікторович Картавенко, місія "Світло Євангелія":

— Дякую Богові, що я можу бути на цьому місці. Я радію, що діло Боже живе і розвивається. Слава Господу, що потреба у євангелізації і розвитку церков усвідомлена. Сподіваюся, що ми всі — церкви, місії, союзи — будемо більш тісно співпрацювати. Пройшли ті часи, коли ми працювали поодинці. Час об'єднуватися. Більшість церков у країнах колишнього Радянського Союзу знаходяться тут, в Україні, більшість місіонерів, що працюють в Росії та інших республіках — з України. Україна відповідальна не тільки за себе. І дай Боже, щоб і в майбутньому багато українських місіонерів трудилися не тільки у себе, а поїхали далі, у мусульманські республіки, в Росію, Сибір, на Далекий Схід.

Ден Пітерсон, місія "Україна —для Христа" (США):

— Я хочу передати щирі вітання від керівника нашої місії Біла Брайта та співробітників. Місія "Україна — для Христа" відома

Ден Пітерсон, місія "Україна — для Христа" (США)

демонстраціями фільму "Ісус". Цього року також було проведено серію регіональних конференцій та семінарів, присвячених темі молитви, під загальною назвою "Зціли землю нашу". Я перебуваю на території колишнього СРСР вже 20 років, але ніколи не бачив такої сили Божої, як через молитовне служіння. Тільки завдяки йому я був свідком неперевершених дій Бога. Я помітив три речі, якими хочу поділитися з вами.

1. Люди у церквах хочуть молитися, тому що вони дуже люблять Бога. Але я помітив, що їм потрібне навчання, як плідно й ефективно молитися, а також мати спрямованість у молитві, бачення того, що Бог хоче зробити в Україні. На наших молитовних семінарах ваші служителі надсилали нам свої молитовні потреби і це дуже допомагало бачити напрям Божої праці.

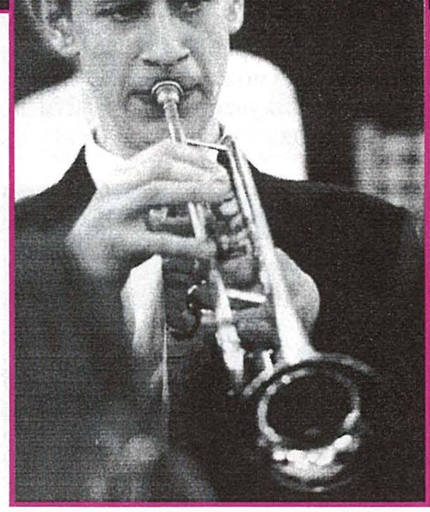
2. Люди хочуть бути свідками Христа, але вони не розуміють, як сповнюватися Святим Духом. Інколи вони навіть бояться говорити про Святого Духа, що, ймовірно, пов'язано з негативним досвідом інших віросповідань. Але це біблійний принцип, що нам необхідно сповнюватися Духом Святим. Тому потрібно навчати людей цьому.

3. Ваші люди бажають співпрацювати з іншими церквами, виконуючи Велике доручення. Другий розділ Послання до филип'ян допомагає зрозуміти, як ми можемо разом працювати для Господа: "Не робіть нічого через суперечки або ради марної слави, але в покорі шануйте один одного вище від себе. Дбайте кожен не тільки про себе, а також і про іншого" (2:3-4). Те, що ми робимо в Україні (а це одна з 170 країн, в яких ми працюємо), стало прикладом для інших країн. Тут Бог робить щось особливе. Тут є великі можливості.

Після третього пленарного засідання делегати продовжують працю в секціях. ■

Духовий оркестр Центральної церкви ЄХБ м. Житомира

(Продовження звіту про роботу з'їзду на 44-й стор.)

Протягом п'яти років триває партнерство Українського Братства і Конвенції баптистів Північної Кароліни

"МИ СТАЛИ ОДНІЄЮ СІМ'ЄЮ"

За цей час дуже багато зроблено американськими братами і сестрами для поширення Слова Божого в Україні. І хоча ця праця конкретна, вимірам вона не піддається. Бо хіба можна виміряти любов? І скільки любові треба мати в серці, щоб жертвувати, як це роблять баптисти Північної Кароліни, жертвувати коштами, часом, працею для збудування Церкви Христової в Україні. Про це ми розмовляли з координатором проекту співробітництва Джіном Кербі, добре знаним в багатьох українських церквах, а також пастором Роном Босвеллом, які прибули на з'їзд. Оскільки в цьому році завершується наше партнерство, я попросила брата Джіна поділитися спогадами, як починалася їхня праця в Україні, як вона проводилася ці п'ять років і, звичайно, про особисті враження.

Джін Кербі:

У 1993 році Союз Баптистів України звернувся до баптистів Північної Кароліни з проханням про співробітництво, яке б мало на меті: перше, надання допомоги в придбанні будівлі під семінарію; друге, підтримку 20 проектів будівництва нових молитовних домів, що означало організацію груп добровольців для участі в будівництві, а також організацію матеріальної та фінансової допомоги; і третє, підтримку ста українських місіонерів. Так почалася наша спільна праця.

Тоді ж на Харківському масиві Києва було придбано триповерхову будівлю, яка вимагала повної реконструкції. І правління міжнародних місій виділило кошти на це. Протягом 2-3 років групи добровольців Північної Кароліни працювали разом з українськими братами і сестрами. Обсяг робіт був дуже великим, оскільки довелося розібрати внутрішні стіни і збудувати за новим проектом. Але ми дуже щасливі, що там є частка і нашої праці. Що семінарія діє, що вже відбувся перший випуск, що багато регіональних пресвітерів, пасторів отримали докторську ступінь. Ми розуміємо, що це тільки початок Божого плану для цієї семінарії. Україна має велику потребу в служителях, оскільки відкривається багато нових церков. І семінарія готуватиме їх.

Другий напрям нашого співробітництва – праця в церквах, допомога в будівництві молитовних домів. За нами було закріплено близько 20 церков в Запорізькій, Дніпропетровській і Київській областях. Я, а також Міллі Геррісон, Боб Олівер та ін. відвідали ці церкви, потім писали звіти і вирішували, скільки людей буде там працювати, яка кількість матеріалів потрібна, який транспортний зв'язок і, навіть, яка погода. І коли ми поверталися у Північну Кароліну, кожний з нас сказав, що в цьому ж році привезе в Україну дві групи. Я привіз групу для роботи над будівлею канцелярії Союзу. Оскільки горище було запущеним, ми почали розчищати і влаштовувати кімнати, робити з них робочі офіси.

– Я добре пам'ятаю той час. Пам'ятаю багатьох учасників тієї групи. Можливо тому, що вони не були будівельниками. Вони були людьми різних професій, деякі навіть обіймали керівні посади. Але всіх їх об'єднувала любов Ісуса Христа. І вони використовували свої відпустки, щоб допомогти українським братам і сестрам. Це назавжди залишиться в наших серцях і ми щиро вдячні.

Другою була група Міллі Геррісона, яка поїхала працювати в Запорізьку церкву. В тому році приїздило багато груп. Я привіз другу групу в серпні. Ми відправилися в Бабинці, де працювали на будівництві молитовного дому. Координатором проекту був призначений пастор Френк Дерік. Разом з дружиною Мері вони протягом 6 місяців жили в Україні і координували всю працю: зустрічали в аеропорту групи з Північної Кароліни, розподіляли кошти та ін.

Але потім Френк вийшов на пенсію і мене попросили приїхати на два тижні в Україну і зайнятися координаційною роботою. Я відчував, що Бог благословляє мене на це, і погодився. Я запитав свою маму, її звати Вірджінія, вона вже тоді була на пенсії, чи не хоче вона поїхати зі мною. Вона відповіла, що це нерозумно, оскільки ніколи не була за кордоном. Однак ми відправили запит на отримання її паспорта. Через тиждень він був готовий, хоча звичайно цей процес займає 3-4 тижні. І тоді я сказав своїй мамі: "Тобі не здається, що Бог говорить тобі їхати в Україну?" І вона погодилася. Отже, восени 1993 року ми приїхали в Україну і протягом жовтня і листопада координували проект. В наступному році ми приїхали весною на три місяці. А потім повернулися Френк і Мері для координації. І так з року в рік у нас була можливість працювати в Україні – сюди щороку приїздило багато груп з Північної Кароліни, які працювали в церквах і в семінарії.

Ще одна частина нашого проекту – підтримка ста українських місіонерів, щоб вони могли засновувати нові церкви і звершувати нову працю. Але оскільки наше партнерство завершується, ми доклали усіх зусиль, щоб кожний український місіонер мав окремого спонсора в США – церкву, з якою міг хоча б до кінця року налагодити особистий контакт і листування. Що буде у 1999 році, ми не знаємо. Це Божий план. Можливо деякі церкви продовжуватимуть надавати підтримку своїм місіонерам, а можливо будуть інші джерела підтримки. Але ми відчуваємо, що ця частина нашого проекту дуже важлива, оскільки місіонери по всій Україні започатковують нову працю. З центральних церков вони їдуть в райони, де може 20-30-40-60 сіл не те що не мають своєї церкви, а й не чули свідоцтва про Ісуса Христа. Завдяки цій праці за період з 1993 року кількість церков в Україні зросла, і дуже скоро в Україні буде 3000 церков. Слава Богу за все, що Він робить. Північна Кароліна – це тільки невеличка частка в допомозі, наданій Слов'янським Євангельським Товариством і багатьма іншими місіями України.

Ми дуже щасливі, що там є частка і нашої праці...

Як я вже говорив, ми прибули в Україну з надією, що зможемо багато в чому допомогти. Ви знаєте, інколи ми, американці, так думаємо. Але істина полягає в тому, що ми більше повезли додому, ніж привезли сюди. Ми повезли інший, змінений погляд на тіло Христа. Дуже часто ми у своїй країні маємо церкву чи Союз церков і цим наші погляди і думки обмежуються. Але у світі є багато церков і багато християн. І коли ви їздите в різні місця, зустрічаєтеся з чудовими братами і сестрами, до яких відчуваєте любов і з якими зближаєтеся, то ви дізнаєтеся, що тіло Христа більше, ніж ваша церква чи ваш Союз. І одного разу усі ми, християни, народжені Духом Божим, зустрінемося разом з Ним і тоді не буде більше мовних і культурних проблем і це буде чудовий час.

Спільна праця з українськими братами і сестрами на ниві Божій, спільне прославлення Його змінили мислення сотень баптистів Північної Кароліни. З 1993 року близько 700 наших віруючих побувало в Україні. Багато з них, особливо ті, хто приїздили в числі перших, поверталися сюди знову і знову. Це мій 19-й візит в Україну і я ще приїду не один раз. І це чудово, як багато людей тут я знаю. І ще хочу додати, що усі, хто приїздив і працював в Україні, як і я, окрім, звичайно, керівників нашої Конвенції – колишнього директора Роя Сміта і теперішнього Джіма Остіна, а також керівника місії «Бептіст мен» Річарда Бронсона, – добровільні учасники місії. Усі вони приїжджали тільки тому, що хотіли приїхати і допомогти. Приїздили наші пастори, як от Рон Босвелл, і потім у своїх церквах розповідали про Україну. Люди переживали хвилювання, у них з'являлося бажання приїхати в Україну. І це було добре, як для віруючих, так і для пастора, бо оживляло наші церкви. Я хочу розповісти ще про один проект спільної праці. Ми почали втілювати його в життя понад два роки тому. Справа у тому, що у нас в Північній Кароліні багато лікарів і медсестер беруть участь в медичному служінні. І ми подумали, що було б чудово, якщо б вони могли приїхати і попрацювати в лікарнях, в клініках, щоб люди, особливо віруючі, змогли отримати медичну допомогу. А також ми таким чином могли б засвідчити про Ісуса Христа тим, хто ще не знає Його. Наша перша медична група відвідала церкви села Бабинці, де пастором М.Вахненко, і лікарню №28 в Дарницькому районі Києва, де нас прийняли і дозволили працювати. Пізніше ми привезли групу медиків в Інститут іноземних мов, де свідчили студентам, а також працювали в багатьох селах.

Також через нашу медичну асоціацію ми зібрали кошти і відправили величезні контейнери по 20 і 40 футів з медикаментами фармацевтичних компаній США. Вони були доставлені в порти Іллічівська і Одеси, а інші – в прибалтійські та польські порти. Ці медикаменти розподілили через Баптистський Союз, обласних пресвітерів і медичний персонал в регіонах.

Останніх 2-3 роки Північна Кароліна відправляла в Україну і жіночі групи. Наші сестри працювали в недільних школах та біблійних групах в різних селах. Дітям ці заняття дуже сподобалися. І деякі з них прийшли до Христа.

Так що Північна Кароліна отримала великі благословіння в Україні і ми вдячні Україні за надану можливість приїхати і бути часткою служіння. Я б хотів сказати на завершення, що ми отримували велику радість від праці з д-ром Я.К.Духонченком до того часу, коли він відійшов у вічність, а потім з д-ром Г.І.Комендантом. Григорій Іванович не тільки хороший керівник, а й людина з широким баченням, великою мудрістю і люблячим серцем. А ще він хороший друг для представників Північної Кароліни. Двері його дому і двері його офісу завжди відкриті для нас. Були радістю для нас також і зустрічі з усіма його заступниками: Володимиром Матвіївим, Віктором Кульбичем і Віталієм Ткачуком, яка чудова людина, та з усіма працівниками Баптистського Союзу. Ми стали однією сім'єю, ми любимо вас дуже і хочемо, щоб ви усі про це пам'ятали.

Рон Босвелл:

Наша Кармел Баптистська церква, в якій я несу служіння пастора, відгукнулась на запрошення підтримувати домашнього місіонера в Україні. Ми отримали його ім'я – Павло Храпак – і більше нічого про нього не знали. Але у мене з'явилася можливість налагодити особистий контакт і ми почали листування. Павло запросив нас приїхати, щоб допомогти в будівництві молитовного дому в Житомирі. 7 членів нашої церкви прибули туди в липні 1997 року. Ми жили в сім'ях членів центральної баптистської церкви Житомира і щоранку виходили на будівельний майданчик. В основному ми змогли допомагати тим, що подавали цеглу на кладку. І, звичайно, ми привезли гроші на придбання цегли. Ми були дуже задоволені проведеним часом і стосунками, що склалися між нами. Після повернення додому наша церква пожертвувала гроші для продовження будівництва. Цього року можливо приїде ще одна наша група. Особливим фактом для нас є те, що Житомирська церква майже втричі більша за нашу. І ми вдячні, що маємо можливість працювати з такою кількістю українських братів і сестер, яких полюбили. Особливо нас захоплює їхня посвяченість і відданість в минулому і сьогодні. Стосунки, що склалися, є для нас благословінням.

Я дуже радий бути на вашому з'їзді. Мені особливо сподобалась частина прославлення і музика. Мені навіть здається, що музика була кращою, ніж я коли-небудь слухав у своєму житті. Також цікаво було побачити, що ваш з'їзд схожий на з'їзди нашої баптистської Конвенції. Я дуже схвалюю чіткий порядок проведення з'їзду. Я не все розумію, що відбувається, через мову, але я відчув, що українські брати ставляться один до одного з любов'ю і турботою, і те, що вони охоче працюють разом. І за це Господь благословить їх зусилля.■

В.Зелінська

ДЕЛЕГАТИ ПРО З'ЇЗД:

В'ячеслав Нестерук, старший пресвітер по Рівненській області.

— Брате В'ячеславе, які Ваші враження від роботи з'їзду?

— Мої враження добрі. З'їзд проходить в хорошому тоні. Брати керівні працюють добре. Діло Боже йде не на звуження, а на розширення. Нові відділи відкриваються, нова праця звершується. Я вважаю що наше керівництво багато зусиль доклало до цього.

— Як Вам працювалося з керівництвом Союзу? Чи відчували в області Ви підтримку Центру?

— Особисте враження, як від людей, від керівників дуже добре. Наприклад, коли я заходжу до Віталія Ткачука, мені здається, що він саме мене чекав, настільки він уважний. А це створює добру атмосферу, полегшує працю. Щодо підтримки, то ми мали духовну підтримку Центру і, звичайно, матеріальну по можливості. З братами було працювати легко, відчувалося щире братерське ставлення.

Костін Григорій Якович, пастор Високопільської церкви Херсонської області.

— Які Ваші враження від з'їзду?

— Я дуже задоволений як підготовкою, так і роботою з'їзду. Хочу відзначити хорошу роботу керівництва Союзу — усіх чотирьох братів, кожного на своїй ділянці праці. Але діло вони робили одне. І тут, на з'їзді, це особливо помітно.

— Чи порушувалися на з'їзді питання, які вас хвилюють?

— Так, у звітній доповіді Григорія Івановича і у виступах інших братів. А це свідчить про те, що їхніми вустами говорить Бог. Дуже добре, коли ми навчимося бачити, що робить Господь, бо Він ніколи не робить помилок. І приємно, що Він хоче використати нас для Своєї праці. Але хочу сказати, що ми ще інколи нарікаємо, що чогось немає, чогось ми не отримуємо, чогось нам не вистачає в роботі, а все це через те, що ми не все віддаємо, не всі резерви використовуємо для служіння Йому.

— В якій церкві, малій чи великій, Ви несете служіння?

— Наша церква невелика за кількістю членів. Але наші віруючі проживають у 28 селах. Вона унікальна тим, що ми, служителі, відвідуємо братів і сестер по групах, де вони збираються, і кожного зокрема. До тих пір я не можу назвати братом і сестрою, поки не побуваю вдома, в сім'ї, не побачу обставин, як і чим живуть люди. І буває так, що обставини заважають, або хвороба, або немає транспорту поїхати провести зібрання, провідати. Але, коли все ж таки, незважаючи на це, добираєшся і бачиш, як тебе чекали, думаєш: "Хіба можна було не поїхати?"

— Що б Ви побажали новому керівництву, яке буде обране?

— Я дуже хотів би, щоб усі до одного керівники Братства залишилися на своїх місцях. Я задоволений їх роботою. І вони вже ввійшли в працю і не зроблять помилок, яких звичайно допускають новообрані.■

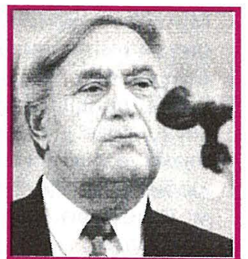
На четвертому пленарному засіданні головує Володимир Григорович Домашовець. Він надає слово для привітання

Голові Союзу ЄХБ Грузії Малхазу Сонгулашвілі:

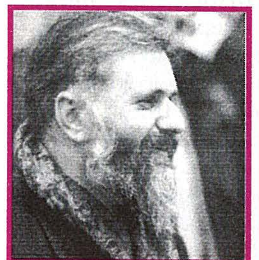
— Був час, коли ми були в одній державі, зараз же ми політично різні країни. Але нас об'єднує любов Христова. Ми пишаємося тим, що одним з витоків поширення Євангелії у наших країнах є Тбілісі... Від імені Братства Грузії дозвольте передати вам привіт. Хай Господь благословить вас!

Володимир Григорович Домашовець заступник Голови ВСО ЄХБ

Степан Федорович Карпенко, старший пресвітер по Донецькій обл.

Малхаз Сонгулашвілі, Голова Союзу ЄХБ Грузії

Настає хвилюючий момент — вибори нового керівництва ВСО ЄХБ.

Обирається лічильна комісія, яку складають брати І.І.Шміліховський, П.І.Савченко, А.М.Корноух, А.Х.Простибоженко, І.М.Корнійчук, В.В.Нікіфоров. Від комісії з пропозицій надається слово Степану Федоровичу Карпенку, який повідомляє, що Комісією не було зафіксовано негативних виступів, не помічено й якихось кулуарних дискусій. Представники обласних об'єднань охарактеризували роботу за звітний період добре. Отже, висновок Комісії з пропозицій такий: визнати роботу Правління ВСО ЄХБ за звітний період доброю.

Ця оцінка одностайно ухвалюється відкритим голосуванням. Також визначається спосіб голосування за нове керівництво — відкритий.

— Іншої кандидатури, крім кандидатури Г.І.Коменданта, — продовжує брат С.Ф.Карпенко, — не було. Особисто я знаю Григорія Івановича 24 роки. Він завжди виправдовував нашу довіру при обранні його на відповідальне служіння в нашому Братстві. І ще відзначу, що скільки б не виникало відцентрових сил, Григорій Іванович зберіг єдність у Союзі. Отже, брати, помолимося і будемо приступати до голосування.

Делегати одностайні у своєму виборі...

Одностайно Григорій Іванович Комендант обирається Головою Всеукраїнського Союзу Об'єднань Євангельських Християн Баптистів на наступний термін — 4 роки. Глибоко схвильований, він звертається до учасників з'їзду:

— Я щиро дякую за вашу любов і довіру. І хочу запевнити, що докладу усіх зусиль, щоб Братство наше, велике, єдине міцнішало і зростало.

Про моїх заступників скажу, що працюю з ними з радістю. Це люди, на яких можна покластися і яким можна доручити будь-які справи. Я хочу з ними працювати й далі, тому прошу обрати і їх на наступний термін.

Делегати підтримують пропозицію новообраного Голови. В результаті відкритого голосування одноголосно обираються заступниками Голови Віталій Дмитрович Ткачук, Володимир Миколайович Матвіїв і Віктор Костянтинович Кульбич.

Щодо обрання регіональних заступників Голови Правління, оголошується пропозиція залишити той же склад і проголосувати за усіх разом. Більшістю голосів обираються: Микола Євгенович Каспров, Іван Миколайович Романюк, Леонід Андрійович Соловйов, Микола Михайлович Чорненький, Степан Федорович Карпенко, Володимир Павлович Шемчишин.

Новообране Правління ВСО ЄХБ

До складу Ревізійної комісії одноголосно обираються: Б.С.Крищук (голова), В.Г.Чайка, В.Д.Старенок.

За пропозицією Григорія Івановича на посаду помічника Голови з адміністративних питань одноголосно обирається Михайло Михайлович Андрашко.

Брати Карл Хайнц Вальтер, Степан Федорович Сковородько та Володимир Григорович Домашовець звершують молитву над новообраним керівництвом Братства, щоб Господь благословив їх і дав їм мудрість звершувати це служіння, щоб дарував їм Своє бачення праці, яка звершується на Його Ниві.

На наступні чотири роки одноголосно затверджуються ректори семінарій: Ірпінської Біблійної — Олексій Гаврилович Бринза, Київської Богословської — Анатолій Іванович Прокопчук, Одеської Богословської — Сергій Вікторович Санніков.

Вибори завершуються загальним співом псалму "Жить для Иисуса". Квартет "Згода" виконує пісню "На чудовій Україні".

Далі до з'їзду звертається

Генеральний Секретар Всесвітнього Союзу Баптистів Дентон Лотц.

— Доктор Григорій Комендант є одним з віце-президентів Всесвітнього Союзу Баптистів. Отже, Україна має віце-президента, який представляє баптистське Братство світу. Ми поздоровляємо доктора Г.Коменданта з переобранням на другий термін. Ви маєте велику повагу у Всесвітньому Союзі Баптистів. Хай Господь благословить вас, брати та сестри, у праці по заснуванню нових церков. Як чудово, що у вас так багато місіонерів з-за кордону. Але ви самі повинні бути місіонерами в Україні. Ви розумієте вашу культуру, ваше життя. Господь закликає вас бути місіонерами для свого народу. Вам треба про це молитися.

Квартет «Згода» виконує пісню «На чудовій Україні»

Помічник Голови з адміністративних питань Михайло Михайлович Андрашко

Брат Нелсон Фаніні, Президент Всесвітнього Союзу Баптистів, який відвідав Україну у 1997 році, всюди розповідає про свої відвідини, про сотні душ, які прийшли до покаяння. Від нього я також передаю привітання.

Вільям Карей, коли він ще тільки мріяв стати місіонером і прийшов з своєю пропозицією у місію, то почув від одного з її працівників: "Молодий чоловіче, якщо Бог захоче навернути язичників, Він зробить це без вас". Але Вільям Карей відправився в Індію. Це стало початком сучасного світового місіонерського руху. Я думаю, що баптисти — це найбільш поширена група християн у всьому світі, які об'єднані у понад 200 країнах світу, починаючи з Анголи і закінчуючи Кореєю, від Бразилії до Зімбабве. Дух Святий особливим чином діє всюди. Як чудово, що ми складаємо одну сім'ю, що ми всі належимо Ісусу Христу. Рух баптизму поширюється по всьому світу. На сході від вас знаходиться Китай. У 1979 році там була лише одна церква. Сьогодні в Китаї 13 тисяч помісних церков, 20 тисяч місіонерських пунктів. Офіційно в Китаї сьогодні налічується 12 млн. християн (але невіруючих від 40 до 55 млн.), хоча у 1949 році говорили, що церква у Китаї вмре. Але Дух Святий зберіг її під час її страждань, Він вселяв в неї оцей місіонерський дух. Усім нам слід бути місіонерською церквою.

В Кореї віруючі починають свій день молитвою о 4.30 ранку.

Розширена Рада ВСО ЄХБ, обрана 23-м з'їздом

А з п`ятниці на суботу вони проводять у молитві ніч. І як наслідок — церкви в Кореї зростають. Вони також є часткою Всесвітнього Союзу Баптистів. Свобода нарешті відвідала і Південну Африку. Ви знаєте, що це була країна апартеїду. Тепер там іде процес примирення. В Африці мільйони нових християн. Центр християнства тепер переміщається в Африку. І Західна Європа сьогодні стає місіонерським полем. В Азії і в Африці зараз втричі більше віруючих, ніж у Європі. Європа повинна пережити нове місіонерське пробудження. Ви з України будете місіонерами для Західної Європи, бо зараз там відчувається спрага правди. Європа потребує місіонерів. Отже, баптисти у світі об`єднуються, тому що вони місіонерський народ.

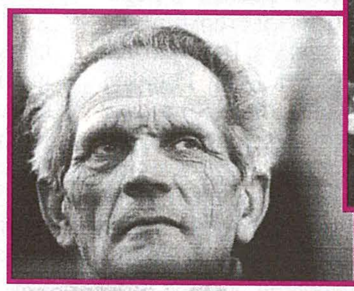
А зараз я хотів би розповісти про працю доктора Нелсона Фаніні в Індії. У південно-східній частині Індії зараз більше баптистів, ніж де-небудь у світі. Там понад мільйон баптистів. Нещодавно вони святкували своє 150-річчя. Понад 120 тисяч збирався на богослужіння щодня. Всього за дні святкувань зібралося 750 тисяч і коли було зроблено заклик до покаяння, то 35 тисяч молодих людей покаялися протягом одного тижня. Хай допоможе нам Господь бути місіонерським народом. Будемо також прагнути тієї єдності, про яку казав і до якої закликав нас Господь. Щоб ми, баптисти, тримали один одного за руки.

Нещодавно з Африки повернувся мій друг. Він розповідав історію, як маленьке слоненя хотіло перейти через річку. А в тому місці була сильна течія і його збивало з ніг. Стадо великих слонів уже переправилося і було на тому березі. Побачивши, що слоненя не може перейти, вони знову зайшли у річку, стали пліч-о-пліч і слоненя змогло пройти повз них.

Генеральний Секретар Всесвітнього Союзу Баптистів Дентон Лотц (ліворуч) і Георгій Болтнєв

Будемо ж тримати один одного за руки

Обрання регіональних заступників Голови ВСО ЄХБ

Ми також хочемо підставити плече, де необхідно, допомогти слабким стати сильними, допомогти у поширенні Євангелії. Допомогти, а також навчити, як проводити євангелізацію. Тому у нас є союзи, регіональні асоціації та ін. Ми хочемо допомогти тим, хто має фінансові труднощі. Всюди, де з`являлися баптисти, вони завжди піклувалися про бідних. Наша історія — це історія бідних людей. Отже, нам треба служити бідним людям, тому що Бог любить їх. Будемо ж тримати один одного за руки в усьому світі. Брати і сестри з усього світу поздоровляють вас. Нехай благословить вас Господь і дасть вам сміливість євангелізувати вашу країну. Амінь.

З привітанням до з'їзду звертається Володимир Григорович Домашовець.

— Ласка і спокій Божий нехай вам примножиться. Від імені Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, його об`єднань, членів і президента сердечно вітаю вас на цьому 23-му з`їзді ВСО ЄХБ і бажаю рясних Божих благословінь, і успіхів у нарадах і виборах членів нової управи, щоб діло Господнє продовжувало виконуватися всебічно успішно для слави нашого Господа Ісуса Христа і для спасіння багатьох людей в Україні. Перед нами — 2000-й рік, рік особливий, рік святкування народження великого Спасителя грішників і Господа нашого Ісуса Христа. Це є для нас, якщо доживемо до цього року, особливий привілей — перейти у третє тисячоліття існування християнства.

Хотілося б до цього року посиленно попрацювати, щоб через проповідь Євангелії дати можливість для пізнання Божої ласки у Христі Ісусі багатьом нашим людям, заснувати церкви в усіх селах і містах України, закінчити розпочате будівництво домів молитви. Для нашого Господа не буде більшої радості, ніж та, коли ми як діти Божі будемо намагатися зберігати єдність духу в союзі миру для виконання великого доручення Христа — проповідувати Його Євангелію на спасіння кожному, хто повірить в Нього як особистого Спасителя. Нехай цей з`їзд буде підбадьоренням віри, підсиленням надії і зміцненням любові, для добрих діл, для слави нашого Господа та для кращого майбуття народу України. Нехай у цьому допоможе усім нам Христос Господь, Який може зробити значно більше над усе, чого просимо, силою, що діє в нас.

Я бажаю сказати про працю, яку ми виконуємо для вас. Адже наше Братство, зокрема наше Українське Місійне Біблійне Товариство, яке було засноване ще у 1946 році, підтримувало протягом усіх цих років місіонерів Південної Америки. Ми допомагали також і вам, прямо через брата М.Брича, якого ви ще пам`ятаєте (він вже давно перейшов до Господа). Він приїздив сюди і привозив допомогу. А з тих пір, як відкрилися двері, ми, як Місійне Біблійне Товариство, так і окремі церкви, підтримуємо близько 50 місіонерів і до цього часу ми допомогли близько 500 церквам у побудові домів молитви. Також ми допомагаємо бідним, сиротам, вдовам через об`єднання сестер. Оце є праця, яку ми виконуємо для вас. Я вже п`ятнадцятий раз приїжджаю, а їхати не завжди безпечно. Але дякую Господеві, що Він зберігав і надіюся, що буде і надалі зберігати. В Америці ми маємо Біблійний коледж, де пастором Іван Ковальчук. Там є український відділ, на якому навчаються 16 студентів. Вчаться вони добре, здобувають знання, так що одного дня стануть пасторами чи нестимуть якесь інше служіння на ниві Божій. Нехай Господь благословить вас. Моліться за нас, як і ми молилися і молимося за вас.

Директор Українсько-американського християнського університету Анатолій Миколайович Ялошин

Координатор місіонерів Південної Баптистської Конвенції на Європу доктор Майкл Норфліт з дружиною Кей

Від Українсько-американського християнського університету з'їзд і гостей вітає його директор

Анатолій Миколайович Ялошин:

— Вітаю вас, брати та сестри, передусім вас, Григорію Івановичу, мій брате у Христі, співпрацівник, мій друг і також мій Президент. Поздоровляю вас з обранням і не лише вас, а також усіх ваших заступників. Хай благословить вас Господь! Ми молимося і будемо продовжувати молитися за вас. Мені доручено передати вам сердечний привіт від наших студентів, колективу Київського християнського університету. Ми переїхали в Україну на прохання Григорія Івановича у 1995 році. Зараз у нас 50 студентів, що навчаються за бакалаврською та магістрською програмами. Наш університет офіційно зареєстрований в Українській державі і ми маємо величезний привілей навчати студентів, яких нам довіряє нам. Це студенти з України, а також з Росії, Узбекистану, Казахстану. Наша мета — дати студентам богословську освіту, яка б сприяла їх духовному росту, і щоб вони могли використовувати набуті знання у служінні Господу Ісусу Христу в нашому Братстві. Наші програми три- і чотирирічні. Після навчання ми проводжаємо випускників з порадою і благословінням нашого Братства, спрямовуємо, щоб вони стали засновниками нових церков, пасторами, місіонерами та ін. Цього року у нас 17 випускників. Моліться за них. Також у нас буде новий набір і вже зараз більше кандидатів, ніж місць. Господь дозволив нам придбати влас-

Під час молитви...

не приміщення, і ми маємо надію, що зможемо його перебудувати, щоб у новому навчальному році вже працювати у новому корпусі. Просимо підтримувати нас, наших студентів вашими молитвами. Нехай Господь благословить вас! Нам радісно працювати разом з вами.

За кафедрою **координатор місіонерів Південної Баптистської Конвенції на Європу Майкл Норфліт.**

— Я вітаю д-ра Коменданта з обранням на посаду Президента ВСО ЄХБ. Я вітаю усіх делегатів з'їзду! Як чудово, що ми разом можемо віддати славу нашому Господу, тому що Він любить нас. Дійсно, я не знаю такого місця на землі, де б так Господь благословляв працю як тут, в Україні.

Я хочу, щоб ми зараз встали і прочитали псалом 67.

Коли я готувався вперше промовляти до китайців, то боявся і не уявляв, як стану перед ними. Але Бог торкнувся мого серця і я згадав перший вірш першого розділу Євангелія від Іоанна. Там написано, що спочатку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог. Я зрозумів, що це не я буду говорити і змінювати серця людей, а наш Бог через Господа Ісуса Христа. І я знайшов, що це є істиною і тут, в Україні. Слово Боже проповідується і люди підкоряються йому. І ви не повинні боятися, що американець чи кореєць, чи бразилієць приїжджає в вашу країну і проповідує. Якщо він проповідує Слово Боже, якщо він проповідує Ісуса Христа — нічого боятися, тому що Господь працює разом з ним. А ми не повинні боятися Бога. Він Той, Хто збирає нас усіх разом.

Я вірю, що українці завоюють цю землю для Бога. Але я знаю, що Бог дав як дар цю

Виконавчий директор Українського Біблійного Товариства Павло Петрович Ставнійчук

спільну працю всіх народів землі для Його слави.

Є в мене бажання, щоб я не зробив однієї речі. І знаєте, що

Старший пресвітер по Рівненській області В'ячеслав Васильович Нестерук

це за бажання? То є великий мій страх не зробити чогось такого, що б відвернуло людей тієї землі, де я несу служіння, від надії на Бога. Найгірше, що може зробити місіонер з іншої країни, — це відняти в людей надію на Бога, щоб вони покладали свою надію на нього, на людину.

Григорій Іванович у своїй доповіді перераховував місії та організації, з якими співпрацює ВСО ЄХБ. Як представник Південної Баптистської Конвенції, я також готовий працювати з ними і для такої співпраці у нас єдина умова: свідчення про спасіння, яке Христос дав нам через хрест і воскресіння, збудування новозавітних церков. Якщо це так, ми раді такій співпраці. Дякую Господу, що Він дав мені привілей бути разом з вами.

Від Всесвітнього Біблійного Товариства та Українського Біблійного Товариства, яке об'єднує сьогодні десять конфесій, з'їзд вітає **виконавчий директор Павло Петрович Ставнійчук:**

— За 6 років діяльності Товариства в Україні, ним поширено 3 мільйони примірників Біблій, а це більше, ніж за всю історію існування України. Готується до видання новий переклад Біблії за участю В.Г.Домашовця. Вже цього року буде видруковано Новий Завіт. Тож приходьте до нас, беріть цю зброю — Біблію — та йдіть звіщати спасіння Боже!

Слово надається гостю. Він американець, але вже тривалий час живе і працює в Україні. Це **директор Запорізького Біблійного коледжу Марк Маккі.**

— Я щасливий вітати вас від Запорізької області та коледжу! Я міг би поїхати у будь-яку країну Європи, але я захотів приїхати в Україну. І я не шкодую про це. Одна з особливостей навчання у нашому коледжі - це навчання студентів практичній роботі у церкві. Я щасливий служити Богу і вам!"

Завершує програму другого дня роботи з'їзду виступ старшого пресвітера по Рівненській області, керівника БІІ України у Західному регіоні **В'ячеслава Васильовича Нестерука:**

Він передає привітання від братів та сестер з Рівненщини та працівників Біблійного інституту, і вносить пропозицію більше уваги приділяти праці відділів.

Ввечері делегати взяли участь у богослужінні в церкві "Дім Євангелія". ■

Хор і оркестр Дому Євангелія під час вечірнього богослужіння; диригує М.С.Атаманський

(Продовження звіту про роботу з'їзду на 52-й стор.)

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ, ДОПОМОГА, ПРАВА ЛЮДИНИ, СПІЛКУВАННЯ

Про те, що Україна займає чільне місце у Всесвітньому Баптистському Братстві свідчить той факт, що Україну часто відвідує керівництво ВСБ. От і на 23-й з'їзд прибув Генеральний Секретар Дентон Лотц. Подаємо розмову з ним Вікторії Зелінської.

– Для мене велика честь мати розмову з Вами, брате Дентон. Ви звершуєте працю у всесвітньому масштабі. Розкажіть, будь ласка, нашим читачам, що на сьогодні представляє собою Всесвітній Союз Баптистів?

– Всесвітній Союз Баптистів об'єднує сьогодні 141 конвенцію, а це приблизно 42 мільйони членів, а разом з сім'ями – майже 100 мільйонів. Це одна з найбільших протестантських груп у світі. Ми маємо церкви у 200 країнах.

– В яких напрямах ведеться робота ВСБ?

– ВСБ існує передусім для того, щоб показати єдність віруючих в Ісусі Христі. Ми не є місіонерською організацією, а об'єднуємо усі баптистські конвенції світу. Робота ВСБ ведеться в чотирьох напрямах.

Передусім це євангелізація. Ми заохочуємо, щоб пресвітери помісних національних церков звершували це служіння у себе. І взагалі ми вважаємо, що кожний баптист повинен бути місіонером.

Ми також стурбовані проблемою бідних у цьому світі. У нас є відділ гуманітарної допомоги. Якщо, скажімо, в якійсь частині світу сталася катастрофа, ми надсилаємо продукти, одяг, медикаменти та ін.

Ще один напрям нашої праці – захист прав людини. Наприклад, між Бірмою і Таїландом багато біженців-баптистів і вони страждають. Така ж ситуація на Ближньому Сході і в Африці.

Ми заохочуємо спілкування між баптистами усього світу, а саме: прагнення зрозуміти один одного в нашій ситуації, маючи на увазі те повеління, яке Христос нам дав. Наприклад, у нас буде Всесвітній Конгрес в Австралії, в місті Мельбурн. І коли баптисти з усього світу збираються, вони розуміють, що таке мати спілкування один з одним. Це – новий досвід, нові переживання, хвилювання. Вони дізнаються про переслідування, про тяжкі умови життя, про те, як проповідується Євангеліє в інших країнах, а також про релігії, які утискують інших, і як ми спільно можемо співпрацювати, щоб євангелізувати світ.

Отже, чотири напрями: євангелізація, допомога, права людини, спілкування.

Ми також маємо відділи, які працюють серед чоловіків, жінок, молоді. Шість комісій ВСБ займаються питаннями: історії баптизму, його відмінності від інших віросповідань, християнської етики, співробітництва з іншими конфесіями і нашого ставлення до інших конфесій.

Дентон Лотц, Генеральний Секретар Всесвітнього Союзу Баптистів

– З якими проблемами Ви стикаєтеся сьогодні в роботі?

– Баптисти, як ви знаєте, основним авторитетом вважають помісну церкву. І ми підкреслюємо автономність помісних церков. І в цьому є проблема. Але ми, баптисти, належимо один одному і повинні, усвідомлюючи це, працювати спільно. Бо тільки працюючи спільно, ми зможемо боротися з тим негативним, що несе оточуючий світ.

Інша проблема стосується євангелізації. Я особисто займаюся вивченням місіонерського служіння, як краще передати Євангеліє в іншій культурі. Оскільки культура – це спосіб життя, ми повинні враховувати

її, звершуючи місіонерську працю в інших країнах. Ми проводимо конференції на тему: "Як євангелізувати світ". І коли ми їдемо куди-небудь, ми нагадуємо віруючим, що вони повинні передавати Євангеліє згідно з їх культурою. Наприклад, я американець і не розмовляю українською мовою, не розумію вашої культури. Сьогодні я побував у Печерській Лаврі. І для того, щоб я міг правильно ставитися до вашої культури, я повинен розуміти, як ви думаєте, я повинен знати ваших письменників, художників, вашу музику. Коли місіонери їдуть в іншу країну, ми хочемо, щоб Євангеліє пустило коріння в тій країні, в тій культурі.

Так само ми приділяємо багато уваги правам людини, що включає і релігійну свободу. Ми вважаємо, що церква повинна бути відокремлена від держави. І ми проти того, щоб була державна церква, щоб одна церква домінувала. Ми хочемо, щоб усі могли проповідувати Євангеліє серед народу. В Україні в цьому плані становище краще, ніж в Росії. Тут нема такого тиску з боку державної церкви.

Ще одна проблема, яку ми маємо, це боротьба між релігіями, між мусульманами і християнами. Приклад такої боротьби: Боснія і Сербія, Азербайджан і Вірменія. В цьому світі виникають етнічні конфлікти і в більшості це релігійні конфлікти. Як ми, будучи християнами, повинні ставитися до інших релігій? Як нам, залишаючись вірними хресту Христа, ставитися до інших релігій і культур? Я переконаний, що ми передусім повинні їх любити. Ісус на хресті сказав: "Отче, прости". Тому і ми повинні бути людьми, які люблять.

Я ще б назвав проблему, однакову і в Японії, і в Сінгапурі, і в Німеччині. Це проблема рок-музики, якою так захоплюється сьогодні молодь. І це є великою небезпекою для церкви, тому що такому стилю музики властиві бунтівні, богоборчі ідеї, як наприклад – людина може жити без Бога. А це спокуса для багатьох молодих людей. Молодь також захоплюється матеріальним: нова машина, одяг, дім, – і духовне життя засихає, щезає. М.Бердяєв, російський богослов, сказав, що чим більше ми підпадаємо під вплив матеріального світу, тим більше губимо наше духовне коріння. Ми не знаємо, хто ми. І це стан багатьох молодих людей в цьому світі. Як саме їм ми можемо донести Євангеліє?

В липні в Техасі відбудеться Всесвітній з'їзд баптистської молоді. Молоді віруючі з різних культур зможуть обмінятися досвідом служіння, що допоможе їм вдома ще ревніше служити серед свого народу.

– Як будуються відносини ВСБ з Всеукраїнським Союзом баптистів?

– Раніше наші відносини з вами були через Москву. Але, незважаючи на це, вони завжди були хорошими. Ми знали і поважали брата Я.К.Духонченка. Тепер Україна незалежна. Ви маєте свій незалежний Союз. І наші відносини дуже змінилися. Якраз добре те, що ми знали і раніше вашого Президента Григорія Івановича Коменданта як Голову ВСЄХБ. (Цікаво, що в Москві він завжди хворів, а тут почувається добре).

Сьогодні важливо, щоб українські баптисти були залучені до роботи ВСБ. Питання полягає не тільки в тому, що ВСБ може робити для України, але й в тому, що українські баптисти можуть робити для ВСБ, тому що ви на одному рівні з іншими членами. Так що ми маємо потребу в ваших представниках, у вашій участі. Вам необхідно брати участь в конференціях, конгресах, щоб ваша молодь зустрічалася з баптистською молоддю інших країн.

– А яку саме допомогу може надати ВСО ЄХБ Всесвітньому Союзу Баптистів?

– Ви могли б подарувати нам дві дуже важливі речі: по-перше, надію, по-друге, підбадьорення. Багато християн на Заході втратили надію і начеб-то втратили зацікавленість. Я думаю, що в цьому ви могли б нам допомогти. Ваші хори, ваші псалмоспіви приносять радість від віри вашої. Можливо, деякі з ваших молодих братів і сестер будуть покликані як місіонери в наші країни. Це було б чудово – місіонери з України в Індії, Сінгапурі, Індонезії. Тому що місіонерське покликання не тільки для американців. Коли Ісус сказав: "Ідіть по всьому світу і Євангеліє проповідуйте", – Він сказав це і для українців.

– Які враження справив на Вас з'їзд?

– Я хотів би привітати вас з хорошим з'їздом. Я відчув дух єдності. А єдність дуже важлива, щоб передавати Євангеліє. Єдність дає особливу силу Духа, Якому ніхто і ніщо не може противитися.

– Що б Ви побажали нашим віруючим?

– Ви повинні заохочувати молодь, особливо молодих пресвітерів, щоб вони прагнули отримати хорошу богословську освіту. Я хочу, щоб ваші три семінарії і сімнадцять біблійних інститутів працювали на повну потужність. Хороший пастор повинен бути хорошим учителем. Освіта і віра – це не протилежні речі. Деякі баптисти вважають, що якщо отримаєш хорошу освіту, то станеш вільнодумцем чи лібералом. Але це не так. Освічений християнин здатний краще передати Євангеліє, ніж неосвічений.

Друге, ви повинні мати місіонерський дух. Місіонери Заходу – не відповідь на ваші потреби. Можливо, спочатку, щоб підготувати вас. Але кожний член церкви в Україні повинен бути включений в євангелізацію. І з цього виходить моє наступне побажання, щоб ви не відгороджувалися від світу, який вас оточує, а щоб у вас було бачення світу. Щоб ви бачили людей, які гинуть і потребують вашої допомоги. Щоб ви могли євангелізувати людей з багатьох культур, людей різних поглядів, які б стали мозаїкою у Царстві Божому, які б прагнули розпізнати свої дари. Адже Бог кожному дав особливий дар для того, щоб церква зростала. І кожен повинен служити Господу своїми дарами.

– Дякую за розмову. ■

"МИ БАЧИМО БОЖІ БЛАГОСЛОВІННЯ..."

– говорить делегат з'їзду, пастор Запорізької церкви Леонід Петренко

— Чим живе сьогодні Ваша церква, брате Леонід?

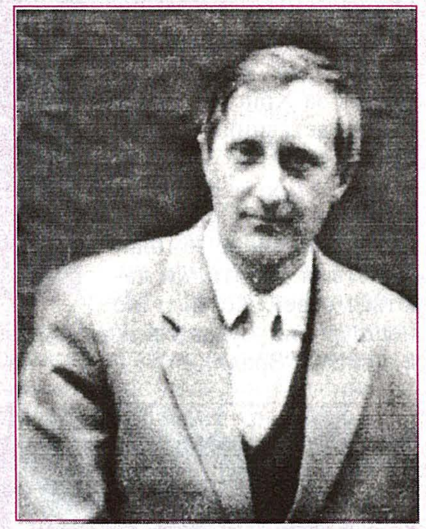
— Головна наша робота зараз в селах, де ще немає віруючих. Молоді брати їдуть, проводять в клубах зустрічі, покази християнських фільмів. А потім збираються ті, які бажають почути Слово Боже. Знайшли таким чином в одному селі чорнобильців — три сім'ї віруючих, 33 душі. Вони переїхали туди сім років тому, нікого не знаючи, самі собі збиралися. Зараз ми регулярно почали їздити до них, проводити служіння. Допомагаємо цим сім'ям одягом, продуктами, медикаментами. І вони дуже раді та щасливі, адже до цього часу були відірвані від життя Братства.

Раз на тиждень маємо на телебаченні прямий ефір: даємо відповіді на запитання, які хвилюють людей. В минулому році в нашій церкві прийняли хрещення 87 душ. А з того часу вже покаялося 93 душі. Праці багато.

Ми започаткували в нашій церкві служіння молитвою. Отримавши від Союзу програму для молитви за нашу країну, з 5 травня минулого року почали щоранку о сьомій годині збиратися на молитву. До цього часу це служіння не припиняється. Щоранку від 50 до 100 чоловік приходять і моляться. 10 хвилин проповідь і 20 хвилин молитва. О пів на восьму усі розходяться на роботу. І ми бачимо Божі благословіння.

— Що Ви можете сказати про роботу керівництва Союзу? Як Ви відчували цю роботу у себе в області і в церкві зокрема?

— Хочу сказати, що наші стосунки з Центром і праця стали

більш тісними з того часу, як ми приймали в Запоріжжі учасників євангелізаційного походу, серед яких були представники усіх областей. Вони відвідали наш Біблійний коледж. А в минулому році у нас побували брати Г.І.Комендант та В.М.Матвіїв. Вони побачили, що ми проводимо велику роботу.

Центр потрібний. Ми тільки хотіли б, щоб Центр більше уваги приділяв догматиці. А саме, щоб від нього надходила інформація про нові лжевчення і виходила ініціатива захисту від них.

— Які, на Ваш погляд, є проблеми в житті церков, чи, можливо, на що сьогодні слід звернути особливу увагу?

— В Українському Братстві немає гострих кутів. Якщо виникають якісь проблеми, вони вирішуються в регіонах старшими пресвітерами. Та я хотів би звернути увагу на таке. В Братстві сьогодні багато нових людей. Це служителі церков, що відкрилися в останні роки. І їх більше турбує, де дістати кошти на будівництво дому молитви, а менше — питання віровчення. Ми на Запоріжжі зараз видаємо 5 тисяч примірників брошури "Віровчення євангельських християн-баптистів", щоб кожний віруючий мав його, а особливо ті, хто нещодавно поповнили наші церкви.

Ми вважаємо, що в Україні слід поставити заслон новим віянням, які приходять ззовні. Це харизматія, молитва трясіння. Потребує роз'яснення і питання вигнання бісів. Вимагає нагальної уваги і питання містичної частини служіння, особливо це стосується єлеєпомазання.

— Чи порушувалися на з'їзді питання, які вас хвилюють?

— Питання, які нас хвилюють і про які я говорив вище, згадувалися в деяких доповідях. Та гадаю, що цього замало. Їх треба порушувати і обговорювати в наших періодичних християнських виданнях, друкувати літературу, яка б відкривала очі на такі явища. Ми з старшим пресвітером і нашою делегацією говорили про це і збираємося подати таку пропозицію до з'їзду.

— Як ви оцінюєте роботу з'їзду?

— З'їзд підготовлений і організований добре. Панує братня атмосфера любові і миру.

— Журнал "Євангельська нива" читаєте?

— Так, читаємо. На нашу церкву ми передплатили 100 примірників, тому що журнал цікавий, змістовний, друкує багато матеріалу, який допомагає нам у праці на ниві Божій. ■

В.Зелінська

27 березня. На ранковій молитовній годині проповідує брат Степан Федорович Сковородько.

— Люди мають велику цінність у Бога... Господь дійсно високо оцінює нас, і про це свідчить Біблія. Тому для нас повинно бути важливішим те, що ми знаємо, ніж те, що думають люди. Ми щасливі, що Бог відкриває нам Свою правду, і ми можемо знати її, стояти нею.

Як чудово створений наш навколишній світ! Він повністю відповідає улаштуванню організму людини. Все творіння підводить нас до висновку, що Хтось вклав багато знань, щоб ми мали такий світ. Все це Творець зробив для нас, людей. Він дав нам і розум, щоб користуватися багатствами природи.

А що ми зробили, щоб усе це отримати? — Бог дав нам цей світ безплатно. Адам прийшов у світ, коли вже все було створено, і його завданням було назвати тварин, тобто він мав розум, — і теж від Бога.

Але це ще не все. Бог так любить людей, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожний віруючий в Нього не загинув, а мав життя вічне... Я роздумував над тим, що Ісус Той Самий. Незмінна Його ласка і благодать. Так само, як завжди, Він приймає грішну людину. Бо людина — найцінніше у Бога. Погляньте в обличчя нерозкаяного грішника, його також любить Бог.

Чому грішники горнулися до Христа? Як це могло бути, адже Він святий? Але вони горнулися до Господа, бо відчували, що Він прийшов для них, що вони потрібні Йому і мають цінність в Його очах.

Тепер я хочу запропонувати вам щось незвичайне. Уявіть собі: на теплім повітрі ви сидите на лавці і помічаєте, як хтось наближається до вас. Ось він підійшов і став перед вами. Зараз ви бачите, це — Ісус. Спитайте Його про себе: "Господь, чи є я таким,

3-й ДЕНЬ З'ЇЗДУ

яким Ти хочеш, щоб я був?.. Якщо ні — онови моє життя. Дякую за Твою пролиту кров. Дай нести вістку про незмінного Бога, Спаса, благодать!.. Амінь".

Молитовна година завершується натхненим співом псалму "Все Тобі даю".

На п'ятому пленарному засіданні головує Володимир Миколайович Матвіїв.

Головує Володимир Миколайович Матвіїв

Він надає слово для привітання організації "Євреї за Христа" в особі представника одеського відділення

Михайла Вайшенгольца.

— Для мене є блаженством бачити, як каються євреї. Коли я, ще невіруючий, бував свідком цього, я думав: "Зрадники!". Але з часом побачив, як дивовижно істина змінює людей, і не міг залишатися стороннім спостерігачем... Наша місія виникла 25 років тому у США. Зараз ми працюємо у 8 країнах світу. Ми — члени єврейських церков, несемо Добру Вістку неспасенним. У 1997 р. ми провели п'ять євангелізацій: в Москві, Петербурзі, Києві, Харкові та Дніпропетровську. Тоді покаялося сім тисяч євреїв і сім тисяч неєвреїв. У цьому році ми плануємо з Божою допомогою провести десять євангелізацій і пропонуємо вам приєднатися до цих акцій. Вони проходитимуть в містах Донецьк, Маріуполь, Запоріжжя, Миколаїв, Кишинів, Вінниця, Житомир, Львів, Москва та Тбілісі. Ми бачимо, що Господь приготував ці місця. Ми потребуємо, в першу чергу, вашої молитовної підтримки. Звертаємося до вас за допомогою у встановленні зв'язків з євреями ваших церков для євангелізації євреїв. Хочу завершити свій виступ словами з Святого Писання: "Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир!" (Чис. 6:25). Шалом.

Представник одеського відділення організації "Євреї за Христа" Михайло Вайшенгольц

Далі з'їзд вітає від Союзу Євангельських Християн Баптистів Польщі

пастор Варшавської церкви Костянтин Вязовський.

— Щиро вітаю вас, любі брати та сестри, від імені Голови польського баптистського Братства Гжегоша Беднарчика, Першої Варшавської баптистської церкви й усіх братів та сестер Польщі. Як побажання для новообраного керівництва, а також і для кожного присутнього, читаю вірш з Послання до Колосян: "І Він Голова тіла, Церкви. Він і початок, первісток з мертвих, щоб у всьому Він мав першість" (1:18). Отже, Він — ключ до усього Писання. Я баптист у першому поколінні, був православним, а навернувся до Христа через читання Нового Завіту. Але я вважаю себе у першу чергу християнином, а вже потім - баптистом... Я бажаю вам і собі, щоб Христос у всьому мав першість у нашому житті. Будьте Його вірними послідовниками і полум'яними проповідниками. Я поділяю вашу радість і дякую Богові за вас...

Ранкова молитовна година...

Наш союз дуже маленький. Ми маємо лише чотири тисячі членів. Просимо вас молитися за нас і обіцяємо молитися за вас... У минулому році ми видали історію баптистських церков Польщі до 39-го року. Її автор, пастор Беднарчик, присвятив свою працю братам і сестрам міста Рава-Руська, де він народився. У цій історії багато говориться про заснування церков на Волині, у Закарпатті, що тепер належать до вашого Союзу. Сподіваємося, що скоро буде написана й історія вашого Братства, бо написано, щоб ми наслідували наших наставників, які проповідували слово Боже. Нехай Бог благословить нас, щоб нам разом радіти і прославляти Його ім'я. Амінь.

Далі доповідають відповідальні за роботу у секціях.

Секція служителів:

Делегати слухають повідомлення керівника секції Г.І.Коменданта.

— Наша секція була найбільшою за кількістю учасників. На її засіданнях розглядалося багато питань внутрішнього життя церков, було багато виступів, пропозицій. Звичайно, за такий короткий час не можна було все охопити, тому ми зупинилися на найголовніших, глобальних питаннях. Зокрема, було вирішено святкувати християнські свята за новим стилем разом з нашим Всесвітнім Братством. (Ця пропозиція одноголосно ухвалюється з'їздом). Інша пропозиція — необхідність виробити кредо Братства, яке б окреслювало наші основи, етичну, зовнішню форму, моральні норми. Ми не консерватори, але хочемо, щоб Братство зберегло свої традиції. В ході роботи секції відчувалося, що в нашому Братстві є пастори, що вони готові працювати.

Статутній комісії доручено доопрацювати і виробити статути для церков, різних за кількістю членів — маленьких, середніх і великих — і звернутися офіційно до відповідних органів влади, щоб церкви ЄХБ у реєстраційних документах іменувалися церквами, а не "релігійними громадами".

Секції місіонерського та радіослужіння і організації нових церков:

Доповідає про роботу секцій В.В.Козубовський.

Дорогі брати і сестри — делегати! Основа радіослужіння в Україні — це свідчення про Ісуса Христа. Ми пропонуємо, щоб у кожній області, де ще не проводиться радіослужіння, вивчити можливості для його запровадження і утворення християнських радіопрограм. З цією ж пропозицією я обіцяю звернутися і до керівництва Транссвітового радіо.

Щодо роботи секції місіонерського служіння та утворення нових церков. Усі чотири проекти з підтримки місіонерів, що утворюють нові церкви, підтверджені і будуть діяти. Якщо ми будемо молитися, Господь зробить так, що вони продовжуватимуться стільки, скільки це буде потрібно. Друге важливе питання. Щороку у нас засновується близько 150 церков. Пропозиція ж секції, щоб нові церкви не шукали нейтральної назви, яка б ставила їх осторонь нашого Братства. Ми створюємо церкви нашого Євангельсько-баптистського Братства і вони повинні бути в нашому Братстві і представляти наше Братство, а також своєю назвою відповідати нашому Братству. Іноді сумно чути, що молоді служителі, які недавно прийшли до Господа, створюють церкву і Господь їх благословляє, а вони починають відмежовуватися від нашого Братства і від нашої назви "баптист", ніби ця назва скомпрометована світом. Наші батьки, наші діди йшли на смерть за те, що вірили в Господа і були баптистами. Тож наша пропозиція, щоб новоутворені церкви брали назву за назвою нашого Братства.

Дуже часто в новоутворених церквах виникає проблема приміщення, в якому можна збиратися. І от Генеральний Секретар ЄБФ Карл Хайнц Вальтер запропонував проект "Євробаптистська церква". Що це означає? Це розроблена збірна конструкція молитовного дому на 150-200 місць, яку можна зібрати протягом двох місяців, і яка допоможе вирішити цю проблему церкви. (Як повідомив Григорій Іванович ВСО ЄХБ на сьогодні замовив 350 таких конструкцій.)

Працює секція місіонерського та радіослужіння і організації нових церков

Побажання нашим місіонерам, щоб не зупинялися на досягнутому, а маючи досвід, продовжували свідчити нашому народу про Господа, створюючи нові й нові церкви.

Секція з євангелізації:

Виступає керівник секції І.І.Шміліховський.

— Брати і сестри! Перед вознесінням на небо Христос дав Своїм учням важливе повеління: "Ідіть по цілому світові та проповідуйте Євангеліє всім людям..." (Мр.16:15) і як результат виконання Божого повеління читаємо "І буде проповідана Євангелія по

цілому світові на свідоцтво всім народам. І тоді прийде кінець" Мт.24:14.

Завдання Церкви і кожного її члена — нести Добру Новину людям. Ми живемо в особливий час, час, якого чекали наші попередники, і він настав. Але проблем не стало менше, вони збільшилися — пияцтво, наркоманія, злочинність, переповнені в'язниці, розлучення — ось те, що ми маємо сьогодні. Знедолені люди чекають нашої допомоги. Якщо не ми, то хто допоможе їм? І ми повинні йти і допомагати. Можливо не всі можуть провести велику євангелізацію, але там, де ми живемо, працюємо, навчаємося, ми повинні говорити людям про Христа.

Секція по євангелізації виносить такі пропозиції:

1. Створити при Братському Центрі відділ по євангелізації, який би координував хід цієї праці;
2. Зібрати методичні матеріали з підготовки та проведення євангелізацій і забезпечити ними всі області;
3. Провести семінар для євангелістів з участю відомих євангелістів, щоб разом підготувати програму до святкування 2000-річчя народження Господа Ісуса Христа;
4. Видати довідник з адресами Домів молитви для вручення тим, хто навертається на євангелізаціях у санаторіях, на вокзалах тощо;
5. Зібрати правові основи про рівність усіх церков перед законом;
6. Матеріально підтримувати євангелізаційні заходи.

Секція освіти

Доповідає про результати обговорень в секції президент Одеської Богословської Семінарії С.В.Санніков.

— Дорогі брати і сестри! Хочу доповісти вам, що в засіданнях секції освіти брали участь 60 делегатів, які представляли 43 учбових заклади України. Для мене це було несподіванкою, що у нас сьогодні є 43 учбових заклади. Це велика сила. Передусім, ми взяли за мету нашої роботи вироблення стратегії та спрямування роботи відділу освіти нашого Союзу, а також збір пропозицій і наказів з'їзду. Після бурхливих дискусій учасники вирішили, що стратегічна ціль роботи нашого Братства на 4 наступні роки повинна бути двоєдною, тобто поєднувати євангелізацію і біблійне навчання.

На засіданні секції освіти

Завдання подвоєння церков в Україні до 2000 року не матиме сили, якщо до цього часу не подвоїти кількість пасторів. До того ж пастори мають бути добре підготовленими для служіння в церквах у 21-му столітті. З іншого боку, підвищення духовності членів церков неможливе без біблійного навчання на рівні церкви (недільні школи для дорослих, малі групи по вивченню Біблії і т.д.) і закінчуючи семінаріями, спеціалізованими інститутами, що готують служителів. Створення цілісної системи повинно знаходитися в одних руках. А для цього необхідно, щоб відділ освіти нашого Братства запрацював більш ефективно і щоб його очолював керівник на рівні заступника Голови, звільнений від іншої праці.

Функціями цього відділу повинно бути: сприяння розвитку системи освіти, упорядкування

стихійно існуючих шкіл та інших учбових закладів, а також створення чіткої ієрархії освіти, починаючи від церковного навчання і закінчуючи семінарським рівнем. Відділу необхідно створити систему добору абітурієнтів, вести контроль за навчанням студентів та займатися розподіленням випускників на служіння. При цьому відділ освіти повинен працювати в тісному контакті з ЄААА.

Утворення цілісної системи освіти можливе тільки у разі виділення бюджетних коштів, причому стільки ж, як і на євангелізацію. І ефективною вона буде тільки тоді, коли помісні церкви будуть виділяти на освіту не менше 1/10 свого бюджету. Система освіти повинна залежати від Братства. Всього секція освіти виробила понад 40 конкретних пропозицій, які можуть бути використані для ефективної роботи відділу освіти Братства.

Сестринська секція

Її представляє голова Жіночого комітету Н.Д.Комендант.

— В першу чергу, я хочу подякувати нашому керівництву, що нас нарешті почули, побачили, що ми є в церквах, не кажучи вже, що нас більшість. Дякую за те, що нам дозволили допомагати, не співпрацювати, а допомагати. І думаю, що ми свою спроможність довели. Сестри працювали: хто шив, хто в'язав, хто продавав, і ми могли зібрати гроші, щоб і братам пожертвувати. Отже дякуємо вам.

Я хочу також сказати, що керівництвом нашого Союзу на з'їзд запрошені вдови служителів. Вони брали участь у роботі з'їзду та сестринської секції.

Впродовж цих днів ми мали окремі засідання, на яких були присутні понад 90 сестер-делегатів з 23 областей України. До цього дня жіночий відділ очолювала сестра Коваленко Олександра Андріївна. Згідно з нашим Статутом від-

булися вибори, і очолювати сестринську працю сестри доручили мені.

Я дуже дякую брату С.В.Саннікову, що він звернув увагу на освіту. Освіта потрібна братам, вона потрібна і сестрам. Сьогодні, коли так широко відкрилися двері, в церкви прийшли люди, які мають світську освіту. Але, на жаль, ми не маємо й мінімальної біблійної освіти. Ми, сестри, користуємося тільки тими проповідями, які ви нам подаєте з кафедри. І тому наше прохання до керівництва Братства, до всіх вас, пасторів, – організуйте для нас недільні школи, щоб це не сестри робили. Зробіть ви, але не з позиції "я так розумію", а авторитетно, як слово Боже говорить. Християнська етика і міра жіночого характеру важливі в подружньому житті, важливі й у церкві. Думаю, ви поділяєте моє хвилювання.

Я хотіла б ще від імені сестер просити всіх вас і керівництво Союзу звернути увагу на християнську сім'ю. Чому звертається особлива увага тоді, коли звучить слово "розлучення"? Чому не говориться про це тоді, коли молоді люди тільки починають приглядатися одне до одного? Чому ці молоді люди не знають, що сім'я християн — це прообраз неба на землі? Хто їх навчить? Вулиця? Телебачення? Книги? Вибачте, ми маємо видавництво, і три вищі освітні заклади. У католиків їх видання доступні кожній жінці, вона може купити, почитати, навчитися, якою має бути в церкві, як мусить розуміти ті чи інші слова Господні, як має вести себе в тому чи іншому випадку як жінка. Де ж наші сестри візьмуть подібне настановлення? Це було моє звернення до Правління.

І останнє, про що ми дуже просимо — це допомогти з виданням книги Модерзона "Жінки Старого і Нового Завітів". Можливо, багато-хто знає її і поділить мою думку, що вона потрібна в наших церковних бібліотеках. Не кожен пастор може говорити відверто, не кожен пастор може набути такого високого авторитету, щоб жінка, коли їй важко, запитувала у нього: "Що мені в тому чи іншому випадку зробити?" Але кожна жінка, читаючи цю книгу, могла б сказати: "О якби я раніше прочитала!.." Це я так говорила Богові, коли читала її: "О якби я раніше читала цю книгу, то багато прояснилося б місць у Слові Божому, що стосуються мене як жінки". Отже, наші прохання такі: поділіть наші хвилювання про наші сім'ї, зверніть увагу на молоді подружжя, тому що сильне подружжя — сильні служителі, сильна церква і нащадки сильні.

Зліва направо: О.А.Коваленко, Р.А.Шаповалова, Л.Д.Духонченко, Г.Г.Василенко, М.С.Кравченко

На засіданні сестринської секції

Секція видавництва:

Виступає відповідальний редактор журналу "ЄН" М.В.Козубовський.

Сьогодні у нашому лексиконі уже стають звичними такі терміни як християнська журналістика, християнські засоби масової інформації тощо. Ця ділянка праці у нашому Братстві ще досить молода, але це та праця, яка відіграє величезну роль у нашому церковному житті.

Значення, силу, вплив друкованого слова важко переоцінити. Саме завдяки йому ми володіємо надбанням попередніх поколінь, їх знанням, досвідом. Це стосується й історії нашого Братства. Власне, Слово Боже, Біблія, досягло нас через друковане слово.

Відрадно відзначити, що сьогодні народжуються нові періодичні видання, друкується дуже багато духовної літератури, засновуються видавничі центри. Наше Братство живе, діюче, талановите.

Під час засідань секції було вироблено такі пропозиції:

1. Звернути особливу увагу на наші інформаційні засоби як на особливо доступне, впливове знаряддя євангелізації, духовного виховання, формування християн, поширення інформації про життя церков.
2. Враховуючи появу нових видань і недостатність освічених християнських журналістів, необхідно проводити учбові семінари для наших дописувачів і журналістів-початківців, а також зустрічі видавців.
3. Затверджуючи церковний бюджет, включати статтю витрат на розвиток християнської видавничої справи.
4. Створити постійно діючий відділ при Братстві, який би планував і координував видавничу діяльність в Україні, адже, на жаль, багато видається літератури сумнівного характеру.
5. Сприяти підготовці і друку літератури, присвяченій 2000-річчю Різдва Христового.

6. Створити при ВСО ЄХБ інформаційний центр.

7. Створити прес-центр для обслуговування великих заходів у Братстві.

8. Кожній церкві написати свою історію.

9. Друкувати більше праць, статей наших богословів, істориків, поетів, письменників, починаючи з дисертацій наших братів, які щойно захистилися.

10. Надрукувати літературу наших авторів для новонавернених з питань шлюбу, сім'ї, побутових проблем.

Директор Луцької місійної книжкової фабрики В.В.Товстенюк коротко знайомить з'їзд з підприємством, наголошуючи, що книжкова фабрика Братства існує на пожертви. Віктор Васильович висловив щиру вдячність братам з-за кордону В.Г.Домашовцю, В.Капітонюку, Роберту Провосту, завдяки яким друкарня функціонує. З'ясувавши питання щодо ціноутворення на продукцію фабрики Віктор Васильович запрошує усіх зацікавлених до співпраці.

Секція роботи з молоддю:

Доповідає керівник секції Г.Є.Луценко.

— В засіданнях нашої секції взяли участь 2 сестри і 40 братів, 12 з яких несуть пасторське служіння. Молодь — це не тільки наше майбутнє, а й наше сьогодення, тому необхідно більше уваги приділяти її вихованню. Запитань у нас більше, ніж відповідей. Хоча сьогодні молодь має можливість навчатися, вона обдарована, цікавиться нашою історією тощо, але часто не відчуває себе потрібною в церкві. Тому ми хочемо звернутися до вас, щоб ви були підбадьоренням для молодих, адже вони бажають докласти сил до конкретних справ. Молодіжне керівництво очікує більшого сприяння своїй роботі з боку служителів.

Секція вчителів недільних шкіл:

Брат О.Г.Бринза, керівник секції.

— В роботі секції взяли участь 30 чоловік з 19 областей. Секція розробила для затвердження з'їзду такі пропозиції:

1. Виділити роботу з дітьми в самостійний відділ ВСО ЄХБ.

Під час роботи видавничої секції (зліва направо) В.В.Товстенюк, В.Г.Домашовець, М.В.Козубовський, Чорнописький, І.В.Ткачук, Марта Скелтон

2. Призначити координатором по роботі з дітьми Надію Олексіївну Купрійонок,

3. Включити в бюджет статтю по витратах на роботу з дітьми.

4. Покласти відповідальність за роботу в недільних школах на пресвітерів помісних церков.

5. Молитися про залучення до роботи з дітьми молодих енергійних братів.

Керівник музичного факультету Ірпінської Біблійної семінарії Олександр Борисович Крещук

Секція музично-хорового служіння:

М.Є.Каспров, керівник секції:

— Думаю, усі делегати і гості підтримають мене в тому, що музичне оформлення з'їзду заслуговує найвищої оцінки. Тож усім хористам, музикантам, регентам, керівникам музично-хорового служіння - наше щире спасибі.

Такому гарному співу і професійній музиці, звичайно, передувала копітка праця музичного факультету семінарії (Ірпінська Біблійна), який очолює Олександр Борисович Крещук. Це і семінари з музично-хорового служіння, конференції, підготовка нотних збірників, організація регіональних учбових центрів тощо.

Учасники засідань секції були одностайними в тому, щоб створити музично-хоровий відділ при ВСО ЄХБ. Це дало б змогу підняти музично-хорове служіння в нашому Братстві на новий рівень. На секції також було вироблено і прийнято одноголосно цілий ряд пропозицій:

1. Музика і спів у наших церквах повинні бути церковними, слід уникати сучасних світських тенденцій і стилю.

2. Музично-хорове служіння потребує підтримки з боку пресвітерів особливо в духовному вихованні хористів і регентів.

3. Потребують уніфікації і поглиблення програми підготовки регентів.

4. Терміново налагодити випуск хорових збірників і сприяти їх розповсюдженню.

5. Визначити напрями роботи, штатний розклад та джерела фінансування музично-хорового відділу при ВСО ЄХБ.

6. На церковних та обласних нарадах визначити старших регентів великих церков та старших регентів обласних об'єднань.

7. При утворенні нових навчальних центрів узгоджувати навчальну програму, викладачів та організаційні вимоги з музично-хоровим відділом..

8. Музично-хорова робота, а саме: навчання регентів, семінари, видання нотних збірників, поїздки хорів має звершуватися за рахунок спеціальних пожертвувань церков.

Секція християн-медиків:

Про роботу секції розповідає голова Християнської Медичної Асоціації С.О.Карп'юк.

Дорогі брати та сестри, вітаю вас від імені нашої Медичної Асоціації, яка налічує 735 членів, в тому числі 220 лікарів. ХМА була створена у червні 1991 р., як місіонерська організація медиків при Союзі ЄХБ України.

Основними напрямами діяльності ХМА є євангелізація медичного персоналу та хворих і благодійна медична діяльність.

Традиційними для нас, медиків, стали відвідування лікарень з метою духовних бесід з хворими, поширення духовної літератури. Особливо плідно співпрацюємо з місією "Гедеонові брати", яка забезпечує нас Новими Завітами. Практикуються виїзди медиків та благовісників у віддалені села. Там людям надається медична допомога, одночасно проповідується Слово Боже. Такі євангелізаційно-благодійні виїзди широко практикуються в Рівненській, Закарпатській, Запорізькій, Кіровоградській, Волинській областях. Люди навертаються до Господа, а в деяких місцях створюються нові церкви (наприклад, в с. Жденієво в Закарпатті).

У великих містах проводяться спеціальні євангелізаційні зібрання для лікарів та медичного персоналу за участю керівників Асоціації.Щороку проводяться всеукраїнські конференції ХМА з метою поширення християнського світогляду та біблійних принципів в медицині.

Благодійна діяльність наших християн-медиків здійснюється у формах організації медичних пунктів або лікарських кабінетів при церквах та Християнських медичних благодійних центрів. Ось така коротка інформація про роботу нашої Асоціації.

В роботі секції медиків-християн взяли участь 26 чоловік. Було підведено підсумки роботи Асоціації за 1994-97 роки і розроблено такі пропозиції з'їзду:

1. Зміцнити керівництво обласних відділень Асоціації.

2. Виділити відповідні приміщення при церквах для роботи медиків.

3. Допомагати транспортом для євангелізаційних виїздів у села з залученням медиків.

4. Просити керівництво Союзу ЄХБ залучати закордонні місії з метою підтримки роботи ХМА.

5. Організувати випуск інформаційного бюлетеня ХМА.

6. Необхідна підтримка в отриманні і розмитненні гуманітарної допомоги.

7. Гуманітарну медичну допомогу слід передавати в лікарні через місцеві відділення ХМА.

Секція по роботі з глухими і слабочуючими:

Виступає відповідальний за роботу з глухими і слабочуючими В.Анохін.

— Шановні делегати, на засіданнях нашої секції було розроблено такі пропозиції:

1. У церквах, де є глухі і слабочуючі, праця серед них повинна проводитися на рівні пастора або диякона.

2. Забезпечити щорічне надходження інформації про наявність глухих і слабочуючих в церквах.

3. Задовільнити потребу у підготовлених сурдоперекладачах.

4. Створити матеріально-технічну базу для навчального процесу та євангелізаційної роботи серед глухих і слабочуючих.

5. Порушити клопотання перед Всеукраїнським Товариством Глухих про зняття заборони на євангелізаційну роботу в міських товариствах глухих.

Секція з праці у в'язницях:

Доповідає керівник секції Леонід Сметанін.

— Дорогі брати і сестри! Спочатку хочу повідомити, що цього року при ВСО ЄХБ була створена Християнська духовна місія "Промінь Світла" для організації роботи у в'язницях (очолює Місію Л.І.Сметанін). На нашій секції, яка об'єднала братів та сестер, що відвідують в`язниці України зі Словом Божим, обговорювалися головні напрями роботи місії. Зокрема прийнято рішення провести регіональні конференції з метою обрання місіонерів, відповідальних за працю у в'язницях регіону. Як відомо, праця серед цієї категорії людей має свої особливості і тому потребує спеціальної підготовки. Усі учасники були одностайними в тому, що необхідно організувати навчання місіонерів, які працюють у в'язницях і "Домах милосердя" — закладах, де проходять адаптацію новонавернені, які нещодавно вийшли на свободу.

Секція по роботі серед військових:

Керівник секції - майор авіації Василь Хіміч.

— Секція праці серед військових вперше мала свої засідання на з`їзді. Мені дуже приємно, що кількість навернень серед військових зростає, Господь благословляє нашу працю.

Робоча група християн-військових збирається в Центрі Християнського Співробітництва. Ми видаємо бюлетень для християн-військових "Вісник Корнилія", в якому читачам пропонуються проповіді, свідоцтва, є рубрики "Зворотний зв`язок", "Юридична консультація". В планах — заснування організації християн, які працюють у силових структурах. У нас є пропозиція, скоріш прохання до

керівництва ВСО ЄХБ, призначити відповідального для зв'язків з Міністерством Оборони України.

Молитовна секція:

Керівник секції Я. Борсук.

— Дорогі брати і сестри! Наша секція склала звернення до всіх церков, в якому говориться: "Секрет благословенної праці у церквах полягає у молитовному служінні кожного члена церкви. Читаючи Слово Боже, ми бачимо, що Сам Ісус Христос приділяв велику увагу молитві. Він навіть цілі ночі проводив у молитві (Лк. 6:12). Апостоли постійно перебували в молитві (Дії 1:14; 6:4; 16;25). Церква апостольського періоду посилено молилася (Дії 4:24; 12:5). Результатом цього молитовного служіння були великі пробудження, зцілення хворих, явлення Божих чуд і рясні Божі благословіння. Слово Боже вчить, і ми в цьому переконані, що ключем до неба, до Божих благословінь є молитва (Як. 5:17-18). Молитва — це служіння, яке доступне всім: молодим і старшим, здоровим і хворим, служителям і рядовим членам церкви, навіть дітям. Дорогі брати і сестри, всі, кому не байдужа доля рідного краю, піднімемо свій голос до Бога в молитві прохання. Пам'ятаймо, коли ми будемо мовчати, то спасіння все рівно прийде, тільки з іншої сторони, але щоб ми не були винуватими (Ес. 4:14). Тому наша пропозиція — організувати в кожній церкві братські, сестринські і молодіжні групи для молитви.

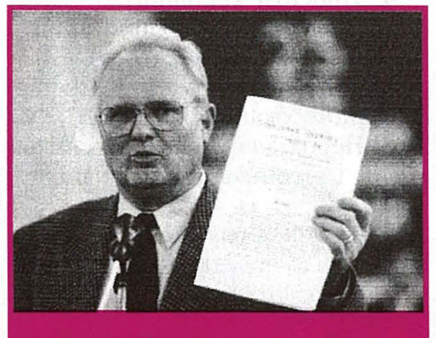

Також заслуховується повідомлення Володимира Яковича Кунця, пастора Дарницької церкви ЄХБ м.Києва, **про будівництво молитовних домів**. Брат подав у відповідну комісію письмову пропозицію про необхідність створення при Братстві координаційно-будівельного центру з метою прискорення будівництва молитовних домів та зниження його собівартості.

На розгляд делегатів представляються підготовлені Редакційною комісією звернення з'їзду до: церков ВСО ЄХБ, Всесвітнього Союзу Баптистів, Європейської Баптистської Федерації, Президента України, які ухвалюються ними одноголосно.

Робота 23-го з'їзду ЄХБ наближається до завершення. А в залі ще багато гостей, які бажають привітати його учасників, поділитися враженнями, думками, Словом Божим.

Добре знаний у нашому Братстві Голова Слов'янського Євангельського Товариства (Австралія) **Микола Васильович Поруบльов.** СЄТ підтримує в Україні місіонерів, бере участь у наших освітніх програмах. Зараз йому надається слово.

Микола Васильович Порубльов, Голова СЄТ (Австралія)

— Мир вам, брати і сестри! Я сердечно вітаю вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Прийміть привітання від Слов'янського Євангельського Товариства, від нашої Ради місій, від Союзу євангельських християн-баптистів Австралії. Привіт передає також церква ЄХБ у м. Мельбурні. Наприкінці минулого року ми також мали з'їзд. Його темою був вірш з Рим. 1:16: "Євангеліє — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує".

Хочу запевнити вас, що місія СЄТ Австралії, наскільки це можливо, буде продовжувати співпрацю з вами.

Ви, певно, знаєте, що я займаюся питаннями культів і викладаю курси на цю тему. В листопаді минулого року у Києві був записаний на аудіо курс, який я викладав, під назвою "Культи і світові релігії". Ми в місії говорили про те, щоб зробити достатньо копій і постачати семінарії та біблійні школи. Зараз цей запис можна замовити в місії СЄТ у Броварах.

Мені кажуть, що не вистачає тиража моєї книги "Культи і світові релігії". Це так, і тому ми маємо намір перевидати її з доданням нових матеріалів. Також очікує перевидання невелика книжка "Феномен глассолалії", про "говоріння" в харизматичному русі. Власне, вона вже була перевидана в Киргизстані тиражем 6 тис. примірників. Отже вона виявилася потрібною, і ми плануємо її перевидати.

Зараз я працюю над другою частиною книги "Свідки Єгови у світлі історії та Нового Завіту". Моліться, щоб я зміг її закінчити і щоб Бог допоміг видати.

Я отримав багато прохань відвідати ваші області і семінарії. Дякую вам за них. В цьому році буде досить важко це зробити, але ми обговоримо ці плани в нашій місії в Австралії. Також мені дали листи з фотографіями і проханнями стосовно допомоги у будівництві домів молитви. Наша місія допомагає, наскільки це можливо і наскільки нам надходять кошти від віруючих австралійців. Звичайно, ми хочемо допомогти всім. Тому ми просимо, щоб ви молилися і про цю справу.

5-го січня 2000-го року в Австралії, у місті Мельбурн, буде проходити Всесвітній конгрес баптистів. Я запрошую вас від імені нашого Союзу ЄХБ. Ми просимо, щоб Господь благословив Австралію, братів та сестер, які моляться і підтримують вас. Я бажаю також прочитати з Еф. 6:17-18 і підтримати цей заклик до молитви, як і ап. Павло сказав: "І візьміть шолом спасіння, і меч духовний, яким є Слово Боже. Моліться завжди всякою молитвою і благанням у дусі, і пильнуйте для того з усякою витривалістю і молитвою за всіх святих". Хай благословить вас Господь і допоможе вам жити в мирі, любові і братстві.

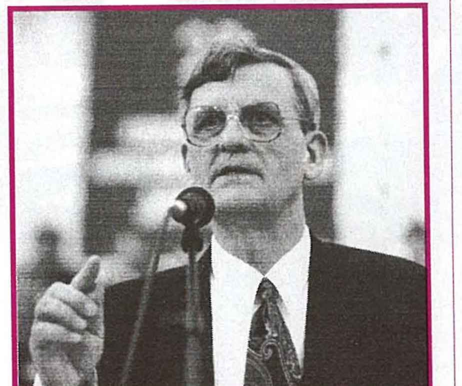

Лео Гогос (ліворуч) — видавець з Німеччини

Далі вітає з'їзд видавець з Німеччини **Лео Гогос**.

Він працює з українським Братством ЄХБ вже дев'ять років. За цей час його місією було надруковано і привезено в Україну понад 60 тисяч примірників християнських видань. Брат запевняє делегатів, що має намір і надалі працювати з українським Братством.

Новообраний Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант, підбиваючи підсумки, запевняє, що всі пропозиції, подані у комісії, обов'язково будуть уважно розглянуті на засіданнях Ради. Він дякує делегатам за щирість, відвертість, а гостям — за запрошення на Конгреси у Братиславу та Мельбурн, а також запрошує усіх присутніх на 2-й Всеукраїнський конгрес нашого Братства, який планується провести в серпні 2000-го року у м. Львові, і на наступний з'їзд у 2002-му році, який буде поєднаний із святкуванням 150-річчя Братства ЄХБ України.

Проповідує заступник Голови ВСО ЄХБ Віталій Дмитрович Ткачук

О 15-й годині дня делегати і гості знову, і вже востаннє, збираються у цьому чудовому залі Центральної київської церкви "Дім Євангелія". Починається урочисте закриття з'їзду. Перед молитвою В.Д.Ткачук, перший заступник Голови ВСО ЄХБ, читає 120-й псалом Давида: "Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога, — мені допомога від Господа, Творця неба і землі. Він не дасть захитатися нозі твоїй: твій Сторож не дрімає: Оце не дрімає і не спить сторож Ізраїля! Господь — то твій Сторож, Господь твоя тінь при правиці твоїй. Сонце не пошкодить тобі вдень, ані місяць вночі. Господь збереже тебе від всякого зла, Він збереже життя твоє. Господь буде берегти вихід твій і вхід твій, тепер і навіки."

Після молитви і загального співу Словом ділиться

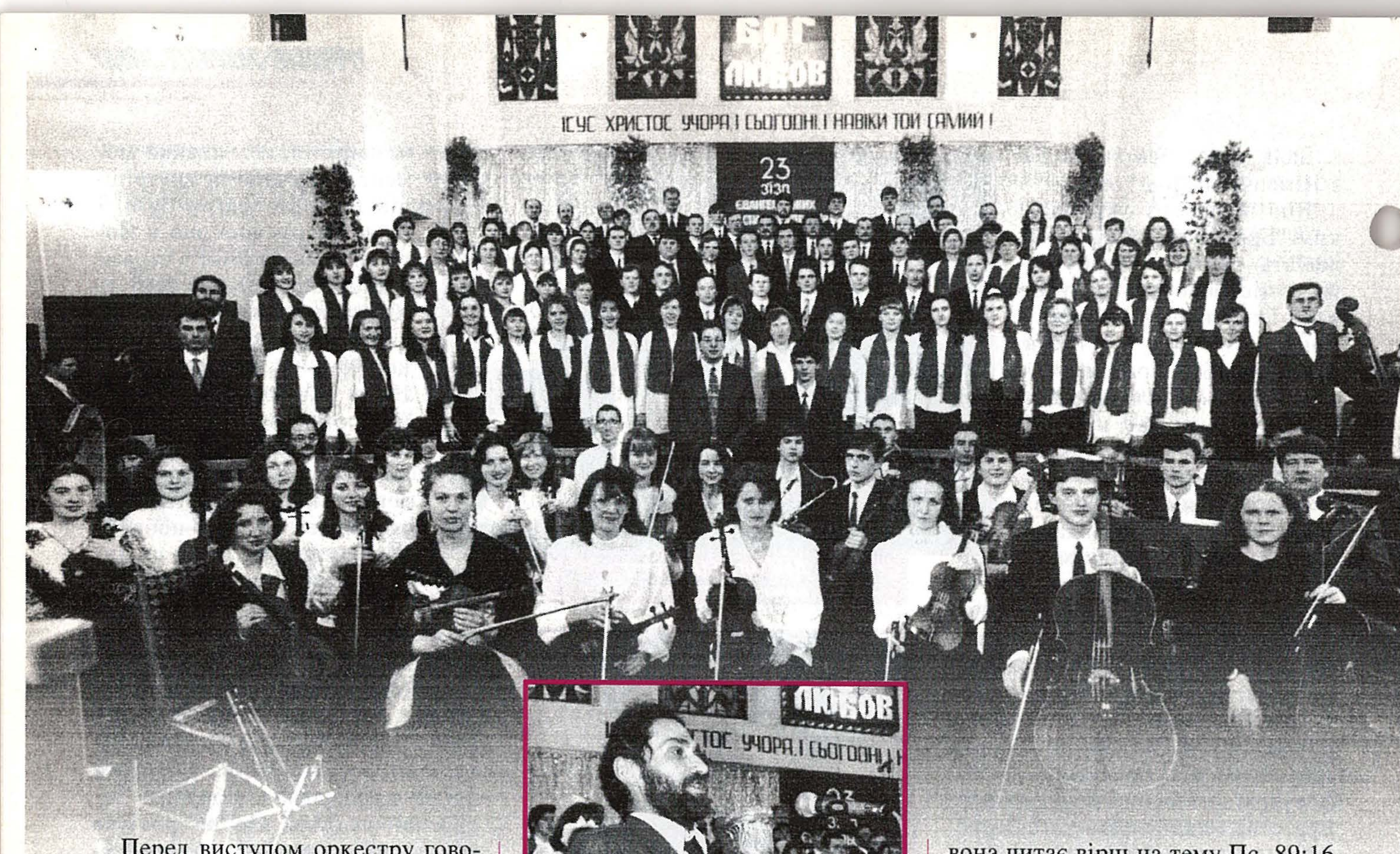
Президент місії "Схід-Захід" пастор Герхард Ян Рьоттінг

Президент місії "Схід-Захід" пастор Герхард Ян Рьоттінг.

— Цей з'їзд — щось надзвичайне! Сподіваюся, ви поділяєте мої почуття... Але немає більшої радості, ніж слово Боже. В Ін. 17:13 читаємо: "Щоб вони мали у собі Мою радість досконалу". Цей з'їзд був більш схожий на свято у великій сім'ї, свято радості Христової в нас. Не знаю всіх ваших переживань, звичайно, була і стурбованість, дехто, можливо, мав наболілі питання, з якими приїхав, хтось може відчув безпорадність у певний момент, тілесний чи внутрішній біль. Це могло бути, і Христос говорив, що в Його ім'я ми будемо і страждати. Але все ж радість Христова сповнює нас. Ця досконала радість дана кожному з дітей Божих. Небо дійсно радіє сьогодні.Протягом цих чудових днів відчувалося, що любов ніби спочивала на кожному з нас. Любов робить щось особливе. Коли я побачив усіх делегатів, коли це тисячне зібрання заспівало, я відчув, що ми можемо, навіть не розуміючи слів, разом славити Господа. Так піднесено буде і на небі... Але скоро все закінчується. Все проходить. Тільки не Той, Хто прийде, не Ісус. І коли усі ви, які люблять Бога, зібралися на це прощальне зібрання, то справді нелегко, але ця розлука має інший аспект — зустріч у небі. Ісус сказав: майте радість у собі. Це означає, що ми повинні мати підбадьорення, що й у вічності будемо служити живому Богу.

Коли ми почали працювати в Україні, коли краще познайомилися і прийняли один одного як брати, що мають Христову любов, ми сказали один одному: ми ніколи не хочемо розлучатися. Саме любов діє так.

Ви, мабуть, знаєте, що наша невелика місія робить в Україні. Вже чотири роки, як ми почали навчання в Ірпіні, і близько 600 студентів змогли пройти цей курс. В Криму ми маємо табір. Ми не хочемо робити нічого без відома керівництва Союзу чи такого, що б не сподобалося братам. Ми допомагаємо вам лише тому, що хочемо бути разом з вами. Ми хочемо шанувати вас вище, ніж себе. Багато хто хотів би бути разом з вами у цей час, але не змогли. Та чудово, що чи там, чи тут — ми єдині і Господь благословляє нас. Він хоче ще щось особливе зробити. Ми маємо Ісуса у своєму серці і Він посилає нас і каже: "Я буду з тобою". Які б шляхи ще не очікували нас, куди б ми не йшли, пам'ятаймо, туди Господь іде з нами.

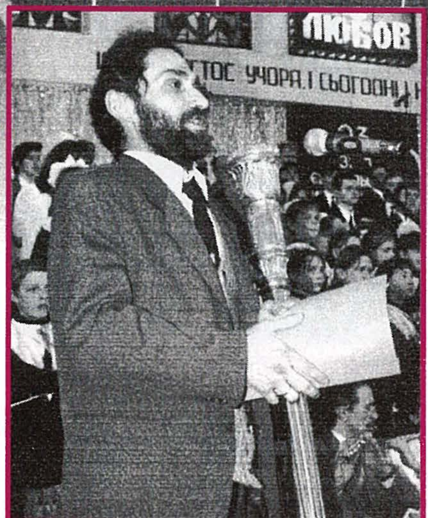
Перед виступом оркестру говорить його керівник,

Стефан Бенхам:

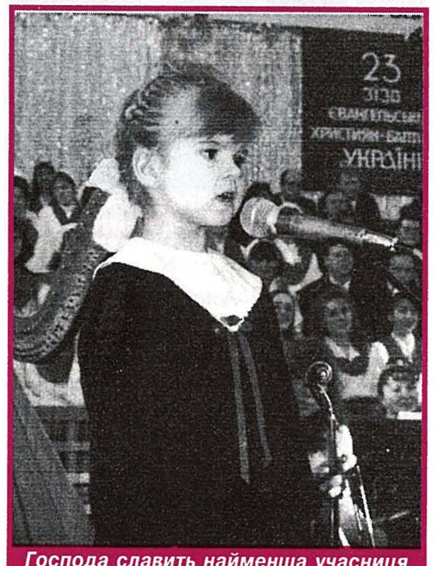
— Хочу подякувати за право брати участь у вашому з'їзді. Ми готові служити вам по всій Україні. Зараз ми готуємо до виконання ораторію Генделя "Месія". Це великий твір, що відображає життя, служіння, смерть і воскресіння Ісуса Христа.

Оркестр виконує сповнений величі вступ до ораторії "Месія". Потім Господа славить найменша учасниця з'їзду, п'ятирічна Рут. Її спів, простий і невимушений, зворушує всіх присутніх.

Загальним співом лунає молитовний гімн "Боже великий, єдиний, нам Україну храни". Володимир Григорович Домашовець схвильовано молиться за народ України, за благословення на подальше служіння українського Братства. Потім своїм враженням про з'їзд ділиться сестра Олександра Домашовець. Вона говорить, що їй довелося бачити страшні події, вона була свідком переслідувань християн за віру, бачила, як заарештовували її батька, як розстрілювали братів... Але тепер Бог дав їй можливість бачити цей чудовий з'їзд. Потім вона читає вірш на тему Пс. 89:16 ("Блаженний народ, що знає він поклик святковий, — Господи, вони ходять у світлі обличчя Твого!").

Співає Микола Топчій

Господа славить найменша учасниця з'їзду, п'ятирічна Рут

Брат Комендант ще раз представляє зібранню пастора найбільшої церкви, яка налічує 42 млн. членів, — Всесвітнього Союзу Баптистів —

Дентона Лотца.

— Українському Братству я бажаю зберегти єдність, яку бачу зараз, — говорить Дентон Лотц. За таких умов ми зможемо разом зробити більше. Ми повинні бути людьми радості та надії, бо знаємо Ісуса Христа. Люди Заходу бажають бачити вашу радість, тому що ваша радість передається і нам. Хочу, щоб молодь займала все більше місця у ваших церквах. Майбутнє - за освіченими і досвідченими. Ми належимо до великого народу баптистів, народу, який тримається разом. Я щасливий бути з вами. Радо передам ваші вітання в інші країни.

Перед заключним словом Григорія Івановича Микола Топчій у супроводі оркестру виконує фрагмент з ораторії Генделя "Месія" на слова з книги пророків Огія: "Бо так промовляє Господь Саваот: Ще раз, — а станеться це незабаром, — і Я затрясу небо та землю, і море та суходіл" (2:6) та Малахії: "Ось, Я посилаю Свого Ангола, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу. І прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангол заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, говорить Господь Саваот! І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг" (3:1-2).

Григорій Іванович висловлює щиру подяку братам Стефану Бенхаму та Олександру Крещуку за працю по організації музичного оформлення з'їзду. Він також дякує обслуговуючому персоналу, усім, хто молився за успішне проведення з'їзду і хто брав участь у його підготовці.

— Дорогі брати і сестри! За ці дні так багато було сказано важливого і корисного. Тож я роздумував, що сказати на завершення. І Бог поклав мені на серце прочитати два місця Священного Писання: "Бо ви на це і покликані, тому що і Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли по слідах Його" (1 Пет. 2:21) та "Хто любить життя своє, той погубить його; хто ж ненавидить життя своє в цім світі, той збереже його для життя вічного. Хто служить Мені, нехай іде вслід за Мною: І де Я, там і слуга Мій буде. І хто служить Мені, того вшанує Отець" (Ів. 12:26-27). Я думаю, ви погодитесь, що ці слова стосуються нашого з'їзду. У першому вірші ми бачимо, що апостол Петро, який називає себе тут пастирем, благає пасторів йти слідами Ісуса. Це — настанова усім нам, бо немає нічого важливішого в служінні, ніж іти слідами Господа.

Коли Христос побачив Своїх перших учнів, Він побачив не тільки їхні обличчя, Він побачив їхні серця, їхній внутрішній стан. Він сказав тоді: "Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людських душ". Так було на початку покликання учнів. Пригадаймо тепер, як після Свого воскресіння Він з'явився на березі Тиверіадського моря і наприкінці розмови з Петром сказав йому: "Іди за Мною". І той пішов, а потім озирнувся і, побачивши Іоана, запитав: "А що той?" Це трапляється у нашому житті, коли нам хочеться подивитися на когось, але і зараз Христос каже: "Що тобі до того? Ти йди за Мною". Я хочу сказати, що у Господа для кожного з нас є справа, Він кожного називає за його ім'ям. Не дивись на когось, ти можеш не знати його обставин, а дивися на Того, Хто залишив сліди примирення, сліди ласки Господньої. Ісус залишив сліди, щоб ми йшли за Ним. І на завершення нашого з'їзду мені хочеться сказати: "Дорогі брати та сестри! Не шукайте інших дарів, інших шляхів. Моліться, щоб Господь відкрив нам очі, щоб нам бачити Його сліди. І можливо сліди Ісуса поведуть і в Гефсиманію, і на Голгофу... Важко про це говорити, але мені здається, що є ті, хто відхиляється від цієї стежки, залишає ці сліди. Тут доречно пригадати приклад чоловіка, який вибрав: краще розділити долю свого народу, ніж мати тимчасову насолоду. Господь знав його за йменням. І ми знаємо його — то був Мойсей. Він відмовився називатися сином дочки фараонової, бо хотів бути зі своїм народом, євангелізувати свій народ, молитися із своїм народом... Тому я молю і прошу вас: не покидайте Україну, моліться за Україну, страждайте з нею. Христос молився: "О якби ти хоча б у цей день зрозумів, що служить твоєму миру! О як хотів би Я зібрати вас..." Господи, допоможи нам бачити Твої сліди і йти ними! Хочу нагадати вам епізод з книги Генріка Сенкевича "Камо грядеши?", коли Петро залишав Єрусалим і побачив Господа, Який йшов назустріч. І на оте запитання Ісус відповів, що Він іде, аби виконати те, чого хотів уникнути Петро... Я знаю, що буває важко, самотньо, коли, здається, ніхто не розуміє. У зв'язку з цим мені знову і знову пригадується історія про одного місіонера, що після п'ятдесяти років праці в Африці повертався додому на одному кораблі з президентом Америки, який відвідав Африку з історично важливим візитом. На рідній землі президента зустрічали з оркестром, квітами та усіма належними почестями, а на місіонера ніхто не звернув уваги. І залишившись у скромному номері готелю наодинці, він впав на коліна і гірко заплакав, молячись до Отця: "Чому є президент, який нічого не потерпів на тій чужині, повернувшись до-

Старший диякон церкви "Дім Євангелія" Микола Максимович Злиденний

дому, отримав такі почесті, його зустрічала вся країна, а мені, який схоронив там всю сім'ю, служив Тобі усіма силами, мені ніхто навіть руку не потиснув, ніхто не подякував". І коли він так молився, то почув голос: "Але, дорогий Мій, ти ще не дома. Коли ти прийдеш додому, Я вийду зустрічати тебе Сам. Тебе вшанує Отець твій небесний"... Шановні брати і сестри, це ж я хотів би повторити для нас: "Ми ще не дома". Ми ще в дорозі, ще йдемо. "Христос учора, сьогодні і повіки Той Самий". Давайте схилимо коліна перед славою, силою і величчю Господа і будемо від усього серця дякувати за ті сліди, які Він залишив для нас, щоб ми йшли ними, і просити Його благословіння на нашу працю, на наші родини, на нашу країну".

У своїх молитвах брати і сестри висловлюють сердечну подяку Господу, свої побажання, сподівання, просять благословінь на новообране керівництво, на працю, церкви, сім'ї, а також на український народ.

Григорій Іванович звершує заключну молитву: "Отче небесний! Хвала і подяка Тобі за Твою вічну любов! Господи, благослови братів і сестер, коли вони роз'їдуться по своїх домівках. Особливо прошу, благослови маленькі церкви, і особливо там, де важко, де нема кому проповідувати, де нема таких чудових хорів. Дай, щоб це вічне "Алілуя" і все те, що ми чули тут, на з'їзді, ще довго жило в наших серцях. Хай буде звеличене Твоє ім'я! Ми дякуємо Тобі, що мали можливість зібратися в цьому чудовому "Домі Євангелія", що Ти благословив нас, оберігав від усякого зла і нещастя. Я дякую Тобі за всіх братів і сестер, що обслуговували цей захід, допомагали, готували, підбадьорювали, робили все необхідне. Господи, все це — для слави Твоєї. Господи, Тобі за все подяка, честь і поклоніння! Амінь".

У супроводі оркестру хор славить Господа співом псалмів "Хваліте Ім'я Господнє" та "Прославляйте Господа".

Голова ВСО ЄХБ Григорій Іванович Комендант оголошує 23-й з'їзд ЄХБ України закритим.

23 з'їзд став ще однією віхою у славній 150-літній історії українського євангельсько-баптистського Братства. Наше Братство росте і кількісно, і духовно. Звершується велика духовна праця у наших церквах і серед нашого народу, про що так багато говорилося впродовж чотирьох днів. Господь любить і щедро благословляє Свою спадщину. "Ним створене все на небі і на землі, видиме і невидиме — все створене Ним і для Нього. А Він є перш усього, і все Ним стоїть" (Колосянам 1:16-17). Йому ж належить "благословення, і слава, і премудрість, і подяка, і честь, і сила, і міць Богові нашому на віки вічні! Амінь" (Об'явлення 7:12).

Голова ВСО ЄХБ
Григорій Іванович Комендант

Перший заступник Голови ВСО ЄХБ
Віталій Дмитрович Ткачук

Заступник Голови ВСО ЄХБ
Володимир Миколайович Матвіїв

Заступник Голови ВСО ЄХБ
Віктор Костянтинович Кульбич

Рішення

23-го з'їзду ВСО ЄХБ

За результатами голосування
ВВАЖАТИ

обраним Головою ВСО ЄХБ на наступний термін - 4 роки брата Коменданта Григорія Івановича.

- заступниками - братів Ткачука Віталія Дмитровича, Матвіїва Володимира Миколайовича, Кульбича Віктора Костянтиновича.
- Регіональними заступниками - братів Л.А.Соловйова, С.Ф.Карпенка, М.Є.Каспрова, І.М.Романюка, В.П.Шемчишина, М.М.Чорненького.
- До складу Ревізійної комісії - братів Б.С.Крищука (голова), В.Г.Чайку і В.Д.Старинка.
- Помічником з адміністративних питань — брата М.М.Андрашка.

-Затверджено: ректорами Одеської Богословської семінарії, Київської Богословської семінарії, Ірпінської Біблійної семінарії братів С.В.Саннікова, А.І.Прокопчука, О.Г.Бринзу відповідно.

- Наші християнські свята (Різдво, Великдень і ін.) святкувати за новим стилем.
- Ухвалити звернення: «До церков ЄХБ України», «До Всесвітнього Союзу Баптистів та Європейської Баптистської Федерації», «До Президента України».

Звернення

до Всесвітнього Союзу Баптистів і Європейської Баптистської Федерації

Дорогі у Господі брати, Дентон Лотц і Карл Хайнц Вальтер!

Ми, делегати 23-го з'їзду євангельських християн-баптистів України, бажаємо через вас передати щиру вдячність Всесвітньому Союзу Баптистів та Європейській Баптистській Федерації за те, що любите наше Братство, пам'ятаєте та відвідуєте його, за ваші молитви, підтримку та допомогу як у минулому, у важкі для нас часи, так і сьогодні, у часи свободи.

Особливо пам'ятними для нас були відвідини Церков нашого Братства у 1996 році доктором Фаніні, який привіз для нас високу ідею — подвоєння Братства. Ми прийняли її, і з Божою допомогою досягаємо цієї мети. За 4 минулих роки наше Братство зросло з 1295 до 1874 церкви, тобто у 1,5 рази. Маємо надію у Господі, що незабаром будемо спільно радіти при його подвоєнні.

ВСО ЄХБ приємно відчувати себе членом європейської та всесвітньої сім'ї баптистів. Ще приємніше усвідомлювати, що ця сім'я з ласки Божої зростає.

Будемо й надалі молитися і працювати для цього!

Сподіваємося мати благословенні зустрічі на Всесвітньому Конгресі Баптистів та Конгресі ЄБФ.

З вдячністю та молитвою,

учасники 23-го з'їзду ЄХБ України

27.03.98, Київ.

Звернення

до Президента України

Президенту України
пану Л.Д.Кучмі

Вельмишановний пане Президенте!

Ми, учасники 23-го з'їзду євангельських християн-баптистів, представники 25-ти обласних Об'єднань Церков України та 6-ти українських Об'єднань діаспори, вдячні Богові за подаровані Ним нові умови свободи і незалежності для України, в яких можуть жити наші церкви та вносити посильну частку в справу розквіту рідного краю. Про це наші щоденні молитви і для цього наша праця. Однак ми стурбовані становищем релігійного життя в Україні. Тому звертаємося до Вас як Гаранта Конституції з проханнями та побажаннями:

- про неприпустимість разпалювання ворожнечі у міжконфесійних стосунках;
- щоб новообраний склад Верховної Ради сприяв рівноправності усіх конфесій.

А найбільше нас хвилює майбутнє нашої молоді. Тому новий предмет, який запроваджено у шкільній програмі під назвою «валеологія», вважаємо суто язичницькою наукою з явними проявами темних сил, які руйнують ще не сформовану дитячу психіку. Це той самий «Кашпіровський», але вже не для дорослих, а для дітей України.

Ми раді, що у газеті «Київські Відомості» від 24 лютого 1998 року дається правильна оцінка цієї, так званої «науки про здоров'я».

Просимо Вас особисто звернути увагу на цю проблему і захистити дітей України від «духовного Чорнобиля».

В разі, якщо цей предмет і далі залишиться у шкільній програмі, ми, як батьки, залишаємо за собою право не пускати наших дітей на ці уроки.

Сподіваємося, що Ви зрозумієте нашу стурбованість.

Молимося за Вас, за Уряд і за народ України.

З повагою до Вас і молитвою про Вас,

учасники 23-го з'їзду євангельських християн-баптистів України

27.03.1998, Київ.

Звернення

до церков євангельських християн-баптистів України

Улюблені брати та сестри!

З радістю повідомляємо вас про те, що з 24 по 27 березня 1998 року у Києві, у приміщенні церкви «Дім Євангелія», відбувся 23-й з'їзд євангельських християн-баптистів України.

На з'їзді були присутні 977 делегатів і 121 гість.

Серед почесних гостей з'їзду були закордонні представники: Генеральний секретар ВСБ Дентон Лотц, Генеральний секретар ЄБФ Карл Хайнц Вальтер, президенти Союзів баптистів країн СНД і Європи, керівники місій, які активно працюють в Україні.

У складі делегацій областей були широко представлені усі ділянки праці, яка ведеться в Обласних об'єднаннях: євангелізації, місіонерської, освіти, молоді, сестер, вчителів Недільних шкіл, музично-хорового та телерадіослужіння, а також служіння християн-медиків, в тюрмах, серед військових і глухих та молитовне служіння. Власне активна робота цих секцій допомогла виробити напрям і стратегію життя та духовної праці нашого Братства на наступні роки та дала певні накази новообраному керівництву Союзу.

Гаслом з'їзду були слова: «ІСУС ХРИСТОС УЧОРА, І СЬОГОДНІ, І НАВІКИ ТОЙ САМИЙ!» Ці слова допомогли нам вірно оцінити минуле, бути вдячними, аналізуючи сьогодення, відчувати Його живу присутність і, дивлячись у майбутнє, — покладатися на Нього. Це гасло підкреслювало актуальність євангельської істини, що Ісус Христос — центр усієї історії, довкола якого повинно обертатися особисте, сімейне, церковне життя та життя усього нашого євангельсько-баптистського Братства України.

Звіт, з яким виступив Голова Союзу Г.І.Комендант, розповів делегатам про Божі благословіння впродовж чотирьох років. Так, через святе хрещення щороку по 10 тисяч нових душ приєднувалося до церков; 150 нових церков відкривалося щорічно; Братство зросло у півтора рази, а в порівнянні з 1990 роком — подвоїлося і зараз нараховує 1874 церкви із 125 500 членів.

З'їзд виявив найгострішу проблему нашого Братства — потребу у служителях, адже 432 церкви не мають пасторів. Тож будемо «благати Господаря жнива, щоб вислав працівників» на пожовтілі ниви України. Будемо молитися, щоб Господь нашим синам дав «бажання єпископства».

З'їзд визначив високу і достойну мету:

перше: подвоєння Церков нашого Братства до 2000-го року,

друге: підвищення духовності кожного члена зокрема і церков в цілому.

Є всі підстави досягнути її, адже «Ісус Христос вчора, і сьогодні, і навіки Той Самий!»

На з'їзді було обрано керівництво нашого Братства, яке потребує ваших молитов, вашої всілякої підтримки.

Всеукраїнське євангельсько-баптистське Братство пережило час реорганізації, організації і згуртування для праці у нових умовах, які подарував нам Господь. У нелегкий час свободи, час негативних впливів і спокус, коли деструктивні духовні сили хотіли б роз`єднати наше Братство, нам особливо необхідно зберегти єдність, чистоту євангельського вчення і примножити багаті традиції наших попередників.

Дорогі брати та сестри!

Нашому Братству не байдужа доля українського народу, нашої держави. Тому будемо молитися за мир і злагоду в Україні, за духовне відродження нашого народу, яке є запорукою добробуту і зміцнення державності.

Нехай Бог поблагословить наше Братство, щоб справа нашого Господа продовжувалася для Його слави і для спасіння багатьох людей.

«Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця та єднання Святого Духа з усіма нами! Амінь» (2 Кор. 13:13).

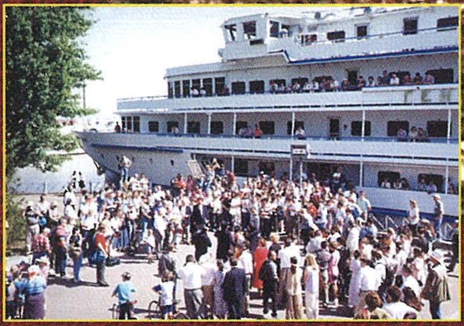
Учасники 23-го з'їзду ЄХБ України

27.03.98, Київ.

Євангельська НИВА

Жниво велике
Стор. 4

На «Кораблі надії»
Стор. 24

У пошуках раю
Стор. 32

Слово істини та лжевчення
Стор. 38

Духовно–просвітницький журнал 3'98

Головний редактор
Комендант Г.І.

Відповідальний редактор
Козубовський М.В.

Адреса редакції:
252004 Україна,
Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Видання здійснюється
на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване
Міністерством України
у справах преси та інформації
Свідоцтво КВ
№2245 від 16.10.1996 р.

Умови видання й придбання журналу в 1999 році такі ж, як і в минулому році. Пожертви в сумі 10 гривень на рік за 4 номери журналу просимо надсилати на адресу редакції: 252004 м.Київ-4, вул. Толстого, 3-А, або на р/р 26007200000716 у Старокиївському відділенні УСБ м.Києва, МФО 322045, код 14357313 з поміткою "Євангельська нива".

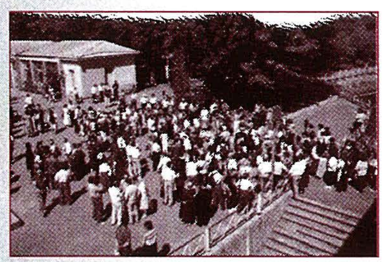
Редакція

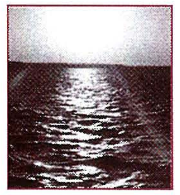
Надруковано з готових фотоформ на місійнійкнижковій фабриці "Християнське життя"
263006 м. Луцьк, вул. В.Стуса, 3 тел/факс (03322) 4-57-51

Євангельська НИВА

У НОМЕРІ:

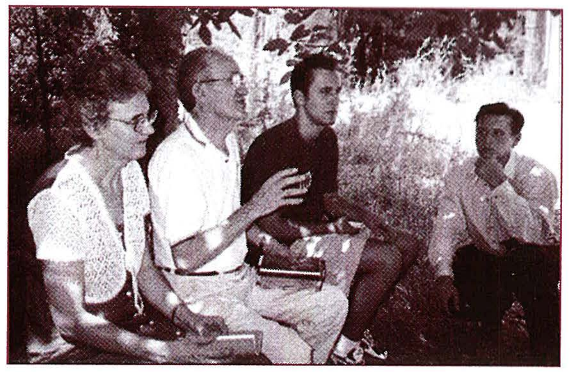

стор.4

стор.10

стор.17

стор.18

стор.24

стор.38

4 ЖНИВО ВЕЛИКЕ
Віталій Ткачук

8 "ОТЧЕ НАШ"
Марк Сосі

12 РЕФЕРАТ 23-го З'ЇЗДУ ЄХБ
Анатолій Прокопчук

18 ХТО ПОТРЕБУЄ ЦЕРКВИ
Мартін де Гаан-молодший

22 ЗДАТНІСТЬ ЛЮДИНИ ЗНАТИ БОГА
Іван Ткачук

24 НА "КОРАБЛІ НАДІЇ"
Михайло Козубовський

Духовно-просвітницький журнал
Всеукраїнського Союзу Об'єднань
євангельських християн-баптистів

№3(7) - 1998

стор.29

стор.38

стор.41

стор.42

29 МОЛОДЬ - ХРИСТУ
Петро Павлюк

32 У ПОШУКАХ РАЮ
Анатолій Ковальчук

36 БАТЬКІВСЬКА ТУРБОТА
Ольга Костюченко

38 СЛОВО ІСТИНИ ТА ЛЖЕВЧЕННЯ
Джо Грін

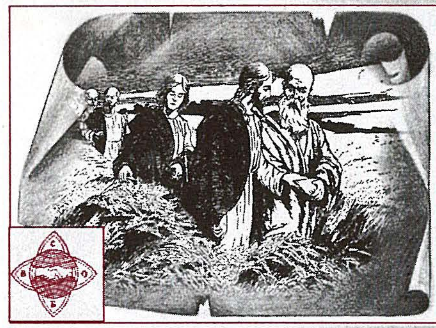
41 СПОГАДИ ПРО ПАСТОРА І.БАРЧУКА
Дмитро Марійчук

42 ПРАВЕДНІСТЬ: ЛЮДСЬКА І БОЖА
Василь Титов

45 НОВИНИ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ

Фото Івана Стрельченка

Нам пишуть

Мир вам!

Любов'ю Господа нашого Ісуса Христа вітаю з Житомирської області.

Я несу служіння в селі Слобідка. Червоноармійського району. Група наша збирається у приватному будинку однієї віруючої сім'ї щонеділі о 10 годині ранку. Служіння проводимо своїми силами й можливостями.

Наше Братство відзначає день подяки – свято Жнив. Я хочу поділитися з вами своїми фото-замальовками.

Дорогою з Житомира на служіння в село чи на відвідини хворих членів церкви багато разів зустрічаєш у природі і повсякденному житті сільських жителів речі, які нагадують те чи інше місце з святої Біблії...

Погляньте на цю Божу красу. В таких місцях все натурально: Божий світ, Божа природа. Вона сама, здається, вчить про Творця.

Вітаю всіх працівників журналу "Євангельська нива" з цим святом. Для служителів глухих сіл, віддалених від "цивілізації", цей журнал – велика і вагома підпора. Дуже потрібна для нас центральна інформація, і її також маємо з нашого журналу. Він – частка нашої української культури і наше християнське обличчя. Дякуємо за журнал. Благословіння Божого! Успіхів вам у вашій праці! Прийміть вітання від нашої церковної групи, від мене особисто. Хай Бог благословить сьогодні і в наступні дні. Не переставаймо молитись один за одного.

З повагою –
диякон Стрельченко
Іван Олександрович

З святом жнив!

Улюблені брати та сестри!
Шановні співпрацівники на ниві Господній!

Щиро та сердечно вітаю усіх вас іменем Господа нашого Ісуса Христа і поздоровляю з святом жнив!

Настала пора, коли всюди милують наш погляд чудові плоди землі. Людська праця увінчалася успіхом, і ”земля дала свій врожай...” (Пс. 67:7). Але у дні жнив ми, віруючі у Творця неба і землі, не можемо забути, що врожаєві сприяла не тільки наполеглива праця людей, але й великі сили неба — благодатні промені сонця та життєва вологість роси і дощу. Тому перш за все ми дякуємо Богові за Його милість до усіх людей, адже ”Він наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних” (Мт. 5:45). Особлива вдячність Богові за духовні жнива і за духовний хліб. Господь дав нам знати, що ”не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих” (Повт. Зак. 8:3, Мт. 4:4).

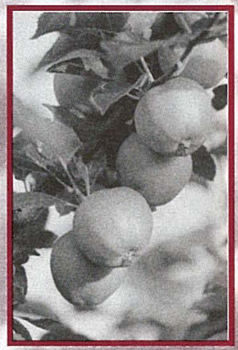

Слово Боже проповідувалося, і в цьому році рясно зародила євангельська нива Братства — тисячі нових душ влились у церкви, поповнивши Господній виноградник.
Проте сьогодні, як ніколи раніше, актуальні слова Ісуса Христа: ”Жниво справді велике, та робітників мало...” (Мт. 9:37). Прикро, але факт, — понад 300 церков в Україні не мають постійного пастиря. Є можливості відкривати більше нових церков, але, на жаль, дехто залишає свій Віфлеєм (”Дім хліба”), і подається у пошуках хліба на моавітські поля.

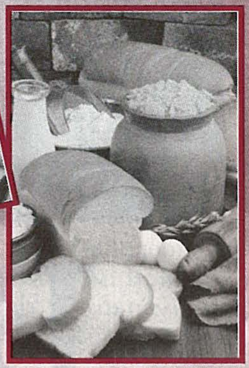
Отож прислухаймось до заклику псалмоспівця: ”Дякуйте Господу, — добрий бо Він, навіки Його милосердя!” (Пс. 135:1), а також до поради Ісуса Христа: ”Благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав” (Мт. 9:38), і принесемо Богові жертву хвали, тобто плід уст, що ім’я Його славлять! (Євр. 13:15).

Ще раз щиро вітаю
З СВЯТОМ ЖНИВ!
З СВЯТОМ ВРОЖАЮ!
З СВЯТОМ ПОДЯКИ!

Г.І.Комендант,
Голова ВСО ЄХБ

ЖНИВО ВЕЛИКЕ...

Літо Господнє сприятливе продовжується

Віталій Ткачук

"Тоді Він сказав Своїм учням: "Жниво справді велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав" (Мт. 9:37–38).

Це був важливий момент в житті Ісуса Христа: натовп людей оточував Його. Можна було б припустити, що Ісус був задоволений: юрба тісниться біля людини, яка свідкує про Бога. Але Ісус дивився на це інакше. Для Нього було важливим не те, що навколо багато людей, а те, що вони слухали Його. Христу було важливо виконати доручення Його Отця: "відпустити на волю помучених" та спасти їх (Лук. 4:18-19).

"А як бачив людей, змилосерджувався Він над ними" (Мт.9:36). Іншими словами, Ісуса проймало співчуття до знедолених. Вигляд людей, які зібралися біля Нього, викликав жалість. Ісус був надзвичайно зворушений. Чим же Він був так зворушений? Тим, що бачив перед Собою натовп людей, схожих на овець, які не мають пастуха. Це були люди без Бога. Пастир — це образ Самого Бога, а вівці — це діти Божі. Отже, Христос побачив основну потребу: перед Ним стоять люди, які не мають Бога. З іншого боку, — це були євреї, вибраний Богом народ. Це ще більше загострювало ситуацію.

Можливо, нас уже не турбує те, що люди без Бога гинуть? Так, без Бога люди гинуть! Тому нема іншого побудження до благовістя як співчуття до тих, хто гине.

Віталій Ткачук — пастор, доктор служіння, перший заступник Голови ВСО ЄХБ

Таке співчуття оволоділо Ісусом. Бо Він прийшов спасати грішників від вічної загибелі. Слово "благовістя" має глибоке значення. Благовістити — означає звати, запрошувати людей до спасіння від вічної загибелі. Звичайно, сьогодні мало хто говорить про вічну загибель. Набагато зручніше свідчити тільки про люблячого Бога і про те, що люди потраплять в рай. Але це не по Біблії. В Біблії сказано, що люди без Бога загинуть. Ми про це повинні свідчити відверто.

А для цього нам необхідно мати милосердя та співчуття, які мав Христос. Без Бога люди гинуть. Це — велика трагедія. "Вівці блукають без Пастиря". Хто не бачить та не розуміє цієї біди, — не може бути місіонером.

На сторінках газет та журналів ми читаємо про дітей, що потерпають від голоду. На вулицях наших міст багато жебраків, які просять милостиню. Люди співчувають їм і жертвують гроші. Зовнішня, видима нужда торкається багатьох сердець, і вони відгукуються на проблеми людей. Але найголовніше — те, що ці люди без Бога, — навіть християн не зовсім турбує. І це прикро. Це тривожна ознака того, що головна проблема — загибель людей без Бога — сьогодні вже не знаходиться в центрі уваги.

Свого часу, коли комуністи прийшли до влади, вони висунули програму створення необхідних умов для хорошого життя людей, але припустилися помилки. Їхнім гаслом було: "Буття визначає свідомість", що означає, — якщо змінити умови життя, то зміниться і сама людина. Але це неправда! Цей експеримент не вдався. Він провалився у всьому світі і ніколи не буде мати успіху. Змінити необхідно в першу чергу серце людини, а потім зміняться й умови життя.

"Вони були змучені та розпорошені", — так закінчується дорога без Бога. Неможливо дивитися без болю, наприклад, на те, що звершується в Чечні, Албанії, колишній Югославії та інших регіонах землі. Всі ці події є результатом того, що маси людей відвернулися від Бога.

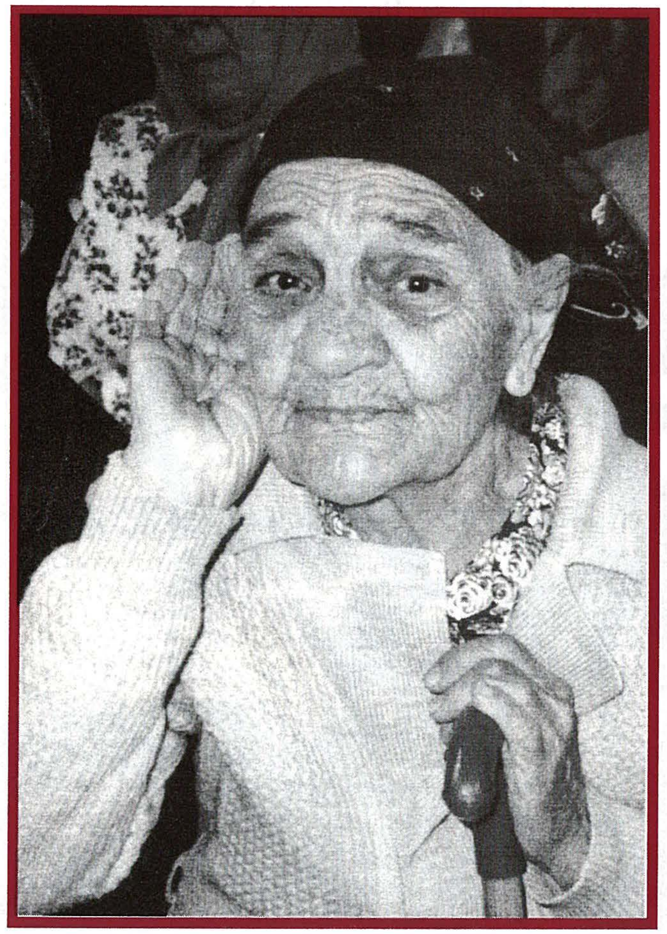
Завдання Церкви, завдання місій — приводити людей до Бога, Який в силі змінити їх серця. Благовістя — це свідчення про Ісуса Христа, про Пастиря, Який може допомогти в нужді, може зле серце зробити добрим, лагідним.

З самого початку Свого служіння в Галілеї Христос став готувати учнів до думки щодо більш широкого благовістя Євангелії. "Підійміть свої очі, — говорив Він, — та гляньте на ниви, — як для жнив уже пополовіли вони... Жниво справді велике, та робітників мало".

Які ж ознаки зрілості жнив? Чи можна безпомилково визначити, що жнива достигли? Для цього є декілька прикмет.

По-перше, колосся налилося гріховною

провиною людських душ. Психіатричні лікарні переповнені хворими людьми. Ще кілька років тому це були переважно люди вчені, філософи, психологи та інші. Сьогодні ці лікарні заповнені звичайними людьми, які уявляють себе, хто Черномирдіним, хто Єльциним, хто Наполеоном, хто Клінтоном. Вони ділять світ на окремі території та воюють між собою.

По-друге, колосся налилося безнадійністю. Дивлячись на історію, можна сказати, що те покоління, яке жило в повоєнні роки, мало хоч якусь надію, що людство зміниться на краще, не буде таким жорстоким, але нинішнє покоління живе іншими мірками. Люди вважають, що нічого в житті на краще не міняється, тому давайте будемо їсти, пити та розважатися, бо завтра нас не стане. Наше покоління живе без надії. Якщо ми як Церква XX століття не вселимо в серця нашого покоління надію, то хто це зробить?

По-третє, колосся налилося, і це видно з то-

го, що люди шукають істину. Всупереч заявам деяких служителів про те, що ніхто вже не шукає Бога, що час благовістя закінчився, ми бачимо зворотнє, — пошуки правди досягли безпрецедентного розмаху. Дехто говорить, що люди стомилися від благовістя. Але це не так. Люди стомилися не від Євангелії, а від релігії, а це не одне й те ж саме. Від надутої набожності людям набридли різні релігійні інтриги, так само як і політичні. Але спрага істини велика. Сердечні очі людей відкриті, тому наше завдання — допомогти їм знайти правду у Христі.

І четверте, на що хотілося б звернути увагу. Духовний стан людей у різних країнах світу стверджує, що колосся налилося. Та багато куколю виросло поряд з колосками. Це також говорить про те, що колосся налилося та жнива у розпалі. Біблія каже: "Багато-хто прийдуть в Ім'я Моє, кажучи: "Це Я." І зведуть багатьох" (Мр. 13:6).

Дійсно, багато псевдорелігій виникло в світі. Світ збентежений від великої кількості конфесій, не можна зрозуміти, в яку церкву йти, на чиїй стороні Бог, де ж та Правда? І це дійсно так. Сьогодні потрібно проповідувати не конфесію, а Ісуса Христа. Проте, ми ніколи не повинні приховувати свою конфесію, але не це на першому місці. Конфесія нікого не спасає, спасає Ісус Христос.

Ісус Христос, перш ніж показати учням потребу у робітниках на Його просторій ниві, особисто показав приклад праці. В цьому ж 9 розділі Євангелії від Матвія з 27 вірша читаємо: "Коли ж Ісус звідти вертався, ішли за Ним два сліпці, що кричали й казали: "Змилуйся над нами, Сину Давидів!" І коли Він додому прийшов, приступили до Нього сліпці. А Ісус до них каже: "Чи ж вірите ви, що Я можу вчинити оце?" Говорять до Нього вони: "Так, Господи". Тоді Він доторкнувся до їхніх очей і сказав: "Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!" І очі відкрилися їм".

Багато людей в Ізраїлі на той час знали, що "дотик Ісуса":

— це благословіння. "Тоді приносили діток до Нього, щоб Він доторкнувся до них, ...і Він їх пригорнув, і поблагословив, на них руки поклавши" (Мр. 10:13, 16);

— це уздоровлення. "А люди тієї місцевості (землі Генісаретської), пізнавши Його, сповістили по всій тій околиці, і до Нього принесли всіх хворих. І благали Його, щоб бодай доторкнутися краю одежі Його. А хто доторкавсь, — уздоровлений був" (Мт. 14:35-36);

— це воскресіння з мертвих. "Як Господь же побачив її (матір юнака), то змилосердився над нею, і до неї промовив: "Не плач!" І Він підійшов,

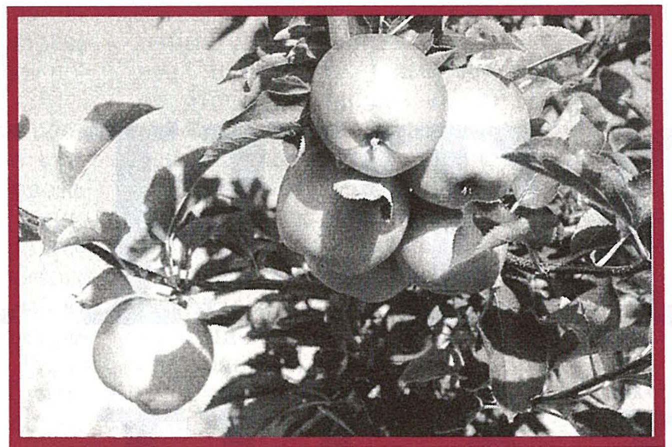

і доторкнувся до мар, носії ж зупинилися. Тоді Він сказав: "Юначе, кажу тобі: встань!" І мертвий устав, і почав говорити" (Лук. 7:13-15);

— це прозріння для сліпих (незрячих). Досліджуючи кожен випадок зцілення сліпих Ісусом, ми бачимо, що Він майже завжди доторкався до їхніх очей. Одного разу Ісусу довелося доторкатися до очей незрячого навіть двічі (Мр. 8:22-25). "І приводять до Нього сліпого, і благають Його, щоб доторкнувся до нього".

У Загорському музеї є чудова картина відомого живописця Василя Івановича Сурикова "Уздоровлення сліпого". Художник намалював цю картину в 1915 році, за рік до своєї смерті. Він зобразив якраз той момент, коли Христос торкається очей незрячого і той прозріває. На обличчі зціленого, уже немолодого чоловіка, — неймовірна радість.

Екскурсовод розповів історію цієї чудової картини. Виявляється, що В.І.Сурикову хтось подарував "Новий Завіт". Він його прочитав і духовно прозрів. Його сповнювала радість і велике бажання, щоб всі його друзі та знайомі дізналися про це. Тоді він вирішив намалювати картину "Уздоровлення сліпого" великого розміру. Коли він працював над картиною, то нікого не впускав у свою майстерню. Василь Іванович написав картину досить швидко. А коли вона була готова, зібрав друзів, покликав дружину і відкрив полотно. У зціленому сліпому всі впізнали Василя Івановича Сурикова. Дружина впізнала себе і кожен з друзів — також себе. Вони були зображені на картині дуже здивованими — що сталося з їхнім другом, коли він зустрівся з Ісусом Христом, Який змінив його серце і взагалі його життя... Він прозрів!

Ісус і сьогодні торкається людських сердець так, як торкнувся серця Сурикова. Це Він робить через Євангелію, через благовістя, через робітників на Його пожовтілій ниві. Але яка відповідальність лягає на тих працівників, через яких Ісус Христос сьогодні торкається до духовно незрячих людей. Слово — то найтонший дотик до серця; воно може стати і ніжною запашною квіткою, і водою живою, що пробуджує віру, і гострим ножем, і розжареним залізом. Словом можна вбити й оживити, поранити й вилікувати, розсіяти сумнів і засмутити, викликати посмішку і сльози, породити віру і зародити невіру, надихнути на працю і скувати душу. Потрібно розуміти, коли людині, з якою спілкуєшся, треба говорити, а коли вкрай необхідно мовчати. І взагалі, потрібно відчувати поряд з собою людину, навчитися розуміти її духовний стан. Думати і відчувати, як наші вчинки можуть відбитися на духовному стані іншої людини. Головне, не бути байдужим до людей. Байдужість — це сліпота душі. Байдужий чоловік може сипати сіль на сердечні рани, галасувати там, де потрібно затамувати подих.

Отже, сьогодні, так само як і дві тисячі років тому, є безліч нещасних, змучених, розпорошених, духовно незрячих людей. Нам необхідно подивитися на цих людей очима Ісуса Христа, щоб защеміло наше серце, щоб і ми, подібно до Христа, змилосердилися над ними, не залишившись байдужими до них ... ■

"Отче наш..."

Роздуми про Молитву Господню

Марк Сосі

Звернення учнів до Господа Ісуса з проханням навчити їх молитися ми не повинні сприймати як прохання людей, для яких практика і значення молитви було чимось новим. Навпаки, учні жили у світі, де привселюдні та усамітнені молитви були звичним явищем. Закон, за яким жили фарисеї, свідчив про особливу важливість часу, місця, форми і навіть тривалості молитви. Отже, учні прийшли до Ісуса не з причини відсутності уявлення про молитву як спілкування з Богом. Тоді чому саме вони просили Ісуса навчити їх? Чого вони повинні були навчитися? І як міг Ісус особисто бути найкращим Учителем? Відповідь, яку можна припустити, полягає, по-перше, в особистому звичаї Ісуса молитися, чому учні, без сумніву, були свідками, і, по-друге, у конкретній відповіді, яку дав Ісус на їхнє запитання. Ця відповідь нам відома сьогодні як Молитва Господня "Отче Наш".

У молитовному житті нашого Господа є багато такого, що робить Його Учителем і чого учні хотіли навчитися. Ісус є прикладом простої та повної посвяченості Богу. Від народження до останнього подиху на хресті Його земне служіння зростало, посвячувалося і зберігалося завдяки молитві. Лука розповідає нам, як часто Ісус йшов в усамітнені місця й молився (Лук. 5:16), і що Він провів усю ніч в молитві перед тим, як вибрати дванадцять зі Своїх учнів (Лук. 6:12). Чудове преображення перед Петром, Яковом та Іоанном на горі (Лук. 9:28-29) — це також результат Його молитви. Більша частина ночі в саду, де Його зрадили, була проведена в молитві та боротьбі. Автор Послання до євреїв розповідає, як "Він у дні тілесного життя з великим голосінням і слізьми приніс молитви і благання Тому, Хто міг спасти Його від смерті; і був почутий за Своє благоговіння" (Євр. 5:7). Це свідоцтво Його ставлення до молитви, без сумніву, викликало прохання учнів, тому жодні релігійні настанови не могли відтворити ті взаємовідносини з Богом, які Ісус очевидно мав і відображав у Своїх молитвах.

Марк Сосі — доктор богослов'я, викладач Київської Богословської Семінарії, автор ряду богословських статей

Про те, що учні прийшли до Ісуса не лише для того, щоб навчитися молитви, свідчить і той факт, що Ісус нічого надзвичайного їм не запропонував. У Його відповіді немає ні магічних заклинань, ні священних формул, але тільки шість простих прохань до Бога, до Якого учні можуть звертатися як до Отця.

"Отче наш, що єси на небесах!" Значення звернення "Отець" має велику кількість відтінків, настільки велику, наскільки велика різниця між "батьківщиною" і "батьківством".

Старий равин розповів історію про дівчинку-сироту, яку виховав добрий і вірний стражник. Настав день, коли вона виходила заміж. Книжник, який виконував формальності, необхідні за законом, запитав її: "Як твоє ім'я?" Вона відповіла йому. "Як кличуть твого батька?" — запитав книжник. Дівчина мовчала. "Чому ти мовчиш?" — спитав її стражник. Дівчина відповіла: "Тому що я не знаю іншого батька, крім тебе, бо не той батько, хто народжує, але той, хто виховує".

Те, що Бог є "Отцем, Який годує й виховує", — образ з Молитви Господньої і відповіді Ісуса на потребу учнів, а також істинну потребу всіх людей. Дійсно, знання Бога як Отця лежить в основі місії та свідоцтва Ісуса. Це й було причиною, чому Він став Людиною.

Письменник і богослов Джеймс Пакер дуже добре сказав: "Ви складаєте все Новозавітнє вчення в одну фразу, якщо говорите про нього як про одкровення Отцівства Святого Творця. Таким же чином ви складаєте всю Новозавітню релігію, якщо ви описуєте її як знання Бога, як чийогось Святого Отця. Якщо ви хочете оцінити, чи правильно людина розуміє християнство, поцікавтесь, наскільки важлива для неї думка про те, щоб бути дитиною Божою, і мати Бога як Отця. І якщо не ця думка є рушійною і контролюючою в її поклонінні і молитві, а також погляді на все її життя, — це означає, що вона не розуміє християнства зовсім. Тому що все, чого навчав Христос, усе, що робить Новий Завіт новим і кращим, ніж Старий, усе, що є відмінністю християнства як протиставлення юдейству, — полягає у знанні Бога як Отця. "Отець" — християнське ім'я Бога".

З відношення, з яким звертаються до Творця як до "Отця", витікає вся Молитва Господня. Фокус молитви відразу ж переміщається вгору: **"Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі"**. Ми повинні просити, щоб Батьківство Бога поважалося, щоб воно було відоме всьому творінню як у великий Останній День, коли Він покладе край історії, так і сьогодні нами, Його слухняними дітьми.

"Хліба нашого щоденного дай нам сьогодні". Наш Отець турбується за наш прожиток на кожний день. Можливо це виглядає незначним на фоні великих духовних істин, але Він турбується про те, щоб Його діти були нагодовані та мали дах над головою.

"І прости нам борги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим". Єдине прохання, яким Ісус не міг молитися особисто, представляє нашу дитячу залежність від Бога, Хто єдиний може прощати наші гріхи. Це прохання може складати те, що Св. Августин назвав "жахливим благанням" молитви, тому що тут ми просимо те, що відоме як дух прощення, бо інакше не будемо прощені самі.

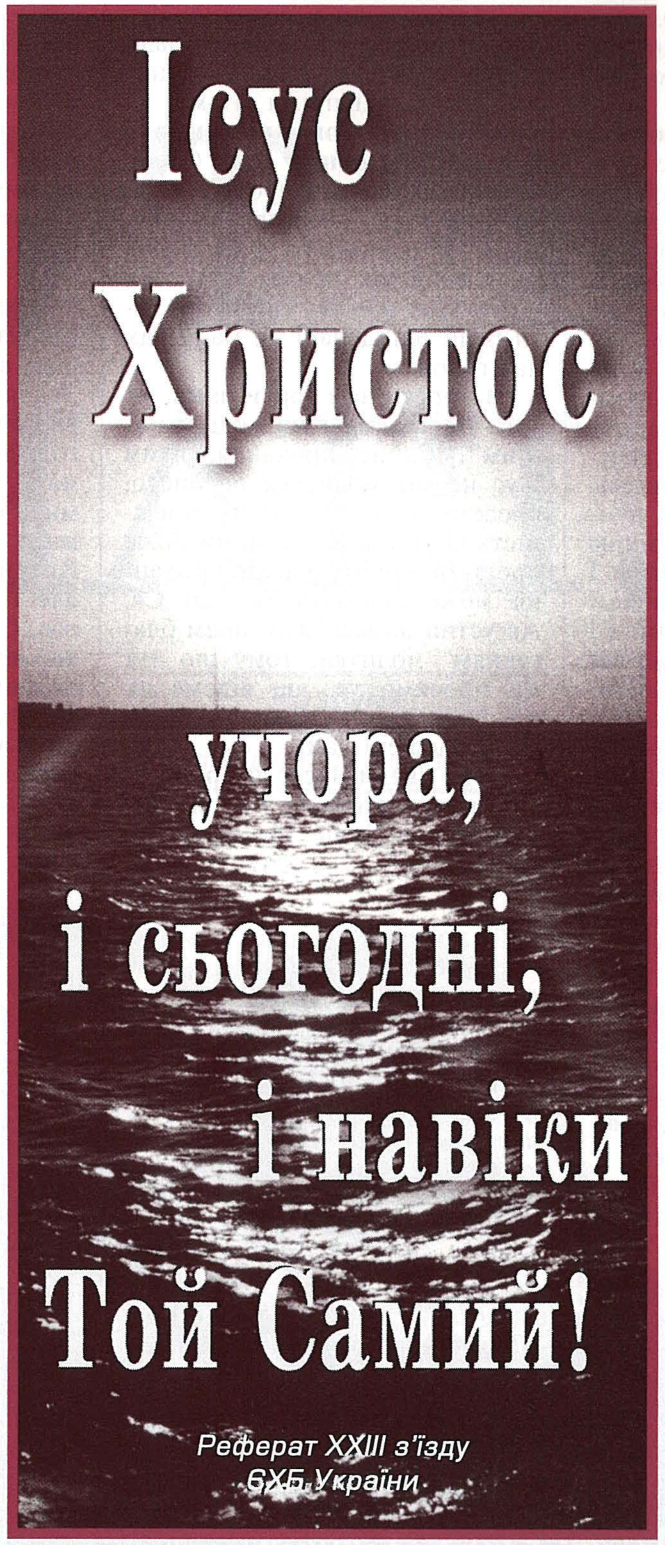
"І не введи нас у випробовування, але визволи нас від лукавого" — інше прохання залежної дитини. Воно визнає постійну слабкість нашої плоті і те, що кожен з нас може будь-якої миті впасти перед руйнівною силою ворога. Ми визнаємо нашу слабкість перед ворогом, і просимо нашого Отця, щоб Він не дозволив нам бути переможеними.

В шести простих проханнях Молитви Господньої учні знайшли всі відповіді, яких вчителі Закону дати не могли. Вони отримали більше, ніж приклад того, про що просити, вони отримали від Ісуса вираження відомих взаємовідносин, які вони мали з Богом як з їх Отцем, Котрий не лише "народив" їх, але і з святою турботою виховав. Саме так Бог пестував Церкву протягом усієї її історії, яка пояснює, чому Молитва Господня стала найулюбленішою і чому її найбільше вивчають з усіх молитов Писання.

Те, що Бог є "Отцем, Який годує й виховує", — образ з Молитви Господньої і відповіді Ісуса на потребу учнів

Анатолій Прокопчук

"Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий! " - Євр.13:8

Це гасло 23-го з'їзду, я вірю, було вибране справді під керівництвом Духа Святого, тому що важко собі уявити інше місце Біблії, яке б так відповідало сьогоднішнім умовам, потребам і давало програму дій на майбутнє нашого Євангельсько-Баптистського Братства. Біблія і тільки Біблія, особливо Новий Завіт, завжди була програмою життя євангельських християн-баптистів. І в особливих умовах кожного історичного періоду Бог звертав нашу увагу, увагу наших старших братів на ті місця цієї Священної Книги, які вказували на програму дій Братства.

Недаремно гаслом 22-го з'їзду були слова "Братство любіть." То був час розквіту свободи, коли багато хто побачив можливість робити щось своє, шукати свій напрям відповідно до власних бажань. Багато євангельських віруючих бажали скористатися свободою їхати за кордон, і справді, нові можливості вабили і виривали навіть служителів із церков, і вони залишали свободу євангельської праці заради свободи руху і бажання побачити нові країни, знайти більш комфортне життя.

Тоді важливим було це біблійне настановлення, яке не засуджувало нікого, а нагадувало нам про першу любов, про те місце, де ми духовно народилися, де почули євангельську вістку, де досвідчений пастор надав нам хрещення. Ці євангельські слова нагадували нашим братам і сестрам про те, що якими б кращими не були матеріальні умови, яка б краса не чекала їх у чужих місцях, вони не зможуть забути Україну, Братство і рідну церкву, де духовно зростали. Ці євангельські слова радили не забути першої любові та багато разів подумати, чи варто розлучатися з цією любов'ю тоді, коли вона має можливість особливо розквітнути та принести рясний плід для Божого царства.

Анатолій Прокопчук — пастор-учитель, магістр богослов'я, ректор Київської Богословської Семінарії

Тому нам важливо сьогодні уважно поглянути на восьмий вірш з тринадцятого розділу послання до Євреїв, звернувши увагу також на попередні та наступні вірші і загальний зміст усього послання. Ми хотіли б побачити, що Господь хоче нам сказати цими словами з Нового Завіту.

Слід відзначити, що загальний зміст листа – це повернення людей, які отримали спасіння по благодаті через віру в Ісуса Христа, до старого способу життя відповідно юдейського закону. Історично та політично це був цілком виправданий крок, але абсолютно невірний з погляду Доброї Вістки Ісуса Христа.

Історично старий спосіб життя був традиціями іудейського народу, його так званою "народною" або "національною" вірою. Ця віра була звичною та не привертаючою уваги, їй були надані державою чималі привілеї. Вона дозволяла юдеям почувати себе досить зручно в тодішньому суспільстві, підтримувати задовільні відносини з навколишнім середовищем.

Політично це була віра, визнана римською державою, дотримуючись якої (або її форми) можна було уникнути гоніння та юридичних проблем у повсякденному та діловому житті.

В той же час вона справляла враження відокремленості від поганського середовища, фактично не відокремлюючи від самодостатнього поганства у серці людини, коли вона вважала себе праведною тільки тому, що належала до певної групи людей та дотримувалася певного стилю життя і культових дій.

І сьогодні у нашій країні ця небезпека цілком реальна для людини, яка вважає себе віруючою. Вона може триматися стилю життя "національної" віри – православної на сході або католицької на заході, і таким чином запобігти більшості проблем. Але може виявитися, що вона не має нічого спільного з оновлюючою і життєдайною силою присутності Ісуса Христа, не підкоряючись Його волі та керівництву, а лише посилаючись на тисячолітню традицію. Але помилка залишається помилкою, навіть якщо їй тисяча років. Давність традиції не означає, що вона істинна чи відповідає Євангелії.

Можлива й інша ситуація, коли дана Господом свобода і нові можливості відкидаються. Тоді віруючі замикаються у минулому і його проблемах. Вони не шукають можливості виконати волю Господню у нових умовах, використати нові можливості для проповіді Євангелії. Вони не піклуються, щоб досягнути Доброю Вісткою більше людей, підготувати більше служителів, заснувати нові церкви, а живуть в самоправедності сектантського середовища.

І ті, й інші підмінюють незмінність Ісуса Христа і Його Доброї Новини, незмінність Його праці по збудуванню Церкви незмінністю традицій чи форм. Господня праця у житті церкви, Його живе Слово підмінюються буквою закону та диктатом людського передання і традицій. Наслідком цього неодмінно є зубожіння церкви, застигання її у стані духовного немовляти або навіть відкидання істини Доброї Новини нашого Господа, як написано в Мр. 7:7-8: "Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук – людських заповідей. Занехаявши заповідь Божу, передань людських ви тримаєтесь."

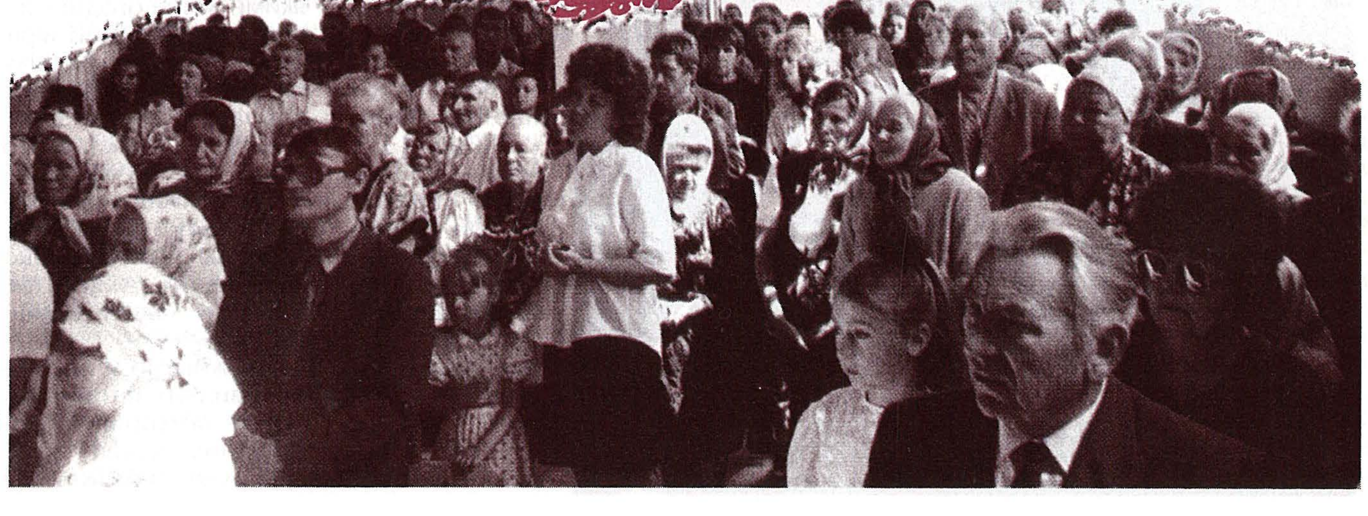
Іноді навіть в євангельському середовищі можна почути, що ми маємо "національне" богослов'я з посиланням на східних отців церкви та діячів православ'я. Це подається як протилежність уявному "західному" богослов'ю, хоча середній член церкви має мало уяви про одне або про інше. Такий підхід недалекий від того, щоб з'явилися "українські" християни, які в наших історичних умовах швидко можуть стати подібними до так званих "німецьких християн," що в довоєнні роки підтримали диктатуру у Німеччині та опоганену нею церкву.

Тривалість та незмінність Господньої праці у вірності євангельським принципам, передусім бачимо в Біблії, а не в "західному" або "східному" богослов'ї. Ці євангельські принципи найкращим чином пояснені в працях євангельських та баптистських пасторів і богословів минулого й сучасності. Але самі по собі ці праці не можуть бути заміною істині, яку ми знаходимо у незмінній Євангелії Ісуса Христа.

В той же час ми знаходимо відображення цієї Господньої незмінності в істинній євангельській традиції, коли наслідуємо наших наставників, що прожили життя посвячення Богу та навчали нас, як ми маємо пізнавати Слово Боже і жити по ньому, як написано в Євр.13:7: "Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру". Ця жива євангельська традиція не має нічого спільного з мертвою ритуальністю та законництвом фарисеїв, але шукає в любові та свободі крім принципів віри передати також ті методи, які були придатним та надійним знаряддям будівництва Господньої Церкви в усі часи і за всіх обставин.

Недаремно наставники згадуються у цьому розділі тричі. У сімнадця-

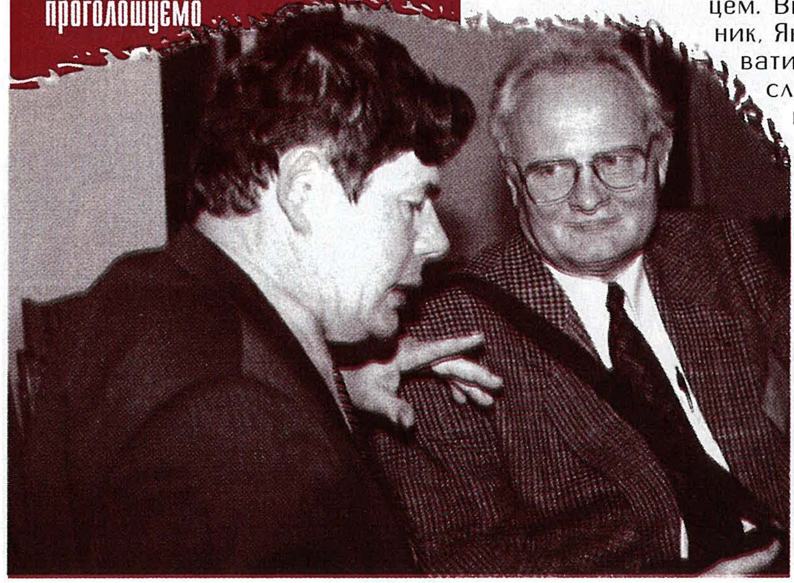
...Яка б краса не чекала в чужих країнах, не забути рідну церкву, де духовно зростав

тому вірші говориться, що ми маємо слухатися наставників, у двадцять четвертому вірші – вітати особливо, у сьомому – пам'ятати їх.

У віршах 17 та 24 йдеться, очевидно, про наставників, що є живі та діяльні сьогодні, у вірші 7 – про тих, хто вів нас в минулому, але зараз з різних причин закінчив свою працю та служіння. Тепер все їхнє життя, від початку до кінця, є перед нами, щоб ми могли його вивчати та наслідувати. Настановами та особистим прикладом вони показали нам дорогу правди (1 Кор. 4:16: "Тож благаю я вас: будьте наслідувачами мене!" – пише ап. Павло). Ті, що відійшли у вічність, промовляють до нас через пам'ять про їхню віру і тих, хто знав їх особисто.

Змінюються покоління, змінюються смаки людей, змінюється архітектура церков та форми служіння, Він же залишається Той Самий, Його ми проповідуємо, спасіння у Ньому ми проголошуємо

У розділі 11 Послання до євреїв ми бачимо віру чоловіків та жінок далеких поколінь, яка передана нам для наслідування. Та і в наших життєвих спогадах є щось, що ми особисто спостерігали, що неможливо передати через запис або розповідь. Важливо безпосередньо спостерігати життя тих, хто, можливо, заснували невелику помісну церкву, наставляли і підкріплювали її Словом Господнім, прикладом особистої віри, які довели свою справу до завершення і померли у вірі. Те, що зробили вони, можемо зробити і ми. Це не обов'язково має бути гоніння та мученицька смерть. Найважливішою є незмінність віри в будь-яких обставинах життя.

В той же час ми маємо пам'ятати, – нагадує нам автор Послання до євреїв, – якою б важливою не була людина, яка наставляє нас, вона рано чи пізно відійде у вічність. Вона живе у нашій пам'яті, але ми вже не можемо звернутися до неї, щоб отримати пораду або мудре настановлення. Ісус Христос же завжди з нами. Він незмінний, Той же Самий "вчора, сьогодні і повіки." Пс. 101:28 говорить нам: "Ти ж – Той Самий, а роки Твої не закінчаться!" Наймудріша людина – тимчасова, але Господь наш – вічний, незмінний, постійний у Своїй праці.

Ця постійність відображається і на небі, і на землі. Ми побачимо також, що ця постійність Ісуса Христа віддзеркалюється у житті наших церков і нашого Братства. Вчора "з плачем великим та сльозами приніс був благання й молитви до Того, Хто від смерти Його міг спасти," – пише автор Послання до євреїв (Євр. 5:7) про Ісуса Христа. Вчора і ми зі сльозами благали про свободу Євангелії в Україні.

Сьогодні Ісус Христос дає нам цю свободу і представляє Свій народ перед Богом Отцем. Він є Первосвященик, Який може співчувати нам в наших слабкостях, тому що Він випробуваний "в усьому подібно до нас, окрім гріха" (Євр. 4:15). Наш Господь живе повіки, це Той Самий Ісус, Він завжди живий, щоб за нас заступитися (Євр. 7:25). Він і сьогодні керує нашою працею в Україні, і сьогодні настановляє, навчає і веде Своїх дітей і вибраних ними керівників. Його допомога, Його благодать, Його сила, Його настановлення постійно доступні Його народові.

Тому ми бачимо, що гасло нашого з'їзду вибране не випадково і цей вибір вказує на те, що наше Братство, його керівництво ясно усвідомлює не тільки труднощі часу, в який ми всі живемо, але й його переваги, знає можливі рішення духовних та матеріальних труднощів. Кожному поколінню в кожний історичний період труднощі можуть здаватися неймовірними та непереборними. І тільки правильна біблійна перспектива, незатьмарений євангельський погляд на умови життя та праці можуть дати заохочення та натхнення жити й працювати з незмінною вірою та впевненістю у Божій перемозі.

Вибране гасло нашого з'їзду якраз свідчить про те, що наші старші брати мають цей незатьмарений євангельський погляд на сьогодення, на практичні питання життя церкви і знають, як повинні вирішуватися проблеми, з якими ми сьогодні стикаємося. Восьмий вірш з тринадцятого розділу Послання до євреїв був вибраний також тому, що сам контекст цього вірша має безпосереднє відношення до нашого часу і до тих питань, які нам потрібно вирішувати. А цих питань, ми маємо визнати, є чимало.

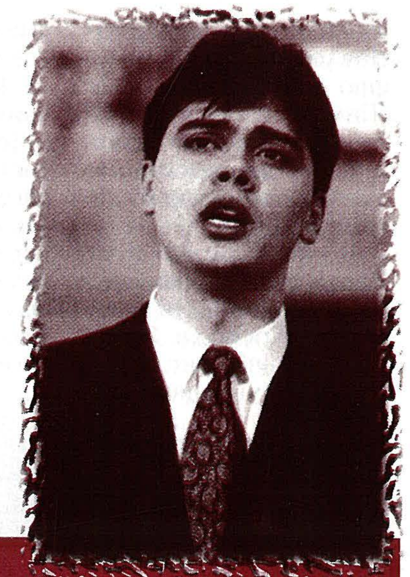
Ми живемо у час дуже швидких історичних змін – політичних, економічних і духовних. Те, що було неможливим

учора, стає можливим сьогодні. Те, про що мріяли наші батьки та діди, те, за що вони віддавали свою волю та своє життя, наш Господь подарував нам. Свобода слова, свобода віри, свобода будувати церкву Ісуса Христа, нести Добру Вістку всім людям України, можливість закладати підвалини богословської освіти – все це ще десять років тому здавалося неможливим та неймовірним. Цей час є цікавим сам по собі, тому що десять років тому, у 1988-ому, ми святкували 1000-ліття християнства в Україні, і тоді вперше мали змогу вийти на вулиці більшості наших міст та співати хвалу Господу і Спасителю Ісусу Христу. Це тоді ми побачили, що двері для проповіді Євангелії почали відкриватися. І те, що виглядало тоді як невелика шпарина, стало тепер справді відкритими дверима.

Зміни часто втішають людину, створюють враження новизни та свіжості. Коли людина шукає розваги, вона шукає чогось нового, того, що збуджує її цікавість, привертає увагу. Але у швидких змінах може бути і проблема – вони можуть викликати запаморочення, інформаційне переобтяження і зворотну реакцію. При швидких, масивних змінах людині властиво шукати острівець стабільності, щось таке, що захистило б її від цих змін, тому що вони вже починають здаватися загрозливими та неприємними. Не дивно, що багато хто в Україні мріє про минуле, і це стосується не тільки людей світу, але іноді й тих, хто належить до Господньої церкви. Нам іноді починає здаватися, що минуле було краще, стабільніше, комфортніше.

Таким чином ми бачимо два, так би мовити, типи людей, для яких життя сьогодні може нести реальну духовну небезпеку, незважаючи на протилежність їх оцінок того, що відбувається сьогодні в Україні. Ті, хто з захопленням сприймають щось нове, готові піти на нові форми праці та служіння, можуть принести добрий плід та ефективно трудитися, але для них існує небезпека захопитися новим тільки заради нового і забути перевірити, чи відповідає це нове стандартам та вимогам Слова Божого, чи походить воно з оновлюючої, оздоровлюючої праці Духа Святого, чи скероване Господом Ісусом Христом, чи вкорінене у євангельській істині, чи витримає воно випробування часом, як написано в Мт. 13:6: "А як сонце зійшло, то зів'яли, і коріння не мавши, посохли". Тому для таких звучить попередження: "Не захоплюйтеся всілякими та чужими науками," але Еф. 5:10: "пізнавайте, випробовуйте, що приємне для Господа" і 1 Сол. 5:21: "Усе досліджуючи, тримайтеся доброго!"

В той же час є люди, що сприймають будь-які зміни болісно та вороже. Вони знаходять спокій та стабільність у минулому, у тих формах служіння та праці, які є для них знайомими та звичними. Але це можуть бути ті форми, які почали гальмувати Господню працю, обмежувати проповідь Євангелії, які почали опиратися оновлюючій праці Господа, що завжди відбувається у Його живому тілі. Такі люди можуть опиратися Божественному Лікареві – Христу Ісусу і можуть занедбати чи навіть занапастити свій духовний стан, вважаючи, що вони досягли найвищого духовного рівня і не потребують корекції від Господа. Ап. Павло писав до Филип'ян (3:13, 15, 18): "Брати, я себе не вважаю, що я досягнув ... Тож усі, хто досконалий, думаймо це... Багато бо хто... поводяться, як вороги хреста Христового".

Ми наслідуємо наших наставників, що прожили життя посвячення Богу

І та, й інша група людей робить однакову помилку, незважаючи на різний результат. Шукати впевненості і стабільності в чому завгодно, в новому чи в старому, тільки не там, де слід шукати, – у нашому Господі та Спасителі Ісусі Христі, – є помилкою. Все навколо змінюється, все тече у річці часу. Цей вир несе і нас, розважаючи і лякаючи одночасно. Але є острів надії, скеля непохитна, не піддатна вирам та штормам часу, за яку ми можемо і повинні триматися повсякчас і вона нас ніколи не підведе. Це – наш Господь Ісус Христос. Змінюються покоління, змінюються смаки людей, змінюються архітектура церков та форми служіння, Він же залишається Той Самий, Його ми проповідуємо, спасіння у Ньому ми проголошуємо. І зараз, на порозі нового тисячоліття, нам важливо наголосити і повторювати знову і знову, що "нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали" (Дії 4:12).

Людина звикає до всього. Ми вже звикли до Цього чудового Імені, тому нам важко усвідомити, що воно подвійне і дивним чином поєднує в собі і небо, і землю. Більше того, в Ньому і небо, і земля поєднані в гармонії і красі.

У світі багато чудових імен. І в давнину люди вибирали своїм дітям найзмістовніше ім'я, вибирали з надією, що воно виправдається у майбутньому. Зараз ця традиція забулася. Забулося, що ім'я щось означає, про щось нагадує. Зовнішність людини змінюється, роки беруть своє, але ім'я її свідчить про те, що це та ж людина, яку ми знали багато

років тому. Апостол Павло нагадує Тимофію (2 Тим. 2:8): "Пам'ятай про Ісуса Христа з насіння Давидового, що воскрес із мертвих, за моєю Євангелією".

В цих словах Ап. Павла знову підкреслюється подвійність імені нашого Господа. Земне ім'я Ісус підкреслюється нагадуванням про насіння Давидове, воскресіння нагадує нам про Його Божественне помазання, Його небесне ім'я Христос. Це Ім'я, Яке віруючі сповідують перед людьми протягом тисячоліть, вказує на незмінність нашого Господа, на Його постійну працю на землі і на небі. У якому ж розумінні Він є Той Самий учора, сьогодні і повіки? Що це означає на небі, що це означає на землі і як це віддзеркалюється в служінні нашого Братства?

Давайте поглянемо на Його працю на небі.

1. Ап. Павло пише в Еф. 1:4: "Так як вибрав у Ньому Він нас перше закладин світу". Хоча це було поза часом нашого всесвіту, логічно ми можемо сказати, що це було вчора, це було у Його плані, це було виявом Його любові. Ще коли ніхто із нас не народився, коли ще не відомі були людям наші якості і характер, Господь нас вибрав і спланував наше життя і нашу працю. Як написано до пророка Єремії: "Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!" (Єр. 1:5).

2. Сьогодні воскреслий Христос говорить Своїм учням у Євангелії від Матвія 28:18: "Дана Мені всяка влада на небі й на землі". Сьогодні Він на небі з Небесним Отцем. Він свідчить про нас, що ми Його діти. Він просить Свого Небесного Отця за Свою церкву, за Свій народ. Як написано у Рим. 8:34: "Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас".

3. Завтра Христос прийде як Цар у славі для того, щоб забрати Своїх, щоб прославити Свою церкву, щоб відкрити всьому творінню, що ми є діти Божі. І це буде навіки. Він буде царювати над Своїм народом вічно. Мт.16:27: "Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його". Кол. 3:4: "Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явитеся з Ним у славі і ви." Його обітниця незмінна і абсолютно надійна.

І у всьому цьому Христос є Той Самий, Його план ніколи не мінявся, Його любов ніколи не пригасала, наша надія на прославлення у Його царстві має тверді гарантії на небі і це гарантовано, записано і підписано іменем Христа у Книзі Життя.

Цей план, ця праця і гарантії як у довершеному дзеркалі відобразилися й у земному служінні нашого Господа Ісуса. Давайте поглянемо, у чому видно, що Він є Той Самий і у земній праці.

1. Ісус прийшов на нашу землю. Він залишив славу неба, Він втілився для того, щоб викупити нас від гріха та вічної загибелі. Він жив, помер і воскрес для нашого спасіння. Це історичні події минулого, які, не знаючи Бога, люди відкидають, а ми, віруючі, ними живемо, як написано у Ін. 20:29: "Блаженні, що не бачили й увірували!" Ми повинні пам'ятати та вірувати в ті історичні події, що сталися майже дві тисячі років тому у Єрусалимі. Це було вчора, але має безпосереднє відношення до нас сьогодні.

2. Сьогодні Ісус спасає людей, Він будує Свою церкву, Він посилає євангелістів та пасторів для Свого народу. 1 Кор. 1:30: "А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, – праведністю ж, і освяченням, і відкупленням." Людина повинна вірувати сьогодні, для того щоб наслідувати вічність. В той же час, Ісус через Духа Святого працює сьогодні над кожним віруючим, даючи мудрість через настановлення, даючи святість через послух, збільшуючи віру через труднощі та випробування.

3. Завтра і навіки Ісус обіцяє закінчити ту справу спасіння та освячення, яку Він почав серед Своїх вірних. "Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса" (Фил. 1:6). Він працюватиме над нами і в майбутньому, щоб ми були готові увійти в небесні оселі в день, коли Він прийде за Своїми, коли Він з'явиться вже не для того, щоб страждати, але явити Свою славу та прославити Своїх дітей.

Але є острів надії, скеля непохитна, не піддатна вирам та штормам часу, за яку ми можемо і повинні триматися повсякчас, і вона нас ніколи не підведе. Це наш Господь Ісус Христос

Ліберальні вчені та філософи захоплюються ідеєю узагальненого бога або ж Світовим Розумом, як вони його називають. Але як нема якогось узагальненого бога чи ідеї, а є конкретне, єдине ім'я, яким належить нам спастися, єдине ім'я, у якому ми маємо повноту Божого відкриття, – ім'я Ісуса Христа, так нема і не може бути якоїсь узагальненої або екуменічної церкви, а є конкретна євангельська церква, є об'єднання церков, є Євангельсько-Баптистське Братство, яке несе Євангелію Ісуса Христа світу, що оточує нас. І те, що Ісус Христос є Господь кожного з нас, Господь наших церков і нашого Братства, що Він є Той Самий учора, сьогодні і повіки, знаходить своє відображення в історії і житті нашого Братства.

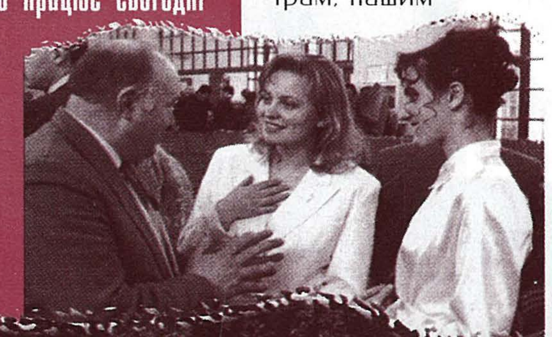
1. Подібно до того, як Господь був вірний нашим братам і сестрам в апостольський час, під час гонінь та страждань, під час становлення християнської церкви, Він так само був вірний у нашому Братстві вчора, в час панування атеїзму. Коли здавалося, що вже не залишиться навіть насіння Божого народу в нашій країні, Братство силою Духа Святого, благодаттю Ісуса Христа було спроможне мужньо триматися сповідання віри першоапостольської церкви. Це є те саме сповідання віри, яке мали і мають усі євангельські християни і баптисти у всьому світі, це прості євангельські слова, які повторювали наші брати і сестри і тоді, коли помирали на римських аренах чи у в'язницях, і тоді, коли святкували і раділи присутності Господній в Його церкві, раділи перемозі і звільненню, які Господь давав їм. Ці прості слова ми сповідуємо і сьогодні – Ісус Христос є Господь! Як написано у Діях Апостолів 10:36: "Він слово послав для Ізраїлевих синів, благовістячи мир через Ісуса Христа, що Господь Він усім".

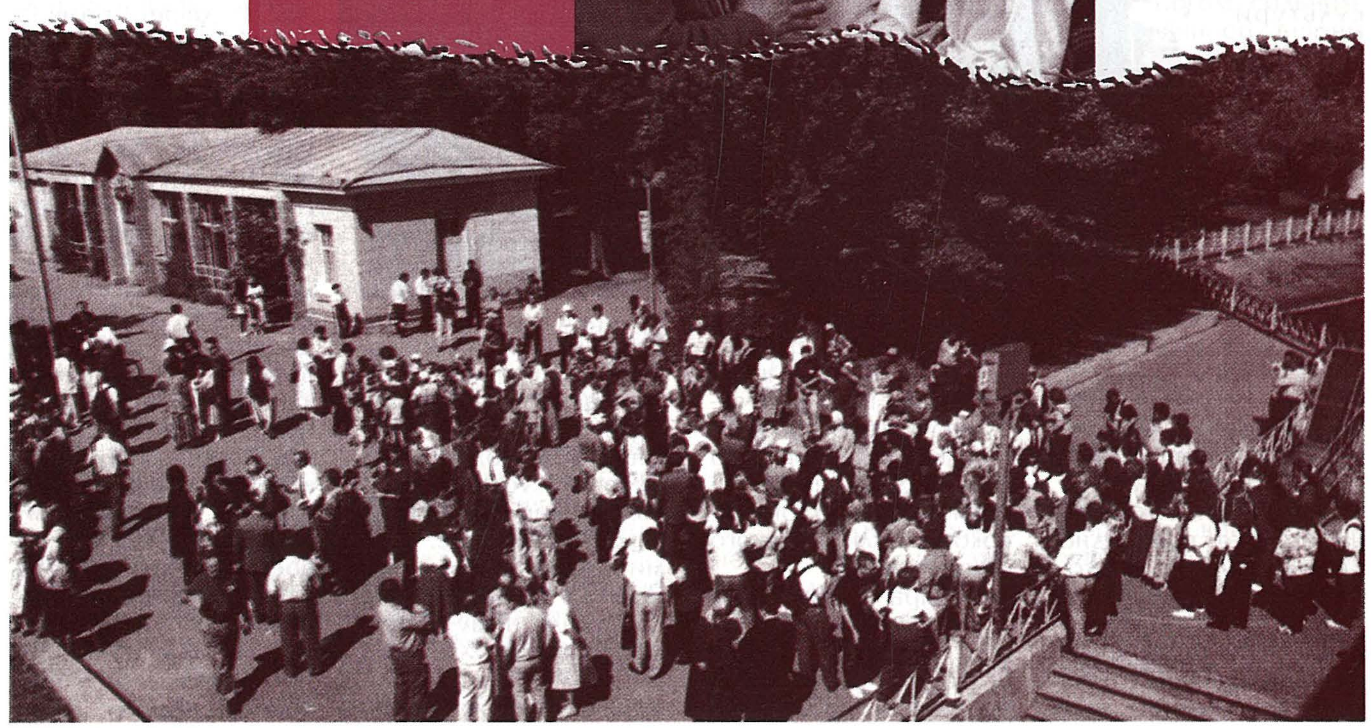
Господь не тільки народив наше Братство Своїм Словом, Він гартував, вів і охороняв його у важкі часи. Господь також давав мудрість нашим братам і сестрам, нашим старшим братам, для того щоб вірно спрямовувати Господню працю, перевіряючи її у світлі Божого Слова, виправляючи себе та Господню церкву відповідно до волі Божої.

В той час, коли деякі віруючі вибрали дорогу розділення, наше Братство пішло непростою, але біблійною дорогою реформи церкви відповідно до біблійних вимог та стандартів. Це потребувало наполегливої праці в дуже непростих умовах, були і помилки, яких неможливо було запобігти, враховуючи людські обмеження і слабкості. Але Братство вибрало дорогу єдності у Христі, як написано в Ін. 17:21: "Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у – Тобі, щоб одно були в Нас і вони, – щоб увірував світ, що Мене Ти послав."

Покладаючись на те, що Господь є Той Самий, що і в апостольські часи, що Він сильний

Ісус через Духа Святого працює сьогодні над кожним віруючим, даючи мудрість через настановлення, даючи святість через послух...

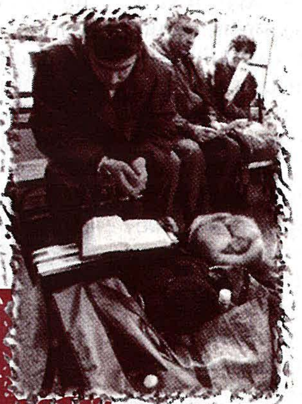

захистити їх, що вони є діти Небесного Батька, наші брати і сестри не губили віри і радості навіть серед випробувань, переносили ярмо страждань з любов'ю до тих, хто гнав та зневажав їх, вони не відповідали злом за зло, але несли вістку євангельську сусідам, друзям і колегам на роботі, як написано в 2 Кор. 8:2: "Серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирости".

2. І Господь благословив працю нашого Братства по Своїй милості та благодаті. Він і сьогодні Той Самий, що і вчора. Його сила та благословіння принесли добрий та рясний плід у наших церквах. Подібно до того, як після важкого часу панування римської держави та поганської культури Господь відкрив дорогу Євангелії та вільній праці церкви, так і в Україні після десятків років атеїзму відкрилися двері для вільної проповіді Євангелії. І стало зрозуміло, що Господь Ісус Христос не даремно гартував і готував наше Братство всі попередні роки. Все це сталося відповідно до вічного плану Божого, щоб, за словами 1 Пет. 1:7, "досвідчення вашої віри було дорогоціннішим за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа". Постійність Божої праці спрямована у майбутнє, в те, що ми не спроможні бачити, але в що можемо і повинні вірити. І тому наші брати і сестри, наше керівництво не сиділи і не жалкували за минулим, не хвалилися вірністю колись, у ті роки, що пройшли, не намагалися довести, що вони щось заслужили, чи виправдати те, у чому помилилися, але взялися до ще активнішої праці, до ще ширшого і глибшого служіння, як написано в Фил. 3:13-14: "Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою вишнього поклику Божого в Христі Ісусі".

"Не захоплюйтеся всілякими та чужими науками," але Еф. 5:10: "пізнавайте, випробовуйте, що приємне для Господа" і 1 Сол. 5:21: "Усе досліджуючи... тримайтеся доброго!"

Ця віра у незмінність Божого плану, у те, що Ісус Христос вчора, сьогодні і повіки Той же, виправдалася у нашому Братстві справжнім спалахом благодаті і благословіння, потужним зростанням церкви, її сили, її впливу та її зрілості. Як ви вже знаєте, за останні чотири роки щорічно Господь додавав майже 150 нових церков до нашого Братства, 550 нових церков за 4 роки, у півтора рази більше в порівнянні з 1994 роком, удвічі більше в порівнянні з 1990 роком.

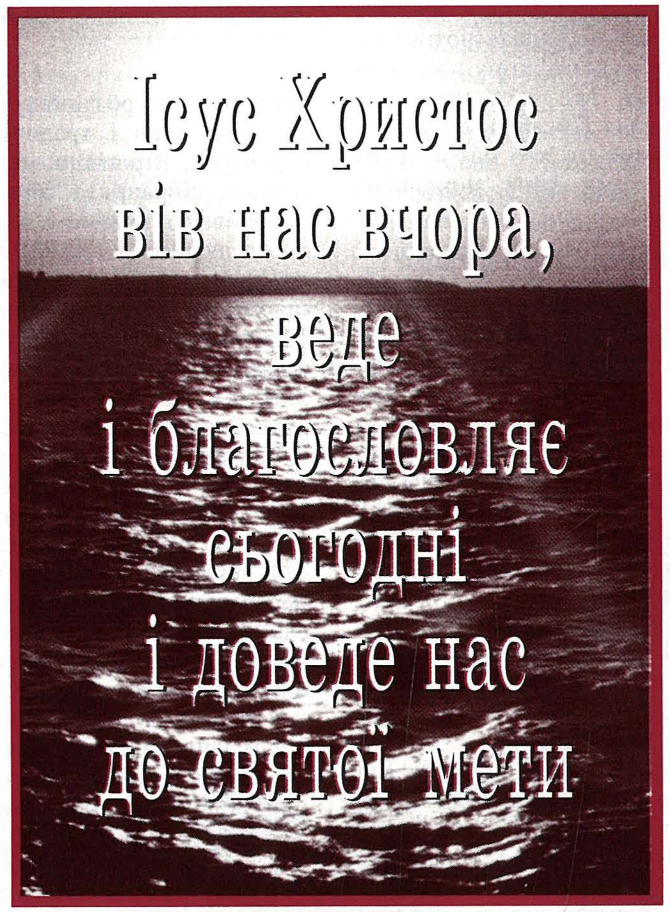
Керівництво Братства, наші старші брати не просто піклувалися про зростання кількості церков. Усі ці чотири роки вони також дивилися наперед, хто буде вести ці церкви і сьогодні, і в наступному столітті, де мають взятися пастори і керівники, наставники молоді і євангелісти? Ісус Христос є Той Самий і в майбутньому. Він хоче, щоб ми покладалися на Нього і в той же час планували нашу працю на майбутнє. "Хто бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує, чи має потрібне на виконання," – каже Господь (Лук. 14:28). Тому наше Братство порахувало необхідну кількість пасторів та служителів для нових церков і попіклувалося про те, щоб підготувати їх якісно і вчасно. Більше того, багато наших старших братів самі сіли до науки і довели, що вони не даремно вчилися у Господніх ніг і гартувалися в Його праці. Вони показали молодим чудовий приклад наполегливості і вірності.

Господь Ісус Христос благословив і ці зусилля підготувати нову варту працівників і служителів. За чотири роки кількість різних учбових закладів нашого Братства зросла у десять разів, з двох до двадцяти двох учбових закладів! Жодна країна колишнього Радянського Союзу не має такої якості і потужності богословської освіти відповідно до населення країни! Кількість випускників учбових закладів Братства вже майже досягає кількості нових церков, що відкриваються. Таким чином наш Отець Небесний дає нам можливість зберегти кращі традиції нашого Братства і використати нові можливості свободи в Україні. І це благословіння відбувається серед надзвичайних економічних труднощів і нелегких змін у нашому житті, коли кожна побудована церква, кожний новий учбовий заклад – це справжнє чудо з руки Господньої. Тут треба згадати любов і жертовність наших братів і сестер з-за кордону. Вони не забували нас, більше того, вони молилися про нас у важкі часи минулого, вони щиро допомагають нам і зараз – і в цьому ми також бачимо, що наш Господь Ісус Христос учора і сьогодні, і повіки Той же. Тому ми впевнено дивимось у майбутнє серед непростих проблем сьогодення – Той, Хто вів нас вчора, веде і благословляє сьогодні, обіцяв і є сильний подарувати нам майбутню перемогу.

В той час, коли багато культів та сект виникає в Україні, коли боротьба точиться між різними групами у православній церкві, коли захоплення новими течіями та вченнями руйнує сім'ї та психіку людей, Братство зберегло чистоту євангельської віри, свої найкращі традиції, єдність та духовне здоров'я серед членів своїх церков. Роздумуючи про майбутнє, наші старші брати закладають надійний біблійний, євангельський фундамент для цього майбутнього.

3. І хоча ми маємо сьогодні великі благословіння, в той же час історичні умови особливо повертають наші очі до майбутнього, повертають наш погляд до неба. І це не тому, що ми підходимо до кінця тисячоліття. Цей історичний кордон є дуже умовний, навіть історики не погоджуються між собою, коли ж наступає третє тисячоліття. Багато хто вважає, що справжній початок буде не в 2000 році, а в 1999, або у 2001. Ми знаємо, що буде багато тих, які будуть прив'язувати якісь особливі події до 2000 року, але як пише ап. Павло: "ти людина Божа". 1 Тим. 4:7: "Цурайся нечистих та бабських байок". Ми, євангельські християни-баптисти, твердо пам'ятаємо Господні слова у Мт. 25:13: "Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!" Ми не будуємо нашого розуміння майбутнього на людських здогадах, але на надійних підвалинах Біблії. В той же час стан сучасного суспільства і в нас, і за кордонами України має всі ознаки морального спустошення і занепаду, коли матеріальне не домінує над духовним, коли піддаються сумнівам елементарні принципи моралі.

Багато відповідальних людей у світі б'ють тривогу з цього приводу, але наше Братство з впевненістю і надією дивиться у майбутнє, чекаючи і готуючись до приходу нашого Спасителя, маючи всі підстави вважати, що Той, Хто в нас "розпочав добре діло, виконає його до дня Христа Ісуса" (Фил. 1:6). Господь Ісус Христос, Який вів і оберігав нас учора, Хто веде і дає нам мудрість працювати сьогодні, доведе нас до святої мети завтра – до спасіння наших душ, до прославлення Його дітей, до спадщини нетлінної. Написано в Об'явленні 17:14: "Вони воюватимуть проти Агнця та Агнець переможе їх, бо Він – Господь над панами та Цар над царями". А ті, хто з Ним, покликані, і вибрані, і вірні."

Сьогодні особливо радісно подивитися на все, що зробив наш Господь для нас. Приємно було згадати історію Господньої праці, – це ж останній з'їзд у цьому столітті і цьому тисячолітті. Ми особливо хотіли б підкреслити, що всі успіхи і благословіння, які ми можемо і повинні згадувати і рахувати, є результатом Його праці у нашому Братстві. І в цьому запорука незмінності і надійності результату. Ми розуміємо, що Господь працював і через керівництво Братства, і через нас усіх тут присутніх. Коли я дивлюся в зал, я бачу чудових працівників на Його ниві: вірних, самовідданих, – тих, хто жертвує усім заради Господньої слави. Але всі ми усвідомлюємо, що стоїмо перед Царем Царів, Богом сильним, Отцем вічності, Князем миру. Тому як підсумок чотирирічної роботи, особливо згадуючи усі чудові благословіння, про які ми чули, ми визнаємо гаслом нашого з'їзду незмінність і велич праці Ісуса Христа, про себе ж можемо тільки сказати: "Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!"(Лук. 17:10).

Йому ж, Богу незмінному, славному, Господу Ісусу Христу воскреслому, що йде в Царстві Своєму, Який учора, сьогодні і повіки Той Самий, у Дусі Святому хай буде слава, подяка і хвала навіки! Амінь! ■

ХТО ПОТРЕБУЄ ЦЕРКВИ?

Прихильники церкви вважають, що вона необхідна усім. Супротивники церкви говорять, що вона нікому не потрібна. Чому ж існує розбіжність поглядів? Причина в тому, що досвід взаємодій з релігією, в її організованій формі, у різних людей може полярно відрізнятися. Деякі отримали настільки невдалі приклади, що можуть мати серйозні причини запитувати разом з пророком Малахією (1:10), — чому хто-небудь не закриє двері у церкву і не припинить цей ритуал, що не має ніякого сенсу.

Мартін де Гаан Молодший

Але є й інші — ті, хто не бачить потреби у церкві, тому що не розуміє, кому і як церква може допомогти. Ми ж з молитвою розпочинаємо вивчення Писання, сподіваючись, що зможемо краще зрозуміти, хто має потребу в церкві, коли пізнаємо, кому вона покликана допомагати.

Ще одна група взаємної підтримки?

Як ви вважаєте, наскільки ефективні й корисні були б зібрання товариства тверезості, якщо б члени товариства відвідували зібрання так, як церкву відвідують її члени? Якщо б члени товариства ретельно одягалися, йдучи на зібрання, але при цьому не висували ніякої необхідності йти? Що, якби товариство тверезості не вело ніякого обліку і члени його не виконували постанов у перервах між зібраннями? Що, якби таке товариство не об'єднувалося духом загальної справи, а члени його не повинні були б відповідати перед групою за свої провини?

Церква могла б повчитися у товариства тверезості тому, чому такі товариства свого часу навчилися у церкви. Разом люди здатні на те, що не можуть зробити поодинці. Разом вони набувають джерело духовності, якого нема у кожного окремо.

Хто ж потребує один одного більше, ніж діти Божі? Хто потребує групи, що допомагає усвідомлювати найголовніше — нашу щохвилинну залежність від Христа? Хто потребує такої групи більше, ніж ті, хто складає Тіло Христове?

Що ж таке церква, якщо вона не товариство взаємної підтримки?

Якщо ми будемо відвертими перед собою і перед Словом Божим, то зрозуміємо, що багатьом з нас необхідне нове ставлення до церкви. Це, звичайно, не означає, що нам слід ставитися до церкви надто критично. Це відвело б нас від суті проблеми. Але ми повинні проявляти більше конструктивної критики по відношенню до себе. Бо для тих, хто знає Христа, церква — це не «вони». Це — ми.

Що таке церква?

Для того, щоб дати визначення церкви, потрібно розуміти витоки Нового Завіту. Церква першого століття не була розділена на фракції, що сперечалися. Не мала вона і традиційної релігійної ієрархічної структури. Вірогідно, церква складалася з численних церков, зібрань та груп віруючих (Рим. 16:4, 16), особливості кожної з яких визначав склад приходу, тобто люди (1 Кор. 12:12-27).

Церква взагалі як єдине ціле у філософському і практичному змісті включає в себе всіх, хто через особисту віру в Христа Ісуса (Дії 2:37-47) і через хрещення Духом Святим стали частиною Тіла Господнього (1 Кор. 12:13) і увійшли в Царство Небесне і «записані на небесах» (Євр. 12:23).

Церква як сукупність окремих груп віруючих складається з людей, які через особисту віру у Христа (1 Кор. 1:2) регулярно збираються разом (Євр. 10:23-25), щоб служити Господу й один одному.

У функціональному значенні біблійне визначення церкви невіддільне від відображеного у Святому Писанні вчення Божого: молитви, ламання хліба в знак пам'яті про смерть Ісуса Христа, хрещення водою, що відрізняє віруючих у Христа, спів гімнів, прославлення Бога і поклоніння Йому, обмін духовним досвідом, виправлення провин, дисципліна, матеріальна та духовна підтримка знедолених, а також турботи про долю тих, хто не знає Христа.

Хто потребує церкви?

Вивчення Нового Завіту показує, що є, принаймні, сім способів визначення людей, які потребують церкви. У кожному випадку ми можемо впізнати в описаних подіях як себе, так і іншого

Зламані люди — ті, хто вичерпав свої можливості і усвідомив свою неспроможність, зрозумів, що означає смирення, причому не лише перед Богом, але й перед іншими людьми. Без відчуття зламаності людина, яка потребує церкви, не може усвідомити цього.

Всі ми потребуємо життєво важливого. Якщо б ми могли бачити себе такими, якими нас бачить Бог, ми б розпізнали небезпеку більш серйозну, ніж та, з якою звичайно намагаються справлятися "групи взаємної підтримки". Ми б побачили щось більше, ніж емоційний зрив, порушення дієти або зловживання вином чи наркотиками. Ми б побачили особисту духовну кризу, описану автором Послання до євреїв: "Стережіться, брати, щоб у когось із вас не було серця лукавого і невірного, щоб вам не відступити від Бога Живого! Але підбадьорюйте щодня один одного, доки триває те "нині", щоб хтось з вас не став жорстоким через підступність гріха. Бо ми стали причасниками Христа, якщо тільки твердо збережемо розпочате життя наше до кінця; як говориться: "Нині, як почуєте голос Його, не робіть жорстокими сердець ваших, як під час нарікання" (Євр. 3:12-15).

Якщо ми розглянемо вірші 7-11 у контексті, то побачимо, що маємо потребу настільки гостру і зазнаємо небезпеки настільки серйозної, що нам необхідно створити групу взаємної духовної підтримки.

Можна перерахувати духовні біди та небезпеки, що нам загрожують:

- затверділість серця (ремствування) (вірш 8);
- збудження гніву Божого (вірш 10);
- омана серця (вірш 10);
- втрата благословіння Божого (вірш 11);
- відступлення від Бога, невір'я (вірш 12);
- зваблення гріхом (вірш 13);
- втрата праведного життя (вірш 17).

Добре усвідомлюючи небезпеку, що загрожує, автор послання закликає нас щоденно допомагати і підтримувати один одного. Пізніше, у тому ж посланні, він ще раз наголошує на необхідності взаємодопомоги: "Тримаймося непохитно визнання надії, бо Той, Хто обіцяв, — вірний! Будьмо уважними один до одного, заохочуючи до любові і добрих діл. І не залишаймо зібрання свого, як є в деяких звичай, а заохочуймо один одного, і тим більше, чим більше бачите, що день той наближається" (Євр. 10:23-25).

Зламані духом усвідомлюють важливість своїх потреб. Смирення приводить їх до того, що вони вважають найбільш значущими цінностями свого життя: віру, любов і надію на Бога. Вони усвідомлюють, що були покликані ходити у Христі з допомогою інших віруючих.

Зламаність — щось протилежне гордині та самовпевненості. Зламаність, що дозволяє усвідомити наші потреби та щоденний духовний ризик, — це те, з чого починається віра. Якщо пастор і члени церкви перестануть нагадувати один одному, що віра — це питання життя і смерті, відвідання церкви стане тим же, що й відвідання "швидкої допомоги" без потреби.

Залежні люди. Скільки необхідно членів церкви, щоб замінити лампочку, що перегоріла? Троє. Один стоїть на драбині і тримає лампочку, а двоє інших повертають драбину. Така уява багатьох про взаємодопомогу членів церкви.

В Біблії також можна знайти гумористичний підхід до ідеї взаємодопомоги. Лише причина для сміху у цьому випадку інша. З біблійної точки зору здається смішним, що хтось з членів спільноти віруючих (пастор, диякон, одинока мати або вихователька недільної школи) може обійтися без допомоги інших.

Апостол Павло говорить про це в 1 Посланні до коринтян (12:12-31). Як алегорію він використав образ людського тіла, різні частини якого мають дар мови (вірші 15, 16). Для того, щоб показати, як помиляються ті, що дуже підносять або дуже принижують себе, він розмірковує з точки зору вуха та ноги. З допомогою цієї аналогії Павло показав взаємозалежність різних частин Тіла Христового: "Бо всі ми одним Духом охрещені в одно тіло..." Якщо нога скаже: "Я не належу до тіла, тому що я не рука", то хіба через те вона не належить до тіла?... Але Бог так створив тіло, щоб ми про неблаговидне більше піклувалися... І коли один член страждає, всі члени страждають з ним; якщо один пошанований, всі члени радіють з ним. І ви — тіло Христове, а окремо — члени".

Ми залежимо один від

одного не тому, що нам так здається, але тому, що нас такими зробив Господь.

Ми сприймаємо ідею нашої залежності один від одного, якщо ми віримо, що:

- нас об'єднує Дух Божий (вірш 13);
- ми всі — члени одного тіла (вірш 13);
- ми всі маємо потребу один в одному (вірш 21);
- коли страждає один з нас, всі ми страждаємо (вірш 26);
- коли шанується один з нас, ми всі радіємо (вірш 26).

Бог створив нас залежними один від одного. Ні в одного з членів церковної спільноти не може бути виправдання для почуття, що він може обійтися без допомоги інших, що він важливіший за інших або що він достойний більшої почесті чи більшої уваги. Дух Божий однаково діє в усіх — від пастора до підсобного робітника і найнепомітнішого члена церкви, що молиться десь у закутку церкви.

Бог розмістив усі члени в тілі, як Йому було угодно (1 Кор. 12:18).

Те, що ми робимо в житті, можливо не завжди подобається нам, але це приємно Богу. Бог розпоряджається долею людей за Своїм задумом відносно долі Тіла, члени якого — улюблені діти Божі. У Своїй мудрості і любові Бог робить так, що "члени Його Тіла" можуть любити один одного і турбуватися один про одного.

В різних частинах "Тіла Свого" Бог помістив багатого і бідного, пастора-вчителя, хориста, що співає гімни, молитвеника, благовісника, церковного сторожа, наставника молоді. Кожен виконує важливе призначення, дане йому Богом, яке можна порівняти з призначенням ока, вуха, носа, рота, руки, ліктя, ноги. І тепер Бог хоче, щоб кожен з Його дітей повірив у свою обдарованість і значимість, у те, що його розташування у Тілі Господньому не випадкове, а старанно вибране.

Бог так створив тіло, щоб ми про неблаговидне більше піклувалися (1 Кор. 12:24).

Не всі, що складають тіло Господнє, здаються нам важливими людьми, але всі вони важливі в очах Божих. Бог може бачити значення і користь там, де людина помічає лише щось незначне та непотрібне.

В дійсності можна зробити висновок, що Павло говорить про певне правило, виходячи з якого Бог турбується про члени Свого Тіла у зворотній пропорції до того, як турбуються про це люди. Ті, що здаються нам сьогодні незначними, можуть одного разу засяяти ясним світлом у Царстві Небесному.

Бог дає кожному члену Свого Тіла особливе призначення.

Ми не розуміємо до кінця усіх причин, через які ми потребуємо один одного. Ми не в змозі зрозуміти, чи наділений кожен з нас лише одним даром чи різні люди наділені по різному. Ми запитуємо: чи може наш дар змінитися у залежності від обставин? А насправді нам не потрібні відповіді на ці запитання, доки ми ставимося один до одного так, як того хоче Бог.

Точне визначення наших талантів та можливостей не головне в житті. Навіть визначивши свої здібності і можливості, люди створювали саморуйнівні спільноти і пожирали один одного (Гал. 5:15). Саме розуміння нашої залежності один від одного набагато важливіше, ніж розуміння своїх здібностей та можливостей.

Ось чому Павло в 1 Кор. 12 говорить, що є щось набагато важливіше, ніж знання того, кому який дар даний (1 Кор. 12:31—13:13). У цьому основний зміст роздумів Павла про Тіло Христове, життя і любов. Головне в тому, щоб розуміння нашої взаємної залежності один від одного виявлялося в нашому ставленні один до одного. Дар захоплювати красномовством натовп, дар віри, що здатна зрушити гори, дар розуміння таїн, дар самопожертви у допомозі нужденним — усе це ніщо без любові. Найважливіше, що ми допомагаємо один одному.

Недосконалі люди. Усі ми знаємо, як важко жити з людьми, які намагаються все довести до досконалості. Люди, що відчували це на собі, можуть порівняти свій досвід з щоденними спробами обійняти кактус. Щоб ви не зробили, усе неправильно, усе не так. На вашу долю зовсім не випадають заохочення або схвалення, а критичні зауваження слідують одне за одним. Ви не можете відпочити, тому що ваша робота незакінчена — вона ніколи не визнається закінченою.

Ті, що прагнуть досконалості, вважають дуже важливим все робити правильно. Вони не розуміють, що можна миритися з недосконалістю своєю та інших. Деяких з нас, звичайно, це не стосується, але коли мова заходить про церкву, ми всі повинні бути надзвичайно твердими. Ми надто схильні критикувати і багато вимагати від людей, які нічим не гірші за нас. Ми не схильні думати про свої особисті помилки і про те, що самі іноді потребуємо поблажливості. Нам було б корисно уважно перечитати один з уривків Євангелії (Мт. 18:21-35).

В Євангелії від Матвія 18 розд. розповідається про чоловіка, який не прощав іншим грошових боргів в той час, коли йому прощали величезні суми.

Навіть найкращі зібрання віруючих складаються з недосконалих людей. У моменти духовного протверезіння кожен з членів церкви смиряється, сповнений відчуттям гріха та невдачі. Кожен відчуває себе як алкоголік, що виліковується, але постійно відчуває спокусу знову віддатися своєму пороку. І кожного дня ці люди воюють зі своїм себелюбством, самовпевненістю, гординею та схильністю відповідати злом на зло. Апостол Іоанн в 1 Ін. 1:5—2:4 показує нам, які ми насправді. З його слів можна зробити висновок, що ми недосконалі і повинні щиро зізнатися у своїй недосконалості один одному і нашому досконалому Господу. «Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо у світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха. Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди! Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріх нам простити, та очистити нас від неправди всілякої. А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього неправдомовця, і слова Його нема в нас! Діточки мої, — це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, — Ісуса Христа Праведного» (1 Ін. 1:6—2:1). Зі слів Іоанна витікає, що якими б недосконалими не були стосунки між членами церкви, вони повинні бути засновані на:

- загальній вірі в Ісуса Христа (вірші 5, 6);
- загальній чесності перед самим собою (вірші 6, 7);
- загальному визнанні своєї гріховності (вірші 8, 10);
- загальній потребі у покаянні (вірш 9);
- загальній потребі у прощенні (вірші 7, 9);
- загальному прагненні до праведного життя (2:1);
- загальній надії на спасіння завдяки викупній жертві Ісуса Христа (2:1, 2);
- загальній потребі у слухняності (2:3-4).

Коли Іоанн говорить про нашу недосконалість, він виступає одночасно ідеалістом і реалістом. Застерігаючи нас від гріха, він говорить, що навіть чинячи неправедно, ми маємо можливість виправити помилку.

Основою правильних стосунків між членами церкви є визнання ступеню нашої недосконалості. Поперше, це допомагає нам залишатися чесними; подруге, це допомагає смирятися та ставитися з повагою до всіх людей (Тит. 3:1-3); по-третє, це спонукує ставитися з поблажливістю до провин інших та прагнути праведності перед Богом (Мт. 5:6, 7).

Немає нічого гіршого за людину, яка, стаючи більш досконалою, починає з погордою дивитися на інших та постійно критикувати тих, хто не досяг таких же успіхів. Будучи безконечно далекими від досконалості, ми не маємо ніяких підстав для гордощів та самовдоволення. Ставати кращим — це означає ставати людиною більш милостивою та люблячою.

Здібні до навчання. Уявіть собі коледж, викладацький склад якого представлений людьми настільки високоосвіченими, що вони не розуміють, як передати свої великі знання студентам. Уявіть собі школу, в якій успіхів домагаються лише учні, що мають найкращі здібності, в той час як наставники захоплені своєю дослідницькою роботою і прагненням добитися визнання в академічних колах. Уявіть собі класи, в яких учні бажають вчитися і мають потребу в навчанні, але до них ставляться так, наче вони вже досягли професійного рівня.

Багато хто уявляє собі церкву саме такою. Вони духовно неосвічені і прагнуть до навчання. Вони ще не знають, що ковчег Мойсея не міг умістити навіть страуса, не говорячи вже про слонів та зебр. Вони не знають, хто такий був, скажімо, Захарія та як знайти його в Біблії. Вони не знають, як «благословляти Господа», «повчати один одного», «чинити обережно», «признаватися в злочинах», «освячувати себе», «молитися безперестанку», «бути вподобаними Богом любими пахощами».

Неосвічені люди, проте, часто здібні до навчання. Вони визнають, що не розуміють мови, якою написана Біблія. Їм необхідно виявляти індивідуальну увагу або навчати у складі невеликої групи. Необхідно, щоб хтось допомагав їм у навчанні, пояснюючи складні речі зрозумілою для них мовою.

Вивчення мови Христа необхідніше, ніж вивчення будь-якої іншої мови.

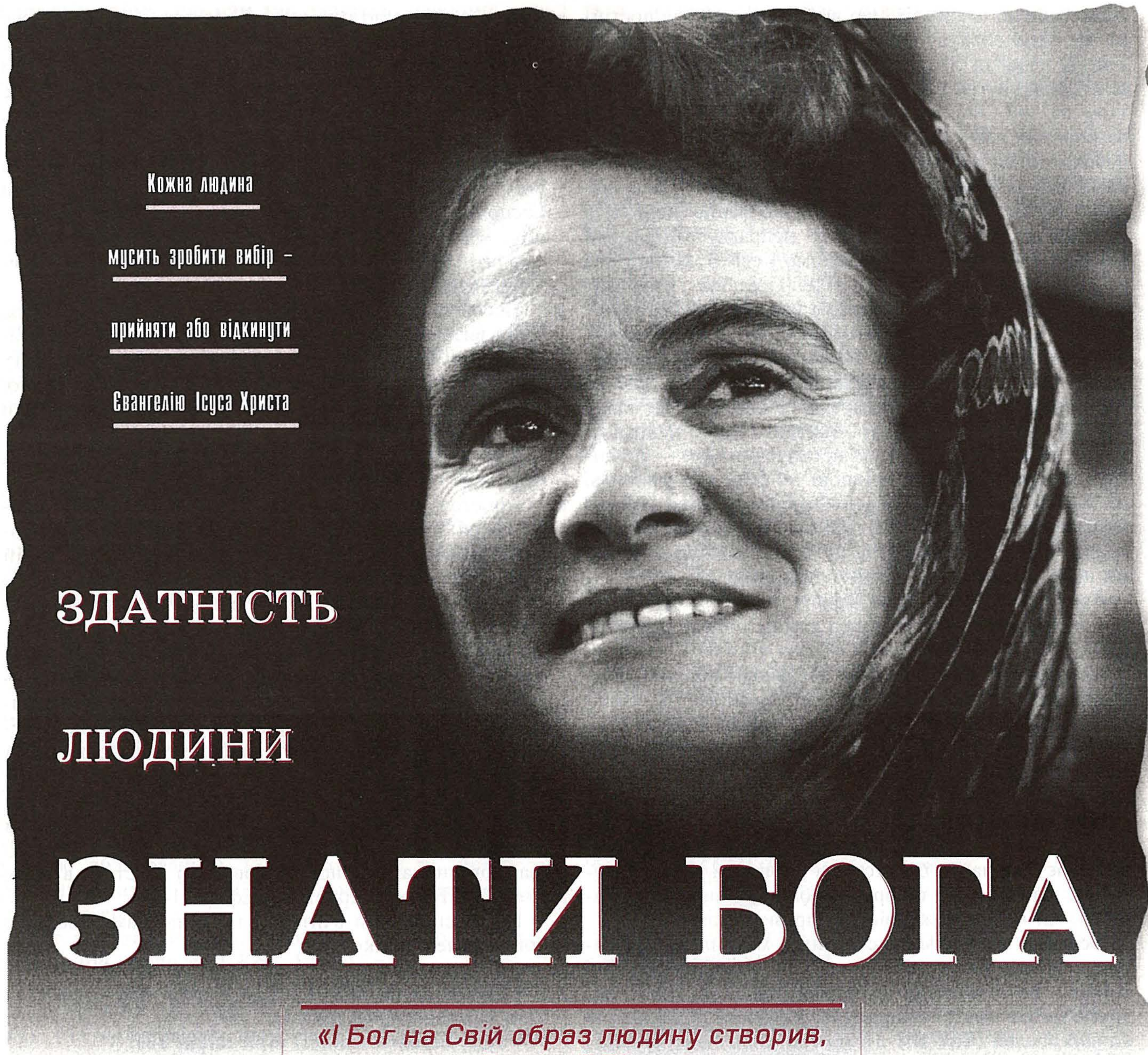
Апостол Павло розумів, що церква покликана вчити людей, навчати їх новій мові любові, новій філософії, новій логіці, новій історії, новій соціології, новій музиці та новому погляду на людські стосунки. В словах ап. Павла відображається прагнення церкви просвітити духовно неосвічених людей. Говорячи про тих, що виходять з темряви, він писав: «І Він призначив одних апостолами, інших пророками, інших євангелістами, інших пастирями і вчителями для вдосконалення святих на діло служіння, для збудування Тіла Христового, аж доки всі ми не прийдемо до єдності віри і пізнання Сина Божого, в мужа досконалого, в міру зросту повноти Христової; щоб ми більше не були дітьми, які хитаються і захоплюються всяким вітром вчення через людське лукавство і підступами хитрого зваблювання, а істинною любов'ю всі зростали в Того, Котрий є Голова, Христос» (Еф. 4:11-15).

Бог посилає нам вчителів, тому що нам необхідне нове мислення, яке:

- озброїть нас на діло служіння (вірш 12);
- допоможе зміцнити взаємозв'язок між членами Тіла Христового (вірш 12);
- буде сприяти єдності віри (вірш 13);
- допоможе пізнати Сина Божого (вірш 13);
- допоможе уподобитися Христу (вірш 13);
- буде сприяти рівновазі та зрілості (вірш 14);
- допоможе боротися зі спокусою (вірш 14);
- допоможе наповнитися істинною любов'ю Божою (вірш 15).

Церква не передає знань принципово нових, непідтверджених та спірних. Покликання церкви — показати духовно неосвіченим людям, яким чином учення Христа допомагає долати розчарування у сімейному житті, неприємності в роботі, хвороби та розрив стосунків, що стається час від часу. Істинне вчення означає правильне мислення. У поєднанні з Духом і могутністю Христа воно може вирішити проблеми, що затьмарюють наше життя, і обернути їх на добро.

Якщо церква цього не має, то чому ж вона може навчити? «Ми всі маємо знання, але знання надимає, а любов будує» (1 Кор. 8:1). ■

Кожна людина мусить зробити вибір – прийняти або відкинути Євангелію Ісуса Христа

ЗДАТНІСТЬ ЛЮДИНИ ЗНАТИ БОГА

«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив...» (Бут. 1:27).

Іван Ткачук

Щоб жити повноцінним життям, людина мусить знати Бога, вірніше, вона мусить увійти в спільність з Богом. А це вимагає об'явлення або відкриття — зі сторони Божої, та здатності знати Бога або увійти в спільність з Богом — з боку людини. Ці дві постанови невід'ємні. Тому людина не може знати Бога, аж доки Бог не відкриється їй; так само Бог не може об'явити Себе людині, яка не має здатності знати Його. Але Бог завжди готовий до об'явлення. Тому людина мусить відгукнутися на Божу ласку відкуплення й спасіння. Ви тоді запитаєте: яким же чином людина може мати спільність з Богом? Отже, здатність людини мати спільність зі своїм Творцем криється в її духовних характеристиках.

Тут треба підкреслити, що людина має духовну або божественну природу, властивості, які фізичне око ніколи не може побачити. Вона є особливим Божим творінням. Людина має не тільки тіло, але дух і душу. Як Ап. Павло заявляє: «... а непорушний дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Христа, нашого Господа Ісуса» (1 Сол. 5:23). Отже, духовна природа людини виявляється в її духовних прикметах, таких як самосвідомість, здатність мислення, та понад усе, моральне й духовне почуття людини виявляється в її щоденному житті. З власного спостереження та Слова Божого нам відомо, що людина є більше, ніж фізичний організм. «І створив Господь Бог людину з пороху земного. І дихання (віддих) життя вдихнув у ніздрі її, — і стала людина живою душою» (Бут. 2:7). Читаємо також: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив» (Бут. 1:26, 27).

Отже, духовна частина людини, її божественне творіння на образ та подобу Божу, дає потенціал для пізнання й спілкування з Богом. Тоді ми скажемо так: людина має здатність стати духовною. Ви запитаєте: яким же способом вона може здобути цей духовний стан? А саме, через розвиток її духовних особливостей — розуму, волі, моральності та інших характеристик душі. Так, людина має розум — вона може думати, вирішувати, тобто робити свідомий вибір. Людина має свободу, хоча вона частково обмежена оточенням, але коли ввійде свідомо у спільність з Ісусом Христом, тоді засвідчить необмежену свободу — відродження душі. Така свобода дає людині перемогу над собою та системою цього світу, а в силі Святого Духа людина озброює себе в силу перемоги над гріхом. Треба також підкреслити, що така людина має сумління та самосвідомість щодо своєї поведінки у відношенні себе, інших людей та свого Творця.

Не забудьмо, що після створення людина мала моральну та духовну подібність до Бога Творця. Однак, маючи власну волю вибирати добро чи зло, людина, на превеликий жаль, вибрала зло й упала в гріх, духовну смерть. Гріх розлучив її з Богом. І тепер через ласку примирення Господа Ісуса Христа, людина має цю здатність повернутися назад до Бога, цебто її дух і душа можуть відновитися до їхнього первісного стану та знайти спільність з Богом (Еф. 4:23, 24; Кол. 3:10). Адже через духовну особистість моральної природи людини, вона має свідомість добра й зла, може відрізняти добро і зло та судити себе й інших у таких відношеннях. Однак, таке почуття добра й зла людина не може осягнути особистим досвідом, це приходить до неї через творчу діяльність Самого Бога.

Треба підкреслити, що такі здібності людини як духовної особи є необхідними для її релігійного та духовного життя. Добра Новина, ця вістка Святої Євангелії Ісуса Христа, проголошується для кожної людини, і кожна людина повинна почути її та особисто прийняти. Євангелія спрямована до людини як інтелектуальної істоти, апелюючи до її розуму та волі. Кожна людина мусить зробити вибір — прийняти або відкинути Євангелію Ісуса Христа свідомо, й послідувати за Христом і мати спільність з Ним, або не послідувати за Христом, відректися Його і не мати спільності з Ним, як і не знати Бога.

З цього бачимо, що тільки тоді людина як інтелектуальна й вільна істота, маючи силу пізнавати й вибирати, може відгукнутися і прийняти Добру Новину Ісуса Христа. Тільки тоді людина, маючи моральну природу, здатну відрізняти добро і зло, любити Бога та свого ближнього, може жити життям згідно Святої Євангелії.

Отже, кожна людина має спрагу до Бога. Вона в собі носить щось таке, що коли дивиться навкруги себе, на все тимчасове, то не знаходить в цьому повного задоволення. Душа її поривається й благає чогось духовного та вічного. «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога» (Пс. 42:1). Цими словами псалмоспівець висловлює поклик сердець усіх людей в усі віки. Так, якої б національності і раси не була б людина, її душа знаходить спокій у Бога.

Ясно, що цей поклик душі людини може знайти відгук тільки в Ісусі Христі. Він є хліб життя (Ін. 6:35). Він є дорога, правда й життя (Ін. 14:6). Він є для душі тим, чим світло є для матеріального світу. Він є для духа людини тим, чим є хліб для її тіла. Христос задовольняє найглибші прагнення людської душі — вашої та моєї. Євангелія Ісуса Христа, Слово Боже, дане людині, щоб принести спокій її стурбованій душі. Природно, людина була створена для Бога, і без Бога втрачає правдиву ціль свого життя — вона втрачає життя вічне на небесах з Ісусом Христом. Прийнявши вірою Ісуса Христа, людина пізнає Бога, Його характер, Його любов та виправдання. І тільки тоді вона зазнає правдиву спільність з Богом і знайде поміч та спокій у своєму житті. ■

Іван Ткачук — пастор Української євангельської баптистської церкви м. Вінніпег, заступник Голови Всеканадійського Баптистського Братства

***

Якщо серцем ти прийняв
Християнську віру,
Якщо совість ти маєш
Кришталеву й щиру,
Якщо правда тобі
Найдорожча сестриця, —
Будеш ти незламанний,
Мов булатова криця.

Якщо землю ти любиш,
На якій народився,
І батьківської мови
Не цуравсь, а гордився,
Якщо працею славиш
Все життя Україну, —
Цінуватимуть завжди
Земляки тебе, сину.

Якщо в серці гарячім
Маєш місце для Бога —
Завжди легшою буде
Поміж терен дорога.
Свого ближнього ти
Ніби себе полюбиш, —
То спасенним ти будеш,
Свою душу не згубиш.

Анатолій ПАЛТУС

НА "КОРАБЛІ НАДІЇ"

За участю українських та американських місіонерів відбулась десятиденна євангелізаційна подорож по Дніпру

Михайло Козубовський

Михайло Михайлович піднімається на палубу останнім. Матроси віддають швартові і могутня споруда, здригнувшись, ніби від несподіваного поштовху, плавно відчалює. З-під лопастей потужних гвинтів (вилітає) кипить пінясте буруння і причал Київського річкового порту повільно віддаляється. Здається, ми повністю у владі водяної стихії. Але це не так. Ми в руках Того, Хто повеліває вітрам і воді і вони слухаються Його.

— Вітаю усіх братів і сестер України та Америки на борту теплохода "Генерал Ватутін". Сподіваюся, всі добре влаштувалися. Ви розумієте, що наша подорож по Дніпру незвичайна, це подорож місіонерська. Нехай Господь благословить нас донести вістку спасіння мешканцям придніпровських міст. — Це в гучномовці лунає густий баритон Михайла Михайловича.

М.М.Андрашко — керівник нашого круїзу, тож, зрозуміло, весь тягар відповідальності за цей захід лежить на його плечах. Це доставка в кожне за маршрутом місто духовної літератури, організація євангелізаційних заходів, побутове забезпечення учасників круїзу і багато-багато іншого. Але всі почуваються впевнено, бо знають, що брат справиться, адже недарма на минулому з'їзді він був обраний помічником Голови ВСО ЄХБ з адміністративних питань — Бог дав йому цей талант.

На причалі - учасники круїзу

На палубу тихо опускається вечір. А на кораблі вирує життя. "Хелло!", "Найс ту міт ю", "привіт", "Дуже приємно"... — англійські, українські і російські слова зливаються в єдиний гомін і ніби й не існує мовного бар'єру. Є мова, зрозуміла всім — мова братерської любові.

Сірі сутінки огортають дніпровські схили; урочисто золотяться маківки церков Печерської Лаври і ніби теж пливуть яскравими сузір'ями над стомленою землею. Аж ось сріблиста смуга розітнула навпіл Дніпро, загойдалась на хвилях під чарівну музику сяєва — це величне мідне кружало місяця, ніби благословляючи, поволі піднімається нам назустріч.

Це вже вдруге "Генерал Ватутін" бурунить води Дніпра з такою незвичайною місією. Попереду більше тисячі кілометрів і десятки міст, в яких лунатиме євангельське слово.

150 американських і стільки ж українських місіонерів на борту "Корабля надії" — це ще одна така поетична і змістовна назва теплоходу. Вздовж судна виблискують ці інтригуючі слова — так що й з далекого берега можна прочитати їх. Так, надія має стати надбанням кожної людини і, як говорить Слово Боже, безпечним міцним якорем у нашому бурхливому житейському морі. Цю надію понесуть місіонери усім тим, хто потопає у гріховному вирі без сподівання на чудо порятунку.

Зустрічі, зустрічі...

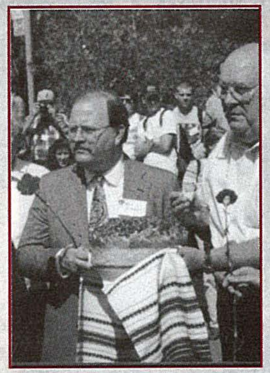
На верхній палубі багатолюдно, — не поспішають місіонери до своїх кают. Крім серйозного настрою від усвідомлення відповідальної праці кожного з них наповнюють ще й якісь романтичні, урочисто-хвилюючі почуття. Серед люду особливо виділяється кремезна постать. Я уже знаю — це доктор Джо Гестер, організатор нашого круїзу. Пробираюсь до нього, представляюсь, і відразу ж запитання.

— Докторе Гестер, усвідомлюючи грандіозність такої події, природно виникає запитання, як народилася ідея проведення євангелізації таким способом і чому уже вдруге вибір упав на Україну?

— Заснована мною місія має назву "Місія підбадьорення" ("Missionary encouragers"), — розповідає Джо Гестер. — Це означає, що ми самі займаємося місіонерською діяльністю і заохочуємо місіонерів в інших країнах світу. Подібні заходи, організовані нашою місією, проводилися в Бразилії, Ізраїлі, США та в інших країнах. Коли виникла ідея праці в Україні, я шукав людину, котра б добре знала цю країну. Бог сам вирішив цю проблему. І ось уже впродовж п'яти років ми звершуємо цю працю разом з місією «Нове життя для України", яку очолює Ярослав Яручик.

Напочатку ми здійснили кілька групових поїздок по Україні з метою вивчення ситуації в країні. Звичайно, ці поїздки були також євангелізаційними, але не такими масштабними. Я побачив велику спрагу Слова Божого і це мене особливо вразило і надихнуло на організацію місіонерської подорожі ось такого масштабу.

Слухаючи його розповідь, я вдивлявся в суворе вольове обличчя. В той момент я й не гадав, що завтра по ньому струмком збігатимуть рясні сльози, коли в своїх простих молитвах каятимуться заблудлі грішники.

з хлібом-сіллю Мак Бронксон, президент Союзу Баптистів Північної Кароліни

Ну а щодо повторного круїзу по Україні, — продовжує розповідь Джо, — то можна назвати три головних причини. По-перше, українці відгукнулися на нашу євангелізацію більше, ніж в інших країнах, і коли бачиш, як люди сприймають Слово Боже, то, звичайно, хочеться знову їхати. По-друге, в Україні ми маємо багато друзів, які так добре попрацювали у сприянні попередньої місіонерської подорожі. Найбільш вагому поміч у складних організаційних питаннях, як ви знаєте, ми отримуємо від Михайла Михайловича. По-третє, минулого разу ми набули великого досвіду і, враховуючи його, нам хотілося ще раз провести цю акцію. Необхідно сказати й про те, що наші американці як ніде відчували у вас особливий дух любові. То ж цього разу в нашій групі більше проповідників, співаків, особливо приємно, що разом з нами на кораблі і президент Союзу баптистів Північної Кароліни Мак Бронксон.

Організатори круїзу Я.У.Яручик і Джо Гестер

У нашій програмі передбачено і благодійницьке служіння. Разом з нашими лікарями ми відвідуватимемо лікарні, дитячі притулки не тільки з проповіддю Євангелії, а й з конкретною медичною допомогою. Для цього ми напередодні відправили з США великий контейнер з ліками.

Я дякую Гестеру за розмову і бажаю йому доброї ночі. Розливаючи срібні чари, все вище піднімається нічне світило, ось-ось зачепиться за високу мачту, але ще мить, і завчасно ховається за темну хмарину. Все довкола поглинає темрява, лише яскравий сніп корабельного прожектора перебігає, ніби граючись, з хвилі на хвилю. Їх плескіт ледь порушує дрімаючу тишу. Аж ось вона розчахнулась!.. — і зливою розсипалися урочисті трелі. Ось вони українські солов'ї... Ось вона українська ніч...

Ласкаве ранкове сонце розлилося золотом по теплоході, по широкій дніпровській гладі, по різнобарвних дахах черкаських будівель. Наш корабель надії зустрічає схід сонця уже біля причалу шевченківського міста. Це наша перша зупинка. Перша євангелізація. Михайло Андрашко через радіо закликає усіх до конференц-залу на ранкову молитву (і так буде кожного ранку). Попереду серйозна праця. Майже 300 тисяч мешканців у цьому місті живуть своїм життям, своїми проблемами, та чи всі вони знають, що повинно бути основою їхнього життя? Чи ж для всіх засяяло сонце вічної правди, чи не залишився ще хто в полоні гріховного мороку? То ж підемо сьогодні до них з Доброю Вісткою, щоб і їхнє життя засяяло в промінні Господньої ласки та любові. Сьогодні Господь посилає Своїх вісників. Ці слова звучать лейтмотивом і в напутньому слові проповідника, і в молитвах усіх учасників круїзу.

Дев'ята година ранку. На причалі лунають народні пісні, грають різнобарв'ям кольорів українські вишиванки — з хлібом і сіллю нас зустрічають Черкаси. Мер міста В.Н. Олійник виходить назустріч, вітаючи українсько-американське представництво:

— Ласкаво просимо шановних гостей до нашого історичного міста!

Джо Гестер з дружиною Маггі приймають на вишитому рушникові пишний коровай, цілують його і... сльози котяться по їх розчулених обличчях. Де той образ імперії зла? Та чи й був він взагалі притаманним ук-

Михайло Козубовський — доктор служіння, відповідальний редактор журналу "Євангельська нива"

раїнському народові з його тисячолітньою християнською історією?

— Ми зачаровані неповторною красою вашої країни, — говорить Джо, — і вашою щирою гостинністю. Я впевнений, що ця зустріч послужить більшому взаєморозумінню і співпраці між нашими країнами, адже як в Україні, так і в Америці люди мають однакові проблеми. Це, в першу чергу, проблема духовності. Ми, як віруючі люди, маємо велику надію і цією надією ми й приїхали поділитися з вами.

Мер м.Черкаси В.Олійник і Джо Гестер

Євангелізація на вулиці

На причалі уже всі учасники круїзу — з Новими Завітами, дитячими Бібліями, євангельськими брошурами. З радістю приймають черкащани Боже Слово. З корабля лунають християнські пісні у виконанні музичної групи з Хмельниччини «Нове життя". Свято... Дай Бог, щоб воно стало істинним святом кожної душі.

Після урочистої зустрічі починається праця. Все чітко продумано і сплановано — у кожному місті всі заходи здійснюватимуться у тісній співпраці з керівництвом обласних об'єднань та помісними церквами. На привокзальному майдані на нас чекають п'ять «ікарусів". Кожен з місіонерів знає свій маршрут, тому всі займають місця в автобусах без зайвої метушні. Духовна література уже тут. І це питання продумане. Спеціальна машина з духовним вантажем слідуватиме в кожне місто, де причалюватиме наше судно.

Через якихось півгодини майдани, ринки, та інші багатолюдні місця міста перетворюються в арени, де відбувається напружена боротьба за визволення людських душ з полону гріха та невір'я. Кожного місіонера наповнює особливе почуття відповідальності за долю зневіреного, обманутого народу, що продовжує гибіти у баговинні безнадійності та духовної порожнечі.

— Чи не хотіли б ви мати Євангелію?

— Чи знаєте ви, що Євангелія це Слово Боже?

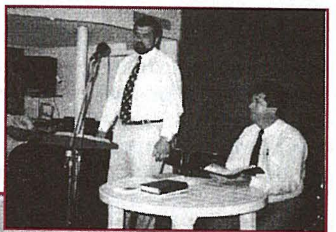
Ці слова змушують перехожих зупинитися, вони з вдячністю беруть Нові Завіти і починаються бесіди. Деякі відразу ж, під час свідчення бажають, щоб помолилися за них, інші — самі в простих молитвах звертаються до Бога. Але є й інші... та Бог їм суддя.

— Бог лубіт тібя! — це вже хтось з американців. Люди посміхаються і так само радо приймають безцінний дар, Слово Боже. Проходиш вулицями міста, і чи не в кожного в руках бачиш цю Вічну Книгу.

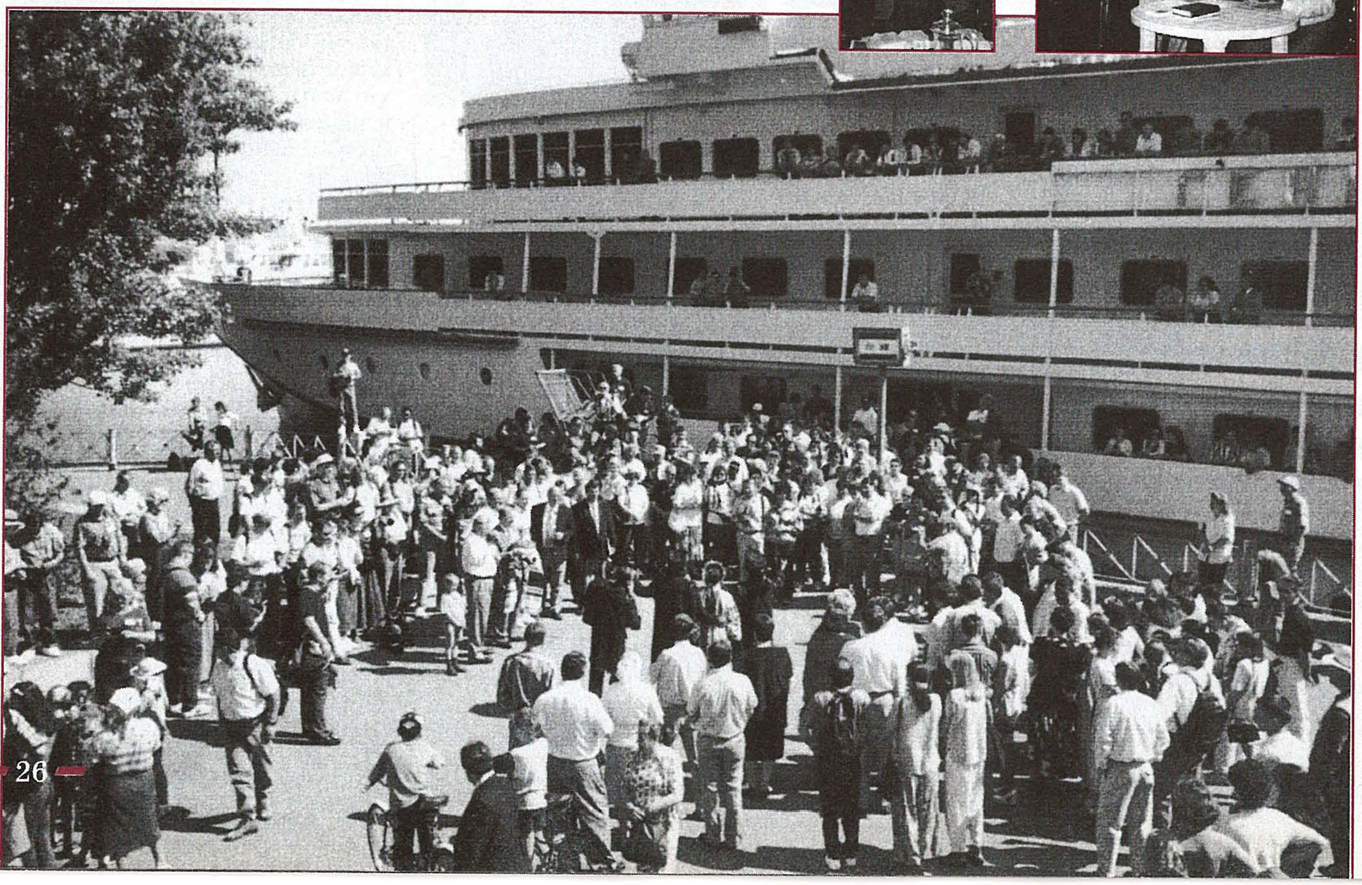
Це справді вражаюча картина. Вона ніколи не зітреться з моєї пам'яті. В цей момент у моїй свідомості виникає чудовий образ Христової притчі про Царство Небесне, що подібне до царя, котрий влаштував весілля синові своєму і наказав слугам своїм: "ідіть на роздоріжжя і всіх, кого знайдете, кличте на весілля". А й справді, хіба ж не так?

Читає лекцію Девід Сімс

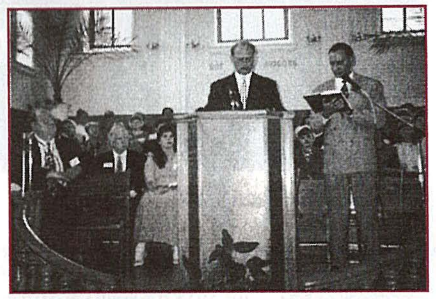
Ранкову молитву проводить О.М.Кравченко

Непомітно минає день, але праця ще не завершується. Слава Богу, люди відгукнулися на запрошення, і ввечері проходить євангелізаційне богослужіння прямо на пристані. Знову лунає християнська пісня, слово свідоцтва, заклик до покаяння і, на радість дітям Божим, служіння закінчується наверненням нових душ.

Після служіння наш теплохід знову виходить у форватер ріки, а в конференц-залі до пізньої ночі продовжується спілкування. Місіонери діляться враженнями, радіють чудовій можливості так вільно свідчити усім про любов Божу.

Богослужіння у Ялтинській церкві. Проповідує брат Річард (США)

У Ялтинській дитячій лікарні: і для цього хлопчика звучать слова підбадьорення

Ось вони, прості люди, несуть людям радісну вістку, і в кожного з них своя доля, свій духовний досвід. На мене особливо справив враження виступ місіонера місії "Нове життя для України" Василя Молнора і я прошу його розповісти дещо детальніше про себе, про його духовний шлях.

— У 1992 році Господь покликав мене з дружиною на місіонерське служіння в місто Баришівку, що в Київській області. Коли ми приїхали сюди, з'ясувалося, що ні в районі, ні в районному центрі не було жодної євангельської церкви, крім одного села з часткою общини, переселеної з чорнобильської зони. Тоді ми не думали, що Баришівка зустріне нас так суворо. Правда, після перших же євангелізаційних служінь з'явилися й перші плоди — біблійний клас і недільна школа. Та ворог не спить — сьогодні ми поміняли вже п'яте місце, але молимося, щоб Господь пом'якшив серця тих, від кого залежить наша подальша праця.

Не обходиться і без погроз в адресу моєї сім'ї — про це можна багато розповідати. Як я зрозумів, у цій місцевості з давніх давен особливо активні окультні сили і це протистояння щонайбільше відчутне. Диявол задіяв багато сил, щоб у цьому місті не було церкви, але слово Христа незмінне: "Я побудую Церкву Свою і сили адові не переможуть її".

Усі ці труднощі не змусили нас відступити, навпаки, додають ще більшої рішучості проповідувати звільнення полоненим гріха. Сьогодні наша церква нараховує 39 членів. Кожне хрещення є свідченням переможної сили благовістя.

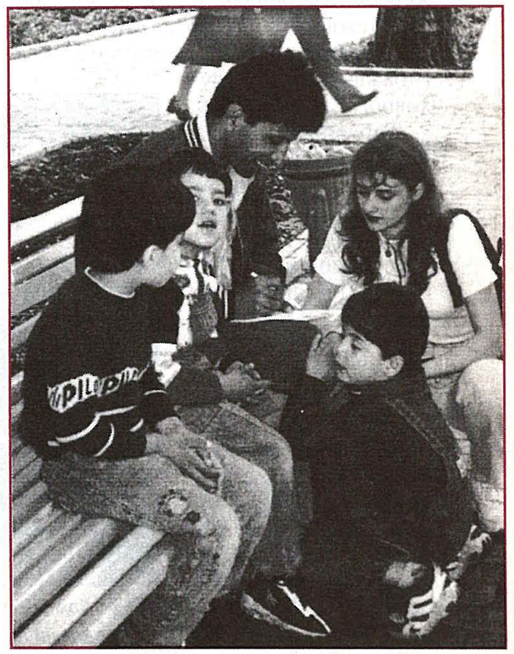
Співає солістка Нью-йоркської опери сестра Вікторія (США)

Я слухаю розповідь брата Василя і ловлю себе на думці: а чи зміг би я обрати такий шлях, адже місіонерське служіння — це особливе покликання.

— Василю, ти так багато розповідаєш про свою працю, — звертаюся до нього, — скажи, будь ласка, чи не відбилися ці непрості обставини на вашому сімейному житті?

М'який погляд Василя наповнюється смутком і болем. Він задивляється в синю далечінь, ніби щось пригадуючи, — і я зрозумів, зараз його думки полинули до рідного дому. За мить він знову лагідно дивиться мені в вічі.

— Так, випробовування не обминули і нашу сім'ю. Два роки ми з дружиною мали особливе переживання — наша третя дитина виявилася безнадійно хворою. А це — лікарні, безсонні ночі, жалібний плач дитини... і мешкання в чужій квартирі. Минулого року нашу доньку Господь забрав до Себе (перша дитина теж у Господа).

"...таких є Царство Небесне..."

Василь замовчав. Та це була якась мить.

— Недавно ми купили стареньку хатку і зараз облаштовуємо її. Господь завжди підкріпляв нас Своєю любов'ю, дарував нам все пережити, і, вірю, що й надалі дасть сили,

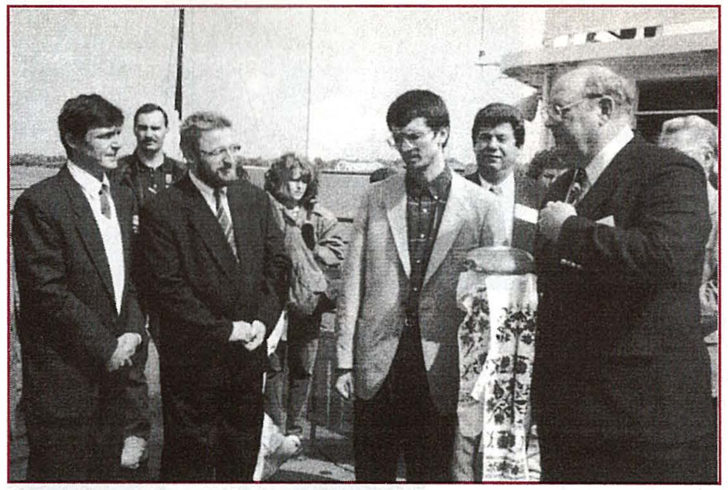

Місіонер Василь Молнор

бо ніщо не відлучить нас від любові Божої... Бо якщо Бог за нас, то хто проти нас?

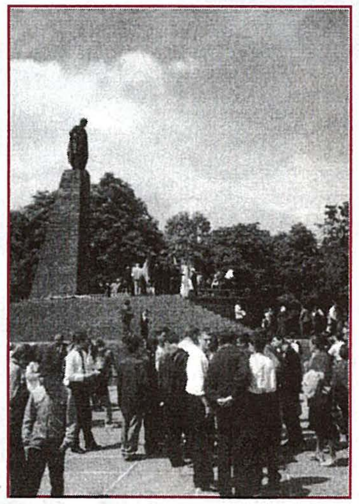
Яка рішучість та переконаність у словах цього скромного брата!

...Щодень — нове місто і так десять днів (з 12 по 23 травня): Черкаси, Дніпродзержинськ, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Севастополь, Ялта, Одеса, Херсон, Кременчук, Канів. Кожне місто — свої особливості, але було те, що об'єднувало — це гостинні хліб і сіль і бажання хліба духовного.

Канів зустрічає гостей хлібом і сіллю

Тарасова гора в Каневі стала заключним акордом євангелізаційної кампанії. Цей день, 22 травня, співпав з річницею перезахоронення великого Кобзаря, тому вшанувати його пам'ять прибуло багато людей з різних міст України та діаспори, представники фонду ім. Т.Г. Шевченка, депутати Верховної Ради. На мітингу було надано слово Ярославу Уляновичу Яручику, президенту місії "Нове життя для України".

Слово Боже проповідується на Тарасовій горі

— Шановні українці, я приїхав з далекої Америки, але в моїх жилах тече кров українця. В дитинстві, пам'ятаю, моя мама читала мені "Кобзаря" і до сьогодні він у нашому домі. Тарас Шевченко мріяв про велику щасливу Україну. Я не тільки українець, я віруюча людина, тому впевнений, що збудувати її такою можна лише за умови, якщо:

— ми знатимемо звідки ми прийшли;

— для чого ми живемо;

— куди ми йдемо.

Це більше, ніж історія. Це сенс нашого земного життя. На ці запитання дає відповідь Ісус Христос, Він є Той, Хто дбає про всіх людей і про Україну. Нехай Бог благословить вас прийняти Його як свого особистого Спасителя і як єдиного, Хто може врятувати нашу країну від усіх негараздів!

Про краще поле для праці місіонерів не можна було й мріяти — люди співали "Заповіт" Тараса Шевченка, тримаючи в руках Новий Заповіт нашого Господа Ісуса Христа. Це була вражаюча картина!

Того ж останнього дня, ввечері, було звершено Вечерю Господню. У своїй проповіді президент Союзу баптистів Північної Кароліни (США) Мак Бронсон висловив особливе задоволення від участі у такій широкомасштабній євангелізації.

Ми дуже зворушені тим, що люди не тільки хочуть отримати Слово Боже, але й пізнати Самого Бога. Це говорить про те, що ми не повинні зупинятися. Господь показав нам Свою волю: іти і проповідувати.

— Головний критерій нашої праці, — продовжив думку Джо Гестер, — це віра і впевненість, що це воля Божа. Щодо праці в Україні у нас не виникає жодних сумнівів. Ми торкнулися лише вершини величезного айсберга, тому праця тільки починається. Будемо молитися, щоб Господь благословив і третю подорож, яку ми плануємо у 2000-му році.

Звершується Вечеря Господня

Місіонерська подорож показала, як ще багато праці на ниві благовістя у нашій вільній, мальовничій Україні.

Впродовж десяти днів було роздано 50 тис. Нових Завітів, 5 тис. дитячих Біблій, 10 тис. дитячих брошур і трактатів. Євангелізаційні заходи полягали не тільки в тисячних зібраннях, а, в першу чергу, в індивідуальних свідченнях на міських вулицях, майданах, ринках, магазинах, лікарнях, в'язницях тощо. У кожному місті були люди, які не відкладали своє покаяння на потім, а в щирих молитвах навертались до свого Спасителя там, де проголошувалася жива Євангелія. Господь щедро благословив сіяння Свого Слова.

І під час плавання на кораблі не стихало життя. Щодня відбувалися семінари на тему "Шлюб і сім'я", які проводив Девід Сімс, бесіди старших братів з молоддю. Сестри Ала Андрашко, Галина Шміліховська, Маггі Гестер організовували сестринські молитовні спілкування, на яких звершувалися молитви за місіонерську працю, проводилися бесіди про служіння жінки як дружини пастора.

Багато чого ще можна було б розповісти. І про буряний вітер, прозваний евроклідоном, що хотів віддати теплохід на волю морської стихії, і про холодні грозові дощі під час євангелізаційних служінь, і про зустрічі з цікавими людьми, і багатобагато іншого.

...Подорож завершується. Київський причал зустрічає нас дощем і сонцем — небо щасливо посміхається і сумує разом з нами. Спільна праця, об'єднала братів та сестер України і США в одну сім'ю, і ось настає час розлуки.

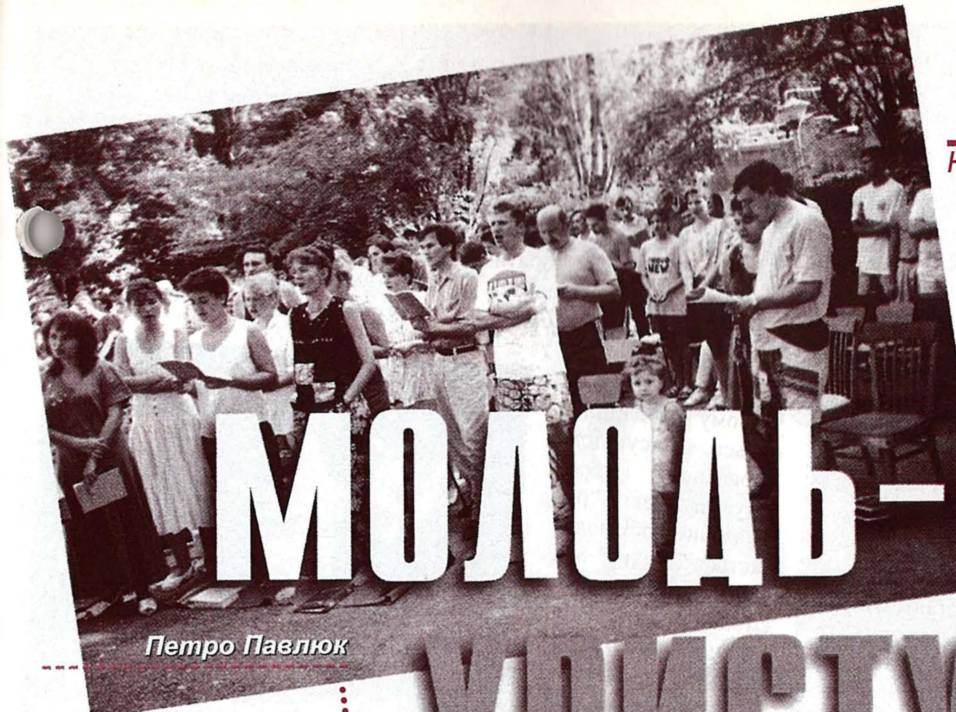
Сі ю аген!

До побачення!

Так, у християнському лексиконі немає слова "прощай".

До зустрічі!

Якщо не тут, то на небесах!■

МОЛОДЬ – ХРИСТУ!

Петро Павлюк

Не можна двічі увійти в одну й ту ж річку. Лише в казках та фантастичних романах можна повертатися у минуле. Але зустріч з молоддю немов би робить це. Тому я дуже люблю молодіжні спілкування. Особливо, коли це зустрічі людей, які прийняли Ісуса Христа як особистого Господа і Спасителя.

3-8 серпня 1998 року в м.Одесі проходив IX Всеукраїнський конгрес євангельсько-баптистської молоді

Моя доля склалася так, що в молоді роки я не міг, а головне, і не хотів спілкуватися з християнською молоддю. Тоді я вважав, що християнами стають внаслідок певного виховання. Оскільки ж я народився у неблагополучній родині, то нема чого й прагнути якоїсь святості.

Працюючи у Чорноморському пароплавстві, я бував за кордоном, де бачив іншу реальність. Тоді у мене були зовсім протилежні інтереси. Я намагався спробувати оманливі принади, які пропонував гріховний світ.

Тому сьогодні, спілкуючись з молодими християнами, мені завжди хочеться сказати їм про те, що вони, можливо, навіть не усвідомлюють і що не завжди цінують. Про велику Божу любов, Його благодать, до якої вони доторкнулися вже в юні роки. Завдяки сприятливим обставинам (наверненню чи народженню в християнській родині) вони з юності можуть утверджуватися і зростати у пізнанні Господа. Їм не довелося мандрувати шляхами "блудних синів".

Але вони повинні знати, що така Божа милість покладає на них велику відповідальність за розумне використання часу і можливостей.

Я завжди з радістю, непідробною цікавістю та любов'ю ставлюся до усіх молодіжних спільностей нашого Братства, на яких можу побувати.

Особливу увагу привернув до себе IX Всеукраїнський молодіжний конгрес, який, крім офіційної частини, включав у себе відпочинок на березі Чорного моря.

Першим, кого я зустрів на пероні, був брат Руслан Хмиз. Я дуже поважаю цього в міру веселого і серйозного християнина, керівника молоді з м. Бердичева. Ми добре знайомі з ним. До того ж, зустрічаючи бердичівську молодь, неодноразово чув добрі відгуки про нього. За жвавою бесідою в автобусі час промайнув швидко.

Пастор Володимир Саучук (в центрі) з дружиною Юлією та керівник української молоді в діаспорі (США) Марко Хрипчук

Петро Павлюк — кореспондент журналу "Євангельська нива"

І ось вже ми з групою житомирської молоді прибули до Люстдорфу, селища на окраїні Одеси. Тут, в пансіонаті з поетичною назвою "Романтика" з 3 по 8 серпня відбувалася велика спільність християнської молоді не лише України, але й інших країн світу.

Українську діаспору представляв молодіжний лідер з США Марко Хрипчук, Президент та організатор Першого конгресу пастор Володимир Саучук з дружиною Юлією та інші зарубіжні гості. Всього на конгрес прибуло 320 учасників.

Розпочав спілкування пастор з Житомира Павло Храпак, який протягом останніх восьми років був керівником української молоді. Мета молодіжної спільності висловлена в гаслі конгресу: "Просіть Господаря жнив, щоб вислав женців на жниво Своє" (Мт. 9:38).

Хто ж буде робітником дозрілих жнив, як не молодь?..

Продовжуючи цю тему, керівник української молоді Геннадій Луценко сказав, що мета конгресу не в тому, щоб дати молоді більше інформації, а в тому, щоб навчити ефективно використовувати набуті

знання.

"Починаючи з себе, ми прагнемо до зміни навколишньої ситуації і вчимося при взаємній допомозі на ниві Божого служіння, — підкреслив він.

Наступного ранку, під час біблійної години, учасники вочевидь змогли почути про історію виникнення великих молодіжних спільностей. Уважно і з цікавістю слухали молоді християни розповідь Володимира Саучука, представника молоді 70-х років. За походженням українець, він народився в Аргентині, а дружина — у Парагваї. Молодцю Південної Америки йому було доручено організувати Перший світовий конгрес української молоді, який відбувся 12-17 лютого 1974 року. Згодом, кожні 4 роки подібні конгреси проходили в Канаді, США, Аргентині.

Доповідачами на лекціях Першого конгресу були відомий баптистський письменник, нині покійний брат Іван Барчук та Олександр П'ятоха, Президент "Місії на Україну".

— Ми також мали багато музики, співу, декламування. Кожне вечірнє богослуження розпочиналося піснею-гаслом "Молодість Христові присвятім і ще красу і юність ранніх днів". Тоді з нами співпрацював відомий український євангельський композитор брат Сергій Бичковський. Він з радістю відредагував текст нашої пісні-гасла.

З неослабною увагою молодь слухала виступ пастора Володимира Саучука. Для них це була наочна зустріч з історією, адже багатьох учасників тоді ще й на світі не було. Разом з тим, це ще раз нагадало, що час змінює лише оточення, а Слово Боже і моральні цінності є незмінними в усі часи.

Прикладом високої духовної мудрості, поєднаної з простотою та відкритістю у спілкуванні, стала зустріч з одним з найстаріших та найдосвідченіших служителів нашого Братства, пастором одеської церкви "Благодать" Василем Юхимовичем Логвиненком.

Звичайно, для молоді одним з головних питань були межі у відношеннях братів та сестер. Пастор відповів так:

— Навіть коли я йшов на фронт, то ніхто не знав про наше кохання з моєю майбутньою дружиною. У нашій церкві було прийнято, що до заручин ніхто не повинен знати про якісь особливі стосунки. З особистого досвіду я певен, що це вірно. Загальновідомо, що в нашому суспільстві жінок більше, ніж чоловіків. Сестрам, яким не вистачає дружби братів у їх церкві, Господь влаштує зустріч з іншими, і все буде нормально. За невеликим винятком, так і буває. Але коли починаються передчасні зустрічі двох, це дуже негативно впливає на атмосферу молодіжного середовища. Буває, що вони вже наобіцяють щось одне одному, а потім, коли з'являється хтось інший і починаються переміни, виникають образи, сльози. Інколи справа доходить і до старших братів, пресвітера. Не потрібно до цього доводити, краще завчасно попередити це. Прийде час одружуватися, за два-чотири місяці скажіть усім про своє кохання. До того часу дружіть усі разом, як брати і сестри, не відокремлюйтеся, робіть так, щоб усім було добре. Ми такі ж люди, як усі. Коли у цьому світі підноситься відсутність моральності і пропагується девіз "роби те, що тобі подобається", то ми, християни, дотримуємося якраз тих моральних принципів, яких так намагається позбутись цей світ.

Два тижні тому ми з дружиною відзначили 50 років подружнього життя. Ранком я запитав дружину: "Ти не забула, що нашому шлюбу сьогодні 50 років?" Вона каже: "О, жах!" Я питаю: "Чому жах, може погано прожили?" Вона відповідає: "Просто багато!"

П'ятдесят років подружнього життя і ще більше — служіння Господу. Це дійсно досвід і мудрість. Свої побажання молоді служитель довершив такими словами:

— Небезпека полягає в обмані, з яким світ втискується у наші церкви. Тому нехай оточуючі знають, що ви не лише називаєтеся християнами, але дійсно є учнями Ісуса Христа і щиро любите свого Господа.

Зустрічі з пасторами В.Ю.Логвиненком, В.В.Козубовським, головою об'єднання ЄХБ Одеської області В.П.Шемчишиним — людьми, які з юності присвятили себе на служіння Господу, спонукували молодь до роздумів. Тема посвячення та більш плідного служіння хвилює не лише лідерів, але й інших молодих людей, які постали перед вибором подальшого життевого шляху.

Тому з не меншою увагою молодь слухала свідчення своїх ровесників. Зокрема, Геннадій Луценко розповів про незабутній вплив на його навернення і подальше життя 26-го псалму. А Павло Миронюк, керівник молодіжного клубу "Фіміам" з м. Луцька, розповів, як три з половиною роки тому, шукаючи нових видів проповіді Євангелії своїм невіруючим ровесникам, християнська молодь вирішила відкрити молодіжний клуб. З цією метою в одному з міських ЖЕКів вони оголосили курси безплатного навчання грі на гітарі. Дуже швидко ці благословенні починання принесли рясні плоди. Через підлітків, які навернулися, до Бога почали приходити їх батьки, друзі. В результаті виникли дві нові церкви.

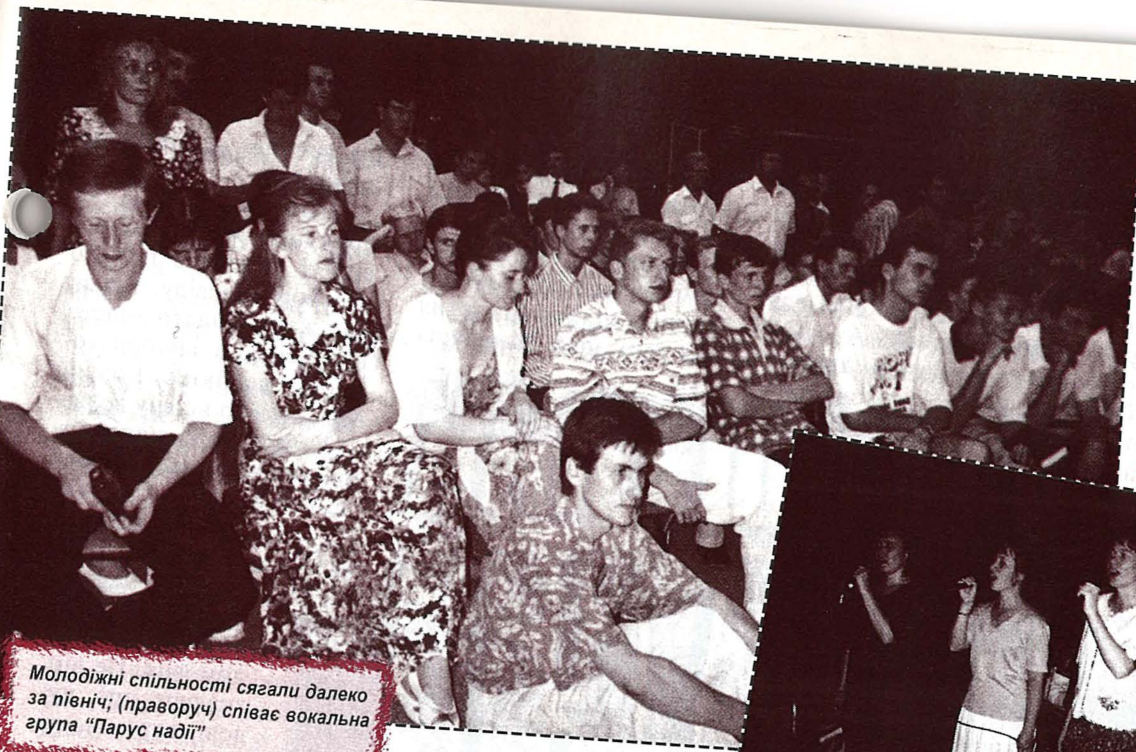
Незмінні учасники молодіжних спільностей — співоча група сім'ї Берників з Закарпаття

Під час роботи секції християнської журналістики

Керівник баптистської молоді України Геннадій Луценко

В бесіді з сестрою Іриною Дайнекою, яка щиро любить Ісуса Христа, я дізнався, що декілька років тому в загальноосвітній школі селища Попельня, що на Житомирщині, вона зі своїми рідними сестрами Любою та Оленою проводила біблійні уроки. Потім керівництво школи заборонило ці уроки. Потерпаючи за подальшу долю дітей, яких вже полюбила, Ірина взяла їх адреси і запропонувала заочний спосіб біблійного навчання. На сьогодні вона листується з 1000 респондентів, які мешкають не тільки в Україні, а й за її межами. Тепер до цього виду служіння долучилася вся родина. Є окремі групи, до яких Ірина їздить на зустрічі. Багато дітей навернулися до Господа і стали членами наших церков. Бажаючим розпочати подібну працю сестра Ірина готова допомогти порадою та уже розробленими власними методиками. Доречі, вона — випускниця Ірпінської Біблійної Семінарії.

Молодіжні спільності сягали далеко за північ; (праворуч) співає вокальна група "Парус надії"

Помітною подією конгресу стало засідання секції християнської журналістики. Її проводив відповідальний редактор журналу "Євангельська нива" Михайло Козубовський. Мені радісно було бачити стільки молодих людей, які щиро бажають присвятити свої таланти на служіння Господу.

Завжди людно було на місіонерській секції, яку проводив Михайло Наконечний, координатор служіння місії "Відродження".

Секції стратегії та принципів молодіжного служіння, праці молодіжних клубів проводили брати Павло Храпак та Геннадій Луценко. Активну участь в праці цих секцій як лектори брали Ренді Ембл та Адам Колстром з Інтернаціональної молодіжної служби.

Не відходячи від теми, адже ми не можемо і не повинні соціально відокремлюватися від оточуючого нас світу, усе ж слід відзначити, що ми живемо в час великих змін не лише в суспільно-політичному житті. В світовому масштабі проходить безкровна революція по зміні свідомості людини. Люди немов би загубилися у безмежжі нових горизонтів, розгубилися в нетрях інформаційної маси певного негативного спрямування і забарвлення. Державні статисти констатують факт, що зростає молоде покоління, яке нездатне до будь-якого морального життя. Послужлива реклама галасливо заявляє, що за гроші можна придбати усе.

Ми, християни, також знаємо, що гроші можуть багато, але не все. Усього не може навіть Господь, Який ніколи не діятиме проти власних моральних принципів і Якому ми беззастережно довіряємо.

Усі дні в центрі уваги молоді були вокально-інструментальні групи, квартет сім'ї Берників (Закарпаття), група "Парус надії" (Київ), тріо "Надія" (Чернівці), група "Фіміам" (Луцьк), групи з Запоріжжя, окремі солісти та декламатори. Свіжістю та глибоким баченням природи порадували авторські пісні у виконанні Світлани Майбороди, яка трудиться місіонером в Росії. Було багато веселих сценок, інших радісних моментів.

Молодіжні спільності сягали далеко за північ. Але на ранкових біблійних годинах завжди було людно. Це викликало радість за серйозне, відповідальне ставлення і повагу перш за все до самих себе і до інших учасників конгресу.

Під час спонтанних неофіційних спільностей, розповідаючи свідчення про навернення, молоді люди ближче знайомилися один з одним. Вони ділилися власним досвідом вирішення наболілих питань, шукали достойні шляхи виходу з різних життєвих тупиків.

Протягом усього конгресу стояли чудові сонячні дні. Молодь могла відпочити, покупатися в морі. Після вечері, з 19 до 23 години на імпровізованому майданчику під відкритим небом проходили молодіжні спільності.

Час від часу я цікавився враженнями від перебування на конгресі різних його учасників. Сестра Наташа, солістка групи "Парус надії", каже: "Мені дуже сподобалося. Корисна духовна спільність і разом з тим чудовий відпочинок. Моє побажання молоді, усім учасникам, щоб усі люди, яких ми зустрічаємо, бачили, що ми любимо Ісуса Христа".

Керівник молоді однієї з львівських церков брат Андрій Топорков говорить: "Це була корисна спільність, яка згуртувала і зблизила нас. Тут ми змогли вирішити багато духовних питань. В усьому, навіть в побутових трудношах, з якими нам доводилося стикатися, ми бачили руку Божу".

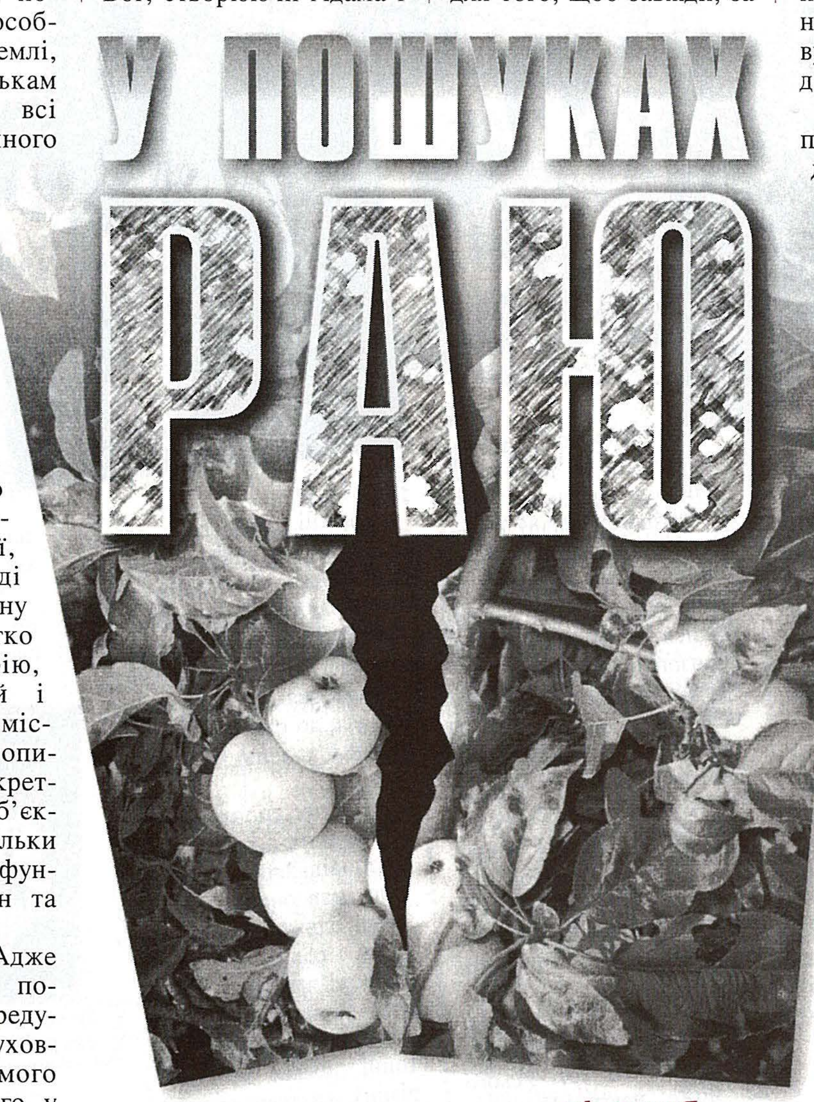
Часто молодь самостійно обирає стиль і спосіб свого життя. Їй неможливо силою нав'язати якісь стереотипи чи авторитети, якщо вони не завоюють її уваги та визнання. Якщо ж ми хочемо, щоб вона була достойною зміною старшим, то її можна чуйно та вірно спрямовувати у правильне русло якраз під час подібних зустрічей. Вона — християнська молодь, а тому прагне ефективно трудитися для Христа і шукає шляхи, як найкраще робити це, щоб немарно прожити своє життя.■

Зустріч з пасторами В.Ю.Логвиненком (зліва) і В.В.Козубовським

Анатолій Ковальчук

У ПОШУКАХ РАЮ

Чи існує засіб запобігання небезпечних звичок та хвороб?

Біблія ясно говорить, що Бог, створивши перших людей, поселив їх у раю — особливому місці на землі, де нашим прабатькам були забезпечені всі умови для повноцінного духовного, інтелектуального й тілесного життя. Причому життя в такому комфорті, якого ніхто з нас, нащадків Адама та Єви, ніколи не зможе собі уявити.

У Святому Писанні нема, подібно до сучасних підручників з географії, докладної розповіді про рай як про певну країну, що має чітко визначену територію, клімат, рослинний і тваринний світ. Не містить Слово Боже й опису людини як конкретного біологічного об'єкту з притаманною тільки йому будовою тіла, функціями його частин та органів.

І це зрозуміло. Адже призначення Біблії полягає в іншому: передусім у поясненні духовної сутності Самого Творця всього сущого, у розкритті для нас Його плану і мети створення всесвіту, землі й людини. А також у тому, щоб допомогти кожному з нас пізнати самого себе, зрозуміти інших людей. У тому, щоб один раз зробивши правильний вибір між добром і злом, світлом і пітьмою, провести земне життя гідно і праведно, всі дні свої дотримуючись заповідей Того, з Чиєї волі ми прийшли в цей світ.

Уважно вивчаючи Біблію, досліджуючи місця її тексту з описом духовної природи людини, можемо зробити для себе висновок. А саме: Бог, створюючи Адама і Єву для великої мети, для вічного життя в добрі, радості і світлі, обдарував наших прабатьків правом вибору. Для цього Він наділив їх, а також і нас — їхніх нащадків, здатним до аналізу й логічного розмірковування розумом і нічим не обмеженою волею.

Згідно з Божим задумом, сила волі кожної людини цілком достатня для того, щоб завжди, за будь-яких обставин свідомо вибирати добро, правду, мир, злагоду, служіння Творцеві своїм праведним життям. І геть відкидати зло, кривду, розбрат, чвари, непослух і богозневагу.

Анатолій Ковальчук — магістр державного управління, депутат Бориспільської міськради

Бо все це — служіння лукавому.

Проте, як бачимо на прикладі життя інших осіб і знаємо з гіркого власного досвіду, люди, на жаль, надто часто неправильно використовують великий Божий дар — свою вільну волю.

У більшості випадків причиною такої поведінки стають підступні дії і вплив на людину найстрашнішого нашого ворога, спокусника і неправдомовця. Це він, знаючи про чудові властивості людського єства, ще на зорі історії вдався до підлого обману, хитрощів, спокус і лицемірства, щоб схилити наших довірливих і недосвідчених прабатьків до гріхопадіння. А воно призвело до тих великих бід, які спіткали рід людський: до вигнання з раю і втрати тілесного безсмертя.

Після тієї давньої події в раю вже багато тисяч років лукавий спокусник обманює багатьох нащадків Адама і Єви. І робить це дуже просто: він пропонує нам використовувати нашу духовну свободу для зла, яке найчастіше замасковане під добро, під гарну і високу мету.

Для багатьох людей, стомлених життєвими труднощами, незадоволених повсякденними реаліями свого буття, такою метою є бажання і спроби ілюзорного повернення до втраченого раю. До раю тут, на землі, в будь-яку мить. У даному випадку ворог людства експлуатує тугу людини за своєю прабатьківщиною і незадоволення життям у цьому недосконалому світі. І спосіб для досягнення цієї мети диявол пропонує майже такий самий, який він у раю запропонував Єві, — спожити заборонений Богом плід.

Таких "плодів" сьогодні існує багато. До них належать і продукти та речовини, створені природою або й самою людиною, які є отруйними, а тому шкідливими й небезпечними для нашого тіла, душі й розуму. Бо вони, опинившись у людських руках, призводять до духовного і фізичного самознищення людини.

Найбільш вживаними серед таких плодів ось уже тривалий час є різні наркотичні засоби, зокрема такі поширені, як алкоголь, нікотин, а також раніше менш відомі, але сильніші за дією отруйні психотропні речовини.

Проблема алкоголю вже з давніх пір гостро стоїть перед людством. Незважаючи на застереження медицини, на численні постанови урядів різних країн, на суворі "сухі" закони, споживання його ніде у світі не зменшується. На людство не впливають жодні аргументи. Ні розповіді про те, що від пияцтва вимирали і зникали з лиця землі цілі племена й народи, ні те, що через алкоголь короновані самодержці втрачали свої трони, а полководці програвали вирішальні битви, що через алкогольну залежність найбагатіші люди ставали убогими жебраками, а розумні топили в горілці свої таланти. Не впливають на людей і ті численні повідомлення про те, що алкоголь викликає тяжкі хвороби, що він кожного року стає причиною смерті 15 млн. землян, що через нього трапляються найжорстокіші, найогидніші злочини: богозневага, батько-, брато- й дітовбивства.

Якщо подивитися на вітрини наших крамниць і кіосків, то складається враження, що людство нарощує виробництво і збільшує обсяги споживання алкоголю. Не маючи статистичних даних по Україні, зазначу, що в США тільки пива щорічно споживається на 20 млрд. доларів. Не треба пояснювати, що навіть половини цих коштів вистачило б, щоб нагодувати мільйони знедолених людей у бідних країнах.

Згідно з Божим задумом,
сила волі кожної людини цілком достатня
для того, щоб завжди,
за будь-яких обставин свідомо вибирати
добро, правду, мир, злагоду,
служіння Творцеві
своїм праведним життям

Не менш великою бідою для людства стало тютюнопаління. Згідно зі статистикою, сьогодні у світі понад 1 млрд. 100 млн. курців. А це означає, 1/3 народонаселення старше 15 років оскверняє своє тіло тютюновим димом, отруює нікотином.

В Україні кількість курців перевищує 12 млн. осіб. Жодного дня без цигарки не можуть прожити половина українських чоловіків, п'ята частина жінок і понад 40% підлітків. Як можна назвати це явище? За словами одного із заступників міністра охорони здоров'я України, паління досягло масштабів глобальної епідемії — від "тютюнового змія" щороку вмирає близько 100 тис. чоловік. У Європі від хвороб, викликаних курінням, кожного року вмирає близько 800 тис. чоловік.

Статистика доводить, що зростає захворюваність курців на такі смертельні недуги, як рак легенів, бронхів, горла, язика. Серед них частіше трапляються хвороби органів травлення, серцево-судинної системи. Так, наприклад, із кожної сотні хворих на рак легенів, практично невиліковної хвороби, понад 96% — курці.

Пам'ятаю, що років 10-15 тому поява жінки з цигаркою сприймалася як явище ненормальне, огидне й вульгарне. Нині вже ніхто не дивується, коли побачить, як відкрито, не ховаючись, палять навіть молоді дівчата, ще майже діти. А це ж майбутні матері. Якими ж будуть їхні нащадки?

Опитування переконують, що найчастіше людина прилучається до цигарки під час перебування в компанії ровесників чи трохи старших "друзів", де всі споживають алкогольні напої, а потім палять. Для багатьох молодіжних груп алкоголь і цигарки є неодмінними атрибутами дозвілля. Тих, хто утримується від першого і другого, висміюють чи просто виштовхують з компанії.

Воістину справедливе твердження: мораллю юрби стає мораль найпримітивніших її членів.

Але якщо до присутності в повсякденному житті алкоголю й тютюну людство вже, на жаль, якось звикло, то нове лихо застало нас зненацька. Маю на увазі швидке поширення такого небезпечного явища, як наркоманія. Речовини, які його викликають, мають велику швидкість і силу дії, руйнівний вплив на людську психіку, розумові здібності, здоров'я в цілому.

Якщо зазирнути в історію, то неважко помітити, що наркотичні речовини використовувалися ще в давні часи дикими племенами. Наприклад, в релігіях деяких народів Індії широко використовувався напій під назвою "амріта". Його вживання, за словами авторів індуїстських буддійських книг, давало змогу людській душі виходити з тіла й літати на інші планети, спілкуватися з якимись духовними істотами. Недавно біологи встановили, що "амріта" — ніякий не "чудодійний напій богів", а відвар одного з отруйних грибів. Його споживання викликає галюцинації.

У деяких країнах наркоманія вже давно набула загрозливих розмірів і завдає величезної шкоди суспільству. Газета «Факти» у номері за 22.10.97 повідомляє, що

в США щороку народжується 250 тис. дітей з вродженими патологіями, причинами яких є споживання наркотиків їхніми батьками.

Років 10 тому наркоманія, сама по собі небезпечна хвороба, стала однією з причин поширення іншої, поки що невиліковної недуги — синдрому набутого імунодефіциту (СНІД).

Лондонський журнал "Економіст" та інші авторитені видання повідомляють, що сьогодні у світі налічується понад 30 млн. ВІЛ-інфікованих. До 2000 року їх кількість подвоїться. У 1996 році від СНІДу померло 9,2 млн. осіб.

На щастя, вчені й політики вчасно зрозуміли загрозу для людства цього страшного захворювання. За участю найвпливовіших країн світу була розроблена програма "ООН—СНІД". Її мета — координація дій членів світового співтовариства у боротьбі проти "чуми XX століття". За даними "ООН—СНІД", нині у світі нараховується близько 35 млн. вірусоносіїв і кількість їх стрімко зростає. Ще в листопаді 1991 р. Верховна Рада України прийняла закон з профілактики захворювання на СНІД. При Президенті України створено Комітет з профілактики наркоманії та захворювання на СНІД.

Проте, незважаючи на ці заходи, наркоманія і СНІД набувають дедалі більшого поширення в Україні. У нашій державі зареєстровано понад 65 тис. наркоманів, хоча фахівці вважають, що насправді їх у 5-10 разів більше. Кількість наркоманів зростає в геометричній прогресії, бо кожен хворий втягує у своє коло ще 3-4 особи.

Ще швидше за наркоманію поширюється СНІД. Найчастіше його носіями є теж наркомани, бо 85% хворих на СНІД вживають наркотики.

В останній час вдарили на сполох засоби масової інформації. Наприклад, газета "День" у № 227 за 1997 рік з тривогою повідомляє, що у м. Іллічівську Одеської області кожен 65 житель хворий на СНІД. За станом на 1 листопада в невеличкому портовому місті виявлено 273 ВІЛ-інфікованих жителів, серед них шестеро дітей. А всього на Одещині тільки 1997 року виявлено 2,5 тис. осіб, заражених "хворобою століття". Ця ж газета в іншому номері застерігає, що, згідно з прогнозами спеціального інституту ООН з проблем СНІДу, у 2001 році в Україні буде уражено СНІДом 950 тис. громадян, тобто майже кожен 50-й.

Газета "Зеркало недели" за 14 жовтня 1997 р. пише, що у травні 1997 р. у Києві виявлено 86 нових випадків зараження ВІЛ-інфекцією. Серед хворих 66% — наркомани. А взагалі в Україні тільки за перший квартал 1997 р. виявлено 4913 нових ВІЛ-інфікованих. Серед них 1227 — жителі Донецької області. Ця ж газета підсумовує, що "СНІДова" ситуація в Україні різко погіршується, а в Києві вона стала критичною.

Орган Верховної Ради, газета "Голос України" у номері за 9 липня 1997 р. повідомляє, що в нашій державі щорічно виявляють і беруть на облік близько 10 тис. наркоманів. З них 90% — молодь до 30 років. За неофіційними даними, загальна кількість наркоманів перевищує 400 тис. осіб. Зростає число випадків вживання "важких" наркотиків. Якщо 1994 року зареєстровано 1 випадок появи кокаїну, то 1996-го — уже 600.

За останні 5 років від передозування наркотиків в Україні померло 4 тис. осіб, а кількість злочинів у стані наркотичного збудження зросла за цей час у 8 разів.

"Правда Украины" у грудні 1997 року писала, що в багатьох школах великих міст півдня і сходу України торгівля наркотиками процвітає буйним цвітом. Темпи поширення наркоманії, особливо дитячої, жахають. У Києві тільки торік зареєстровано 1,5 тис. неповнолітніх наркоманів. Лікування наркоманів не дає сподіваних результатів; 99% тих, хто пройшов лікування, знову «сідають на голку».

Газета "День" в номері за 11 лютого, розглядаючи "студентський" аспект наркоманії, повідомляє, що більше половини студентів хоч раз вживали наркотики, чверть студентів-наркоманів робили спроби покінчити життя самогубством. За результатами опитувань, констатує "День", кожна четверта молода людина вважає вживання наркотиків престижним і модним. А поняття "престиж" і «мода» дуже значущі в цьому середовищі. Серед затятих наркоманів, людей цілком поневолених сатаною, поширений неприйнятний для нормальної людини світогляд. Він зводиться до вислову: жити швидко і вмерти молодим.

Але Україна не виняток. Не кращі справи і в сусідніх державах. Газета "Відомості" недавно писала, що 56-тисячне місто Верхня Салда, що на Уралі, закрите для в'їзду й виїзду через епідемію ВІЛ-інфекції. Газета "Известия" у №121 за 1997 рік повідомляла, що споживачами наркотиків у Москві є молодь — студенти та учні. Один наркоман втягує в коло постійних клієнтів 5-6 осіб. У школах, студентських гуртожитках, на зупинках міського транспорту висять оголошення з пропозиціями продати африканський героїн...

Газета "Зеркало недели" за 24 травня 1997 р. у статті "Росія на краю прірви" пише, що існують усі умови для швидкого поширення СНІДу

в Росії. На першому місці серед них — бездуховність, розпуста. Всі офіційні дані про кількість хворих на СНІД відображають не більше 10% від реальної кількості. Епідемія, почавшись повільно, нині поширюється, як полум'я. Годі говорити про який-небудь контроль над нею. Росія стоїть на грані національної катастрофи. У 1996 р. було виявлено хворих більше, ніж за дев'ять попередніх. А в першому кварталі 1997 р. їх зареєстровано більше, ніж за весь 1996 рік.

"У парі" з ВІЛ-інфекцією поширюються венеричні хвороби. У 1996 р. на них хворіло 10 млн. Росіян, тобто кожний 19 житель країни. Сумним наслідком цієї ситуації стало те, що рівень смертності в РФ на 70% перевищує рівень народжуваності.

Найбільшого поширення епідемія СНІДу набула в Москві, Петербурзі, Новоросійську.

Згадувана вже газета "День" писала, що на початок грудня 1997 року в Польщі зареєстровано 4870 осіб, заражених ВІЛ-інфекцією. Майже 600 з них госпіталізовано. Тільки у 1997 році СНІД став причиною смерті 300 поляків.

Повідомляючи про ці факти, газети намагаються проаналізувати причини поширення наркоманії та СНІДу. "Народна газета" пише: "В жодній країні світу нелегальні мігранти з Азії й Африки не відчувають себе так привільно і комфортно, як у нас. В Україні вони можуть торгувати наркотиками, формувати національні кримінальні групи. Чимало з них є переносниками СНІДу, захворювання, що в багатьох африканських та азіатських країнах світу набуло характеру епідемії".

"Всеукраїнські відомості" з тривогою пишуть, що Україна стала одним із шляхів транзиту наркотиків у країни Західної Європи. Газета повідомляє, що за останні 70 років світ витрачає мільярди доларів щороку на утримання силових структур для боротьби з наркомафією. Але, виявляється, поліція перехоплює тільки 5-10% наркотиків, решта потрапляє до споживачів. Річний обіг наркотичних засобів у світі становить 500 млрд. доларів. Підсумовуючи, газета констатує, що заборонні заходи з боку державної влади часто йдуть на користь наркомафії: ціна, наприклад, на героїн від моменту виробництва до продажу зростає у 1700 разів.

До речі, російські газети також пишуть, що в Москві наркотики з'явилися разом з транзитними мігрантами з Африки й Азії. Звідси випливає висновок: треба вдосконалювати законодавство, робити жорсткішим візовий та імміграційний режим.

Усе це правильно, але газети чомусь не пишуть, що, на їхню думку, має стати не юридичним, не силовим, а моральним засобом запобігання небезпечним хворобам і взагалі тій смертельній загрозі, яка нависла над людством.

На мою думку, такий засіб існує. Це Бог, віра в Якого перероджує людину. Віра зміцнює волю, воскрешає в людині моральний імунітет проти

диявольських спокус. Тільки віра в Бога, нерозривний духовний зв'язок з Ним, запобігає поневоленню людини дияволом. А в тому разі, коли людина через пияцтво, недбалість або необачність все-таки потрапить у ворожі тенета, то тільки з Божою допомогою вона може визволитися.

І нехай органи влади роблять усе, що вважають за потрібне для захисту громадян від небезпечних захворювань. Хай запроваджують візовий режим в'їзду на територію України для всіх іноземців. Хай посилюють боротьбу з наркомафією. Але не повинна стояти осторонь цієї проблеми і Церква. У питаннях захисту нації від бездуховності, від шкідливих і згубних звичок їй належить першорядна роль. Через проповідь Євангелії, через ознайомлення людей з Божим планом спасіння кожного грішника християни повинні допомогти своїм співвітчизникам захиститися від спокусника і його обіцянок. Вони фальшиві. Від бажання короткочасних відвідин "раю" людина насправді потрапляє до пекла.

За моїм глибоким переконанням, перед Українською державою в усій гостроті постало питання захисту своїх громадян від тієї духовної і фізичної деградації, яка спричинюється поширенням алкоголізму, тютюнопаління і наркоманії. Для того, щоб запобігти біді, держава повинна вживати всіх заходів, які випливають з її функції. Це не лише заборонні й репресивні заходи, але й виховні, інформативні.

Це та сфера, в якій держава і церква повинні активно співпрацювати, тісно взаємодіяти. Бо мета в них одна: тілесне й духовне оздоровлення українського суспільства, виховання кожного громадянина справжньою людиною, гідною високого призначення в цьому світі, прикладом якої був Ісус з Назарету. ■

БАТЬКІВСЬКА ТУРБОТА

Ольга Костюченко

Бувальщина

Якось два роки тому після недільного богослужіння ми з дітьми поверталися додому. Довелося поспішати, щоб не запізнитися на електричку. Діти, зморені спекотою за цілий день і зголоднілі (в неділю до-водиться їсти один раз на день), вередували. Цього разу в моїй сумці не було навіть хліба.

Ну потерпіть трішечки, - просила я їх. Молодший зовсім відмовлявся йти і просив їсти. До нього приєдналися решта. Не витримавши "натиску" дітей, я з опалу вимовила: "Та де ж я вам візьму? Хіба що з неба впаде. Це тільки одному пророкові в пустелі Бог посилав ворона з їжею. Я ж не пророк, щоб просити вам хліба у Бога.

Наскільки я помилялася! В ту ж саму мить я відчула, як Святий Дух докорив мене за такі слова.

Мої діти замислилися. Старший з наївністю дитини запитав: "Мамо, а чому Бог не може надіслати нам з кимось хліба?"

Запитання не стільки збентежило, скільки докорило мене в пасивності моєї віри. Я ніяково посміхнулася у відповідь синочку: "Надто ми з вами грішні".

Ми вже підійшли до зупинки. Обабіч залізничної колії стояли люди, очікуючи електричку. Мої дітки продовжували дискутувати на цю тему найнеймовірнішими пропозиціями, а мої думки занурили мене у звичайнісінькі клопоти.

Зненацька хтось із дітей крикнув, показуючи пальцем на інший бік перону.

- Мамо, поглянь!

- Куди? - не зрозуміла я, дивлячись на щасливі обличчя дітлахів.

- Поглянь! Поглянь!

По перону йшов великий чорний пес. В пащі він ніс майже цілий білий буханець. Здивовані люди своїми поглядами проводжали собаку, слідкуючи, куди ж він іде. Це був не занехаяний пес, а доглянути породиста вівчарка. Пройшовши з гідністю мимо людей, вона перейшла колію. Діти, затамувавши подих, слідкували, куди вона попрямує далі, а їхні обличчя, немов кликали: "До нас! До нас!" І собака йшла. Переплигнувши через останню колію, по перону прямувала не до будь-кого, а до нас!

- Ура! - закричав наймолодший і простягнув рученята. Пес слухняно підняв морду, немов би промовляючи своїм поглядом: "Візьміть, це для вас".

- Не зачіпай, - сказала я синові та відгородила його собою від собаки. Пес, зовсім не сердячись, підійшов до дочки.Подиву не було кінця! Він ткнув хлібину їй у самі руки! Пахуча, свіжа, вона просто просилася: "З'їжте мене".

- Донечко, не потрібно, - зупинила я її. Діти обурилися і почали благати мене:

- Матусю, дозволь, адже хліб хороший, чистенький. Ми відламаємо по шматочку, а що в зубах, те йому буде.

- Ні, - насилу вимовила я. - Не потрібно, заждіть трішки.

А пес підбадьорююче простягнув хлібину найстаршому синочку.

- Ну хоч погладити дозволь, матусю.

- Це можна.

Діти простягнули свої рученята до собаки. Нас з цікавістю обступили люди, спостерігаючи цю картину. Тоді пес (це було понад усі мої очікування!) улігся просто мені на ноги й пильно подивився в очі. Я зніяковіла. Що це? Ще одне чудо нашого Небесного Отця?

Простягнувши руку, я погладила собаку по голові:

- Ти добрий пес, але пробач. Іди, звідки прийшов, а хліб ми вдома будемо їсти.

Він скочив, начеб-то образився, залишив хлібину та й пішов у тому напрямку, звідки з'явився. Скоро прийшла електричка і ми поїхали. А роздуми залишилися до цього часу. ■

Малюнки Віталія Юрченка

СЛОВО ІСТИНИ ТА ЛЖЕВЧЕННЯ

Джо Грін — редактор програми «Дивно.., але факт»

Поряд з правдивим вченням Біблії з'явилося чимало різних лжевчень. В останні роки в Комітеті у справах релігій реєструються десятки релігійних течій та культів. Треба бути особливо уважним, аби розібратися в істинній суті цих течій. В цьому вам допоможе Святе Писання. Як рентгенівський апарат, Біблія показує істинну суть, сховану під привабливою оболонкою популярних нині релігійних течій і культів. Чи виходять вони від Бога? Чи служать їхні проповідники істинному Богу? Якою силою діють вони, звершуючи чудеса? Біблія може відповісти на всі ці запитання. Щоб проаналізувати й оцінити нові релігійні течії та культи, що претендують на проповідь духовної істини, необхідно знати деякі принципи біблійного підходу до цих питань.

Вчення Біблії виходить від Бога, “що небо напнув та землю заклав і вформував дух у людині» (Зах. 12:1). Для того, щоб навчитися застосовувати біблійний підхід для розпізнавання правдивості вчення, візьмемо, наприклад, вчення про реінкарнацію, тобто перевтілення душ.

Принцип перший: знати і завжди пам'ятати, що в Бога є лютий ворог — диявол

“Зодягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли встояти проти хитрощів диявола. Бо наша боротьба не проти плоті і крові, а проти начальства та проти влади, проти правителів темряви світу цього, — проти піднебесних духів злоби” (Еф. 6:11-12).

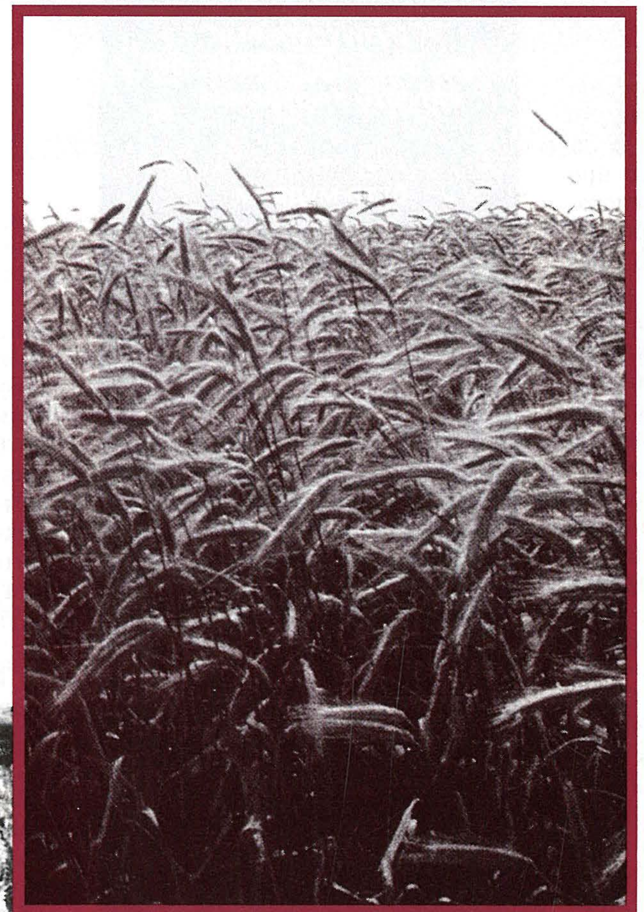
В Біблії написано, що диявол — реально існуюча особа. Він може сильними, підступними й надприродніми засобами протистояти Божим діям. “Будьте тверезі, пильнуйте, бо противник ваш, диявол, ходить, як лев, що ричить і шукає, кого б пожерти” (1 Пет. 5:8). Тому не завжди присутність надприродного прояву є доказом дії сили Божої. “Бо з’являться лжехристи і лжепророки і чинитимуть великі знамення і чудеса, щоб звести, як можна, і вибраних” (Мт. 24:24). Бог дав людині Слово Своє — Біблію. “Бо Слово Боже живе і діюче, гостріше всякого меча двосічного: воно проникає аж до розділення душі і духа, суглобів та мозку, судить думки і наміри серця” (Євр. 4:12).

Тим, хто вірить в Сина Божого і хто прийняв Його своїм Спасителем і Господом, Він дав Духа Святого, Який живе в їхніх серцях: “І Я вблагаю Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб перебував з вами повік, Духа істини, Котрого світ не може прийняти, бо не бачить Його і не знає Його; а ви ж знаєте Його, бо Він перебуває з вами і буде у вас” (Ін. 14:16-17). Людина, що має Слово Боже і Духа Святого, може розпізнати, що виходить від Бога, а що — від диявола.

Дух Святий ніколи не протирічить Слову Божому. Навпаки, вони діють у повній згоді та гармонії. “Бо Той, Кого Бог послав, говорить слова Божі, бо не мірою Бог дає Духа” (Ін. 3:34). Послідовник новітньої форми вчення про перевтілення душ може заявити, що він прожив вже кілька разів, посилаючись на те, що нібито мав про це об’явлення від Бога. Але Бог у Слові Своєму говорить: “Призначено людям один раз умерти, а потім суд” (Євр. 9:27).

Принцип другий: бути готовими до того, що в світі існують лжевчення

Не дивуйтеся, що є багато течій та культів, які виглядають дуже привабливо, дуже благородно, але в дійсності є найнебезпечнішою пасткою. «Бо такі фальшиві апостоли, лукаві працівники, набирають вигляд апостолів Христових. І не дивно, адже і сам сатана приймає вигляд ангела світла” (Кор. 11:13-14). Такою є споконвічна стратегія та ціль диявола — спотворити істину так, щоб обманути тих, хто послабив пильність: “Змій був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив” (Бут. 3:1а). Диявол віддає перевагу методу маскування, обману й спокуси над відкритим протиборством. Але Ісус Христос довів, що грунтовне знання Слова Божого допомагає розпізнати й протистати задумам диявола. «Тоді Ісус відповів йому: “Геть від Мене, сатано! Бо написано: “Господу, Богу твоєму, поклоняйся і Йому одному служи” (Мт. 4:10). Вчення про перевтілення — це духовна підміна, перекручування того, що Господь назвав “життям вічним”: “щоб кожен, хто вірує в Нього, мав життя вічне” (Ін. 3:15); “Дбайте не про їжу тлінну, а про їду, яка залишається на життя вічне, яку дасть вам Син Людський, бо на Ньому поклав печать Свою Бог Отець” (Ін. 6:27). Чим більше ми будемо знати про те, що говорить Біблія про життя вічне, тим менше буде спокуси повірити у вчення про перевтілення, яке є обманом і нічого не вартим замінником правди Божої.

Принцип третій: бути мудрим

Біблія утримує вічні істини, що можуть бути застосовані до всіх поколінь людей, які будь-коли жили на землі: “Все Писання натхненне Богом і корисне для навчання, для докору, для виправляння, для виховання в праведності” (2 Тим. 3:16). Наприклад, в Десяти заповідях сказано, що не можна жадати “ані вола, ані осла... ближнього твого” (Вих. 20:17). Той факт, що в сучасному світі небагато хто володіє ослами та волами, не означає, що сьогодні цей закон не має сили. В сучасному суспільстві цей закон треба розуміти як заповідь «не заздри ближньому твоєму». Тобто, головне — знати Божий принцип та вміти застосовувати його в сучасній ситуації. Хоча в Біблії дослівно не говориться про про новітні культи і не згадуються імена людей, що їх проповідують, але в ній є попередження про те, що в світі можуть бути лжевчення і лжеучителі. Від людини, що читає Біблію, залежить, чи засвоїть вона вічні біблійні принципи та зуміє застосувати їх в сучасній ситуації. Зокрема, біблійні принципи можуть бути застосовані для визначення правдивості чи неправдивості вчення про перевтілення душ.

Принцип четвертий: бути обачливим

“Ось Я посилаю вас, як овець між вовків. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голуби” (Мт. 10:16).

Не можна вважати якесь вчення християнським лише тому, що воно користується християнською термінологією й біблійними символами. Не можна робити висновки про яке-небудь вчення на підставі одного вірша або навіть уривку з Біблії, на яке посилається це вчення. Неможна відривати вірш з контексту або упереджено підкреслювати будь-який вірш, ігноруючи інші, які з ним тісно пов’язані. Це може призвести до омани. Проповідники сучасних течій часто використовують такий метод ізоляції окремих віршів, аби довести, що їхнє вчення базоване на Святому Писанні. Порівняйте це з тим, що робив апостол Павло, проповідуючи вчення Христове: “Бо я не ухилявся сповіщати вам усю волю Божу” (Дії 20:27). Навчіться на його прикладі знаходити смисл повного тексту всього розділу,

всього послання чи окремої книги Біблії. Вчення Біблії є послідовним та збалансованим. Наприклад, прихильники ідеї реінкарнації цитують слова Ісуса: «Хто вірує в Мене, хоч і вмре, оживе». Прочитайте уважно уривок з Євангелії від Іоанна 11:1-44 і розберіться самі, чому ці слова Ісуса ніяк не можуть бути доказом істинності реінкарнації.

Принцип п'ятий: самостійно розважати, аналізуючи будь-яке вчення

Крім Слова Свого і Духа Святого, Бог дав нам здібність до мислення, а також обіцяв мудрість тим, хто просить Його про це: “Коли ж кому з вас не вистачає мудрості, то нехай просить у Бога, Який дає всім щедро і без докорів, і вона буде йому дана” (Як. 1:5). Звичайно, порада досвідчених християн, думку яких ви поважаєте, допоможе вам відрізнити правдиве вчення від неправдивого, але вона не зможе замінити самостійного дослідження Святого Писання і особистої молитви. Наприклад, віруючий може запитати свого пастора, чи можуть християни вірити у перевтілення душ. Корисніше буде, якщо він попросить пастора вказати ті місця Святого Писання, в яких говориться про життя після смерті, щоб самому впевнитися у неправдивості вчення про реінкарнацію. Переконавшись у біблійній істині про життя, смерть, Божий суд і спасіння, ви можете напоумити інших та пояснити неправдивість даного вчення. “Слово Твоє — світильник, то світло для стежки моєї” (Пс. 118:1-5).

Принцип шостий: бути послідовним

Не можна в одному питанні приймати біблійні істини, а в іншому — відкидати. Багато релігійних культів визнають Христа як вчителя та, приймаючи Його вчення про мораль, в той же час відкидають істину, що сказав Ісус про Свою Божественну сутність. Життя Ісуса Христа, описане в Євангелії, переконливо показує, що Ісус воістину був Сином Божим, а не тільки великим Вчителем або духовним Наставником. Доказом служать слова Ісуса: “Я — хліб життя. Хто приходить до Мене, не буде голодувати, і хто вірує в Мене — ніколи не матиме спраги” (Ін. 6:35). Хіба не спростовують ці слова Христа релігійні вчення, які запевняють, що Ісус — лише один із шляхів пізнання Бога або що спасіння можна досягти і власними, людськими зусиллями? Хіба Святе Писання дає підстави для цього? “Нема іншого імені під небом, даного людям, яким належало б спастися нам” (Дії 4:12). Ідея реінкарнації зводить нанівець роль Ісуса Христа у справі спасіння. Як же людина, що вірить у перевтілення душ, може прийняти Христа своїм Спасителем і Господом?

БІБЛІЙНИЙ ПІДХІД ДЛЯ РОЗПІЗНАВАННЯ ПРАВДИВОСТІ ВЧЕННЯ:

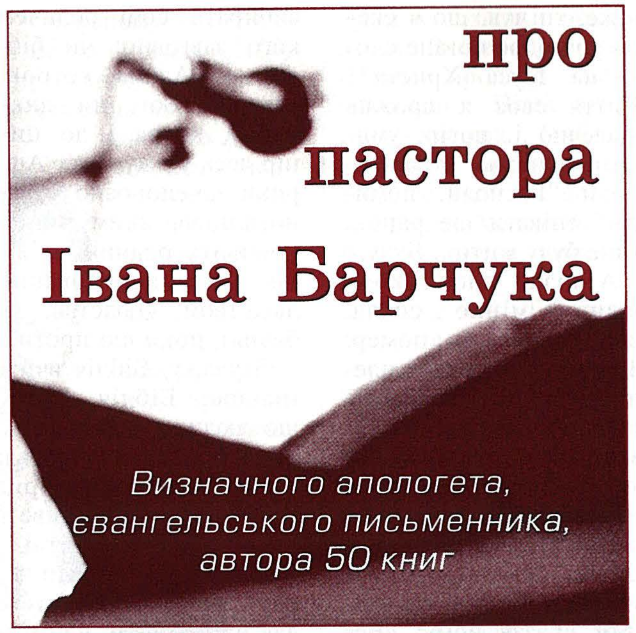
- знати і завжди пам'ятати, що в Бога є лютий ворог — диявол
- бути готовими до того, що в світі існують лжевчення
- бути мудрим
- бути обачливим
- самостійно розважати, аналізуючи будь-яке вчення
- бути послідовним
- користуватися критеріями, що дані Богом, для розпізнання фальшивих релігій, неправдивих вчень і культів

Принцип сьомий: користуватися критеріями, що дані Богом, для розпізнання фальшивих релігій, неправдивих вчень й культів

Будь-яка людина або релігійна течія, що відкидає істину про те, що Ісус Христос — це Бог, Який явив Себе людям в людському тілі, не є від Бога. “Улюблені, не всякому духові вірте, а випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо багато лжепророків з'явилося у світі. Духа Божого пізнавайте так: всякий дух, котрий визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, є від Бога” (1 Ін. 4:1-2). Кожний, хто навчає, що Бога можна пізнати іншим шляхом, а не лише через Ісуса Христа, не є від Бога: “Ісус сказав йому: “Я путь, і істина, і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене” (Ін. 14:6).

Отже, Біблія не повинна лежати на полиці. Користуйтеся нею, читайте, досліджуйте, вивчайте; завчайте напам'ять вірші та уривки з Біблії. Використовуйте біблійні принципи у повсякденному житті і навчайте своїх дітей довіряти Святому Писанню. Моє бажання, «щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам духа премудрості та одкровення для пізнання Його” (Еф. 1:17).■

Спомин про пастора Івана Барчука

Визначного апологета, євангельського письменника, автора 50 книг

Дмитро Марійчук

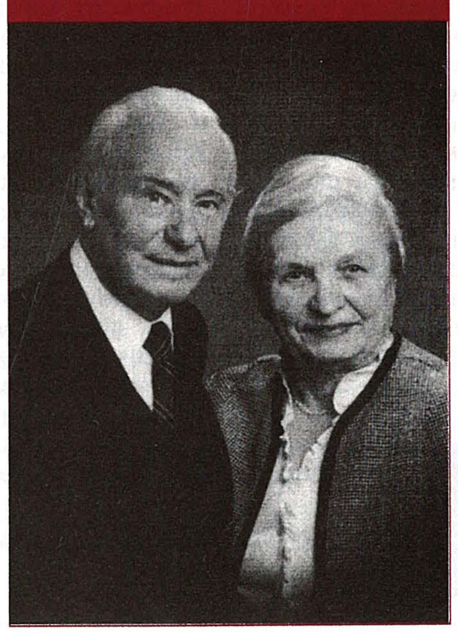
"Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже: і дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру" (Євр. 13:7).

Минуло вже десять років, як наш брат у Христі, пастор Іван Барчук відійшов у вічність на 83-му році життя. Він був людиною спокійної вдачі, працелюбною, криштально чесною. Його життя було багатогранним і дуже плідним. Він був не лише неперевершеним проповідником Євангелії Христової, але й першорядним апологетом Божої правди, визначним євангельським письменником, який залишив по собі близько 50 різних книг, 37 з яких були надруковані.

Важко собі уявити, щоб навіть талановита й освічена людина за своє коротке життя могла щось подібне зробити, хіба що геній. І таким він був, – людиною фотографічної пам'яті, наполегливої праці. "Книжки – морська глибина. Хто в них пірнув до дна, – той хоч і труду має досить, цінні перлини виносить". Так, покійний Барчук виносив і творив цінні перлини з євангельсько-християнської та духовно-моральної тематики.

В Об'явленні Іоанна Богослова (1:9-11) читаємо, що він чув голос Божий: "Що ти бачиш, напиши!" А Іван Барчук також відчував Господній поклик передати наступним поколінням те, що він бачив, чув і переживав.

Іван Барчук з дружиною Поліною

Брат Барчук після увірування й прийняття хрещення мав палке бажання працювати для Господа. Він розповсюджував не сотні, а тисячі примірників духовної літератури на рідній землі Волині, на Холмщині, в Білорусі, Польщі та діаспорі. Його ревність до діла Божого увінчалася великим благословінням. Він ходив від хати до хати і запрошував людей на вечірні зібрання. Бувало так, що 100-200 й більше людей приходили послухати Слово Боже. Внаслідок цієї щирої праці були навернення і люди приймали хрещення. Лише Один Господь знає і вічність покаже, скільки душ навернулося.

Покійний мав своєрідний простий і ясний виклад Божого Слова, яке благословенно впливало на слухачів. Він знав, як завоювати увагу людей, будучи красномовним оратором. Він мав великий досвід в теорії та практиці. Хто не знав його, – вагався, але хто познайомився з ним, – "вклонявся".

Але це не означає, що в житті брата Барчука все йшло добре й легко. Від наймолодших років він багато пережив.

Одного разу молодий Барчук вчепився за драбину воза біля заднього колеса, щоб трохи проїхатися, і не зоглядівся, коли його нога опинилася в колесі. Дід оглянувся і побачив, що сталося. Він зупинив коней й перелякався, що нога зламана, але вона не зламалася, навіть не була ушкоджена. Іншим разом він опинився під ногами розлючених коней, і тут Господь зберіг його.

Тоді юнак не розумів тих пригод, вважаючи це щастям. Тільки пізніше пересвідчився, що всі ті пригоди були послані Богом для того, щоб переконати його в Божій любові до нього. Він не став калікою і не вмер передчасно, бо в майбутньому був потрібний для праці, яку Господь мав для нього.

Він навернувся до Живого Бога у 1921 році, коли йому було 18 років, внаслідок читання Біблії та свідчення віруючих. Він швидко зростав у вірі і свідкував іншим про Спасителя. Через рік він прийняв хрещення. Закінчивши курси, які тоді проводив брат Гітлін, почав проповідувати. Пізніше був прийнятий після гімназійних іспитів до Біблійної школи в Радості, поблизу Варшави. Потім студіював в Гамбурзькій Семінарії для проповідників.

Євангеліст, місіонер, пастор, проповідник, письменник, – Іван Барчук переживав різні етапи, подібно Йосипові й Даниїлові, але від усіх напастей Господь його зберігав, бо він був богобоязний. Він був одним з основоположників видавництва "Дорога правди", яке видало тисячі примірників книг релігійного та духовного змісту, що стали великим благословінням для нашого народу.

Покійний проповідник І.Барчук залишив багату духовно-культурну спадщину і зразковий приклад, гідний наслідування. Слава й подяка Богові за життя й працю дорого брата Івана Барчука.■

ПРАВЕДНІСТЬ: ЛЮДСЬКА І БОЖА

Яка ж вона, дорога до праведності?

Василь Титов

Дядько Василь, котрого я добре знав з дитинства, лежав на смертному одрі. Уже майже не їв, не говорив, не підводився... Щоки геть запали, а землистий колір лиця незаперечно свідчив, що ця людина однією ногою вже на тому світі. А тут раптом ще і вдарив трясучий озноб. Лікар, котрого негайно привезли з міста, похмуро зітхнув і сказав тихцем:

— Шукайте дошки на домовину...

Проте, коли настав вечір, дядькові Василеві цілком несподівано стало легше, звідкись вернулися сили, вернувся розум, і він, наче немовля, забагнув манної каші. Він, не відчуваючи болю, розмовляв, сміявся, як то бувало в домі весь час, коли було здоров'я.

"Перед смертю попустило", — висловив здогад хтось з гурту коло воріт.

І ось того вечора, в бесіді, сусід Петро сказав зворушено, надзвичайно тактовно, що Василеві, аби врятувати власну душу, необхідно, як вчить Біблія, примиритися з Богом.

Дядько Василь страшенно обурився і без усякої церемонії перебив сусіда:

— Хай каються в гріхах ті, Петре, котрі грішили!.. Я не пив, не курив, у карти не грав, не крав, не вбивав, чужих жінок не любив... Гроші для сім'ї заробляв чесно, дім побудував з мозолів, сад посадив, дітям освіту дав, яку міг... Чи, може, ти чув, що я сказав хоч одне погане слово на Ісуса Христа?.. Життя своє я прожив праведно і, повір, умирати мені не страшно. Та й "Господи, помилуй" співати ще рано... Я ще буду жити... Буду...

А пізно вночі, коли родина міцно спала, дядько Василь помер. Притулився, сидячи плечима до спинки ліжка, наче до огорожі, і помер. Лише біла кучерява голова безвільно схилилася на груди...

Сталося майже за біблійною притчею про нерозсудливого багача: "Бог сказав йому: «Безумний, в цю ніч душу твою візьмуть у тебе..."

Може, щось подібне, друже мій, ти вже зустрічав у житті? Може, ти вже чув і біблійний текст, що "людині призначено один раз умерти, а потім буде суд"?..

Не знаю, може євангельські догми та постулати абсолютно не тривожать твою свідомість, бо ти людина освічена і твердо навчена, що Бог — це міф, що Його немає і ніколи не було, а наші надто далекі пращури, згідно теорії еволюції, дійсно із роду горил чи якихось інших тварин... Може... Кожен з нас, безумовно, має особисте моральне право вибирати собі родичем кого завгодно: чи біблійного Адама, котрого створив Бог, чи дику мавпу, котра і до цих пір десь у джунглях Африки занепокоєно чухає потилицю, яким чином поновити родинні зв'язки з цивілізованим людством. Людство, як бачиш, поки що проти...

Василь Титов — пастор, спеціальний кореспондент журналу "Євангельська нива"

Зауважу, Біблія вчить інакше. Біблія вчить, що людину, землю, тварин, рослини і взагалі увесь всесвіт створив Бог — Той, Хто живе в неприступному світлі і Хто є любов. Це Він через силу Духа Святого дав нам Біблію, наймудрішу книгу, суть якої в цілому — вказати кожній людині дорогу у спасіння. А дорогою цією є Ісус Христос, Син Божий, Який свідомо взяв на Себе гріхи всього світу, помер на Голгофському хресті і воскрес для нашого виправдання. Ти про це також не чув, правда?

Загалом, мені важко припустити, друже мій, яке враження справляє на твій розум Слово Боже. Може, ти сприймаєш його надто серйозно, як істину, а може, навпаки, зневажливо посміхаєшся, слухаючи про Авраама, Мойсея, Йова, Павла, Петра, цих фантастичних, майже казкових героїв. Це справа твоя, особиста... Але дозволь ще раз зазначити, що від того, як думаю я і як думаєш ти, нічого у світі не зміниться. Це дуже сумно, але небо вирішує проблеми без нашої участі. Як Бог створив світ, так світ стоятиме і далі; як люди вмирали раніше, бо смерть — це вирок Божий за скоєний нашими прабатьками гріх, так умиратимуть і далі; як частина людства твердо вірила в Ісуса Христа і безсмертя душі, так і буде вірити. Чи, може, ти в силі зупинити цей процес? Я вже не говорю про те, що людство абсолютно нічого не може змінити в космічних, глобальних масштабах. Нічого! І знаєш, чому? Над нами є Творець! Це з Його милості ми прийшли у цей чудовий світ і підемо з нього, так і не пізнавши багатьох законів буття... На жаль... А може, на щастя. Хто зна. Таке життя... Такі реалії... І нікуди від них не втечеш, не подінешся.

Дядько Василь, хоча загалом і був людиною доброю, поміркованою, мудрою, але не все збагнув про життя, про віру, про душу, про Бога, і на першому місці в нього стояла праведність не Божа, а своя, людська. На жаль... І це суперечить Біблії.

Пам'ятаєш: "Я не пив, не палив, не крав..." А хіба Бог цього вчить людство через Біблію?! "Зупиніться на дорогах ваших, — каже Бог, — і роздивіться, яка дорога добра". І Бог має на увазі дорогу духовну, котра вдосконалює в людині категорії вічні: віру, любов, доброту, милосердя, лагідність, мир, радість, довготерпіння... І Біблія доводить, що людині без Бога прожити свій вік на землі праведно неможливо. Чому? На землі панує гріх. І чи багато було праведників, відколи світ та сонце? Відповідь дає нам Послання до римлян (3:10): "Нема праведного ні одного!", "Усі, — пише Біблія, — згрішили і позбавлені слави Божої!"

О, як непоправно помилився покійний дядько Василь! По своїй людській наївності він щиро стверджував, що прожив життя праведно. Виявляється, друже мій, ми — раби гріха, бо вже в утробі матері успадковуємо гріх.

У першому Посланні апостола Іоанна (1:10) занотовано: "...Коли ж кажемо, що ми не згрішили, то робимо Бога неправдомовцем, і слова Його немає в нас". Коли говорить Творець, то нам з тобою, друже мій, треба в покорі мовчати і думати, яким способом зробити власне життя святим.

Ти, мабуть, уже давно помітив, що людство в жахливому стані? Куди не кинь — ворожнеча, розбещеність, ідолослужіння, невір'я, чаклунство, суперечки, вбивства... І цей перелік можна ще довго продовжувати. Одним словом, світ живе неправедно, а неправедні, як відомо з Біблії, "Царства Божого не вспадкують" (1 Кор. 6:9). Цілковита байдужість і духовна деградація панують у наш час на кожному кроці. Коли говориш про майбутній суд і пекло, люди у більшості випадків грубо та нервово перебивають:

— Не меліть дурниць! Які вічні муки, яке загробне життя? Хто там був і хто звідки повернувся? Яке воскресіння? Помер і пропало... Раз і назавжди... Нема душі! Це — химера... Пий, гуляй, доки ноги носять!.. І що це я такого доброго зробив Христові, що Він помер за мене на Голгофі?

Друже мій! Так говорить гріх! Це говорить твоя самоправедність! Тобі потрібен Ісус, Він справді помер за твої гріхи і за мої, щоб дати спасіння усім стомленим та обтяженим. Чи, може, і ти, наслідуючи приклад дядька Василя, скажеш сьогодні: "Я не п'ю, не палю, не вбиваю"?.. Добре робиш, добре, але світ духовний воліє, щоб ти свідомо визнав себе грішником біля ніг Ісуса. Покайся, поки ще є час, бо двері Божої благодаті будуть відкритими не так уже і довго. І не хули, будь ласка, Бога, бо Він прагне вказати тобі дорогу до праведності, щоб ти мав життя вічне. Яка ж вона, дорога до праведності? Читаємо у Посланні до римлян (3:22): "...Праведність Божа через віру в Ісуса Христа для всіх". Зрозумів? У світі духовному царює праведність Христа, і першим кроком до неї може бути твоє покаяння у живій євангельській церкві. Ось що про це каже Сам Христос (Мр. 1:15): "Сповнився час, і наблизилося Царство Боже. Покайтеся і віруйте в Євангелію!"

Сповнився час!.. У кожного з нас зовсім короткий час під сонцем, і його потрібно прожити для слави Господньої. Буде зустріч з Ісусом у кожного... Буде... І в тебе, і в мене... Питання в іншому, — яка?

Омелян Ярославський — автор сумнівно відомої блюзнірської книги "Біблія для віруючих і невіруючих", котрий зухвало та жорстоко поглумився над Словом Божим і християнством, — як і дядько Василь, лежав у свій час на смертному одрі. І коли його провідав "батько народів" Сталін, щоб підбадьорити «однодумця і соратника», Ярославський грубо відіпхнув вождя, замахав обома руками і вигукнув зі страхом:

— Спали всі мої книги! Дивись, ось Він тут! Він чекає мене! Спали всі мої книги!..

Можна спалити книги, можна спалити всі мости за собою, можна — якщо буде час і нагода. Але світ духовний фіксує кожну нашу думку. Завтра на смертному одрі можеш лежати ти або я... Невідомо... Тому миритися з Господом треба сьогодні, поки живий. Він прощає, якщо ми своїми устами в момент покаяння визнаємо Його особистим Спасителем. "Нема іншого імені під небом, — пише Біблія, — яким би нам належало спастися". Як жаль, що цієї істини не збагнув дядько Василь... Як жаль...■

Всеукраїнський християнський форум

ПЛІД ПРАВДИ СІЄТЬСЯ ТВОРЦЯМИ МИРУ

(Як.3:18)

20–21 травня цього року у Києві відбувся Всеукраїнський християнський форум під девізом «Плід правди сіється творцями миру». Ініціаторами його проведення були: Організаційний комітет з підготовки та святкування в Україні 2000-ліття Різдва Христового, Державний Комітет у справах релігій, Всеукраїнська Рада церков і релігійних організацій, Національна Академія наук України

У форумі, який проходив у Великому конференц-залі Національної Академії наук України, взяли участь представники християнських церков та релігійних організацій України, державні, громадські, політичні діячі, науковці. ВСО ЄХБ на форумі представляли 13 осіб на чолі з першим заступником Голови ВСО ЄХБ В.Д.Ткачуком.

Після спільної молитви «Отче наш» слово було надано віце-президенту України В.Смолію, який зачитав звернення від Президента України Л.Кучми. Від імені Уряду України він привітав усіх присутніх та висловив сподівання, що робота форуму стане вагомим внеском в будівництво миру, якого так чекають стомлені люди, що бажають молитися у спокої та братерській любові. "Мир набуває особливого значення напередодні святкування події всесвітньої ваги — 2000-ліття Різдва Христового", — відзначив пан В.Смолій.

Пленарні й секційні засідання пройшли в конструктивному дусі та прагненні до діалогу. Заступник Голови ВСО ЄХБ В.М.Матвіїв зробив доповідь на пленарному засіданні, головував на секції, де обговорювалися проблеми християнського діалогу в сучасній Україні.

У підсумковому документі форуму говориться:

"Стрімкий плин часу наближає нас до визначної дати в історії людства — 2000-ліття Різдва Христового. Ювілей приходу у світ Сина Божого переконливо підтверджує: вчення справило гігантський вплив на розвиток світової цивілізації. Нехтування чи зречення його не раз ставило її на межу виживання. Спроби побудувати світле майбутнє без Бога, шляхом насильства були і в нашому недалекому минулому, що обернулося трагедією для мільйонів людей, наругою над церквою, руйнацією моральних підвалин суспільства.

Збережена промислом Божим, Україна сьомий рік, хоч і важко, торує шлях у лоні своєї державності, живе мирним життям. Але незагойною раною на її тілі й досі залишаються релігійні непорозуміння, які подекуди давно сягнули меж розумного. В багатьох місцях лінія протистояння пролягла не тільки між віруючими, а й селами, родичами, нерідко — й серед однієї родини. Таке становище ненормальне як з загальнолюдського, так і з релігійного кута зору. Адже перша заповідь у християн — це любов, що не "чинить зла ближньому" (Рим. 13:10).

Ми бачимо, що на грунті гордині зростають міжконфесійні непорозуміння, сіються плевели зла, бездуховності. То чи може розбрат породити єдність, а бездуховність — високі моральні ідеали? І в церкві, і в суспільстві можна жити лише в умовах віри та любові, у мирі та злагоді. Пам'ятаймо завжди слова апостола Павла: "А накінець, браття, радійте, удосконалюйтесь, тіштеся, будьте однодумні, майте мир, — і Бог любові та миру буде з вами" (2 Кор. 13:11).

Покаяння усіх перед Богом, що веде до єдності та злагоди, — це дві могутні підойми, на яких відродиться Україна, буде укріплена духовно і економічно. Це забезпечить збереження миру в суспільстві, і водночас вирішить проблеми в Україні чужих християнському світогляду неорелігій, що не додають ні духовності народу, ні стабільності суспільству, сприятиме нарощуванню зусиль церков у подоланні таких соціальних патологій як пияцтво, наркоманія, злочинність, розбещеність, поширенню церковного служіння серед тих верств населення, які в цей важкий для держави час потребують підтримки словом і ділом.

Християнські церкви, духовно живлячи народ, завжди дбають про його соціальний захист. Сподіваємося, що Верховна Рада України підтримає пропозицію Всеукраїнської Ради церков і релігійних організацій щодо часткового бюджетного фінансування соціальної роботи Церкви, як це прийнято в країнах розвинутої демократії.

Підготовка до 2000-ліття Різдва Христового має сприяти відродженню духовності і моралі народу на християнських засадах. Проповідники, майстри друкованого слова, пензля, кіномитці, книговидавці, діячі культури і мистецтва можуть багато зробити для прищеплення християнських ідей, християнського способу життя, особливо дітям та юнацтву — майбутньому нашої держави.

В усі часи боголюбивий український народ під покровом святої християнської церкви шукав духовної наснаги, плекав культуру, боровся за воскресіння державності, національної ідеї і духу свободи. Тож подаймо один одному руку дружби, щирої любові і довіри, гуртуймося біля престолу Божої Любові. "Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця та єднання Святого Духа зо всіма нами! Амінь" (2 Кор. 13:13).■

Петро Павлюк

Виступає Валерій Бабич. У президії заступник Голови ВСО ЄХБ Віталій Ткачук

Транссвітове Радіо

КОНФЕРЕНЦІЯ РАДІОБЛАГОВІСТЯ

На фото (зліва направо) Віллі Епп, Удо Фах, Йоганн Вінс

Для того, щоб говорити коротко, адже час радіопередачі обмежений, необхідно ретельно підготуватися. Щоб доторкнутися сердець людей, яких не бачиш, необхідно мати образну мову, яка б змальовувала картини євангельської проповіді в уяві слухачів. Для того, щоб впливати на аудиторію, слід знати її проблеми. Найкращий матеріал для проповіді якраз і дає життя. Воно служить доброю ілюстрацією Євангелії у навколишньому світі.

Отож, проповіднику, радіожурналісту треба бути дуже уважним, вчитися передавати складні поняття мовою, доступною для сприйняття усіх людей. Для порозуміння у спілкуванні важлива ясність і простота.

Учасники конференції

Під час короткої, але насиченої конференції, що проходила з 22 по 25 квітня цього року у київській церкві «Дім Євангелія», християнські радіопрацівники України, Росії, Білорусі, країн Прибалтики вчилися у більш досвідчених зарубіжних колег та обмінювалися досвідом власної праці.

Лекції читали працівники Транссвітового Радіо Удо Фах, Віллі Епп та відомий в Росії радіожурналіст Юрій Коротков. Тепер він очолює одну з популярних християнських програм у США, яка піднімає актуальні питання, спрямовує людей до витоків істини. Брат Ю.Коротков протягом цих днів ділився власними надбаннями у справі радіоблаговістя.

Конференція виявилася корисною і повчальною для всіх її учасників. Християни обмінялися адресами для взаємного збагачення матеріалами та координацією зусиль у такій важливій справі, як проповідь Доброї Новини через радіопрограми Транссвітового Радіо.

Під час роботи конференції

БІБЛІЙНА ЛІГА В УКРАЇНІ

З 11 по 15 квітня у Києві проходила конференція директорів Біблійної Ліги

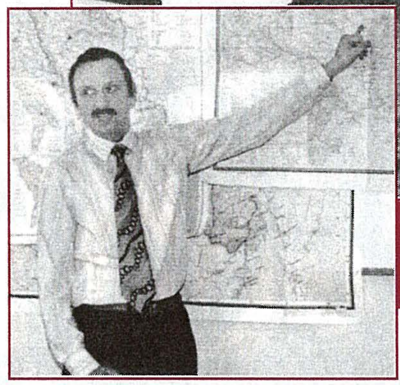
Представники Біблійної Ліги тринадцяти країн світу прибули в столицю України з метою координації подальшої праці на Божій ниві. В роботі конференції взяли участь віце-президент Всесвітньої Біблійної Ліги Девід Страверс та директор служіння у Європі і країнах СНД Вальдемар Курц.

Організатор конференції — Біблійна Ліга України на чолі з директором Михайлом Пророковим, яка є незалежною християнською організацією, що тісно співпрацює з ВСО ЄХБ.

Основними напрямами діяльності Біблійної Ліги України є, в першу чергу, організація нових церков через малі групи та біблійні класи, а також підготовка служителів-місіонерів у нових церквах, і допомога в організації дитячого служіння в них. Біблійна Ліга також звершує працю по євангелізації

у в'язницях та виховних закладах, підтримує місіонерів матеріалами. Благодійницька діяльність, в яку входить допомога сім`ям місіонерів, населенню України (у лікарнях, дитячих будинках, багатодітним сім`ям), участь в гуманітарних програмах нових церков та Братства ЄХБ з використанням допомоги від друзів та партнерів їз-за кордону — також є складовою діяльності Ліги. Видається й інформаційний листок про роботу, що проводиться Лігою, для поширення серед місіонерів.

Під час роботи конференції; Михайло Пророков, директор Біблійної Ліги в Україні (ліворуч)

Так, за чотири роки діяльності Ліги 225 її місіонерів відкрили 92 церкви, в тому числі за минулий рік — 62 церкви та 76 груп. Було проведено 12 навчальних семінарів.

Сьогодні робота Біблійної Ліги по відкриттю нових церков проводиться в 21 області України. Планується до 2000-го року охопити усі регіони, а до 2003-го року кількість місіонерів у кожному регіоні довести до 15, організувати ще 375 церков та 1250 біблійних класів. Також є наміри продовжувати проведення семінарських занять у Києві, в кожному регіоні відкрити філіал Ліги для організації нових церков. На сьогоднішній день такі філіали діють в містах Кременчуку та Рівному. Необхідно також відкрити для дітей 1125 недільних шкіл, що сприятиме їх невіруючим батькам на шляху до церкви.

Усі ці види служіння будуть проводитися спільно з церквами ВСО ЄХБ.

На конференції був присутній представник з Вірменії Ваган Франтян. Він розповів про свою країну, відому давніми християнськими традиціями, поділився власним баченням та перспективами майбутнього служіння за програмою Біблійної Ліги, адже в них праця тільки починає розгортатися.

Сюзанна Сефджині, місіонерка з Албанії, країни, яка протягом п`ятисот років знаходилася під чужоземним гнітом, і в якій до останнього часу взагалі не було євангельських віруючих, розповіла, що там вже утворено понад сімдесят нових церков. Біблійна Ліга почала працювати з минулого року. Через повстання та воєнні події багато іноземних місіонерів змушені були залишити країну, тому основна надія в євангелізації покладається на місцевих християн.

Про діяльність Біблійної ліги в Молдові розповів Євгеній Бозбей. У цій країні найбільша кількість віруючих у відношенні до загальної кількості населення. Місіонерами тут організовано 22 церкви.

Після доповіді директора Біблійної Ліги з тієї чи іншої країни відбувалася загальна молитва за регіон. Цьогорічна конференція — ювілейна: пройшло 60 років з часу заснування Біблійної ліги у 1938 році. ■

Християнська освіта

ПІДГОТОВКА ДО АКРЕДИТАЦІЇ ТРИВАЄ

4-6 травня в Боярці, що під Києвом, відбувся семінар з підготовки резерву акредитаційних комісій Євро-Азійської Акредитаційної Асоціації (ЄААА). В ньому взяли участь представники учбових закладів Росії, України, Молдови та інших країн ближнього зарубіжжя.

Протягом двох днів конструктивні лекції, в яких розкривався зміст принципів та підходів до акредитації у Європі читали зарубіжні учасники: координатор Європейської Євангельської Акредитаційної Асоціації (ЄЄАА) Адріан Стрінджер і засновник цієї асоціації декан німецького філіалу Колумбійського університету Гельмут Едельвраут.

Особливості застосування стандартів акредитації, принципи і процес акредитації в Євразії висвітлили виконавчий директор ЄААА, президент Одеської Богословської семінарії С.В.Санніков, та Голова ЄААА, ректор Донецького християнського університету А.І.Мельничук.

Радою Акредитаційної Асоціації було вирішено задовільнити заявки п`яти учбових закладів про початок акредитації. Це означає, що у вересні-жовтні цього року будуть виїзди акредитаційної комісії для здійснення першого ознайомлювального візиту. Якщо звіти комісій будуть позитивними, тобто виявиться, що учбові заклади мають достатньо стабільну програму, постійний педагогічний колектив, сформовану філософію освіти і т.д., то на наступній Раді Асоціації, яка відбудеться в кінці жовтня цього року, деякі з цих шкіл мають можливість отримати статус кандидата. Це — Донецький християнський університет, Одеська богословська семінарія, Краснодарський біблійний коледж, Кишинівський теолого-педагогічний коледж і Київський християнський університет.

Також на Раді було прийнято рішення про перехід Санкт-Петербурзького християнського університету до ЄААА. Це відбулося за погодженням з ЄЄАА, де він був акредитований раніше, і за заявою Санкт-Петербурзького християнського університету. Восени цього року в Санкт-Петербург поїде комісія ЄААА для оцінки праці учбового закладу, щоб весною наступного року йому можна було надати статус кандидата.

Семінар виявився плідним і повчальним для усіх його учасників. Вони висловлювали щиру вдячність організаторам за змістовні лекції, добрі умови та гостинність господарів. Під час біблійних годин та молитовних спільностей представники усіх євангельських учбових закладів висловлювали подяку Творцю за результати роботи Асоціації, за можливість спілкуватися, обмінюватися досвідом. Адже без Божої допомоги, без Його сприяння неможливо було досягти таких успіхів за досить короткий час. Про це згадували зарубіжні богослови, на цьому наголошував і виконавчий директор ЄААА С.В.Санніков. ■

Під час засідання семінару ЄААА

МОЛОДІЖНИЙ СЕМІНАР

6–11 квітня у Київській Богословській Семінарії відбувся семінар для керівників молоді. У підготовці та проведенні цього семінару брали участь: ВСО ЄХБ, молодіжна рада та Київська Богословська Семінарія. На ньому були присутні майже вісімдесят юнаків та дівчат, які представляли 21 область України

Основною метою семінару було навчання керівників молоді, адже через зміни в їх особистому житті Господь може впливати на юнаків і дівчат, з якими вони спілкуються. Розглядалися також важливі питання практичного християнського життя.

У роботі семінару взяв участь професор державного університету з штату Коннектікут (США) доктор Тед Фостер.

Лекції проходили у двох групах паралельно. Тему «Цілі і методи роботи з молоддю» викладав моложіний пастор Джейсон Фолкерс. Тему "Стосунки молоді з старшим поколінням" — керівник молоді України Геннадій Луценко. Він наголосив на необхідності особистого духовного росту і вказав на засоби для цього: ранковий час для особистої молитви, грунтовне вивчення Біблії.

Про організацію молодіжних клубів поінформував молодь семінарист Руслан Хмиз. По темі у молоді виникла ідея створення власної Асоціації християнських таборів і молодіжних клубів.

Лекцію на тему матеріального служіння молоді підготував староста групи стаціонарного навчання КБС Олександр Савич. Він заохотив молодь до втілення біблійних принципів у повсякденне життя.

Ранкову біблійну годину 10 квітня проводив Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант. Прочитавши Дії 14:20-31, він сказав проповідь на тему важливості молитви. Адже для того, щоб проповідувати, необхідно мати особливу силу, а без молитви це неможливо. Наприклад, для заступницької молитви необхідно мати особливу віру, впевненість в знанні волі Божої. Коли молимося згідно Його волі, то молитва неодмінно сповниться, бо це гарантує Господь.

Після семінару молодь була одностайна в тому, щоб подібні спілкування проходили регулярно і щоб більше лекцій на актуальні молодіжні теми читали наші брати, а також висловлювала щиру вдячність організаторам семінару.

Під час семінару молодь відвідала богослужіння у центральній церкві Києва «Дім Євангелія», у новій церкві «Преображення», відбувалися вечірні молодіжні спілкування у семінарії.

Такі навчальні семінари плануеться проводити двічі на рік, підтримувати зв'язки і продовжувати працю з кожним учасником.

Наступний семінар відбудеться наприкінці вересня. У ньому взяв участь відомий євангеліст Майкл Велз. ■

Відгук про 23-й з'їзд ЄХБ

ЗДІЙСНЕНІ МРІЇ

"Віра від слухання, слухання від Слова Божого" (Рим. 10:17)

Отримавши запрошення бути гостем на 23-му з'їзді ВСО ЄХБ, я дуже зрадів, що про нас ще не забули брати, яким Господь доручив працю у Всеукраїнському Союзі Об'єднань ЄХБ. Моїй радості не було меж, — все мене зворушувало. Благословенне відкриття з'їзду, вітання старших братів, чудова музика симфонічного оркестру, спів молоді, — усе це свідчило про хороший хід з'їзду, як і написано у Слові Божому, що "як початок свят, то і кінець буде святим". Лилися чудові молитви до нашого Господа. Ніколи в житті я не бачив і не чув такого єднання у Дусі, у думках, такого високого піднесеного духовного стану у любові, мирі та спокої.

Мені як проповіднику Євангелії з 50-річним стажем, не доводилося бачити такої високої духовної дисципліни, такого високого духовного рівня присутніх, які я побачив на з'їзді. Відчувалося, що Бог злив Духа мудрості на керівників Братства та на всіх виступаючих. Усім, хто були присутніми на з'їзді, буде про що розповісти братам і сестрам.

Бог так прихилився до Своїх дітей! Слава Богу за натхнення Святого Духа, Яким Бог керував з'їздом у повній мірі. Віримо, що це результат молитов дітей Божих.

Ми будемо ревно молитися за благословіння новообраного складу Правління ВСО ЄХБ, щоб Бог і надалі посилав Духа єднання, Який панував на 23-му з'їзді. Дійсно, Він — Альфа і Омега, Він "учора, і сьогодні, і повіки Той Самий!".

Хай допоможе милосердний Господь братам нести нелегку працю у нашому Братстві на радість і для спасіння народу України. Нехай Господь рясно поблагословить усіх!

Брат у Господі М.М.Андрашко-старший

Михайло Атаманський

30 травня – перший день роботи Біблійної місії на новому місці. Керівництво і працівники місії, керівництво ВСО ЄХБ, пресвітери київських церков і гості зібралися в цей радісний день у новому офісі, щоб віддати подяку Господеві за пройдений шлях, за всю роботу, яку Він дозволив звершувати до цього часу, попросити Його благословіння на подальше служіння місії.

Зі словами вітання звернувся до присутніх Григорій Іванович Комендант:

– Я думаю про серйозність служіння Біблійної місії. Ви знаєте, що зараз в світі є дуже багато легкого, неоціненного, невистражданого. Церкви нашого Братства – вистраждані церкви, що пройшли через випробування, через труднощі. Радий зазначити, що Бібліна місія йде таким же шляхом – вистражданим і серйозним. Інакше і не могло бути. Я знаю життя і служіння Івана Яковича Паульса, Вальдемара Шредера, Михайла Атаманського. Господь через все життя виховував їх, загартовував. Саме вони і визначають характер місії, тому що самі вистраждали і знають нелегкий християнский шлях. Ми будемо молитися, щоб Господь і надалі підтримував вас. Хай Господь допоможе вам залишитися Біблійною місією, нехай благословить ваш біблійний шлях.

БІБЛІЙНІЙ МІСІЇ — БІБЛІЙНИЙ ШЛЯХ

Продовжуючи служіння, Вальдемар Шредер прочитав слова Ісуса Христа: "Я побудую Церкву Свою, – і сили адові не переможуть її" (Мт. 16:18) і сказав:

- Принципом, яким керується Біблійна місія з дня заснування, є: "З церквою, через церкву і для церкви". Регіональні центри Біблійної місії у Києві, Мінську, Омську, Москві і Алмати стверділи себе як потенційні помічники церков. З 1992 по 1998 рік проведено понад 40 євангелізацій, досягнуто Євангелієм понад 300 міст і сіл, в яких проведено близько тисячі євангелізаційних зібрань. І ми дякуємо Богові за ці благословіння. Понад 6000 студентів мають змогу навчатися у Заочній Біблійній школі нашої місії, 900 з них навчаються у Київському центрі. Розпочалася робота над проектом навчання 10000 невіруючих.

Звершується молитва з проханням Божих благословінь на подальшу працю Біблійної місії

Сьогодні Біблійна місія переїхала на нове місце, щоб ще ефективніше, ще краще служити церквам, усім братам і сестрам. Як і раніше, ми працюватимемо за тими проектами, які найбільш необхідні нашим церквам: проведення євангелізацій, підтримка служіння місіонерів, робота Заочної Біблійної школи, комплектація християнською літературою бібліотек церков і недільних шкіл, піклування про нужденних та дітей.

Зі словами привітання і побажання Божих благословінь звернулися також І.Я. Паульс, М.К.Величко, В.Д.Ткачук, В.К.Кульбич, М.М.Чорненький та інші. Служіння завершили щирі молитви з проханням Божих благословінь на подальшу працю Українського центру Біблійної місії.

Дорогі друзі, свої побажання надсилайте на адресу: 252061, Київ-61, вул. Кар'єрна, 53, Біблійна місія, телефон (044) 457-70-76.

"Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів"

(Ісая 56:7)

м. Первомайск
Дім молитви ЄХБ
вул. Полюсна, 18

м. Запоріжжя
Дім молитви ЄХБ
вул. Будьонного, 10

ПАМ'ЯТІ ДАНИЛА МИХАЙЛОВИЧА АНДРИКЕВИЧА

29 березня відійшов у вічні оселі довголітній працівник на ниві Господній, полум'яний проповідник Слова Божого, невтомний свідок Євангелії, наш дорогий брат, пастор Данило Михайлович Андрикевич. Своїм життям та служінням Данило Михайлович зробив великий внесок у справу поширення Царства Божого, зміцнення нашого Братства. Довгий час перебуваючи на служінні старшого пресвітера, Данило Михайлович повністю присвятив своє життя Церкві і Господу.

І старість його була благословенною і плідною: очоливши місію "Ось, прийду скоро", Данило Михайлович присвятив себе праці серед дітей-сиріт, обездолених, ув'язнених. У цьому служінні особливо виявилася його батьківська чуйність, жертовність.

Всеукраїнський Союз Об'єднань ЄХБ висловлює глибоке співчуття дружині Марії Григорівні, дітям, усій родині та церкві.

Він відійшов до вічних осель, до свого Отця Небесного, де немає розлук, сліз, горя та хвороб. Зустріч з Господом була завжди темою його проповідей та бесід, сповнених надії та впевненості в майбутньому з нашим Спасителем Ісусом Христом. "Гаразд, добрий і вірний рабе! ...Увійди в радість господаря твого" (Мт. 25:21).

Сумуючи разом з рідними, молимося, щоб "Бог і Отець милосердя і потіхи всілякої" утішив їх у скорботі за близьким та рідним, за тим, хто постійно молився та повсякчас турбувався про них. "Отож, потішайте один одного цими словами!" (1 Сол. 4:18).

Правління, Рада та працівники

Що тільки людина посіє, те й пожне!

Галатам 6:7

Евангельская НИВА

Христос пришел, чтобы дать жизнь
Стр. 4

Звезда светлая и утренняя
Стр. 12

Евангелизация или Великое поручение
Стр. 26

Диакония
Стр. 30

Духовно-просветительский журнал **4'98**

Адрес редакции:
252004 Украина,
Киев-4, ул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Издание осуществляется
на добровольные пожертвования

Издание зарегистрировано
Министерством Украины
по делам прессы и информации
Свидетельство КВ
№2245 от 16.10.1996 г.

Условия издания и приобретения журнала в 1999 году такие же, как и в прошлом. Пожертвования в сумме 10 гривен в год за 4 номера журнала просим присылать по адресу редакции: 252004 г.Киев-4, ул.Толстого, 3-А, или на р/с 26007200000716 в Старокиевском отделении УСБ г.Киева, МФО 322045, код 1435731 с пометкой "Евангельская нива".

Редакция

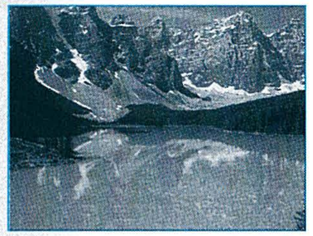
Евангельская НИВА

В НОМЕРЕ:

стр.6

стр.11

стр.18

стр.24

стр.26

4 ХРИСТОС ПРИШЕЛ, ЧТОБЫ ДАТЬ ЖИЗНЬ
Григорий Комендант

6 ПРАЗДНИК СВЕТА
Александр Савченко

8 НЕИЗРЕЧЕННЫЙ ДАР БОЖИЙ
П.Белоус

11 НЕ СУДИТЕ
Петр Марченко

12 ЗВЕЗДА СВЕТЛАЯ И УТРЕННЯЯ
Павел Гараджа

14 ГЕНЕРАЛЬНЫЙ СОВЕТ ЕБФ

18 КТО НУЖДАЕТСЯ В ЦЕРКВИ
Мартин де Гаан-младший

21 ДВИЖЕНИЕ ДУШИ
Василий Титов

24 О КРАСОТЕ
Иван Абрамов

26 ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯ ИЛИ ВЕЛИКОЕ ПОРУЧЕНИЕ
Петр Павлюк

30 ДИАКОНИЯ
Василий Кравчук

33 "ВОТ Я, ПОШЛИ МЕНЯ!"
Леонид Коровник

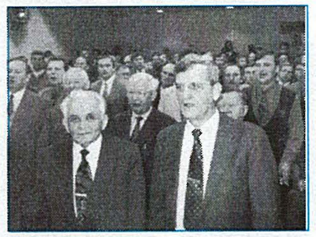
Напечатано с готовых фотоформ на миссионерской книжной фабрике "Християнське життя", 263006, г. Луцк, ул. В.Стуса, 3, тел./факс (03322) 4-57-51

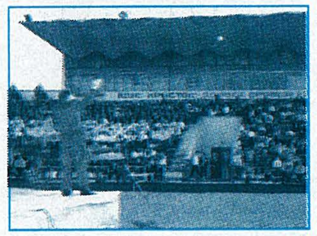
Духовно-просветительский журнал
Всеукраинского Союза Объединений
евангельских христиан-баптистов

№ 4 (8) - 1998

стр.30

стр.45

стр.47

36 ЧУВСТВО СОБСТВЕННОЙ НЕПОЛНОЦЕННОСТИ
Борис Зудерман

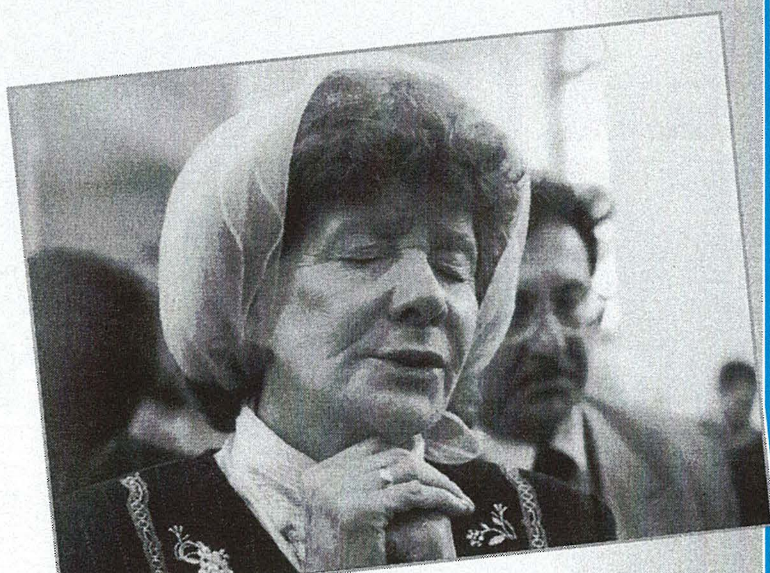
39 СВИДЕТЕЛЬСТВО
Светлана Шмалько

40 ЕВРЕИ ЗА ИИСУСА
Петр Павлюк

41 ЮБИЛЕЙ НИКОПОЛЬСКОЙ ЦЕРКВИ
В. Липинский

42 БОГ ПОРУЧИЛ НАМ СЛУЖЕНИЕ
Виктор Товстенюк

45 НОВОСТИ ХРИСТИАНСКОЙ ЖИЗНИ

НОВОГОДНЯЯ НЕДЕЛЯ МОЛИТВЫ

31 декабря – четверг
ВСТРЕЧА НОВОГО ГОДА
- молитвы благодарения Богу за Его благословения в прошлом году – "За все благодарите..." (1 Фес. 5:18)
- молитвы прошения обо всех упущениях в прошлом году – "Прости нам долги наши..." (Мт. 6:12)

1 января – пятница
ПРАЗДНИК НОВОГО ГОДА
- молитва о Господних благословениях на Новый 1999 год – "Непрестанно молитесь!" (1 Фес. 5:17)
- молитвы о подготовке к празднованию юбилея 2000-летия Рождества Христова – "Да будут едино..." (Ин. 17:21)

2 января – суббота
МОЛИТВА О ПРОБУЖДЕНИИ
- благодарение за новые души, пришедшие к Господу; за новые церкви, пополнившие наше Братство
- молитва о распространении Евангелия через труд миссионеров, радиоблаговестников; о распространении духовной литературы, евангелизации.

Пусть каждый из нас приведет хотя бы одну душу, чтобы удвоить нашу Церковь.

3 января – воскресенье
ВОСПОМИНАНИЕ СМЕРТИ ИИСУСА ХРИСТА
Ясли и Крест так близки каждому верующему.
- благодарение Богу за ЯСЛИ, в которых родился Агнец Божий
- благодарение за КРЕСТ Голгофы, на котором Агнец Божий принес Себя в жертву

4 января – понедельник
МОЛИТВА О СЕМЬЕ И ЦЕРКВИ
- молитва о детях христианских семьях – "Я и мой дом будем служить Господу" (И. Нав. 24:15)
- молитва о служителях Церкви, духовном росте каждого члена и Церкви в целом – "возрастайте в благодати и познании Господа..." (2 Пет. 3:18) Крепкая семья – крепкая Церковь!

5 января – вторник
МОЛИТВА ОБ УКРАИНЕ
- благодарение Богу за мирное небо над нашим Краем
- молитва о Президенте, Правительстве, о мире и благополучии для народа – "Прошу совершать молитвы, прошения, моления, благодарения за всех человеков" (1 Тим. 2:1)

6 января – среда
МОЛИТВЫ, БЛАГОДАРЕНИЯ, ПРОШЕНИЯ
- благодарение за Спасителя мира, Который есть "Альфа и Омега" (Пс. 2:12)
- молитва о больных, одиноких, вдовах, сиротах
- молитва о готовности к встрече с Господом (Мт. 25:13)

С Рождеством Христовым! С Новым годом!

"Ибо младенец родился нам — Сын дан нам; владычество на раменах Его, и нарекут имя Ему: Чудный, Советник, Бог крепкий, Отец вечности, Князь мира"
(Ис. 9:6)

Возлюбленные братья и сестры!

Сердечно поздравляем Вас с Рождеством Христовым и Новым 1999 годом!

Мы вступаем в последний год второго тысячелетия от рождения нашего Господа Иисуса Христа. И хотя это событие произошло много лет назад, мы не перестаем поздравлять друг друга с этим чудесным праздником. Глядя сегодня на этот мир, Рождество Христово стало для нас еще весомее и радостнее. В нем наша надежда и наша жизнь.

Раздумывая о цели прихода Христа на землю, Его рождения как Спасителя мира, мы осознаем великую тайну, скрытую в словах, которые возвестил Ангел Господень Иосифу: "Родит же Сына, и наречешь Ему имя Иисус, ибо Он спасет людей Своих от грехов их" (Мт. 1:21).

Неизреченная радость в наших сердцах за наше спасение и за спасение миллионов людей, которые на протяжении многих веков приняли Его как своего личного Спасителя.

Мы благодарны Богу, что Украина открыта для проповеди Евангелия, и тысячи людей спасаются через веру в Рожденного, данного нам как Чудного, Советника, Бога крепкого, Отца вечности, Князя мира.

Пусть милосердный Господь и далее благословит всех Вас, Ваши семьи и наш народ, чтобы еще в сердцах многих людей нашлось место рожденному Спасителю.

Благословенного Рождества и счастливого Нового года!

Ваши братья:

Г.Комендант
В.Ткачук
В.Кульбич
В.Матвиив

ХРИСТОС ПРИШЕЛ, ЧТОБЫ ДАТЬ ЖИЗНЬ

Григорий Комендант

"Иисус Христос вчера и сегодня и во веки Тот же" (Евр. 13:8)

Под таким девизом прошел 23-й съезд Всеукраинского Союза Объединений ЕХБ в марте 1998 года.

Иисус навеки Тот же, да! Под таким же девизом будет проходить 18 Конгресс Всемирного Союза Баптистов в Австралии, в Мельбурне 5-10 января 2000 года.

Говоря об Иисусе "вчера", мы можем прочитать в четырех Евангелиях и иметь полную картину: о рождении Иисуса Христа, Его жизни, служении, страданиях и смерти, о Его славном воскресении и вознесении на небо (Деян. 1:1-2).

Все это имеет большое значение для человека, уверовавшего и принявшего Христа как своего личного Спасителя. Евангелие повествует о самом главном, для чего пришел наш Спаситель на землю и какая цель всего, что Он совершил.

Приближаясь к концу тысячелетия и говоря о будущем, мы не можем думать о 21 столетии, не возвращаясь в 1 столетие

1. Он пришел взыскать и спасти погибшее (Мт. 18:11).

Для этого Он имел программу, которую зачитал в синагоге: "Дух Господень на Мне; ибо Он помазал Меня благовествовать нищим, и послал Меня исцелять сокрушенных сердцем, проповедывать пленным освобождение, слепым прозрение, отпустить измученных на свободу, проповедывать лето Господне благоприятное" (Лк. 4:17-21).

2. Исполнить всякую правду (Мт. 3:15).

Выполнить все, что не мог выполнить ни один человек, дабы объявить новое начало взаимоотношений Бога с человеком и человека с человеком.

"Вы слышали, что сказано: люби ближнего твоего и ненавидь врага твоего. А Я говорю вам: любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас, да будете сынами Отца вашего Небесного" (Мт. 5:43-45).

Григорий Иванович Комендант — пастор, доктор богословия, Председатель ВСО ЕХБ

3. Он пришел, чтобы дать жизнь.

"Я пришел для того, чтобы имели жизнь и имели с избытком" (Ин. 10:10).

Говоря об этом, можно сказать словами Евангелия: "Ибо не послал Бог Сына Своего в мир, чтобы судить мир, но чтобы мир спасен был чрез Него" (Ин. 3:17).

Перед вознесением Христос дал особое поручение Своим ученикам, а значит и нам. "Но вы примете силу, когда сойдет на вас Дух Святый; и будете Мне свидетелями в Иерусалиме и во всей Иудее и Самарии и даже до края земли" (Деян. 1:8).

Итак, Христос сегодня действует через Свою Церковь, которую Он создал (Мт. 16:18), которая является отображением Христа на земле, Телом Его, Его невестой.

"Христос возлюбил Церковь и предал Себя за нее, чтобы освятить ее, очистив банею водною посредством слова; чтобы представить ее Себе славною Церковью, не имеющею пятна, или порока" (Еф. 5:25-27).

Итак, Христос действует сегодня в Церкви Своей и через Церковь. Потому так важно то, насколько мы готовы предоставить себя для разумного служения (Рим. 12:1-2) как "народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет" (1 Пет. 2:9).

Приближаясь к концу тысячелетия, говоря о будущем, мы не можем думать о 21 столетии, не возвращаясь в 1 столетие.

"Христос вчера и сегодня и во веки Тот же ". Это значит, Его церковь в последнем столетии второго тысячелетия такая же, как и в первом веке. В Деяниях Апостолов 2 главе 42 стихе говорится, какой была жизнь первых христиан: "И они постоянно пребывали в учении Апостолов, в общении и преломлении хлеба и в молитвах".

Достаточно ли это для здоровой духовной жизни сегодня? Да, но, к сожалению, многие не читают девятый стих 13 главы Послания к евреям, который, естественно, является продолжением восьмого стиха: "Иисус Христос вчера и сегодня и во веки Тот же. Учениями различными и чуждыми не увлекайтесь; ибо хорошо благодатью укреплять сердца".

Этот стих особенно актуален в наше время, которое характерно появлением многих различных и чуждых нам учений. Они пытаются проникнуть и в церкви нашего Братства, чтобы прельстить если возможно и избранных. "И у вас будут лжеучители, которые введут пагубные ереси и, отвергаясь искупившего их Господа" (2 Пет. 2:1). "Дух же ясно говорит, что в последние времена отступят некоторые от веры, внимая духам обольстителям и учениям бесовским" (1 Тим. 4:1).

Мы снова и снова подтверждаем, что только Евангелие является фундаментом для каждого члена церкви. Укрепляя взаимосвязи между церквями, мы заботимся о духовном росте, евангелизации, воспитании молодежи, которая особенно подвержена влиянию новых учений. С этой целью наше Братство проводит духовно-назидательные конференции с участием наших служителей и зарубежных евангелистов. Для нас, верующих, все во всем должен быть Христос и только Христос "ибо мы Им живем и движемся и существуем" (Деян. 17:28). "Он есть камень... сделавшийся главою угла, и нет ни в ком ином спасения" (Деян. 4:11, 12). "Ибо все из Него, Им и к Нему. Ему слава во веки, аминь." (Рим. 11:36).

Слава Богу, наше Братство растет и количественно, и духовно. Тысячи новых душ становятся членами большой христианской семьи. Слово Божие живо и действенно и сегодня. Многие наши братья и сестры, откликнувшись на Божий призыв проповедовать Евангелие, сегодня трудятся миссионерами не только в Украине, но и в других странах.

Укрепляются также и международные связи. В сентябре месяце этого года в городе Киеве проходил Генеральный Совет Европейской Баптистской Федерации. Наибольшее количество мест на Конгресс Баптистов Европы, который состоится в июле 1999 года во Вроцлаве (Польша), выделено Украине. Это говорит об авторитете и уважении, которые имеет наш Союз, второй по величине в Европе.

Господь благословил и помог нам до этого места. Доверяя Господу, мы никогда не будем постыжены в своем уповании "ибо верен Обещавший" (Евр. 10:23). Только в единении с Богом и друг с другом мы черпаем силу и способны победить мир. В это последнее время все христианство пребывает в ожидании скорого пришествия Господа нашего Иисуса Христа. Будем же ожидать Его с горящими светильниками, бодрствующими (Лк. 12:35, 37).

Пусть благословит Господь всех нас в новом году. Будем держаться евангельского исповедания, возрастая в познании истины, ибо только в Нем возможно преображение нашей жизни и обретение сокровищ не на земле, но на небесах, где "ни моль, ни ржа не истребляет" (Мт. 6:20). Исполняя заповедь, будем искать прежде всего Царствия Божия и правды Его, веря в то, что все остальное приложится нам (Мт. 6:33). ■

23-й съезд евангельских христиан баптистов Украины

ПРАЗДНИК СВЕТА

"Народ, сидящий во тьме, увидел свет великий, и сидящим в стране и тени смертной воссиял свет" (Мф. 4:16)

"... Посетил нас Восток свыше, просветить сидящих во тьме и тени смертной" (Лк. 1:78-79)

"Вдруг предстал им Ангел Господень, и слава Господня осияла их" (Лк. 2:9)

Александр Савченко

У каждого человека есть день рождения. У Христа – это не просто день, которий мы не можем точно определить, потому-то и празднуют его одни 25 декабря, а другие 7 января. Рождение Христа – это величайшее событие в истории человечества и его называют не Днем Рождения, а Рождеством.

Рождество Христово – это праздник света, поскольку Бог есть свет и нет в Нем никакой тьмы. Рождество – это луч света в мрачном царстве греха, печали и смерти. Это событие стало началом новой эры, эпохи благодати Божией. Христос родился в 4 году до н.э. Это новая точка отсчета для Его второго пришествия. Когда Он придет снова?

Некоторые люди считают, что к 2000 году, исходя из того, что у Бога тысяча лет, как один день, два дня Он обещал делать, а на третий день почить. Но что, если этот отсчет следует вести от года Его открытого вступления на служение или от года Его смерти на Голгофском кресте? Таким образом, время Его второго пришествия выпадает на 2026-2030 годы. Это будет уже в 21 веке.

Александр Савченко – пресвитер церкви "Пристань спасения" (г. Мариуполь), доктор служения, директор издательства "Светильник"

Однако, не наше дело знать время и сроки, тем более, что ни дня, ни часа того не знает никто, да и все попытки установить эту дату заканчивались позорными конфузами.

"Когда пришла полнота времени, Бог послал Сына Своего..." (Гал. 4:4).

Человечество погрузилось во тьму языческого идолопоклонства. Ап. Павел свидетельствует, что люди духовно одичали настолько, что не прославляли Бога, "и не возблагодарили, но осуетились в умствованиях своих и омрачилось несмысленное их сердце: называя себя мудрыми, обезумели, и славу нетленного Бога изменили в образ, подобный тленному человеку, и птицам, и четвероногим..." (Рим. 1:21-23).

Вместе с тем, языческое многобожие стимулировало людей на поиски истинного Бога, и они даже памятники ставили, вроде того, который ап. Павел обнаружил в Афинах "Неведомому Богу".

Впрочем, римский поэт Вергилий воспевал Божественного Младенца, Который обеспечит мир между народами и вернет на землю "золотой век". Недаром Его назовут "Эммануил", что значит: с нами Бог.

Он воссоединит землю с небом, человеческое с Божественным, временное с вечным.

И вот, наконец, как пишет ап. Иоанн, эта мечта осуществилась, и "Слово стало плотью". Бог стал Человеком, Сын Божий – Сыном Человеческим, т.е. Богочеловеком.

Бог, являясь Духом по Своей сущности, умереть не мог. Но "Слово стало плотью".

Как наша мысль, нематериальная сама по себе, недоступна нашим ближним, так и Бог до времени отстранился от человека. Была черта или граница, преступив которую, человек не мог остаться в живых. Но как мысль материализуется в речи, овеществляется в словах, так и Бог воплотился и стал доступен и близок нам.

Слово стало плотью. Бог – Человеком, чтобы умереть за нас и таким образом, удовлетворить Божественное правосудие.

Есть примитивно-бытовое восприятие Рождества. Оно ассоциируется в сознании с пушистым белым снегом, рождественскими подарками и песней "Тихая ночь". Оно дает всего лишь светлые детские воспоминания и мечтательные грезы.

Необходимо углублять свое понимание Рождества. И тогда мы осознаем, что рождественская ночь была необыкновенной, ведь она положила начало подвигу Богочеловека на грешной земле.

Под таинственним небесным шатром, скрытый покрывалом ночи, родился в мир Сын Божий, зародилось новое семя христианской веры. И без этой веры жить нельзя, так как она является фундаментом нашей надежды.

В то время, как многие люди безмятежно спали, в вифлеемском хлеву родился Сын Божий. В Вифлееме, т.е. в "доме хлеба" незримо проросло истинное пшеничное зерно, которое потом пало в землю, умерло и принесло много плода.

Христос воплотился, чтобы, родившись уже в наших сердцах, верою вселясь в них, научить нас смирению, победе над эгоистичным "я", избавить от уныния, отчаяния и страха, обеспечить смысл жизни на земле и подарить вечную жизнь на небе.

А Вифлеем – это сердце человеческое. Рождаясь в нем как в яслях, Богомладенец возрастает до нашего преображения в образ Божий. Сокровище это обитает в глиняном сосуде человеческого тела. Сердце, таким образом, становится храмом Духа Святого или молитвенным домом, в котором совершается богослужение, а с алтаря возносится хвала и благодарение Богу.

По-новому бьется это сердце, по-новому пульсирует сознание. Воистину, "был Свет истинный, Который просвещает всякого человека, приходящего в мир" (Ин. 1:9). Солнце Правды несет исцеление в Своих лучах. И в сердцах верующих людей становится уютно, тепло и светло.

"Свет к просвещению язычников". Мысленно представим себе человека, оказавшегося в завале шахты или среди обломков здания, рухнувшого при землетрясении. Можно сказать, в могильном склепе находится этот несчастный, почти заживо погребенный. Надежда на спасенне тает с каждым часом. И вдруг раскопки завершаются успешно, и этого человека выводят из жуткой темницы на свет Божий. Как он рад этому освобождению!

Или больной, страдающий хроническим недугом, вдруг, в результате радикальной операции получает исцеление. Может быть, его глаза поразила катаракта, он ничего уже не видел, но после хирургического вмешательства прозрел.

Как ликуют эти люди! Они свободны и здоровы! Пожалуй, их торжество невозможно переоценить.

В Евангелие Иоанна 6:15-18 рассказывается, что на Геннисаретском озере становилось темно, а Иисус не приходил. В жизни часто бывает темно вследствие скорбей и тяжелых болезней, лечить которые современная медицина пока не может. И тогда из груди рвутся горькие слова: "Что унываешь ты, душа моя, и что смущаешься?" (Пс. 42:5). И ответ находится тут же: "Уповай на Бога; ибо я буду еще славить Его, Спасителя моего и Бога моего" (Пс. 42:6).

Тьма – это отсутствие света. Свет же является антагонистом тьмы, и куда он приходит, там места тьме нет.

Свет разума просвещает тьму невежества, изгоняет мрак предрассудков и суеверий, приподнимает завесу над будущим.

Не случайно ап. Павел восклицает: "Встань, спящий, воскресни из мертвых, и да осветит тебя Христос!" Ведь Господь пришел обратить нас от тьмы к свету, от власти сатаны к Богу (Деян. 26:18).

Согласно Фрейду и Юнгу, мы постоянно, большей частью в подсознании, мыслим о смерти.

Ален Уотс утверждает: "Нет ничего более притягательного, чем мысль о смерти. Поскольку человеку известно, что он умрет, он создал искусство, науку, философию и религию. Нет ничего, что так побуждало бы мыслить, как мысль о том, что и мыслям придет конец".

Долина смертной тени – мрачная долина. Но в конце ее брезжит свет. Свет Рождества и свет Воскресения Христова. "Умирая, человек рождается в загробную жизнь так же, как младенец рождается в жизнь земную", – писал Фламмарион.

Христос просвещает нас божественным светом свыше. Он разъясняет смысл жизни и смерти. А если человек, воображающий себя просвещенным, не понимает того, что сделал для него Отец Небесный в лице Сына Своего, смиренно принявшего образ маленького Ребенка и затем умершего за наши грехи на Голгофе и, наконец, триумфально воскресшего из мертвых для нашего оправдания, то касательно вечности и духовных предметов этот человек – весьма темная, непросвещенная личность.

Но мы, христиане, "знаем, что Сын Божий пришел и дал нам свет и разум..." (1 Ин. 5:20).

Слава Богу за то, что Он есть свет и нет в Нем никакой тьмы. В Нем – жизнь и свет человеков. Он освещает все скрытое во мраке. И Его Рождество – это великий праздник света. ■

НЕИЗРЕЧЕННЫЙ ДАР БОЖИЙ

Духовное наследие нашего Братства богато и разнообразно... Возможно, не все знакомы с журналом "Баптист Украины", который издавался украинским Братством в 20 -х годах этого столетия и преемником которого является журнал "Евангельская нива". Предлагаем нашим читателям статьи из этого издания, не утратившие своей актуальности и сегодня

П.Белоус

"Ибо явилась благодать Божия, спасительная для всех человеков, научающая нас, чтобы мы, отвергнувши нечестие и мирские похоти, целомудренно, праведно и благочестиво жили в нынешнем веке, ожидая блаженного упования и явления славы великого Бога и Спасителя нашего Иисуса Христа, Который дал Себя за нас, чтобы избавить нас от всякого беззакония и очистить Себе народ особенный, ревностный к добрым делам" (Тит. 2:11-14).

Существует у христиан хороший обычай — делать друг другу подарки на Рождество. Мы так желаем, чтобы наши ближние радостно проводили эти дни, и придумываем, какие бы сюрпризы им устроить. Но думаем ли мы о том великом даре, который нам даровал Отец наш небесный, сознаем ли, какую радость Он нам приготовил? "Я возвещаю вам великую радость, которая будет всем людям", — говорил Ангел пастухам в ту дивную ночь, когда родился Спаситель. Рождество — это праздник радости, воспоминания дивного дара Божия человечеству. В чем он состоит?

"Ибо явилась благодать Божия". Во 2-й главе Послания к ефесянам в первых стихах описывается состояние человека: мертвы по преступлениям и грехам, живут по воле князя, господствующего в воздухе, духа, действующего в сынах противления, живут по плотским похотям, исполняя желания плоти и помыслов, чада гнева, — и что же? "Бог, богатый милостью, по Своей великой любви, которою возлюбил нас, и нас мертвых по преступлениям, оживотворил со Христом, — благодатию вы спасены" (Еф. 2:4-5).

"Ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына Своего единородного, дабы всякий верующий в Него не погиб, но имел жизнь вечную" (Ин. 3:16). Да, отдал самое лучшее, драгоценное: "Ибо младенец родился нам... сын дан нам" (Ис. 9:6). Мир изнывал под бременем грехов и проклятия, окованный скорбью, он томился, он ждал искупления; и, наконец, этот Желаемый всеми народами (Аггея 2:7) пришел: "И слово стало плотью, и обитало с нами, полное благодати и истины" (Ин. 1:14). Тот, Кем и для Кого все создано, и Которым все стоит, Посредник творения, явился, чтобы стать Посредником спасения. "И чтобы посредством Его примирить с Собою все, умиротворить чрез Него, кровию Креста Его, и земное и небесное" (Кол. 1:20).

Бог недоступен человеку в нравственном отношении, ибо Он может обитать только в чистом сердце, недоступен в умственном отношении, ибо разум человеческий, не имея нравственной основы, уносится в мечтах, омраченный по причине невежества и ожесточения сердца человеческого; так что люди, дошедши до бесчувствия, предались распутству так, что "делают всякую нечистоту с ненасытимостью" (Еф. 4:18-19).

Пропасть, великая пропасть между человеком и Богом. "Нет между нами посредника, который положил бы руку свою на обоих нас", — жалуется Иов (Иов. 9:33). Необходим посредник, необходим Тот, Кто мог бы заполнить эту пропасть. Необходимо искупление, ибо мы поколебались бы во всякой уверенности нашего нравственного сознания, потеряли бы всякое представление о правде, святости и справедливости, если бы грех был прощаем без всякого искупления (Ис. 26:9-10). Необходим посредник, который принадлежал бы Богу, был бы сиянием славы и образом Его Ипостаси (Сущности) (Евр. 1:3), откровением Того, что было сокрыто в Нем; но Он должен вступить в род человеческий, как Сын Человеческий, являясь представителем человечества и исполнителем его надежд, ходатаем и искупителем, главой нового человечества (1 Кор. 15:45-49). "Посему Он должен был во всем уподобиться братьям, чтобы быть милостивым и верным Первосвященником пред Богом, для умилостивления за грехи народа" (Евр. 2:17). Он дал Себя за нас, чтобы избавить нас от всякого беззакония и очистить Себе народ особенный. А потому: "Нет другого имени под небом, данного человекам, которым надлежало бы нам спастись" (Деян. 4:12). "Благодарение Богу за неизреченный дар Его" (2 Кор. 9:15).

И кому этот дар предназначен? Мы читаем: "Ибо явилась благодать Божия, спасительная для всех человеков». Для всех! Никто не исключен: всем, всем, всем предназначается этот дивный дар Его благодати. Она спасительна для всех человеков. Ведь все мы отчуждены от Бога и враги Его по расположению к злым делам (Кол. 1:21). Да, мы живем по плоти, исполняя вожделения плоти (Гал. 5:16), а плотские помышления — вражда против Бога, ибо закону Божию не покоряются, да и не могут (Рим. 8:7). Но как бы ни умножился твой грех, благодать преизобилует (Рим. 5:20). "Но Бог Свою любовь к нам доказывает тем, что Христос умер за нас, когда мы были еще грешниками" (Рим. 5:8). Бог хочет, чтобы все люди спаслись и достигли познания истины (1 Тим. 2: 4). "И простые, и знатные, богатый, равно как бедный" (Пс. 48:3). "Ведь все согрешили и лишены славы Божией" (Рим. 3:23). Всем предназначен этот дивный Божий дар. Никто не исключен. Кто бы ты ни был, — прими смело этот дар Божий — спасение и избавление во Христе Иисусе. Он предназначен тебе. Он дал Себя за тебя.

Но этот дар нас к чему-то обязывает, он к чему-то нас должен побудить. А именно, — благодать нас научает, во-первых, отвергнуть нечестие и мирские похоти: "Ибо довольно, что вы в прошедшее время жизни поступали по воле языческой" (1 Пет. 4:3). Ты должен сказать себе: довольно. В твоей жизни должна наступить перемена. "Вы были некогда тьма, а теперь свет в Господе" (Еф. 5:8) Если ты ценишь дивный Божий дар, то отвергни все то, что вело тебя к гибели. Отстранись от всего этого, чтоб ты имел право об этом сказать, что это было "некогда", теперь же должно настать новое — вы свет в Господе.

Второе, чему нас научает благодать — это тому, чтобы в настоящем веке, полном греха и беззакония, веке, который назван лукавым; веке, который живет по указке князя тьмы, духа, действующего в сынах противления (Еф. 2:2; Гал. 1:4), мы проявили себя, как народ особенный: "Чтобы мы отвергнувши нечестие и мирские похоти целомудренно, праведно и благочестиво жили в нынешнем веке" (Тит. 2:12). Господь принял наш образ, чтобы мы могли преобразиться в Его образ. Слово Божие говорит: "Потому что вы слышали о Нем и в Нем научились, — так как истина во Иисусе, — отложить прежний образ жизни ветхого человека, истлевающего в обольстительных похотях, а обновиться Духом ума вашего и облечься в нового человека, созданного по Богу, в праведности и святости истины (Еф. 4:21-24). Целомудренно жить.

В нынешнем веке, полном распутства, мы должны соблюдать чистоту душевную и телесную: "Итак, возлюбленные, имея такие обетования, очистим себя от всякой скверны плоти и духа, совершая святыню в страхе Божием" (2 Кор. 7:1). Далее — мы должны жить праведно.

В этом мире, где царствует коварство и несправедливость, в этом мире, который пророк описывает следующим образом: "Мы изменили и солгали пред Господом и отступили от Бога нашего; говорили клевету и зачинали и рождали из сердца лживые слова. И суд отступил назад и правда стала вдали, ибо истина преткнулась на площади, и честность не может войти. И не стало истины и удаляющийся

БАПТИСТ УКРАИНЫ
Духовно-нравственный журнал

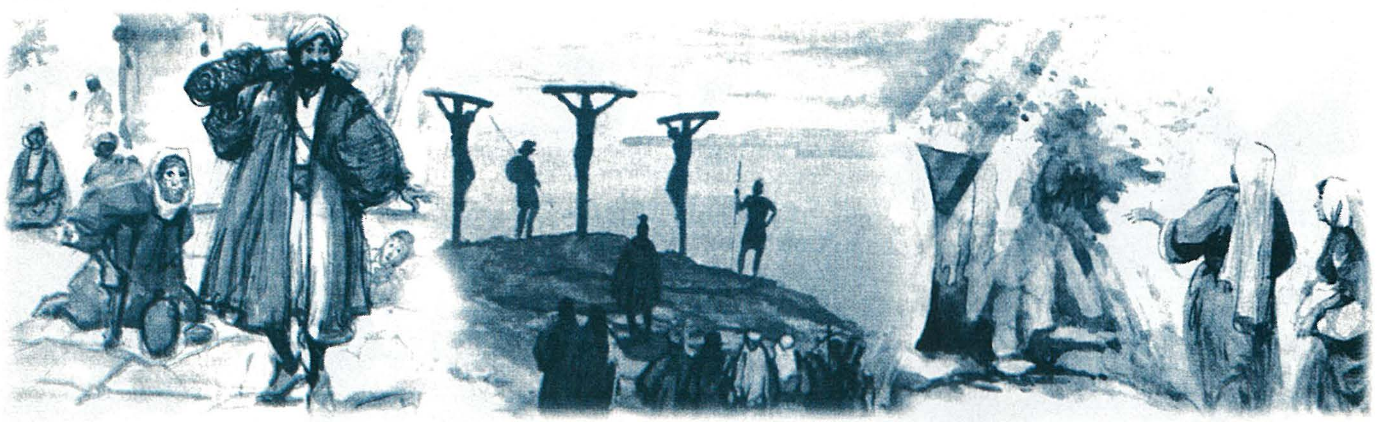
от зла подвергается оскорблению" (Ис. 59:13-15). Мы должны проявить себя, как народ Божий, живя честно и без лжи. Ведь пред Богом может устоять, обитать на святой горе Его, иметь с Ним полное общение только тот, "кто ходит непорочно и делает правду, и говорит истину в сердце своем; кто не клевещет языком своим, не делает искреннему своему зла, и не принимает поношения на ближнего своего" (внимательно прочитай Пс. 14:2, 3). Да, "тот, кто ходит в правде и говорит истину; кто презирает корысть от притеснения, удерживает руки свои от взяток, затыкает уши свои, чтобы не слышать о кровопролитии, и закрывает глаза свои, чтобы не видеть зла" (Ис. 33:15). Прочитай еще внимательно Иезекииль 18:5-9 и увидишь, что значит "праведно жить в этом мире".

Затем, дар Божий обязывает нас жить благочестиво. Собственно говоря, мы не сможем жить целомудренно и праведно, если не будем жить благочестиво. Не только в посещении молитвенных домов, не в исполнении разного рода религиозных формальностей заключается благочестие. Благочестие ваше, как утренний туман, и как роса, скоро исчезающая (Ос. 6:4). Жить благочестиво, — это значит: жить с тихим, радостным духом, когда "глаза нашего сердца" с благоговением обращены к небу; это значит — жить пред Богом и с Богом. "Всегда видел я пред собою Господа" (Пс. 15:8). "Наше же жительство на небесах" (Фил. 3:20). Но это возможно только тогда, когда мы находимся всецело под влиянием Духа Святого и Им водимы (Рим. 8:14; Гал. 5:19; 2 Кор. 3:18). И, наконец, мы должны быть ревностны к добрым делам. Ведь для этого Господь дал Себя за нас, чтобы нас избавить от всякого беззакония и очистить Себе народ особенный, ревностный к добрым делам. И апостол далее пишет: "Напоминай им... быть готовыми на всякое доброе дело", "пусть и наши учатся упражняться в добрых делах, в удовлетворении необходимых нуждах, дабы не были бесплодны" (Тит. 3:1, 14). "Ибо мы Его творение, созданы во Христе Иисусе на добрые дела, которые Бог предназначил нам исполнять" (Еф. 2:10).

Третье, чему нас научает благодать: ожидать "блаженного упования и явления славы великого Бога и Спасителя нашего Иисуса Христа" (Тит. 2:13). Что это за блаженное упование? Сам Господь (1 Тим. 1:1). "Сам Господь при возвещении, при гласе Архангела и трубе Божией, сойдет с неба и мертвые во Христе воскреснут прежде; потом мы, оставшиеся в живых, вместе с ними восхищены будем на облаках в сретение Господу на воздухе, и так всегда с Господом будем" (1 Фес. 4:16-17). "Говорю вам тайну: не все мы умрем, но все изменимся вдруг, во мгновение ока, при последней трубе; ибо вострубит и мертвые воскреснут нетленными, а мы изменимся" (1 Кор. 15:51-52). Сам Господь увещевает: "Итак бодрствуйте на всякое время и молитесь, да сподобитесь избежать всех сих будущих бедствий и предстать пред Сына Человеческого" (Лк. 21:36). Ведь мы обратились, чтобы ожидать Господа с небес (1 Фес. 1:10), а ожидать осталось уже очень немного. "Ибо еще немного, очень немного, и Грядущий прийдет и не умедлит" (Евр. 10:37). Восхищение Церкви — это блаженное упование. Имеешь ли ты это упование? И Он придет со святыми Своими для суда (Иуд. 1:14), чтобы утвердить Свое царство. Мы еще не видим, что все Христу покорено, мы еще наблюдаем, как мир Ему противится (Евр. 2:8, Пс. 2:1-3), но мы знаем, что "умножению владычества Его и мира нет предела на престоле Давида и в царстве его, чтобы Ему утвердить его и укрепить его судом и правдою отныне и до века. Ревность Господа Саваофа сделает это" (Ис. 9:7). Да, пред Ним преклонится всякое колено. Он прославится — мы можем быть спокойны. "Когда Он придет прославиться во святых Своих и явиться дивным в день оный во всех веровавших" (2 Фес. 1:10).

Не правда ли, мы дивный дар получили от Бога? Дивный праздник приготовил нам Господь, чтобы нас осчастливить. Принял ли ты этот дар? Можешь ли ты торжествовать и ликовать вместе с Марией и Ангелами, с пастухами, с волхвами, да, со всем искупленным человечеством? О, прими этот дар, Его благодать, и следуй тому, чему Он тебя научает, и твое сердце наполнит радость Божия, а ликующий голос твой вольется в хор прославляющих любовь Творца.

Благодарение Богу за неизреченный дар Его! ■

НЕ СУДИТЕ

Петр Марченко

"Не судите, да не судимы будете, ибо каким судом судите, таким будете судимы; и какою мерою мерите, такою и вам будут мерить. И что ты смотришь на сучок в глазе брата твоего, а бревна в твоем глазе не чувствуешь? Или как скажешь брату твоему: "дай, я выну сучок из глаза твоего", а вот, в твоем глазе бревно? Лицемер! Вынь прежде бревно из твоего глаза и тогда увидишь, как вынуть сучок из глаза брата твоего" (Мт. 7:1-5).

Не судите... Каково реальное содержание выражения Христа? Текст, несмотря на его видимую простоту, является одним из самых сложных в Новом Завете. Понятно, что этот текст не относится к деятельности государственных органов правосудия. Речь идет о частном или личном суде.

Из написанного видно, что человек не должен быть суровым судьей других людей и что суд должен содержать заботу, совет и желание исправления согрешающего. Например, если кто-либо впал в грех блуда, то это не значит, что не следует таковому указать на пагубность блудодеяния. Наоборот. Но исправлять, наставлять нужно подобно врачу, который предлагает лекарство, но не как враг, требующий мести.

Сам Христос и апостолы судили много раз, но лучше назвать это обличением грешника в его грехах. Апостолы имели авторитет и власть от Христа, у них были разные методы, как обличить человека, живущего во грехе. В зависимости от уместности, следует обличать "при всех", "с долготерпением", "строго", "со всей властью" — в каждом конкретном случае по-разному.

Нельзя относится ко греху с безразличием или делать вид, что не замечаем его. Апостол Иоанн призывает: "Если кто видит брата своего согрешающего грехом не к смерти, то пусть молится, и Бог даст ему жизнь" (1 Ин. 5:16).

Итак, Христос запрещает не суд вообще, а лишь некомпетентный суд, совершаемый без любви и без духовного призвания. Осудить — значит не сделать нечего для исправления того человека, которого мы осудили. Осуждение — это когда мы говорим за спиной нашего ближнего о его нехорошем поступке, передаем это кому-либо без сочувствия и без желания молиться за ближнего — этим мы согрешаем.

Обличение — это когда мы говорим конкретно с согрешившим человеком, называя грех грехом, но говорим это тактично, с любовью и молитвой о нем, о его исправлении.

Вряд ли найдется человек, который не был бы виноват в том, что он незаслуженно кого-то осудил, и вряд ли найдется человек, который никогда не пострадал бы от незаслуженного осуждения. Следует помнить, что нет такого человека, который был бы настолько совершенен, чтобы мог осуждать другого человека. Иисус нарисовал яркую картину человека, решившего вынуть сучок из глаза своего брата, — в то время как у него самого в глазу — бревно.

Мир полон людей, которые не делают ничего, хотя требуют себе абсолютного права критиковать все. В церкви тоже встречаются люди, готовые осуждать, критиковать со своего места, но которым и на ум не приходит самим приступить к работе.

Человек не имеет права критиковать, судить о других, если он сам не готов стать на их место. Хороший совет — искать в людях только доброе, ведь недостатков хватает у каждого без исключения.

Не следует оценивать человека, хороший он или плохой, принимая во внимание лишь один поступок.

Сосредоточьте внимание на собственных недостатках и предоставьте Богу судить недостатки других. Не исправив своих недостатков, вы не сможете помочь в исправлении другим.

Не слушайте критики и осуждения ближнего, если это говорится не с целью помочь ему.

Напоминайте себе о необходимости смотреть на вещи духовным взглядом.

Пользуясь правом, данным вам Иисусом Христом, как Его последователь станьте против всякого осуждения или выговора. Говорите в духе мира и любви Божией как о себе, так и о ком-либо другом, кто может стать объектом критического отношения. Не судите... ■

Павел Гараджа

> "Я есть корень и потомок Давида, звезда светлая и утренняя!" (От. 22:16)

ЗВЕЗДА СВЕТЛАЯ И УТРЕННЯЯ

Наверное многим приходилось наблюдать как над утренним горизонтом горит единственная светлая звезда. Тьма уже ушла, погасли все светила и только эта звезда продолжает сиять и радовать сердце своей неизъяснимой красотой

Не так ли и в нашей бурной жизни, где подстерегают разочарования и потери, приходит час, когда для нас меркнут звезды экрана, рока и спорта, которые уже не кажутся такими значительными, и мы вдруг осознаем, что их мишурный блеск практически ничего нам не дал, что он суетен и преходящ, а эти холодные самовлюбленные звезды сияют в первую очередь для себя? И кто может поддержать нас, осиять светом тогда во дни сомнений и утрат, добра и любви, дать утешение? Звезда единственная и неизменная, звезда надежды нашей, звезда спасения, изгоняющая из нашей жизни мрак и отчаяние, звезда светлая и утренняя — наш Господь Иисус Христос!

Это самый необыкновенный, самый высокий поэтический образ, к которому прибегает Спаситель, чтобы объяснить нам, кто Он есмь. Звезды сияют из беспредельной дали, удалены от нас на гигантские расстояния, но одновременно своим светом они достигают нас, близки нам. Звезда — это то, что неподвластно человеку, выходит из сферы его влияния; зато сама звезда, ближайшая из которых к нам — Солнце, оказывает на человека самое значительное влияние, от которого зависит сама жизнь на земле. И Христос — наша заветная звезда — пестует и согревает все живое на этой планете, милует до времени и злых, благоволит к верным Ему.

Астрофизики считают, что и сегодня в недрах Вселенной происходит рождение звезд, так называемые "взрывы сверхновых". Возможно, так оно и есть: Творец возжигает эти новые гигантские источники энергии, чтобы поддержать энергетический баланс в остывающей, стремящейся к распаду, как и все в этом мире Вселенной. Именно такое событие вселенского масштаба произошло около двух тысяч лет назад, когда родилась звезда светлая и утренняя, произошел этот "взрыв сверхновой", который потряс и перевернул старый, ветхозаветный мир. В нашу земную жизнь вошел человек и Бог Иисус Христос.

Сегодня люди пытаются умалить значение этого события. Газета "Аргументы и факты" опубликовала материал "Кто самый гениальный", в нем сообщается, что в США вышла книга Майкла Харта "Сто самых влиятельных личностей в истории, расставленных по порядку", в которой Иисусу Христу отводится... третье место. Иисус снова унижен. Мало того, что Он поставлен в один ряд с пусть выдающимися, но все-таки просто людьми, но они вдобавок пытаются отказать Ему в первенстве над собой.

Почему? Библия отвечает: "Свет пришел в мир, но люди более возлюбили тьму, нежели свет, потому что дела их были злы" (Ин.3:19). Не случайно Спаситель спрашивал у Своих учеников, за кого Его принимают люди. Они и сегодня упорно не хотят принять Его как Бога. Гораздо удобнее, чтобы Он оставался просто великим человеком, по значению третьим в истории, ведь это ни к чему не обязывает, а учение Христа о спасении превращает в правила хорошего тона, которые, конечно не плохо бы исполнять, но уж больно они строги и не подходят к современным условиям... Так человек обманывает себя. А ведь это решающий для каждого живущего на этой земле вопрос: на какое место мы ставим Христа — на первое или -надцатое? За кого мы Его принимаем: за бродячего философа или новую сверхзвезду, изменившую мир и способную изменить каждого, кто придет к Нему?..

"А для вас, благоговеющие пред именем Моим, взойдет Солнце правды и исцеление в лучах Его" (Мал. 4:2). Нет, не прав Майкл Харт: рождение сверхновой звезды стало для землян самым главным событием их истории, отныне ни в одном своем движении и повороте она не могла не испытать божественного влияния ее. И даже когда люди творят злое (кровавые революции и им подобное), они прежде должны отречься от Святого имени и начать исчислять свой род от обезьяны...

Еще за 1400 лет до рождения Иисуса Христа в Библии было записано о Нем пророчество Валаама: "...говорит Валаам, сын Веоров, говорит муж с открытым оком, говорит слышащий слова Божии, имеющий видение от Всевышнего... Вижу Его, но ныне еще нет; зрю Его, но не близко. Восходит звезда от Иакова и восстает жезл от Израиля" (Чис 24:15-17). Мы, люди XX века, имеем огромное преимущество перед теми, для кого это были только пророчества и звезда от Иакова была еще так не близко. И вот звезда воссияла, и уже 2 тысячи лет почти, как исполнились пророчества об Иисусе Христе, записанные в Библии, исполнились с божественной точностью, в мельчайших подробностях: о Его рождении, жизни на этой земле, мучительной смерти за нас, грешных, и воскресении. Но кто поверил слышанному?.. Люди потеряли веру в Сына Божия, заменили ее суеверием: составляют гороскопы и в расположении безумно далеких от них мертвых звезд усматривают влияние на свою судьбу, а звезду светлую и утреннюю, Солнце правды, от которого зависят во всем, не видят.

В шестидесятые годы, когда в нашей стране царил государственный атеизм, в мире волной прошла своеобразная мода. Была написана известная рок-опера об Иисусе Христе, молодежь носила майки с изображением Спасителя. "Иисус Христос — суперзвезда" — таков был девиз этого движения, владевшего умами людей того времени. Может быть, для кого-то это осталось в прошлом как модное увлечение, но для многих Иисус стал единственной звездой на всю жизнь.

"Кто побеждает и соблюдает дела Мои до конца... дам ему звезду утреннюю" (От. 2: 26, 28). Кто последует за Христом, посвятив Ему всего себя, тому не будет дела до сиюминутных звезд мира сего, он получит драгоценную звезду утреннюю, сверхзвезду на все времена.

"И притом мы имеем верное пророческое слово; и вы хорошо делаете, что обращаетесь к нему, как к светильнику, сияющему в темном месте, доколе не начнет рассветать день, и не взойдет утренняя звезда в сердцах ваших" (2 Пет. 1:19). В нашей скоротечной, ничтожной по времени, если сравнивать ее с жизнью звезд, жизни очень важно, чтобы эта сверхновая и вечная звезда родилась в нашем сердце. И когда это произойдет, нам уже не понадобятся доказательства бытия Божия, потому что "взрыв сверхновой", который произойдет в нас, потрясет и перевернет наш микрокосм, наш внутренний мир. Свет утренней звезды навсегда запечатлит в нас вечные истины, что верно и всяческого принятия достойно пророческое слово об Иисусе Христе, как Он приходил в этот бренный мир, родившись почти две тысячи лет назад человеком, чтобы нас, отпавших от своего Создателя в гордыне своей, спасти от наших же грехов и дать нам жизнь новую и вечную в Нем ценою Собственной жизни и Крови.

Свет этой сверхзвезды уже ничто не сможет затмить в нас, надо лишь прийти к Нему в покаянии, довериться Ему, сказавшему о Себе: "Я есмь корень и потомок Давида, звезда светлая и утренняя". ■

> *Кто последует за Христом, посвятив Ему всего себя, тому не будет дела до сиюминутных звезд мира сего, он получит драгоценную звезду утреннюю, сверхзвезду на все времена.*

Павел Гараджа — специальный корреспондент журнала "Вера и жизнь"

ГЕНЕРАЛЬНЫЙ СОВЕТ ЕВРОПЕЙСКОЙ БАПТИСТСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ

23–27 августа 1998 года в Центральной церкви ЕХБ г. Киева «Дом Евангелия» состоялся Генеральный Совет Европейской Баптистской Федерации. В нем приняли участие Президент ЕБФ Дэвид Кофи, Генеральный секретарь Карл Хайнц Вальтер, руководители баптистских союзов, входящих в состав Федерации — всего 130 представителей от 32-х союзов и 4-х филиалов

Петр Павлюк

Молитву совершил Президент ВСО ЕХБ Г.И.Комендант. Сердечными словами Григорий Иванович выразил благодарение Богу за благополучный приезд братьев и просил благословения на этот форум. Иисус Христос — единственная надежда для всего мира.

— Мы искренне радуемся, что братская баптистская семья собралась в Киеве накануне знаменательного события — 2000-летия Рождества Христова. Приветствуем вас от имени двух тысяч церквей и более 130-тысячного баптистского Братства Украины.

Названные цифры — это не просто статистика. Это наша жизнь.

Далее Г.И.Комендант вспомнил об истоках евангельско-баптистского движения в Украине, начала которых в селе Основа. В 2002 году по милости Божией будем праздновать 150-летие евангельско-баптистского движения в Украине.

— Мы живем в особенное время, — продолжил Григорий Иванович. — Сегодня мы свободно можем проповедовать Евангелие на родном языке. Люди слушают и обращаются к Господу. Если в 1990 году было 900 церквей, то сегодня их уже почти 2000. Около 150 новых церквей открывается ежегодно. Мы имеем три семинарии, два университета, 17 библейских колледжей, в которых учится почти 2 тысячи студентов. Но это очень мало по сравнению с более чем 50-миллионным населением и около 20 тысячами городов и сел, где еще нет евангельских церквей. Народ Украины ждет проповеди Благой Вести. Наша страна небольшая, компактная, по ней очень удобно ездить и проповедовать Евангелие. Люди открыты для слышания Слова Божьего. Мы приглашаем всех гостей ознакомиться с духовной жизнью нашего народа.

Д.Кофи, В.Кульбич и Г.Комендант (слева направо) во время торжественного открытия Генерального Совета ЕБФ

Приветствовать участников Совета прибыли представители Правительства. Приветствие от имени Президента Украины зачитал Председатель Госкомитета по делам религий В.Д.Бондаренко. Он выразил благодарность руководству ЕБФ и ВСО ЕХБ за приглашение принять участие в работе такого солидного форума.

— Мне хочется искренне и откровенно констатировать тот факт, что сегодня Украина свободна для разных вероисповеданий. За годы своей независимости она сделала колоссальный шаг вперед по обеспечению свободы вероисповедания и равенства. Сегодня наша земля и наши люди гостеприимно открыли дверь перед участниками европейского форума. Побыв здесь несколько дней, вы убедитесь, что дверь в самом деле открыта для Христовых истин и ценностей христианства.

Во время заседания Генерального Совета ЕБФ

Хлеб-соль из рук украинской сестры А.Андрашко принял Президент ЕБФ Дэвид Кофи, слева Генеральный секретарь Карл Хайнц Вальтер

Отметив, что на лицах людей в зале он видит радость и улыбки, Виктор Дмитриевич сказал, что такой вид вдохновляет и побуждает к движению вперед.

Пожать руку и поблагодарить должностное лицо вышел Дэвид Кофи:

— Мы верим, что можно быть достойными последователями Иисуса Христа и в то же время патриотами своих стран. Мы показываем это примером жизни и молитвами за таких людей, как вы, и за других высокопоставленных должностных лиц. Передайте Президенту благодарность и нашу высокую оценку вашего сердечного приветствия. Во имя Господа Иисуса Христа мы благословляем вас.

За кафедрой представитель Верховного Совета Украины, христианин В.Г.Бабич. Передавая теплый, сердечный привет от народных депутатов-христиан, он сказал, что, к большому сожалению, таких в Парламенте всего десять процентов. Это отражается и на законах, и на действиях законодателей. Ссылаясь на слова Г.И.Коменданта, он сравнил темень бездуховности в нашей стране с Чернобыльской трагедией, пережитой нашим народом. Сегодня многие руководители страны стали понимать, что темнота бездуховности окутала Украину, и она страшнее экономических неурядиц, страшнее даже Чернобыльской трагедии.

Валерий Григорьевич сообщил, что в апреле этого года создано Всеукраинское объединение христиан, поддерживаемое бизнесменами, должностными лицами и церквями Украины. Впервые в программных документах пишется о Божьем благословении и развитии Украины как христианского государства. Основным законом жизни для политика, бизнесмена, экономиста рекомендована Библия. Разработана концепция закона, который до конца года будет вынесен на рассмотрение Парламента. Он будет также обсуждаться в церквях Украины. В.Г.Бабич депутат-христианин, который к тому же является Президентом Украинской финансовой группы, пожелал форуму обильных Божьих благословений и плодотворной работы.

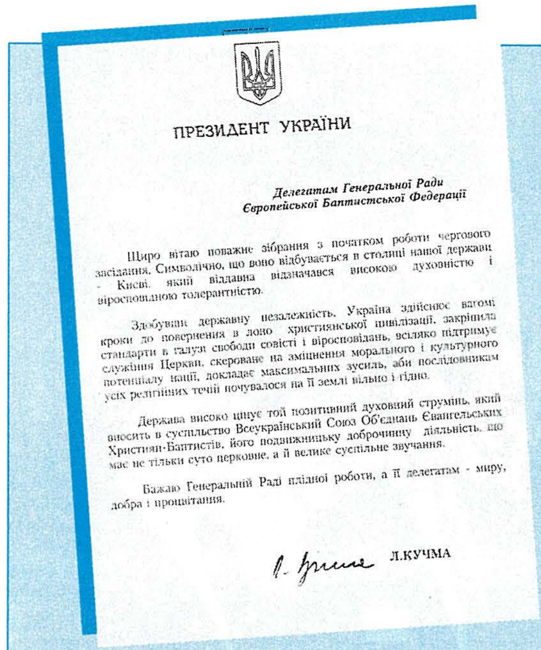
Карл Хайнц Вальтер от имени братьев и сестер многих стран Европы поблагодарил В.Г.Бабича за волнующие слова:

— Мы знаем, что для Украины продолжается тяжелое время, но всем нам очень важно видеть и слышать такого человека, как вы. Мы, верующие, будем молиться, чтобы вы могли строить христианское государство, и желаем, чтобы это стало реальностью. Я хочу поддержать вас и пожелать смело идти вперед. Пусть Иисус Христос будет с вами во все последующие дни и благословит вас.

Искренние возвышенные слова речи, приветствия гостей и делегатов волновали присутствующих, создавали доброжелательную, сердечную атмосферу христианского мира и взаимного доверия.

В последующие дни проходили пленарные заседания, работа в секциях и группах. Но ощущение единства и взаимного уважения сохранялось до конца.

Одним из главных на Совете был вопрос проведения Конгресса ЕБФ. Представители европейских баптистских союзов обсуждали важность и целесообразность такого широкомасштабного форума, количество участников от союзов и др.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

Делегатам Генеральної Ради Європейської Баптистської Федерації

Щиро вітаю поважне зібрання з початком роботи чергового засідання. Символічно, що воно відбувається в столиці нашої держави - Києві, який віддавна відзначався високою духовністю і віросповідною толерантністю.

Здобувши державну незалежність, Україна здійснює вагомі кроки до повернення в лоно християнської цивілізації, закріпила стандарти в галузі свободи совісті і віросповідань, всіляко підтримує служіння Церкви, скероване на зміцнення морального і культурного потенціалу нації, докладає максимальних зусиль, аби послідовникам усіх релігійних течій почувалося на її землі вільно і гідно.

Держава високо цінує той позитивний духовний струмінь, який вносить в суспільство Всеукраїнський Союз Об'єднань Євангельських Християн-Баптистів, його подвижницьку доброчинну діяльність, що має не тільки суто церковне, а й велике суспільне звучання.

Бажаю Генеральній Раді плідної роботи, а її делегатам - миру, добра і процвітання.

Л.КУЧМА

Президент Украины

Делегатам Генерального Совета Европейской Баптистской Федерации

Сердечно приветствую почтенное собрание с началом работы очередного заседания. Символично, что оно проходит в столице нашего государства – Киеве, который издавна отличался высокой духовностью и толерантностью к различным вероисповеданиям.

Обретя государственную независимость, Украина осуществляет весомые шаги к возвращению в лоно христианской цивилизации, закрепила стандарты в области свободы совести и вероисповеданий, всячески поддерживает служение Церкви, направленное на укрепление морального и культурного потенциала нации, прилагает максимальные усилия, чтобы последователи всех религий чувствовали себя на ее земле свободно и достойно.

Государство высоко ценит ту положительную духовную струю, которую привносит в общество Всеукраинский Союз Объединений Евангельских Христиан-Баптистов, его подвижническую добродетельную деятельность, имеющую не только сугубо церковное, но и большое общественное звучание.

Желаю Генеральному Совету плодотворной работы, а его делегатам – мира, добра и процветания.

Л.Кучма.

Этот вопрос обострился в связи с тем, что проведение Конгресса в словацком городе Братислава пришлось отменить из-за визовых преград. При поиске альтернативных решений выбор единодушно остановился на Вроцлаве. Руководители баптистских церквей Польши изъявили желание помочь в проведении этого мероприятия. Вроцлав расположен в центре Европы и к нему легко можно добраться любым видом транспорта. Рабочая группа по проведению Конгресса в составе Генерального секретаря ЕБФ К.Х.Вальтера, председателя комитета Конгресса Рега Халви, председателя финансового комитета Яна Сатре предварительно посетила г. Вроцлав.

В соответствии с их докладом, во Вроцлаве есть большое помещение, которое удовлетворит нужды Конгресса ЕБФ в проведении всевозможных встреч. Гостиничные и университетские общежития смогут удовлетворить нужду в проживании. Во Вроцлаве есть две баптистские церкви. Пастор одной из них Даниэль Трусевич сделал доклад и выразил пожелание баптистов Вроцлава в проведении Конгресса в их городе. В ближайшее время будет создан комитет по размещению, куда войдут братья из баптистских церквей г. Вроцлава и ближайших городов. Итак, принято решение, что 20-25 июля 1999 года европейские баптисты соберутся на свой очередной Конгресс в городе Вроцлаве. Для этого также пришлось отменить ранее запланированную на сентябрь 1999 года встречу Совета ЕБФ в Гамбурге и перенести ее на 18-20 июля во Вроцлав. Эти события будут происходить последовательно после Генерального Совета Всемирного Союза Баптистов, который состоится 12-18 июля в г. Дрездене (Германия).

Обстоятельства вынуждают вносить коррективы в проведение некоторых мероприятий, запланированных ранее. Программа для проведения Конгресса, включая празднование 50-летия ЕБФ, молодежное празднование и вечера евангелизации, оставлена на доработку в рабочем порядке.

Другой важный вопрос, который обсуждался на Совете ЕБФ, был о выборах последующего Генерального секретаря ЕБФ. К.Х.Вальтер, Генеральный секретарь ЕБФ, выходит на пенсию осенью следующего года.

Президент ЕБФ Дэвид Кофи, будучи председателем поискового комитета, рекомендовал на эту важную и ответственную должность Теодора Ангелова. Он сказал: "Бог привел нас к этому важному историческому моменту и к этой личности".

Совершается молитва над новоизбранным руководством Международной Баптистской Богословской Семинарии в Праге

Теодор Ангелов родился в 1937 году в г. Лом (Болгария), в семье баптистского пастора. Его отец совершал служение на протяжении более 50 лет, из которых восемь провел в тюрьме. Брат Теодор обратился к Богу в 15-летнем возрасте, а через год принял водное крещение. С 17 лет он начал проповедовать.

Теодор Ангелов, Генеральный секретарь ЕБФ

Т.Ангелов имеет высшее инженерное образование, степень доктора философии, 65 опубликованных статей по биохимии.

В 1991 году его избрали Президентом Союза Баптистов Болгарии. В 1992 году рукоположили на служение пастором Первой баптистской церкви Софии. В 1993 году избран Президентом ЕБФ. Он был Президентом ЕБФ 1995-97 годы и возглавлял Болгарское баптистское Братство.

В 1997 году его постигла тяжелая утрата: отошла в вечность жена Анна, с которой он был в браке с 1962 года. Имеет двух сыновей и двух внучат. Сегодня Т.Ангелов Президент Баптистского Союза Болгарии и пастор баптистской церкви г. Софии. Вопрос о дате вступления в должность и о месте нахождения офиса ЕБФ во время его пребывания на посту будут обсуждаться с исполнительным комитетом ЕБФ.

Христо Гардев, Генеральный секретарь Союза Баптистов Болгарии, выступил с поддержкой кандидатуры Т.Ангелова, хотя отметил, что для Болгарии это будет потерей выдающегося христианского лидера.

26 сентября состоялось еще одно знаменательное событие. На должность ректора, проректора и академического декана Международной Баптистской Богословской Семинарии в Праге были назначены и рукоположены соответственно братья Киф Джонс и Даворин Питер.

Доверенные лица этого учебного заведения назвали еще двух директоров для программы МББС: Дэвида Брауна (США) как директора продленного обучения, он также директор Семинарского института обучения и образования (SITE); Райнхарда Гейслера (Германия) как директора финансов и администрации. Продолжается подбор кандидатур на другие вакантные должности руководителей МББС.

Переход МББС на новую программу будет осуществляться в 1998/99 году. Новое руководство семинарии и новая программа богословского образования были центром отчета МББС на Генеральном Совете ЕБФ.

Был также заслушан доклад представителей баптистов Албании. Совет ЕБФ проголосовал за принятие Союза баптистов Албании временным членом с трехлетним испытательным сроком.

Были заслушаны доклады ответственного за миссионерскую работу брата Джона Флоида (США). Он рассказал о миссионерах и местах, где они совершают труд, о предоставленной детским домам, больницам помощи. Отчитывался также брат Ренато Майорни (Италия), ответственный за отдел взаимосвязей.

Программа Генерального Совета ЕБФ была очень насыщенной. Во время библейских часов делегаты и гости могли послушать чудесные проповеди К.Х.Вальтера и Генерального секретаря ВСБ Дентона Лотца, который присоединился к работе Совета. На открытии и в последний день присутствующих приветствовали сводный хор церкви "Дом Евангелия", симфонический оркестр под руководством Александра Крещука и Стефана Бенхама.

Зарубежные гости совершили обзревательную экскурсию по городу, посетили музей Чернобыля. ■

В рамках работы Генерального Совета ЕБФ с 21 по 23 сентября 1998 г. в Центральной церкви г. Киева "Дом Евангелия" состоялась конференция христианских масс-медиа

В ней приняли участие представители христианской прессы из 14 стран Европы и США. В частности, директор и редактор Европейской баптистской пресс-службы Марта Скелтон, редактор журнала "Baptist time" (Англия) Майк Финес, редактор журнала "Decision" евангельской ассоциации Билли Грэма Роджер Палмс, редактор журнала "Die Gemeinde" (Германия) Франк Форнасон, ответственный редактор журнала "Евангельская нива" Михаил Козубовский и др.

Нужно отдать должное организатору конференции – Европейской баптистской пресс-службе. Лекции чередовались с практическими семинарскими занятиями, разделенными по видам журналистской работы. А именно: семинар по работе над подготовкой материала, семинар по редактированию и семинар по организации и ведению интервью. Это дало возможность участникам не только обогатиться знаниями, но и пообщаться, обменяться конкретным практическим опытом работы, что очень важно. Ведь задание христианских журналистов, выполняя великое поручение Господа Иисуса Христа, верно донести читателю Слово Божье, Евангельскую весть спасения. ■

Участники конференции христианских масс-медиа

КТО НУЖДАЕТСЯ В ЦЕРКВИ?*

Сторонники церкви считают, что она необходима всем. Противники церкви говорят, что она не нужна никому. Почему же существует расхождение во мнениях? Причина в том, что опыт взаимодействия с религией, в ее организованной форме, у разных людей может полярно различаться. Некоторые получили такие неудачные примеры, что у них могут быть серьезные причины вопрошать вслед за пророком Малахией (1:10), — почему кто-нибудь не затворит двери в церковь и не прекратит этот бессмысленный ритуал

Мартин де Гаан-младший

Забывчивые люди

Можете ли вы представить себе, каков был бы мир, если бы люди не забывали того, что хотят запомнить? Студентам не пришлось бы лихорадочно просматривать свои записи перед экзаменом, потому что все они могли бы вспомнить. Муж не забывал бы проявлять нежность и внимание к жене. Друзья не забывали бы писать письма и звонить по телефону, помнили бы даты рождения и годовщин.

Но разве таков мир, в котором ми живем?

Мы живем в мире, где люди с блестящими способностями, высокообразованные и талантливые часто отказывают себе в обыкновенном здравом смысле.

Об этом говорил апостол Павел, когда учил молодого наставника Тита оказывать помощь церкви. Он писал: "Напоминай им повиноваться и покоряться начальству и властям, быть готовыми на всякое доброе дело, никого не злословить, быть не сварливыми, но тихими и оказывать всякую кротость ко всем человекам. Ибо и мы были некогда несмысленны, непокорны, заблудшие, были рабы похотей и различных удовольствий, жили в злобе и зависти, были гнусны, ненавидели друг друга. Когда же явилась благодать и человеколюбие Спасителя нашего, Бога, Он спас нас не по делам праведности, которые бы мы сотворили, а по Своей милости... Слово это верно; и я желаю, чтобы ты подтверждал о сем, дабы уверовавшие в Бога старались быть прилежными к добрым делам: это хорошо и полезно человекам" (Тит. 3:1-5, 8).

Такова церковь в действии. Слова апостола Павла показывают, что верующие не всегда должны учиться новому. Часто нам приходится вспоминать то, что мы уже знаем. Часто забываем, кто мы, как мы стали тем, что мы есть, и как нам следует жить дальше. Мы забываем:

- о послушании властям (ст. 1);
- о готовности помогать друг другу (ст. 1);
- о том, что нельзя никого злословить (ст. 2);
- быть в мире с ближними (ст. 2);
- быть тихими, внимательными (ст. 2);
- оказывать кротость другим (ст. 2);
- о том, что некогда были бессмысленны (ст. 3);
- о том, что были спасены благодатью Божией (ст. 4-7).

Забывчивым людям следует напоминать друг другу основные истины. Вежливо и своевременно мы должны напоминать друг другу о Боге и Его любви, о способности Бога провести нас в целостности и сохранности через джунгли, пустыни, болота, горы, океаны, долины и тернистые тропы нашей жизни.

Страждущие люди

Представьте себе спортивный клуб, члены которого всеми силами стремятся поддерживать превосходную физическую и психическую форму. Консультанты рекомендуют им сбалансированные программы упражнений, диеты, к их услугам специалисты по снятию стресса. Каждый день собираются группы людей одного возраста и сходных интересов. Помещение за помещением заполняется разнообразными приспособлениями для физических упражнений, ваннами для лечения, бассейнами — и все это, вместе с лекционными залами, призвано служить одной цели — поддержанию людей в отличном состоянии.

Проблемы только в том, что несоответствующие спортивному идеалу клуба безжалостно изгоняются. Быстрее всех лишаются членства те, у кого не в порядке сердце, кто болен раком или какими-то неизлечимыми заболеваниями. Людей с излишним весом тоже исключают.

Есть такие "общества здоровья", которые подходят вам, только если вы подходите им.

Церковь Христа зиждется на совершенно иных основаниях. Церковь никогда не существовала только для тех, у кого были особые нужды. Апостол Павел писал о такой заботе: "Потому что Бог определил нас не на гнев, но к получению спасения через Господа нашего Иисуса Христа... Посему увещевайте друг друга и назидайте один другого, как вы и делаете, вразумляйте бесчинных, утешайте малодушных, поддерживайте слабых, будьте долготерпеливы ко всем; (1 Фес. 5:9, 11, 14).

Умение заботиться об особо нуждающихся людях не приходит само, от природы. Сами собою, от природы возникают нетерпение и злоба по отношению к тем, кто причиняет нам беспокойство и требует уделять им значительную часть нашего времени. Мы боимся, что, помогая им, опустимся прежде, чем сможем подняться. Но Павел напоминает нам об одном очень важном обстоятельстве. Он говорит, что мы определены Господом ко спасению, а не осуждены на гнев Его (ст. 9). Развивая свою мысль, Павел отмечает, что нам следует увещевать других и оказывать им помощь, потому что Господь это делает для нас (ст. 11). Это нелегко. Мы слишком склонны раздражаться и проявлять нетерпение к тем, кто становится на нашем пути. Христос же призывает нас не отвечать злом на зло, но:

- уважать вразумляющих нас, предстоящих в Господе (ст. 12, 13);
- вразумлять бесчинных (ст. 14);
- утешать малодушных (ст. 14);
- поддерживать слабых (ст. 14);
- быть долготерпеливым ко всем (ст. 14);
- не причинять зло тем, кто причиняет зло нам (ст. 15).

Христов Дух обращает нас не только к здоровым и сильными верующим, не только к тем, кто способен поддержать себя и свободен от страданий, но и к тем, кто слаб и нуждается в нашем ободрении, утешении и поддержке.

Слова апостола Павла согласуются с учением и жизнью Христа. Иисус явился этому миру не для того, дабы помогать добрым и праведным. Исцелитель приходит не для врачевания здоровых. Иисус пришел спасать грешников, "благовествовать нищим... исцелять сломленных сердцем, проповедовать пленным освобождение, отпустить измученных на свободу" (Лк. 4:18).

Христос явил приверженность Своего сердца страждущим мира сего, когда сказал, что в день последнего суда зачтется тем, кто помогал другим в их беде: "Тогда скажет Царь тем, которые по правую сторону Его: "приидите, благословенные Отца Моего, наследуйте Царство, уготованное вам от создания мира: ибо алкал Я, и вы дали Мне есть; жаждал, и вы напоили Меня; был странником, и вы приняли Меня; был наг, и вы одели Меня; был болен, и вы посетили Меня, в темнице был, и вы пришли ко Мне "... И Царь скажет им в ответ: "истинно говорю вам, так как вы сделали это одному из сих братьев Моих меньших, то сделали Мне" (Мт. 25:34-36, 40).

Господь заботится о страждущих и в этом, как и во всем остальном, Он неизменен. Мы можем быть уверены, что замысел Господень в том, чтобы использовать Его Церковь, Тело Его, для помощи страждущим и несчастным. Мы можем быть уверены в том, что план Бога состоит в созидании такого "оздоровительного клуба", который будет открыт не только для здоровых и сильных, но также для больных и погибающих.

Заблудшие люди

Каковы основные отличия заблудшего человека? Представьте себе ребенка, безнадежно заблудившегося в лесу, представьте себе людей, спасающихся на плоту в океане после крушения самолета, или старика, страдающего приступами беспамятства и вышедшего на улицу темной холодной ночью. Заблуд-

Окончание. Начало в № 3 за 1998 г.

шие люди не знают, кого просить о помощи, не чувствуют поддержки. Они не понимают, где оказались. Они не знают, где найти укрытие, защиту, уход. Заблудшие, растерянные люди нуждаются в помощи.

Большинство людей даже не знают, где они и кто они — бесцельно бредут по дороге жизни. Большинство людей даже не знают, что их создал Бог Адама, Авраама и Давида. Не знают, как прийти к Богу. Не знают, что на самом деле есть Царство Небесное, куда войдет лишь малое число, и на самом деле есть ад, где окажутся многие, потерявшие все, на что надеялись.

Большинство людей умрут, как умер богач, о котором говорит Иисус в Лк. 16. С горечью и сожалением передает Иисус разговор умершего богача с его предком Авраамом. Между собеседниками "утверждена великая пропасть", — говорит Иисус. "...Возопив сказал: отче Аврааме! Умилосердись надо мною и пошли Лазаря, чтобы омочил конец перста своего в воде и прохладил язык мой, ибо я мучусь в пламени сем. Но Авраам сказал: чадо! Вспомни, что ты получил уже доброе твое в жизни твоей, а Лазарь злое; ныне же он здесь утешается, а ты страдаешь; и сверх всего того между нами и вами утверждена великая пропасть, так-что хотящие перейти отсюда к вам не могут, также и оттуда к нам не переходят. Тогда сказал он: так прошу тебя, отче, пошли его в дом отца моего, ибо у меня есть пять братьев: пусть он засвидетельствует им, чтоб и они не пришли в это место мучения. Авраам сказал ему: у них есть Моисей и пророки; пусть слушают их. Он же сказал: нет, отче Аврааме! Но если кто из мертвых придет к ним, покаются. Тогда Авраам сказал ему: если Моисея и пророков не слушают, то, если бы кто и из мертвых воскрес, не поверят" (Лк. 16:24-31).

Задумайтесь над тем, сколько глубоких и нелицеприятных истин открывает перед нами этот отрывок. Мы видим, насколько достойно сожаления положение заблудших. Христос помогает нам на мгновение заглянуть за окружающую нас пелену бренного, временного материального существования. Он дает нам представление о том необратимом и жалком состоянии, которое ожидает заблудших, и побуждает нас осознать, что заблудшие люди нуждаются в помощи и предостережении, пока еще не поздно их спасти. Иисус учит нас тому, что заблудшие люди:

- совсем не обязательно выглядят заблудшими и погибшими на первый взгляд (ст. 19);
- могут совершенно не понимать ужаса своего положения (ст. 19);
- могут иногда даже вызывать зависть своим положением в этой жизни (ст. 19-21);
- осуждены на муки после смерти (ст. 23, 24);
- будут молить о милосердии (ст. 24);
- не найдут отдыха и утешения (ст. 25, 26);
- не смогут предостеречь других, когда будет уже слишком поздно (ст. 27-31).

До пришествия Христа заблудшие люди могли руководствоваться книгами Моисея и пророков. После пришествия Сына Божьего заблудшим необходимо узнать, что Христос умер, искупив наши грехи, но Он был погребен и восстал из мертвых, дабы даровать всем верующим в Него Царство Небесное и спасение от пламени ада.

Обыщите всю Вселенную, исследуйте каждую звезду, дно каждого океана, вершину каждой горы — возможно ли найти истину более насущную, чем та, что открывает нам нашу судьбу в вечности.

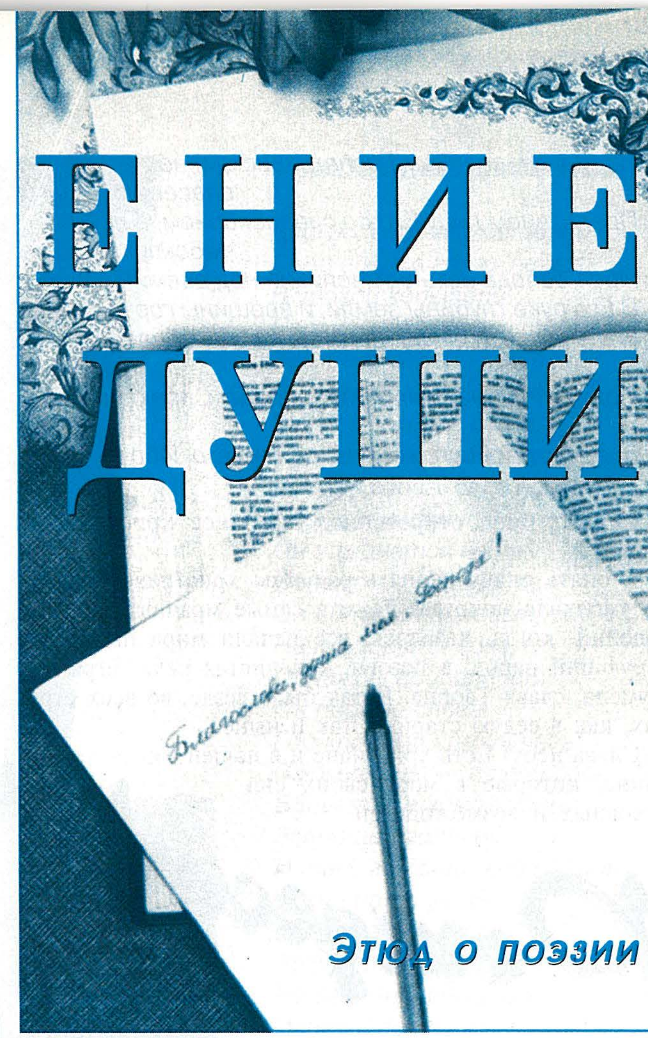
Попробуйте увидеть себя на месте заблудшего, погибающего богача, о котором говорится в Лк. 16. Представьте, какой жизненно необходимой, в высшей степени важной покажется вам церковь, когда вы перешагнете за пределы этого мира. Что вы тогда поставите на первое место — церковь, спортивный клуб, рыбалку, охоту, удобную мебель или многоканальное кабельное телевидение?

Заблудшим духовно церковь нужна более, чем терпящему крушение в море нужны спасатели. Бог дал некоторым верующим особый дар благовествования о Христе среди заблудших этого мира (см. Еф. 4:11). Бог обязал церковь распространять весть о Его милосердии и спасении по всему миру (см. Мт. 18:19, 20). Бог придал церкви достаточную силу, дабы она могла спасать заблудших (Деян. 1:8). Христос вооружил Тело Свое, Церковь, способностью поддерживать любого заблудшего человека, принимающего Евангелие спасения (1 Фес. 5:11-18).

Если Церковь не предостережет мир об опасности ада, кто это сделает за нее?

Кто предложит заблудшим людям, населяющим этот мир, нечто лучшее, чем ужасная судьба, их ожидающая? Кто, если не Церковь? Разве это сделают за нее компании, организации или корпорации? (см. Откр. 20:11-15). ■

ДВИЖЕНИЕ ДУШИ

Этюд о поэзии

Василий Титов

Скажите мне прямо, что такое поэзия?

Молчите?.. Я понимаю... Еще в далеком детстве, не знаю, правда, где и когда, услышал я магическую, короткую как выстрел фразу, которая запечатлелась в памяти на всю жизнь: поэзия — душа народа. Может это и правда?! Вот проходят столетия, совсем исчезают цивилизации, абсолютно меняются культуры и политические названия стран, а под ясными звездами в вечном круговороте жизни рождаются, живут и умирают миллиарды конкретных лиц со своими неповторимыми судьбами. История, как видим, оставила нам только крупинки зрелого опыта предков, только некоторые зримые памятники архитектуры и лишь короткие записи существования той или иной нации... И все, что бурлило под солнцем, словно сгорело в огне горячих слез, словно развеялось космическим пеплом где-то в вечности... И не вернулось... И не вернется... Разве что поэзия... А я верю и знаю, что лишь в глубинах стихотворного слова живет дух вечной любви, бурлит голос прошлого, зреет духовная сила нации. И если сонет или ода талантливо и от всего сердца поет славу Богу, то, перефразируя известную украинскую поэтессу Лину Костенко, можно заверить, что именно такое произведение пройдет "сквозь день, сквозь мгновенье, сквозь душу, сквозь века", как образ вечной реки, созданный поэтессой, слишком близкий христианству.

Скажите мне, что такое настоящая поэзия?

Бог подарил мне друга. Чудесный друг — Генрих Гибнер. Живет он в Германии. Есть друзья у меня и в Америке, и в Африке, и в Австралии. Но Генрих особенный — любит поэзию. Он подарил мне сборник русской духовной поэзии "Волны вечности", изданный в Америке. И собрана в этой книге в основном лирика на христианские темы, которую в свое время написали Ломоносов, Сумароков, Державин, Жуковский, Глинка, Пушкин, Одоевский, Тютчев, Вяземский, Кольцов, Лермонтов, Тургенев, Фет, Некрасов, Полонский... Очень яркие звезды на поэтическом небосклоне, правда? Есть среди них и менее заметные имена. Но суть самого сборника в другом — в нем напечатаны почти неизвестные нам произведения, которые воспевают Бога и действительно сеют "разумное, доброе, вечное" и которые "вечная река" возвратила нам из забвения. Прежняя коммунистическая цензура государственного атеизма искореняла их с так называемой литературной "хрестоматии". Ни в школах, ни в институтах мы их не изучали, не знаем, как и не знаем стихотворений о вере и на религиозные темы Григория Сковороды, Тараса Шевченко, Николая Костомарова, Пантелеймона Кулиша... Вот, к примеру, как писал о душе великий Сковорода:

Спіши ж до радости на нових крилах ти,
Досягнеш, як орел, святої висоти.
О, триблаженний той, хто море цих чудес
Тут розуміє вже: піде він до небес.

Скажите мне, есть ли хотя бы след поэзии в Библии?

Я плачу. Плачу от радости, что на волнах вечности духовная поэзия возвращается к нам, возвращается домой, как батрачка из неземного рабства. И она жива! Она снова славит вечное имя Творца во весь голос! И жива потому, — вы понимаете? — что истоки ее в Библии, оттуда, где вечно пульсирует живое духовное сердце. И радостно напомнить — в Библии тоже есть своеобразная поэзия. Да, в Ветхом Завете, и книгу Псалмов называют душой Библии. Книга Псалмов — песенная хвала и благодарность Богу! Книга Псалмов — учение благочестия для всех. Книга Псалмов — голос мессианских пророчеств об Иисусе Христе. Книга Псалмов — сила духовная, выраженная словом, ободряющим верующего в моменты радости и поддерживающим его в мгновения печали. А восьмой стих из 117-го псалма, — вы слышите? — одна из главных мыслей Библии. Вот она: "Лучше все возлагать на Господа, нежели надеяться на человека". Я удивляюсь и с жалостью смотрю на человека, душа которого остается равнодушной, слушая, например, начало 94-го псалма:

Приидите, воспоем Господу, воскликнем твердыне спасения нашего!
Предстанем лицу Его со славословием, в песнях воскликнем Ему.
Ибо Господь есть Бог великий над всеми богами.
В Его руке глубины земли, и вершины гор — Его же.
Его — море, и Он создал его, и сушу образовали руки Его.
Приидите, поклонимся, и припадем, преклоним колена
пред лицом Господа, Творца нашего. Ибо Он есть Бог наш.

Скажите мне откровенно, что такое христианская поэзия?

Я опять плачу и опять радуюсь: христианская лира не умолкала никогда. Даже в самые мрачные времена гонений, когда, казалось, все печали мира падали на верующий народ, а поэзия, как чистая река, играла и шумела, славя Творца. И так было везде, во всех странах, как в седую старину, так и ныне.

Слава небу! Есть христиане и в нашей Украине, которые в меру своих сил духовных и возможностей поэтических воспевают голгофский подвиг Христа и теперь. Не всегда эта поэзия высокой пробы, настоящая... Не всегда... Но это движение души, порыв любви к Тому, Кто дарит бессмертие в момент покаяния. Это уважение и хвала Творцу Вселенной.

Я плачу от радости. Христианская лира продолжает славить Творца. И я думаю, что в такой поэзии действительно живет душа народа. А народ наш украинский, как известно, всегда любил и пел хвалу Богу, славил Его святое Имя и поклонялся Ему, Вечному и Живому, как в поэзии, так и на коленях...

Скажите мне искренне, что такое поэзия? ■

Рождественский мотив

В небі горіли стожари

В небі горіли стожари,
В огнищі жар дотлівав.
Згрудилась в полі отара,
Сон пастухів обіймав.
Ангел небесний від Бога
Звістку приніс їм таку:
"Він там у яслах убогих
Спить Немовля в сповитку.
Радість всім людям велика:
Нині Спаситель родивсь".
Так в Віфлеємі Владика
В світ наш гріховний з'явивсь.
В райдугах небо сіяло,
В звуках гойдаючи вись.
Ангелів Божих хорали
В сяєві слави злились.
І пастухи Божим дивом
В місто схвильовані йшли;
І Немовля там вродливе
В яслах сповитим знайшли.
...В небі горіли стожари,
Жар в попелищі зотлів.
Радість вела до отари
Сповнених див пастухів.

Николай Сокол

На Псалом 8

О, Боже мій! Не можна слів дібрати,
Бо будь-які слова тут замалі,
Щоб недосяжну велич описати
Твого святого Ймення на землі.
За всі віки воно одне й те саме,
Бо Ти Господь, Тобі підвладний час.
І Твоя слава понад небесами
Яскравіша за сонце в сотні раз.
Ти бунтарів примусив замовчати,
Позбавивши усіх отруйних слів,
Коли із уст грудного Немовляти
Собі хвалу, о Боже, учинив.
У небеса вдивляюсь я прозорі,
Що Ти, Господь, Всевишній, сотворив:
Я бачу місяць, бачу ясні зорі,
Я бачу велич всіх Господніх див.
І думаю: О, Боже! В чім причина,
Що Ти, Властитель, в величі Своїй
Ще пам'ятаєш, що то є людина,
І милості Свої даруєш їй.
Що Ти так Сина Людського приблизив,
Сам славою і честю увінчав,
Лиш трохи перед ангелом принизив,
І землю всю Йому подарував.
Усі Твої прекрасні творіння:
Птахів і звірів, водних і земних
Ти дав Йому у вічне володіння,
Щоб мав Він користь, радість мав із них.
Все дав Ти нам: звичайне й незвичайне,
Моря, озера, річечки малі...
О, Боже мій, яке воно величне,
Твоє Ім'я на небі і землі!

Светлана Передеренко

Небесная весть

Ангел радость на землю принес:
В Вифлееме родился Христос!
Нет для страха причин,
Воплощен Божий Сын
И небес, и земли Властелин.
Сей Младенец пред Богом велик,
Мира Князь и Владыка владык!
Для язычников свет,
Пререканий предмет,
Человеческой плотью одет.
Он родился, чтоб жить и страдать,
Своей смертью спасение дать,
В Нем спасенья венец
Для разбитых сердец,
Получай и пастух, и мудрец.

Валерий Малов

В Вифлееме

Кроткая ночь в Вифлеем заглянула...
Между землею и небом уснула.
Тихо. Луна. Город спит безмятежно.
Звездный туман опускается... Нежно
Милый ребенок ручонкой коснулся
Мордочки ослика и... улыбнулся.
Рядом лошадка гнедая уснула,
Тихо овечка к Младенцу прильнула.
Это Христос. Он сегодня родился,
Чтобы пред Ним грешный мир преклонился.
Спит Он, но снится Голгофа Ему.
...Ангелы в небе возносят хвалу...

Юлия Долматова

Бог убілює

Завітала до нас Богом дана зима,
Убілила дерева, левади й поля,
Буйний вітер проте не вгава — в нього бал,
Все сніжинки несе він в серпанкову даль.
Чи ж не диво є Боже сніжинки оті:
Ніжноткані, легенькі, зірчасті, пухкі!?
Оповили вони верболози, луги —
Снять в задумі повиті туманом дуби.
Білим килимом вкритий прекрасний наш край.
Всюди тихо, привітно, немов Божий рай.
Як приємно, врочисто і любо мені,
Що мій Бог убілив наш куточок землі.
Та мій Бог чинить й інші також чудеса —
Людські чорні, багряні, лукаві серця
Із любов'ю убілює кров'ю Христа,
Щоби вічно жить з Тим, Хто не відав гріха.

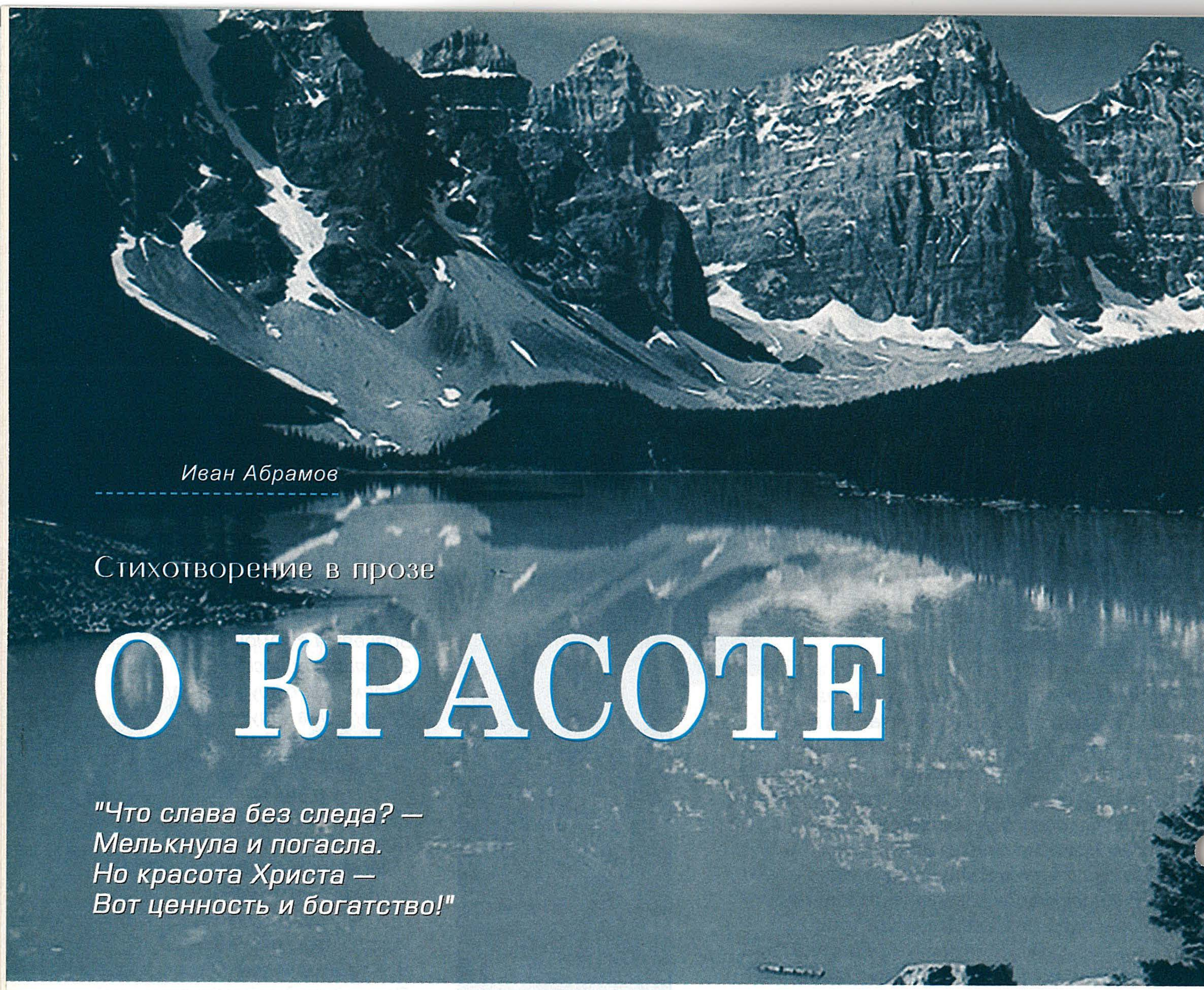
Леонид Коровник

Рождественский мотив

В краю, где нет метелей,
Снег лишь в горах лежит,
В убогой колыбели
Еврейский мальчик спит.
Звезда в окошко светит
В прозрачной тишине;
Как все земные дети,
Растет малыш во сне.
Уже Он здесь, Он с нами.
Настал желанный час.
Он улыбнется маме
Однажды в первый раз.
Он ей шагнет навстречу,
Начав ходить едва;
Однажды пролепечет
Он первые слова.
Где кронами сомкнулись
Смоковницы — в свой срок
Вольется в гомон улиц
Звенящий голосок.
И там, где стружкой белой
Усеян пол в углу,
Его рука несмело
Возьмется за пилу.
Не раз Он ушибется,
Играя с детворой;
Лишь злое не коснется
Души Его святой.
И впитывая с хлебом
И солью суть времен,
Искать глазами небо
Все чаще станет Он.
Пока однажды — ночью,
Под вечер иль с утра —
Услышит явно очень
Внутри Себя: Пора!..
А после... Только это
Нескоро, а пока
Малиновым отсветом
Румянец на щеках.
Незримо и неслышно
Мгновения текут;
Во сне так ровно дышит
Тот, Кого в мире ждут.
И та, что Тайну знает,
Взор устремляет вдаль,
Тихонько напевая;
И смутная печаль
Ей в сердце проникает.
А с высоты небес
Все та ж звезда мерцает,
Похожая на крест...

Елена Гречко

Иван Абрамов

Стихотворение в прозе

О КРАСОТЕ

"Что слава без следа? —
Мелькнула и погасла.
Но красота Христа —
Вот ценность и богатство!"

Когда-то я со своей младшей сестренкой был в Карпатах. Целыми днями мы пропадали в горах. И всякий раз, когда перед нами открывался чудесный неповторимый ландшафт, моя сестренка восторженно восклицала: "Вот красота!"

Да, действительно, красота. Она не поддается описанию. Ее надо видеть.

И все-таки, чтобы насладиться красотой природы, не обязательно ехать в Карпаты или в Абхазию на озеро Рица, или даже в Швейцарию. Полную радость и удовлетворение испытаете вы и среди чудес природы вашего родного края.

Остановите свой взгляд хотя бы на радуге, неожиданно разделившей небесный свод надвое, и вы уже не в силах будете оторваться от нее. Вы будете пересчитывать ее цвета вновь и вновь, и при этом что-то заветное и светлое всплывет в вашей памяти, и вам покажется, что вы на мгновение вернулись в свое детство. Невольно вы станете шептать известную считалку, в которой первая буква каждого слова напоминает название цветов радуги: "Каждый охотник желает знать, где сидит фазан".

Иван Абрамов — христианский поэт и писатель

...И когда растает это волнующее великолепие, вызвавшее столько светлых чувств и воспоминаний, вы вздохнете с легкой грустью, и исполнившись бодрости и новых сил, приметесь за свою привычную повседневную работу.

Красота!..

А кто из вас не восхищался величием звездного неба? Кто не любовался восходом или закатом солнца, кто не вдыхал пьянящий аромат цветущих садов?! Кто не заслушивался пением соловья? Кто оставался равнодушным, мчась на русской тройке с бубенцами? Кто не умилялся сердцем, наблюдая за первыми шагами ребенка? Кого не пленила задушевная народная песня под гармонику? Да стоит ли перечислять? В чем только не находим красоту!

Красота!.. Сколько в этом слове детской простоты и подлинной поэзии! Это слово зримо и объемно, как сама наша земля. "Ля ботэ", – нежно произносят французы. "Бьютефул", – говорят англичане. Даже в твердом немецком языке оно звучит тихо и ласково: "шейн".

Своевольная, неприрученная красота бушует по всему свету, и никто не может объяснить, из чего она состоит.

Одна лишь Библия, Слово Божие, дает определенный неопровержимый ответ, кто же все-таки "виновник" всей красоты жизни. "Бог", – говорит она. Да, один только Бог, является Творцом и звездного ночного неба, и нравственного закона в человеке, и всего доброго, чистого и прекрасного. К этому постоянно стремится бессмертная душа человека. "Все чрез Него начало быть...", – говорит евангелист Иоанн.

Но Слово Божие указывает нам и на более глубокий смысл всего творения. "...Невидимое Его, вечная сила Его и Божество, от создания мира чрез рассматривание творений видимы", – читаем в Послании к римлянам, 1:20.

Это значит, дорогие друзья, что за всем, что нас восхищает, удивляет, радует взор, услаждает слух, умиляет сердце, за всем, что мы называем красотой, кроется вечная и святая сущность нашего Бога, Творца всего видимого и невидимого!

Если бы, дорогой читатель, я на этом и закончил свою мысль, то еще ничего не сказал бы. Я бы не сказал главного, того, о чем сказал поэт:

Одна есть в мире красота –
Любви, печали, отреченья
И добровольного мученья
За нас распятого Христа.

Истинная красота всегда есть чудо.

Почти две тысячи лет отделяет нас от того времени, когда в этом мире, морально разложившемся до крайности, жил, учил о красоте, творил чудеса Иисус Христос, Который и был воплощением самой красоты, истины и любви.

Мир, ослепленный дьяволом, шел прямой дорогой к своей погибели. И Бог, всемогущий Творец, видя это, Сам, став человеком, унизившись до раба, сошел на нашу грешную планету, чтобы "взыскать и спасти погибшее", чтобы дать пример истинной любви и красоты.

Сколько тысячелетий ни прошло бы с тех пор, Иисус Христос, Бог и Человек, "вчера, сегодня и во веки Тот же!" Красота, совершенная божественная красота – вечна!

Дорогой друг, если ты желаешь быть причастником истинной красоты, быть сыном или дочерью Красоты, для тебя открыт Самим Богом узкий, но благословенный путь в обитель Красоты – в небеса. Это путь веры.

О, взгляни же очами сердца на Голгофу! Ты видишь там три креста, окруженных шумной волнующейся толпой. Взгляни пристальней, и на среднем кресте ты увидишь Иисуса Христа с терновым венцом на голове. Ты узнаешь Спасителя мира, твоего Спасителя. Его прекрасное лицо залито кровью, Его тело повисло, пригвожденное к кресту римскими солдатами. Прислушайся, что Он говорит, и ты услышишь: "Прости им, Отче, ибо не знают, что делают!"

Друг мой! Неужели ты с холодным сердцем пройдешь мимо? Два разбойника, распятые рядом с Иисусом, умирают заслуженно, а Он, Сын Божий, воплощение любви, святости и красоты, за что, за что терпит такие муки?! – За нас. Да, за мои и твои грехи, дорогой друг.

Он, не знавший греха, сделался жертвою за грех ради нашего спасения.

И вот ты стоишь у креста. Ты плачешь вместе с Его матерью, вместе с любимым учеником Иоанном. "Совершилось!" – раздается возглас Иисуса, и казненный Спаситель умирает, склонив голову.

Твоему отчаянию нет предела...

Христа погребли. Целые сутки ты провел, предавшись глубокой печали, скорбя о потере дорогого Учителя. И в первый день недели вместе с двумя Мариями ты идешь к гробу, чтобы помазать тело Господа. И вдруг – о, что это? Среди ясного неба грянул гром, камень отвалился от гроба и... Сам Иисус Христос, как бы сотканный из света, предстал перед тобой. И в это мгновение ты вспомнил Его слова: "...На третий день воскресну!"

О святая, непостижимая, непревзойденная, зовущая на подвиг любовь, любовь Самого Бога к падшему человеку! Она вне времени, вне пространства, но она – в сердце, в сердце каждого, кто готов откликнуться даже на легкое дуновение настоящей, божественной красоты. ■

ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯ или ВЕЛИКОЕ ПОРУЧЕНИЕ

Спешат жители Запорожья услышать Благую Весть...

Выполнить Великое Поручение Иисуса Христа "Итак идите, научите все народы..." (Мт. 28:19) – такова цель евангелизационных служений, проходивших в Запорожье с 19 по 23 августа

Петр Павлюк

Жизнь. Такое простое слово. Но кто может быть уверен в том, что разбирается в жизни?

Человек достиг многого: заглянул в глубины Вселенной, написал мудрые книги, расщепил атом, изобрел компьютер. Но тот же человек до сих пор не научился жить. Он не понимает себя, сердится или томится, мучается от упреков совести.

Возможно, в жизни все не так и сложно? Возможно, необходимо возвратиться к началу — к Тому, Кто дал нам этот бесценный дар — жизнь. К Богу.

На снимке: организаторы евангелизационных мероприятий в г. Запорожье (слева направо) В.Гамм, М.Наконечный, П.Метленко, М.Пономарев, Л.Петренко

Петр Павлюк — корреспондент журнала "Евангельская нива"

Призвать людей к Богу, рассказать о Спасителе — такой была цель евангелизационных служений, прошедших в Запорожье с 19 по 23 августа. Их организаторы — церковь евангельских христиан-баптистов города и миссия "Возрождение".

И вот первое служение 19 августа во Дворце спорта "Юность".

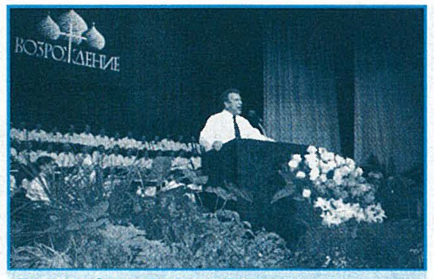
Зал на шесть тысяч мест почти полностью заполнен. Ведущий программы Федор Юдицкий объявляет:

— Мы собрались в чудесном уютном зале и благодарны Богу за каждого, кто пришел сюда. Пусть Господь наполнит ваши сердца светом, добротой, любовью и хранит вас на ваших жизненных путях.

На протяжении часа перед проповедью звучат чудесные христианские песни в исполнении Валерия Щербины из Николаева, групп "Набат" из г. Бельцы, "Патмос" из Кишинева, "Ковчег" из Донецка и большого сводного хора в сопровождении симфонического оркестра под руководством Александра Крещука и Стефана Бенхама.

За кафедру поднимается известный евангелист Виктор Гамм. Он читает из 18 главы Евангелия от Луки стихи 35-43 — историю о слепом Вартимее. Обращаясь к залу, он говорит:

— Сегодня в мире пылают огни 40 войн. В этом нет ничего удивительного. Грех всегда вызывает тяжелые последствия. В жизни я оптимист, но если наше общество не раскается, современный мир пойдет путем предыдущего, уничтоженного Богом.

Проповедует Виктор Гамм

Мы проповедуем не религию, а возобновление отношений с Богом. В этом нуждается каждый человек, но только Иисус Христос может полностью удовлетворить все его стремления.

— Христос был рядом, но толпа Его не замечала. И лишь слепой Вартимей, постоянно живущий во тьме, при приближении Бога закричал:

— Сын Давидов, помилуй меня!

Признав Иисуса Христа Богом, он немедленно получил ответ на свою нужду.

От рождения мы не можем жить святой жизнью, потому что наследуем греховную природу. Необходимо вмешательство великого духовного хирурга — Иисуса Христа, Который может изменить наше сердце. Только тогда Дух Святой даст силу жить чисто и свято. А для этого необходимо:

1. Покаяние — волевое решение оставить греховную жизнь и следовать за Иисусом Христом.

2. Вера — доверить свою жизнь Богу.

3. Благочестивая жизнь соответственно учению Иисуса Христа.

Люди осознавали свою греховность и откликались на призыв к покаянию. Со слезами на глазах к Богу шли мужчины и женщины, юноши и девушки, подростки. И так ежедневно.

21 августа в рамках евангелизационной программы было проведено служение в исправительной колонии строгого режима, которая находится в с. Беленькое.

Только Христос может изменить сердце человека...

Во время евангелизации

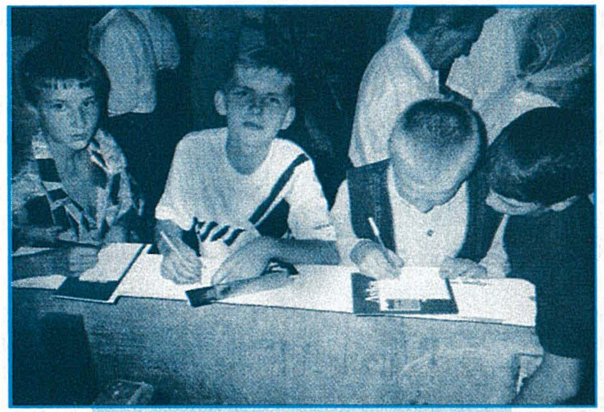

Христиане поместных церквей совершают душепопечительскую работу

Чтобы послушать проповедь Благой Вести на центральной площади колонии собрались более 1500 осужденных. Внимательно слушали они христианские песни в исполнении Валерия Щербины и группы "Ковчег".

Проповедь благовестника И.М.Яремчука нашла отклик в истомленных злом, очерствевших сердцах. Шесть осужденных вышли вперед, чтобы совершить молитву покаяния. Они приняли решение изменить свою жизнь и получить долгожданную свободу. Ведь "со Христом в тюрьме — свобода". Все желающие получили Евангелия миссии "Гедеон".

В колонии есть комната, где каждое воскресенье проводятся богослужения, которые посещают пятьдесят и более человек. Во время евангелизации христиане запорожских церквей ЕХБ смогли встретиться и пообщаться с братьями по вере, находящимися в заключении.

Благая Весть скорее всего касается детских сердец

При содействии миссии "Возрождение" колонии были переданы 7,5 т арбузов, 1,5 т лука, одежда и другая гуманитарная помощь. Это служение показало плоды веры, действующей любовью.

На следующий день, 22 августа, в центральной церкви ЕХБ на ул. Культурная, 9, состоялась встреча Виктора Гамма с молодежью запорожских церквей.

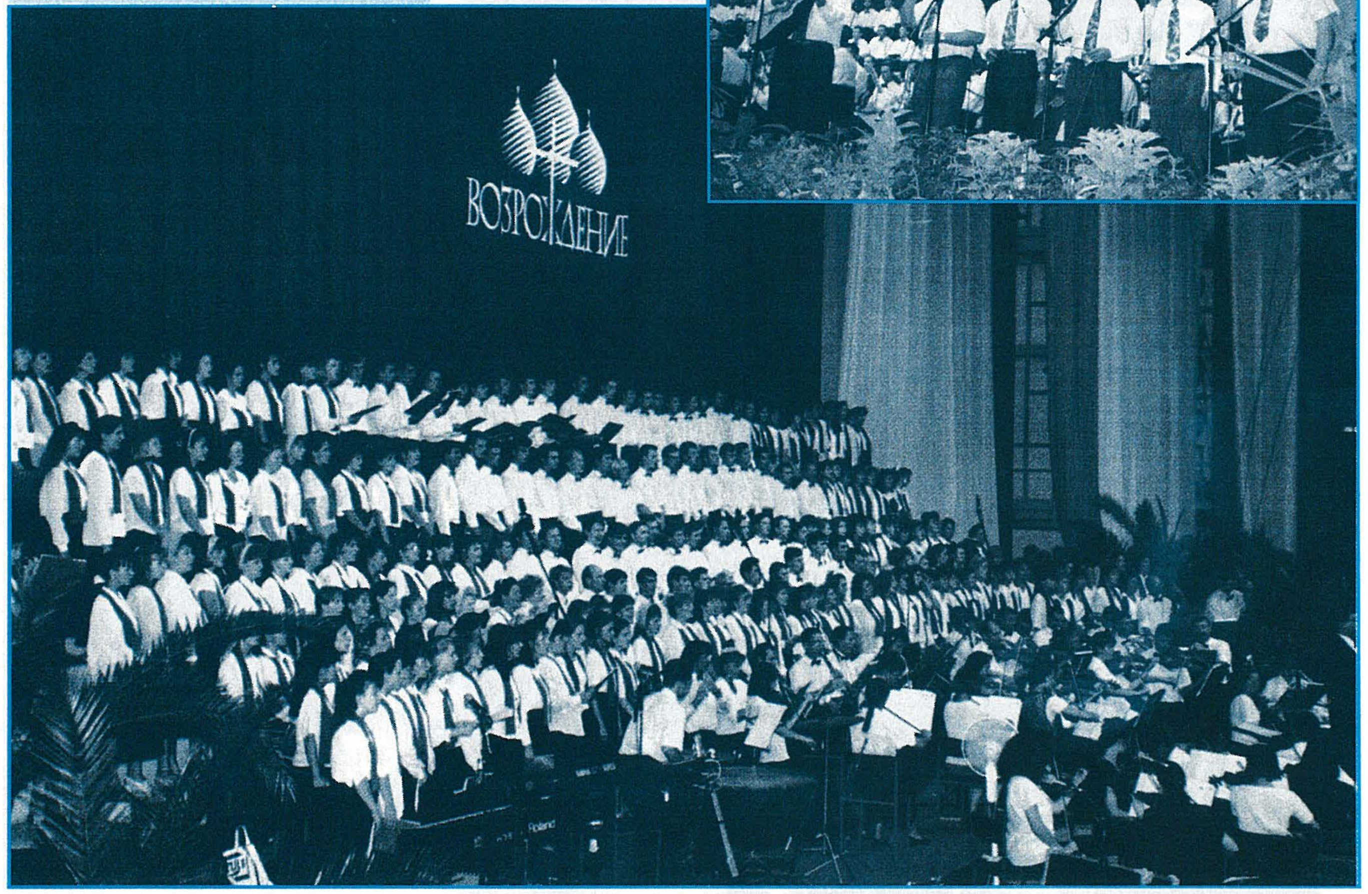
Открыл ее и сказал проповедь перед молитвой пастор церкви Леонид Петренко. Руководитель молодежи области Юрий Науменко представил гостей и программу. Далее Виктор Гамм, непринужденно разговаривая с юношами и девушками, коснулся важных проблем молодежного служения. В частности он сказал:

— В мире много молодых людей, которые уже устали жить. Именно они нуждаются в вашей помощи. Ведь каждый из вас имеет достаточно знаний, чтобы засвидетельствовать окружающим о любви Христа. Чего вам не хватает, так это смелости. Исследования показали, что больше всего люди боятся выступать перед аудиторией. Нужно иметь смелость, чтобы рассказать людям о своих убеждениях и обобщить себя с Иисусом Христом.

Юноши, будьте сильны, ведь вы победили лукавого, — свидетельствует нам Священное Писание. Праведник — смелый, как лев. В христианской жизни нужна сила, особенно молодежи. Вам необходимо развивать интеллектуальные способности для понимания мира и познания истины, чтобы оказавшись в сложной ситуации, когда будет необходим наш ответ, мы не растерялись и смогли принять правильное решение.

Поет группа "Ковчег" из Донецка

Славит Господа сводный хор и оркестр под руководством А.Крещука и С.Бенхама

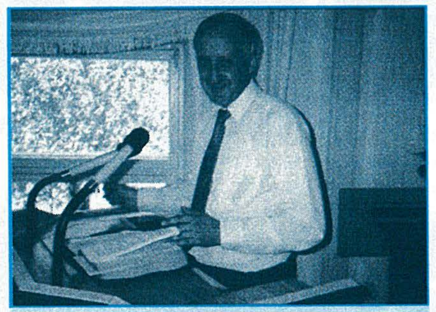
Проповедник призвал молодежь изучать Библию, читать вспомогательную литературу, повышать свой образовательный и духовный уровень. На все вопросы, которые волнуют молодежь, Виктор Гамм дал исчерпывающие ответы, ссылаясь на Священное Писание.

Поет Оксана Полищук

Певица Оксана Полищук свидетельствовала о том, что часто исполняемые ею песни были ободрением людям, разочаровавшимся в жизни.

В воскресенье, к десяти часам утра к месту проведения евангелизации спешили только члены запорожских церквей и некоторые из новообращенных. И снова зал был полным!

Пастор Леонид Петренко

Перед общей молитвой И.И.Шмилиховский прочитал притчу о царе, который созвал гостей на свадьбу сына (Мт. 22:2-14). Действительно, история повторяется. Не желая слушать голос Бога, люди повторяют ошибки своих предшественников. Бог любит людей и снова дает им шанс к примирению.

Виктор Гамм сердечно поблагодарил присутствующих за большую помощь в деле благовестия, которое стало частью христианского общения. Бог совершает Свой великий труд через верующих.

За основание своей проповеди евангелист взял историю с Филиппом (Деян. 8:26-40). Филипп был послушен Богу. Послушны ли мы? Слышим ли мы Его голос, достойны ли нашего звания? Эти и много других вопросов адресовал проповедник христианам Запорожья. Он призвал их быть светом для мира.

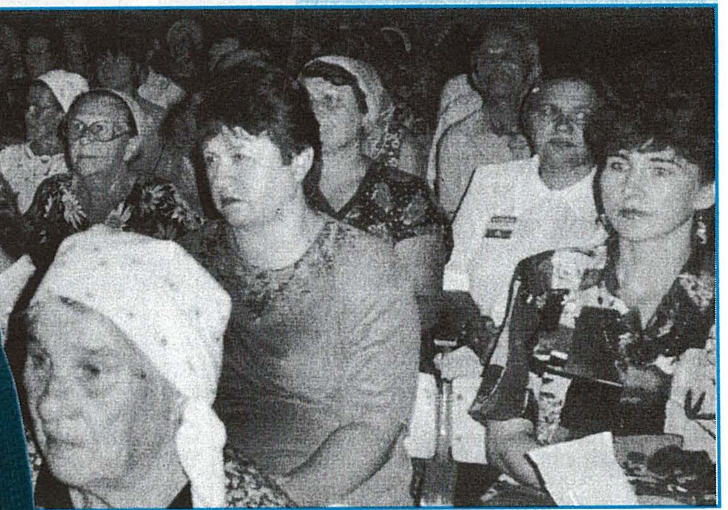
На протяжении пяти дней евангелизационные богослужения посетили более 20000 жителей Запорожья. Около 1,5 тысячи душ раскаялись. Для них была организована встреча в Доме культуры "Октябрьский". На встрече присутствовали координаторы миссии "Возрождение" И.Шмилиховский и М.Наконечный, Председатель Объединения церквей Запорожской области П.Метленко, пресвитеры церквей города.

Во время встречи звучали проповеди, пение хора запорожских церквей, общее пение. Желающие выходили и свидетельствовали о своем обращении.

Новообращенные были приглашены в центры по изучению Библии по месту жительства. Всего в Запорожье организовано 14 таких центров.

Оставляя землю, Иисус Христос дал Своим ученикам Великое Поручение: "Итак идите, научите все народы..." (Мт. 28:19). Сегодня этот вид обучения получил название евангелизации, то есть проповеди Евангелия всем людям, еще не знающим Бога. Слушая такую проповедь, под действием Святого Духа люди получают веру и обращаются к Богу, чтобы получить прощение грехов и право на вечную жизнь.

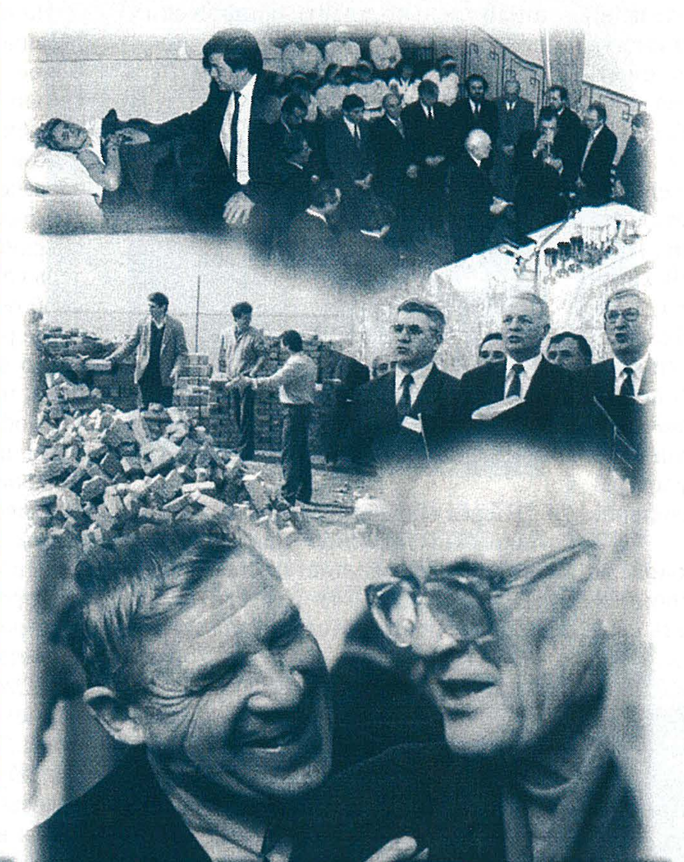
Возможно не стоит заниматься детальными подсчетами новообращенных, хотя и это важно. Главное — это выполнение воли Божьей, провозглашение Благой Вести по всей земле. ■

Блажен человек, слушающий Слово Божье и исполняющий его...

Виктор Гамм во время встречи с молодежью запорожских церквей

ДИАКОНИЯ

Чем обусловлена эта тема? Есть ли в ней необходимость? Ведь этот вопрос не новый и не раз поднимался в различных публикациях. Но разговоры со служителями и всеми, кто болеет за церковный труд, свидетельствуют о том, что существует некоторая проблема в эффективном использовании именно служения диаконов. Высказывается убежденность в том, что в нем стоит искать резервы улучшения дел церковной жизни. Вот и давайте предметно над этим поразмыслим.

1. Значение слова "диакон"

Использованный в греческом тексте 1 Тим. 3:8 термин "диаконус" буквально переводится "слуги". В оригинальном тексте Нового Завета мы встречаем целую группу слов, имеющих корень именно этого слова. Но, как мы понимаем, в каждом случае совсем не обязательно говорится непосредственно о служении диаконов. Но все же во всех случаях эти слова обозначают служение другим. Значит, по чисто речевому наполнению, диакония – это служение в самом широком понимании.

Василий Кравчук

2. Возникновение служения диаконов

Традиционно утверждается, что начало диаконии было положено в Иерусалимской церкви в тот кризисный момент, когда там возникли нарекания на недостатки в материальном служении. Об этом рассказывается в 6 главе Деяний Апостолов.

Но такая мысль не является общей. И кто не соглашается с тем, чтобы видеть начало диаконии именно таким, прежде всего обращают внимание на то, что автор Деяний не называет избранных в том случае служителей диаконами. Но весомо ли это возражение? Скажем так: только в некоторой степени. Ведь не трудно заметить, что тот же автор и позже нигде не употребляет такого названия. Но из Посланий к филиппийцам и Первого к Тимофею мы имеем свидетельства, что такой институт служения существовал. В чем же дело? Вероятно, во времени написания этих книг Нового Завета. Деяния были написаны раньше и хотя в то время служение диаконов существовало, но определенного названия еще не имело. Яркой аналогией подобного отставания названия от самого явления для нас есть само христианство. Ему, основанному в день Пятидесятницы в Иерусалиме, его характерное название досталось лишь через 10-12 лет от антиохийских верующих. И это нормально. Хуже, когда с названиями спешат, а само дело медлит.

3. Идея диаконского служения

Исходя из предпосылки, что этому служению было положено начало именно в ситуации 6 главы Деяний Апостолов, мы должны сделать вывод, что идея основания диаконии состояла в желании освободить апостолов, как пастырей первой церкви, для их главного служения, а именно – словом и молитвой (Деян. 6:2-4). Таким был мотив основания этого служения. Обратим внимание именно на это, потому что в большинстве случаев ударение делается не на мотиве, а на способе, каким это было совершено тогда. И наверное поэтому в нашем сознании диакония ассоциируется обязательно только со служением "при столах". Но здесь принципиальное. Акцент на том, каким способом была использована диакония создает ограниченность ее содержания, зацикливает ее на одном виде служения. А к чему нас побуждает апостольский мотив диаконии? Заботясь о должном уровне приоритетных служений, не игнорировать и всего остального, что возникает как необходимость. То есть, никаких ограничений относительно возможного диапазона этого служения. Так оно и было. Ибо если бы диакония была введена только с целью "служения при столах", она бы неизбежно исчерпала себя с прекращением широких имущественных отношений в ранней церкви. Но мы знаем другое. Она не только не исчезла, но и наоборот – утвердилась как необходимое, оправданное явление, о чем свидетельствует полученное ею официальное название, которое сохранилось и до нашего времени. Это говорит о том, что диаконское служение гибко входило в церковные изменения, соответствовало текущим потребностям. Но в одном оно должно было себя сохранить – это работать на освобождение пасторов для их главного служения, а именно: словом и молитвой.

4. Истоки идеи диаконии

Откуда апостолы могли почерпнуть саму идею этого служения? Было ли это чем-то совсем новым, или оно базировалось на каком-то конкретном опыте? Есть основания сделать, по крайней мере, два предположения.

Первое, это увидеть в нем заимствование опыта Моисея. Действительно, подобная апостольской, в свое время сложилась ситуация и у Моисея. А именно: имея массу обязательств, он был не в состоянии их качественно исполнять. И что самое существенное – по этим причинам были заброшены приоритетные служения. И тогда Бог через Иофора дал Моисею совет, который по сути своей состоял в диаконии. Поэтому вполне логично допустить, что апостолы наследовали именно опыт Моисея.

Василий Кравчук — пастор, доктор служения, автор ряда статей по душепопечительству

Второе предположение – видеть в этом школу Иисуса, в которой учились апостолы. Разве не так действовал Христос? Именно так. Он поручал. Ученики за Ним не просто ходили три с половиной года, но все это время вместе с Ним работали. И поэтому, когда у апостолов возникла проблема дефицита их возможностей, они могли сразу обратиться к опыту Христа. Как Он все успевал? Ответ был очевиден: Христос никогда не делал то, что могли сделать другие. А эти другие у Него были всегда, и это были они сами – Его ученики и апостолы. В этом главное содержание диаконии – института помощников. Итак, диакония – это воплощение опыта как Моисея, так и Христа.

5. Ценность позаимствованного опыта

Говоря об идее диаконии, ошибочным было бы в ее мотиве видеть только намерение облегчить долю пастора. Хотя и такая мысль не отбрасывается, но в явлении, которое мы рассматриваем, не столько говорится о персональных проблемах, сколько об общегражданских, церковных. Какие же такого плана приобретения таятся в идее диаконии?

Давайте поразмыслим над опытом Моисея? Что давало народу Божьему освобождение Моисея как их пастыря от тяжести текущих забот? Назовем самое принципиальное.

а) Моисей получал возможность быть человеком молитвы (Исх. 18:19). А разве есть что-то более содержательное, чем пастырь, которые много молится? Иначе – это скорее общественный деятель, но не пастырь. А для молитвы нужно быть в ладах со временем.

б) Моисей теперь мог полностью посвятить себя делу назидания (Исх. 18:20а).

Как-то один пресвитер признался в частной беседе: "Я последнее время провозглашаю те проповеди, которые готовил тогда, когда еще не был пастором". Нормально ли это? А к этому приводит нехватка времени.

в) Моисей определился как человек ориентирующий. Во время, которое он получил для размышлений, Моисей формировался в видении. Это, в свою очередь, становилось достоянием всех (Исх. 18:20б). Пастыря, который пребывает в пространстве "не далее своего носа", Христос назвал "слепым поводырем слепых". Чтобы быть другим, нужно много размышлять.

г) Моисей получил время планировать. А руководитель, который планирует, создает порядок. "Научай их...делу, которое они должны делать"(Исх. 18:20).

д) У Моисея появилось время заниматься подготовкой работников – помощников (Исх. 18:21-22).

е) Надлежащая работа Моисея в приоритетных направлениях утверждала авторитет его личного служения: "Ты можешь устоять" (Исх. 18:23).

ж) Во всем вышеизложенном был залог надлежащего состояния руко-

ДОМОСТРОИТЕЛЬСТВО ЦЕРКВИ

водимого Моисеем народа. "Весь народ сей будет отходить в свое место..." (Исх. 18:23).

Вот они, далеко не все, положительные стороны освобождения пастыря от порабощения текущими делами. И путь к этому не через пренебрежение массой текущих обязательств, а через отказ от курса пастырей-одиночек. Наилучшее решение этого опыт апостолов нам предлагает видеть в правильном использовании служения диаконов.

6. Кое-что о требованиях к кандидатам на диаконское служение

Перечень требований к тем, кого бы мы хотели видеть на этом служении, определен в 1 Тим. 3:8-13. Достаточно мимолетного взгляда на написанное, чтобы отметить, что ударение в портрете диакона делается на его моральных качествах. Не пересчитывая их все, целесообразно будет остановиться на одной, так сказать, обобщающей черте. А именно: диаконы должны быть почтенны. Именно таким – почтенным, то есть солидным человеком, представляется личность служителя – диакона. Нужно отметить, что русский синодальный перевод в этом месте предлагает другое, а именно "честный". Но в переводах И.Огиенко и И.Хоменко есть некоторое преимущество. Во-первых, "почтенный" – это именно то слово, которое наиболее точно отвечает употребляемому в этом месте греческому "семнус", имеющему такие значения, как достойный, уважаемый, величественный, почтенный, святой. Во-вторых, в случае перевода "также должны быть честны" не было бы полного соответствия контексту. Потому что среди черт, характеризующих епископа, мы в оригинальном тексте не имеем "семнус". Тогда откуда же "также"? Но когда наш перевод подает нам мысль о почтенности диакона, мы понимаем, что такая черта не есть чем-то отдельным, она обобщающа. То есть, если взять в целом все, что говорится о епископе, оно не что иное, как описание его почтенности. А поэтому подумаем, каким ответственным есть служение диакона: диаконы должны быть почтенны. Иными словами, диаконское служение требует такого же отношения к служению, как и пасторское. Также как и епископы, диаконы должны быть почтенными людьми, пользующимися признанием и уважением, имеющими хорошую репутацию. В этом нужно видеть тот уровень, на который Слово Божие ставит служение диакона.

На широкой евангельской ниве сегодня, как никогда раньше, очень много работы, и чтобы справиться с ней, нужно начать работать всей церкви

О деловых качествах, о способностях диакона в тексте сказано вроде бы мало. Но когда углубиться в то, что именуется "диакон должен быть муж управляющий детьми и домом своим", становится понятным, что говорится об умении положительно влиять на других – советовать, исправлять, воспитывать. Это также умение налаживать отношения между людьми с разными характерами и организовывать их на выполнение требуемого. Не есть ли это те же домостроительные способности, в которых нуждаются наши церкви для своего домостроительства? Именно так. Нам нужны служители, которые бы объединяли людей, организовывали их на общецерковные дела. Все остальное сделают сами люди.

Отсутствие большей конкретики в вопросах способностей диаконов наверное имеет еще и тот подтекст, которого мы уже касались, а именно: диакония включает в себя неограниченный спектр служений, где могут работать люди самых разных дарований. А поэтому разве нужно утверждать, что диакон, который, скажем, должен работать на участке музыкально-хорового служения, должен иметь музыкальные способности? Конечно же, да! Более того, нужно признать ошибочной практику абстрактного выбора на служение диакона. Целесообразно всегда выбирать диакона на конкретный участок работы в церкви.

7. Потенциальные возможности диаконии

Наше Братство в Украине получило широкие возможности в развитии церковного служения. Даже трудно перечислить те программы, которым сегодня положено начало, и которые начали работать. Это и молодежное, и сестринское, и миссионерское, и музыкально-хоровое, и радиослужение, и духовное образование и др. Все это очень хорошо и вдохновляет. Но вот в чем проблема: все нововведения почему-то не попадают под опеку диаконии. Кто-то может сказать: "А какая разница? Главное, что это выполняется". Но разница есть. Увеличение количества направлений церковного служения будет созидающим только тогда, когда все работает в церковном коллективе, все руководится церковью. А наилучше это можно сделать лишь через подчинение всего этого институту диаконии. В ином случае это должно руководствоваться и контролироваться самим пастором. Но это опять таки приведет к знакомой нам проблеме. Без этого может возникнуть прецедент внецерковной деятельности, что по многим причинам нежелательно.

На широкой евангельской ниве сегодня, как никогда раньше, очень много работы, и чтобы справиться с ней, нужно начать работать всей церкви. А для этого необходима движущая сила. Такой силой должны быть посвященные и доверенные люди – диаконы (Деян. 6:3). ■

"Кого Мне послать, и кто пойдет?" Исаии 6:8

"ВОТ Я, ПОШЛИ МЕНЯ!"

Духовные дары и служение Церкви своими дарами — вопрос, который касается как рядовых членов церквей, так и благовестников, пасторов

Леонид Коровник

Сначала сделаем краткий экскурс в историческую эпоху происхождения человечества. Так мы сможем узнать: кем мы были, кто мы есть и каков смысл нашей жизни на земле.

Согласно учению Библии, Бог создал человека и поселил его в Эдеме, где все было прекрасно и совершенно. Климат способствовал хорошему здоровью. Человек пребывал в общении с Богом. Но такая жизнь в раю была только тогда, когда человек еще не знал греха.

Через Люцифера зло проникло на нашу землю и овладело человеком в такой степени, "что все мысли и помышления сердца их были зло во всякое время" (Быт. 6:5).

Люди перестали искать Бога! Они вкушали хлеб Божий, а Бога не благодарили — Пс. 53:1-5.

Что же было причиной такого извращенного мышления человека? А вот что: "Но как они, познав Бога, не прославили Его, как Бога, и не возблагодарили, но осуетились в умствованиях своих, и омрачилось несмысленное их сердце" (Рим. 1:21). "Лукаво сердце человеческое более всего и крайне испорчено; кто узнает его?" (Иер. 17:9). Бог же хотел спасти грешного человека и звал его к Себе: "Адам, где ты?" Когда мы вникаем в суть Божьих слов "Адам, где ты?", тогда понимаем, насколько сильно Бог любил Свое творение, если искал его, звал к покаянию (Откр. 22:1-5).

Леонид Коровник — христианский писатель, поэт, переводчик (Эдмонтон, Канада)

Бог нашел Исаию и дал ему особенное видение, чтобы он в присутствии святого Бога понял свое духовное состояние. Исаия находился вне храма Соломона, и смотрел в святейшее место — Святое Святых! Он видел там Божьего Сына, Который сидел на престоле, видел Его могущество, святость и в тот момент понял свою греховность и воскликнул: "Горе мне! (погиб я) ибо я человек с нечистыми устами..., и глаза мои видели Царя, Господа Саваофа".

Почему "горе ему"? Потому что евреи верили, что когда человек увидит Бога, он умрет!

Но серафим горящим углем из жертвенника коснулся его уст и сказал: "Вот это коснулось уст твоих, и беззаконие твое удалено от

тебя, и грех твой очищен". Тот горящий уголь был взят из Святого Святых в день Очищения, когда приносилась жертва на покрытие грехов — Лев. 16:12. Те пламенные слова серафима — "грех твой очищен" — навсегда остались в памяти и в сердце Исаии, что он прощенный, новый, Божий человек!

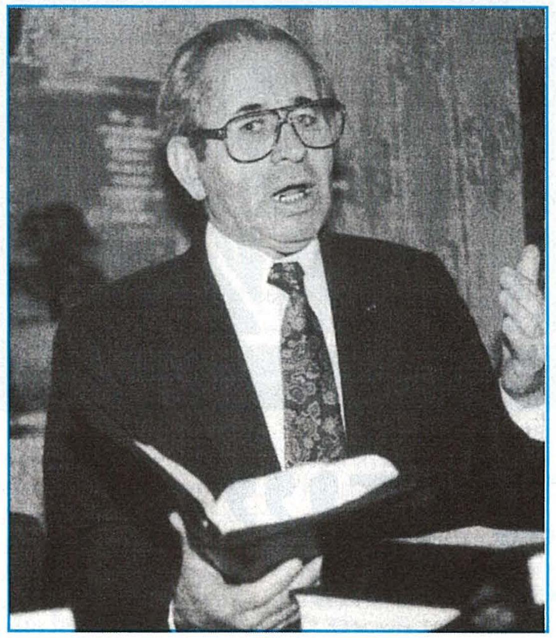
И вот Тот агнец Божий, Который сидел на престоле, очистил, приготовил и послал Исаию к Своему народу. Более 2700 лет отделяют нас от Исаии. Большие изменения произошли с тех пор в обществе, особенно в нравственной сфере. Основы нравственности не только ослабли, но и очень подгнили! Такое состояние указывает на эпоху Римской империи и на времена Ноя. Но наш Бог и Его условия того, как стать дитем Божиим и Его слугой, не изменились — Ин. 1:12; Ис. 6:5-7.

Как когда-то, так и сейчас, Бог посылает людей с чистым сердцем, святых к людям неспасенным.

Господь сказал к чистому сердцу Исаии: "Пойди и скажи этому народу..."

Христос сказал апостолам: "Дана Мне всякая власть на небе и на земле: Итак, идите, и научите все народы, крестя их во имя Отца и Сына и Святого Духа, уча их соблюдать все, что Я повелел вам; И се, Я с вами во все дни..." (Мт. 28:18-20).

Хотя каждый христианин может быть чистым сердцем и святым,

1. но Бог не каждого христианина призывает быть благовестником или пастором

Для того, чтобы быть проповедником или пастором, надо иметь Божие призвание и дары. В христианских церквях есть братья, которые имеют соответствующее образование, являются чудесными проповедниками, но Бог не призвал их на пасторское служение. Много таких братьев понимают волю Божию и смиренно служат церкви своими дарами. Но иногда бывает и наоборот: молодой брат имеет большое желание быть пастором, заявляя, что у него Божие призвание на это. Такой христианин "доброго дела желает" (1 Тим. 3:1). Но что в таком случае должна делать церковь? Согласно учению Слова Божьего,

2. кого Бог не призывает на служение благовестника или пастора, тому Он и не дает даров к этому

Ну, конечно, сделать заявление, это одно дело, но имеем ли мы основания для такого заключения?

Божие Слово — это наш авторитет. В Послании к римлянам, 10:13-15, читаем: "Как проповедовать, если не будут посланы?" Это значит, что:

— Бог не уполномочит их и не даст им юридического права совершать пасторское служение!

— Они не будут иметь необходимой квалификации, ибо Бог не даст им природных и духовных даров служения!

Конечно, кто-то может действовать своевольно: "Что мне Братство или Союз? Я открою свою церковь". Да, свою, но не Божию!

Вот почему Церковь обязана реально оценить, имеет ли брат призвание и необходимые дары. Если же он не подтвердит своего призвания практическим служением в Церкви, это значит, что Бог не дал ему призвания быть пастором.

Часто Церковь надеется, что в будущем Бог одарит этого брата необходимыми дарами. Но есть много доказательств того, что Бог призывает тех, кого Он уже избрал для этого служения. Поэтому решение Церкви рукоположить такого брата наносит вред как самой Церкви, так и кандидату!

Сегодня большинство пасторов разных конфессий оставляют пасторское служение, хотя имели большое желание быть пасторами. Почему? Потому, что не имели ни Божьего призвания, ни Божьих даров!

Однако, такое явление — вина не только усердных братьев-пасторов. Церковь не должна делать большого ударения на важности Божьего призвания и вместе с тем игнорировать дары служения. В том, что Церковь приглашает и рукополагает кандидата на пастора, большая ответственность лежит на руководстве церкви. Если кто-то имеет большое желание быть пастором и верит, что имеет призвание, тогда Церковь обязана или поддержать такое заявление, или не признать его!

Но на каком основании? На том, что брат не владеет дарами пастора. Делая так, мы избежим большой душевной боли, жертв молодых людей и разделений в церквях.

3. Бог дает дары всем верующим

Бог сотворил каждого из нас и каждый верующий имеет от Бога свой дар или дары — 1 Кор. 12:7; 7:7. Ап. Павел писал членам коринфской церкви: "Не имеете недостатка ни в каком даровании" (1 Кор. 1:7).

Можем ли мы представить себе, как бы мы чувствовали и что бы делалось в церкви, если бы половина членов церкви имела дарования, а половина нет? Наверное, во время богослужений сидели бы врозь — "те, что имеют" и "те, что не имеют". Это был бы хаос и ужас! Но наш Бог мудрый.

Также мы не должны попасть в сети неблагодарности за полученные дарования и не должны пренебрегать ими: хочу быть проповедником, а не пастором, руководить хором, а не петь в нем. Или же просить каких-то, на наш взгляд, особенных дарований.

В 1 Кор. 12:11 читаем, что Дух Святой "дает каждому особо, как Ему угодно". Вот почему Бог в Своей премудрости дал дарования конкретным людям для конкретных целей — Еф. 4:11-12.

Пророки и апостолы стали основанием и фундаментом Церкви Христовой, где краеугольным камнем является Иисус Христос — Еф. 2:20. Пророки и апостолы проповедовали, учили и таким образом создали фундамент ранней Церкви.

Благовестники, пастора, учителя не обязаны делать все для членов церкви, но обязаны "к совершению святых на дело служения" — Еф. 4:12а.

Приготовившись к служению, члены должны "служить друг другу, каждый тем даром, какой получил" — 1 Пет. 4:10.

Каким же будет результат такого служения? Оно будет способствовать "созиданию тела Христова" (Еф. 4:12б, 16).

Но у нас может возникнуть вопрос: "Как мы можем проверить, владеет ли этот человек дарами благовестника или пастора?" Наилучший способ и наилучшее место для этого процесса — сама церковь.

Человек, которого Бог призвал быть пастором и дал ему необходимые дары, будет иметь желание и готовность служить.

Возьмем, к примеру, молодых людей, которые учатся в библейских школах. Во время своего обучения они занимаются практическим служением в церквях: с детьми в воскресных школах, с молодежью, свидетельствуют о своем обращении, поют, проповедуют и т.д. Такие студенты идут также в различные миссии, куда приходят беспризорники, безработные, и служат там своими дарами во время богослужений. Таким образом учителя библейских школ могут получить представления о дарах этих студентов. Из них будут учителя, благовестники, пастора, экзегеты, апологеты, композиторы и т.п.

В Ветхом Завете, 1 Цар. 3, есть замечательное место о дарах. Там речь идет о том, что молодой Самуил служил Господу в храме Илии. Он усердно, богобоязненно исполнял свои обязанности, и Господь говорил с Ним. Самуил имел дар пророчества и вся община народа Божьего знала об этом: "И возрастал Самуил, а Господь был с ним, и не упустил он ни одного из всех слов Его. И весь Израиль, от Дана до Беер-Шевы, познал, что Самуил верен, как пророк Господень" (3:19-20).

Поэтому, когда духовно зрелое руководство церкви заметит, что какой-то брат имеет дар проповедника и владеет необходимыми дарами пастора, тогда оно должно предложить церкви и брату молиться, чтобы Бог явил им Свою волю относительно того брата.

4. Бог иногда зовет верующих людей на служение и дает дары, но они отказываются от призвания и даров

Христос однажды сказал Своим ученикам: "Жатвы много, а делателей мало" (Мт. 9:37). А Лука пишет: "Итак молите Господина жатвы, чтобы выслал делателей на жатву Свою" (Лк. 10:1-2.)

Возникает вопрос: "Кто является господином жатвы — Бог или мы?" Если Бог, то зачем Его молить? Не парадокс ли это? Нет! Бог не посылает насильно на Свою ниву, Он зовет добровольцев, но многие верующие отказываются от труда. Это сильное осуждение, но факты свидетельствуют сами за себя:

а) Моисей: "Кто я, чтобы мне идти?" (Исх. 2:11). "Вот, я пойду, что скажу им?", "Не поверят, не послушают";

б) Иона убегал от Бога...

в) "Пойди, сегодня работай в винограднике моем". А тот ответил: "Иду, государь", — и не пошел" (Мт. 21:28-29) Это уже явное непослушание сына. Зовет ли нас Бог на труд?.. А как мы реагируем?

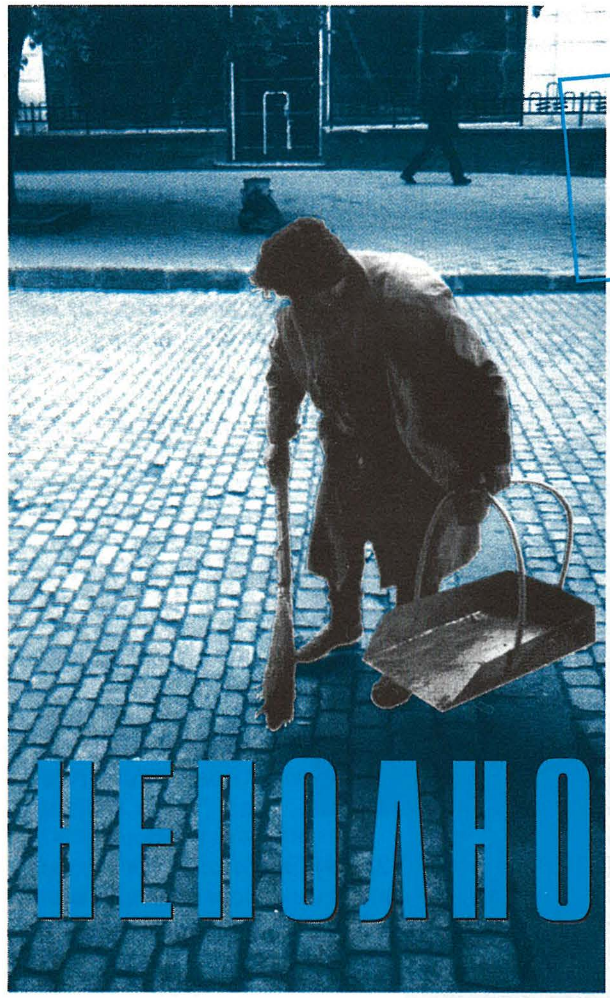
5. Бог всем верующим дал дары и всех зовет к труду

Церковь и Бог нуждаются в добровольцах. Поэтому не будем ждать, чтобы нас просили: "Брат, возьми, пожалуйста, на себя какую-то обязанность", а скажем: "Я готов идти!"

Бог однажды спрашивал и сейчас спрашивает: "Кто пойдет для нас?" Исаия откликнулся на зов Божий раньше всех: "Вот я, пошли меня!"

Апостол Павел сказал: "Я готов благовествовать и вам, находящимся в Риме. Ибо я не стыжусь благовествования Христова, потому что оно есть сила Божия ко спасению всякому верующему" (Рим. 1:15-16).

Готовы ли мы служить своими дарами в нашей поместной общине, в нашем Объединении, нашему народу и нашему Богу? Да будет ответ: "Господь, вот мы, украинские верующие, пошли Ты нас!" ■

Очень многие люди страдают сегодня от чувства или комплекса собственной неполноценности. Что это, откуда оно в нас и как с этим можно справиться?

ЧУВСТВО СОБСТВЕННОЙ НЕПОЛНОЦЕННОСТИ

Почему многие люди больше всего боятся, что их не заметят, проигнорируют или посчитают ниже, чем они есть? Почему мы готовы взорваться, если с нами обошлись не по чину? Почему мы переживаем, когда видим, что к нам относятся несерьезно? Очень много людей страдает сегодня от постоянного ощущения, что они могли бы быть лучше, но не получилось – жизнь, обстоятельства, люди обидели их, оттеснили, не дали развернуться. К сожалению, это случается и с верующими

Борис Зудерман

Вот несколько примеров возникновения комплекса неполноценности.

В семье родилась девочка. Родители разочарованы, потому что хотели мальчика. У них уже есть две дочери, и пора бы родиться сыну. И вот эта девочка, подрастая, постоянно слышит, что она нежеланна, ее не хотели, вместо нее ждали мальчика. Ей уделяют меньше внимания, упрекают. Чтобы как-то угодить родителям, в определенном возрасте она начинает вести себя, как мальчик, что проявляется в ее манерах, речи и т. д. Но это лишь подражание — родители не забывают указывать ей на это. Потом она начинает себя ненавидеть. Ей все в себе не нравится: "Почему я не такая? Почему я не мальчик? Все во мне плохо". Это чувство может сохраниться у нее на всю жизнь и наложить глубокий отпечаток на психику. Она, возможно, всю жизнь будет считать себя неполноценным человеком.

Борис Зудерман — пастор, радиопроповедник, автор книги "Взгляд под маску"

Второй пример. У мастера-отца сын с "двумя левыми руками". Бывает же так, что отец может делать все, а его сын этого не унаследовал. За что ни возьмется — или сломает, или ничего у него не получится. Тогда отец начинает сокрушаться над сыном, затем смеяться, а потом и попрекать: "Не трогай, сломаешь. Лучше я сам сделаю. И зачем это такой неумеха свалился на мою голову? В кого ты только уродился?" При каждом случае отец не дает сыну возможности проявиться, всем своим видом показывая, что у того ничего не выйдет. Отец недоволен и разочарован сыном. Со временем у юноши отпадает желание даже пытаться что-то сделать. Он ни за что не берется. У него развивается чувство неполноценности.

Третий пример. Простая сельская девочка проявляет в школе большие способности. Она отличница, и учителя пророчат ей великое будущее. По окончании школы ей нужно обязательно учиться дальше, но родители против. Из каких-то соображений они считают, что дочери необязательно учиться дальше, мол, они без университетов обходятся. И посылают ее работать. Она слушается родителей, но продолжает мечтать. Возможно, ей следовало бы постараться уговорить родителей отпустить ее на учебу в город, но она привыкла во всем слушаться. Она смирилась и вскоре даже вышла замуж. Муж оказался человеком добрым, но ограниченным. Если она пыталась заговорить с ним о чем-нибудь возвышенном, он лишь отмахивался: "Ты лучше о детях да о коровах подумай, чем о Достоевском. Зачем тебе наука?" Годы идут, а у нее все сильнее проявляется чувство, что в ее жизни упущено что-то важное. Она замечает, что влиятельные люди в ее окружении не намного умнее ее. Она тоже могла бы иметь хорошую, возможно, даже творческую профессию, занимать высокую должность. Она понимает, что имеет в себе больше, что не проявила себя в жизни. Но все безвозвратно ушло. Остается лишь чувство неполноценности и жалость к себе.

Таких примеров можно было бы привести много. Сколько людей постоянно должны терпеть унижение от окружающих: руководства или соседей, мужа или жены, родителей или детей. Сколько людей постоянно терпят унижение собственного достоинства. Сколькие страдают от неосуществленных ожиданий. Сколько людей, внешне даже счастливых, считают себя неудачниками в жизни!

Итак, перед нашим взором возникает картина того, какими нам хотелось бы быть. Эту картину создали или наши родители, или воспитатели, или социальная среда, в которой воспитывались и живем. Мы понимаем, что не вписываемся в эту картину, не достигли своего идеального состояния и страдаем от этого. Разница между реальным и желаемым приносит нам страдания, и в нас возникает желание восполнить этот дефицит.

Сначала почти каждый человек пытается исправить такое положение, стремится все-таки наверстать упущенное. Особенно это проявляется у детей. Они хотят вписаться в представление родителей о них, стремятся учиться лучше, быть послушными. Эти стремления могут быть болезненного характера. Иногда, если родители оценят усилия ребенка, это дает хороший результат. Если же нет — дальнейшее поведение может принять различные формы.

Некоторые люди замыкаются в себе и как бы сдаются на милость победителей. Они ведут очень замкнутый образ жизни, стараются как можно меньше попадаться другим людям на глаза. Если их прогоняют, они покорно отходят, если ругают, они виновато опускают глаза. У них всегда такое чувство, что они делают что-то неправильно. Таким людям очень тяжело перебороть себя и попросить помощи. Часто они сидят на улице и просят милостыню. Среди таких людей высокий процент самоубийств. Если в них просыпается чувство достоинства, они топят разочарование жизнью и собой в водке или наркотиках.

Другая группа людей поступает иначе. Они стараются обратить на себя внимание. Мальчики, например, начинают хулиганить. Не всегда хулиганство подростков исходит из плохого характера. Очень часто они хотят пополнить этим свой комплекс неполноценности, восполнить дефицит внимания и признания. Необходимо обратить внимание на таких подростков, оказать им доверие, дать интересное задание, и большинство проблем исчезнут сами собой.

Девочки в таких случаях стремятся обратить на себя внимание яркой одеждой. Многие из них впадают в беспутство, но далеко не все девушки легкого поведения стали такими из-за своей беспутной натуры. Многие из них старались обратить этим внимание на себя, восполнить дефицит внимания, не полученного в родительском доме. Если такая девушка встретит любящего мужчину, она станет верной женой и любящей матерью.

Нередко люди, страдающие от чувства неполноценности, угрожают самоубийством или предпринимают попытки самоубийства. Они хотят таким образом обратить на себя внимание. Один известный западный психиатр даже написал книгу под названием "Попытка самоубийства — призыв к окружающим!" В ней он обрисовал проблемы людей, страдающих от чувства неполноценности. Попытки самоубийства очень часто являются криком души, нуждающейся в любви, теплоте и внимании.

Ряд людей, страдающих от чувства неполноценности, пытается приспособиться к окружающей среде, пряча свое лицо и свои чувства за маской. Это обычно более энергичные люди. То они стараются казаться моложе, чем есть, то настойчиво занимаются спортом, то прилагают максимум усилий, чтобы казаться красивее.

Как-то я познакомился с женщиной моих лет, но казалась она намного моложе. Вернее, она хотела выглядеть моложе. Желание казаться моложе свойственно женщинам, но у нее оно было особенным. Оказалось, что ее семейная жизнь сложилась неудачно, ей пришлось терпеть много унижений от мужа. Он почти не уделял ей внимания. Чтобы как-то компенсировать это, она пыталась внешним видом создать себе маску, желая казаться более молодой, счастливой. Чувство неполноценности от неудачной семейной жизни она старалась восполнить

внешним блеском и таким образом обратить на себя внимание.

Другие люди пытаются выглядеть более высокими по социальному положению. Работая, например, простым слесарем, один мужчина приходил на работу в белой сорочке и галстуке. Этим ему хотелось произвести впечатление на окружающих, что он не простой человек, а что-то большее, и, мол, если он сейчас рабочий, то это случайность. Хотя что плохого в том, что он работает слесарем?

Поймите нас правильно, дорогие читатели, мы не осуждаем таких людей. Ни в коем случае. Мы просто хотим объяснить, откуда происходит такое поведение. В самом деле, сколько людей страдают сегодня от жизненных обстоятельств, чувствуют себя неуютно и стремятся произвести лучшее впечатление, чтобы как-то скрыть свое внутреннее состояние. Но приносит ли это желаемое счастье?..

Возможно, и среди вас есть те, кто считает себя неудачником, обделенным. Возможно, у вас неудачно сложилась семейная жизнь и вы тоскуете за чем-то лучшим, или вы потерпели поражение в жизни и страдаете от его последствий. Возможно, вы страдаете от тяжелой болезни и ваша жизнь стеснена и ограничена. Возможно, вы мечтаете о чем-то лучшем, но у вас не получается, или вы всю жизнь сравниваете себя с кем-то из вашего окружения и чувствуете себя обделенным. Может, вы принадлежите к тем, кто был унижен и оскорблен современным обществом. Для всех вас мы имеем прекрасную новость — Бог любит вас.

"Если вы посмотрите на свою жизнь, данную вам от Бога, то я уверен, что вы найдете в ней смысл"

"И сотворил Бог человека по образу Своему, по образу Божию сотворил его" (Быт. 1:27).

Это одно из первых высказываний в Библии и в нем подчеркивается высокое предназначение человека. Ты, дорогой читатель, и я — творение Бога, как и самый богатый "новый украинец", и последний бомж. Этот образ Бога не делает из нас ни богов, ни полубогов. Мы лишь отражаем Его образ. Но мы являемся объектами Его любви. Это придает нашей жизни совершенно другой смысл.

Задумывались ли вы когда-нибудь над смыслом вашей жизни? Задумывались ли вы над тем, для чего живете, какова цель вашей жизни? Ибо если мы ничего в жизни не делаем просто так, то тем более Бог. Жизнь каждого из нас имеет смысл и цель. Каждый из нас сотворен Богом для определенной цели.

Если вы страдаете от чувства собственной неполноценности, подумайте над этим. Ваша жизнь имеет смысл. Дело лишь в том, понимаете ли вы его? Для чего Бог создал вас именно таким, каким вы есть? Мужчиной или женщиной, больным или здоровым, богатым или малоимущим, русским или украинцем, брюнетом или блондином. Если мы примем свою жизнь из рук Бога, она сразу приобретет другой смысл. К тому же, у Бога нет копий, у Него ничего не изготавливается на конвейере. Каждый человек — индивидуальная личность. Важно лишь понять и поверить в это.

Это не значит, что мы проповедуем слепой фатализм — призываем смиренно сносить возложенное на нас Богом положение. Нет, кто принял свое положение от Бога, тот обязательно находит в нем возвышенный смысл и поручение.

На протяжении некоторого времени я получаю письма от одной молодой женщины из Украины. Она инвалид и почти не может двигаться. Но в то же время она активно занимается распространением христианской литературы. Многие люди познали Бога через книги, которые она рассылает. В ее письмах иногда бывают жалобы на тяжелые страдания и сильные боли, но не это в них главное. Она нашла смысл своей жизни в служении Богу, и ее письма полны хвалы Ему.

Многие люди не могут принять самих себя, как та девочка, вместо которой родители хотели мальчика. Но если осознать самого себя как Божье творение, то сделать это станет легче.

"Господи! что есть человек, что Ты знаешь о нем, и сын человеческий, что обращаешь на него внимание?" (Пс. 143:3).

Эти слова написал человек, увидевший заботу Бога о себе, нашедший смысл своей жизни. И если вы, дорогие читатели, посмотрите на свою жизнь как на жизнь, данную вам от Бога, то я уверен, вы найдете в ней смысл. Для этого вам, конечно, сначала нужно поверить в Него и доверить Ему свою жизнь. Может вам кажется, что вы уже слишком испортили свою жизнь. Может она складывалась из одних ошибок. Не отчаивайтесь. Бог может многое исправить. Он может собрать обломки вашей жизни и сделать из нее нечто для славы Своей. Он придаст ей цену и откроет заложенный в ней смысл.

Если вы это сделали, то найдите свое место в жизни и в церкви. Попросите, чтобы Господь указал вам место, где вы сможете служить Ему. У Бога нет людей с комплексами неполноценности. У Него есть лишь дорогие Его сердцу дети, и вы можете стать одним из них. ■

НАЙДЯ ХРИСТА, Я НАШЛА МИР

"Просите – и дано будет вам, ищите – и найдете, стучите – и отворят вам; ибо каждый просящий получает и ищущий находит, и стучащему отворят" (Мт. 7:7-8).

Эти слова на протяжении многих лет исполняли меня надеждой, что я найду Бога. Поиски Бога начались с поисков смысла жизни. Для меня, 16-летней спортсменки, подающей надежды, смыслом жизни была спортивная карьера. Но вскоре я поняла, что спорт – это не вечно. После поступления в институт физкультуры благодаря своему учителю философии я узнала, что существует другой, невидимый мир, где есть Бог, ангелы. Наконец-то я нашла ответ на один свой вопрос! Невозможно словами описать те чувства, которые охватили меня. В ответ на любовь Господа я хотела быть чем-то полезной Ему.

Я начала искать путь к служению Богу и людям. Полагаясь лишь на свои силы, я никому не верила и одновременно была уверена, что Отец Сам найдет для меня место в жизни.

Что я только не изучала! Экстрасенсорику, магию, теософию, книги по православию, индуизму, буддизму. Моя голова была забита всевозможной "мудростью", а Блаватская и Рерих стали моими идеалами. Но когда мне пришлось с глазу на глаз столкнуться с невидимой силой, я задумалась о своем пути. "Господи! Веди меня, куда хочешь, только не дай служить дьяволу", – так я молилась Ему тогда.

Затем мой путь пролег через организацию "Свидетелей Иеговы". Отдав служению 5 лет, я отошла от них, так и не найдя Бога, потому что их, по-моему, скорее можно назвать "свидетелями «Сторожевой башни»". Это только кажется, что образ Бога они взяли из Библии. На самом деле они создали своего бога из отдельных фраз Библии, бога, который приспособлен к их пониманию жизни. Этот бог однобокий, кровожадный, пугающий.

Обессилев, я решилась отдаться судьбе. И произошло чудо. Очень просто, обыкновенно, по-земному (ведь я всегда ожидала чего-то сверхъестественного). Отец Небесный устроил так, что я пришла в Дом молитвы евангельских христиан-баптистов.

Долго я не могла открыть свое сердце Господу. Мне казалось, что я пришла в очередную деноминацию, где будет все так же, как и в других церквях. Но я не могла устоять против силы Святого Духа. 30 ноября 1997 года поняла: я нашла то, что искала! Покаявшись перед Богом в своей прошлой греховной жизни, я ощутила, как огромный груз свалился с моих плеч. Я верою приняла Иисуса Христа в свое сердце и знаю, что отныне я принята Небесным Отцом в число Его детей. Я с Ним! Я Его чувствую! Он рядом!

Найдя Христа, я получила мир, покой и радость в служении Ему, а через Него – и в служении людям.

Слава Господу за мое освобождение!

"Приидите ко Мне, все труждающиеся и обремененные – и Я успокою вас!.. и найдете покой душам вашим" (Мт. 11:28-29). Аминь!

Светлана Шмалько

ЕВРЕИ ЗА ИИСУСА

Петр Павлюк

Во многих городах Украины, особенно в Одессе, стали привычными на улицах молодые люди в ярких футболках с надписью "Евреи за Иисуса", которые предлагают прохожим оригинальные трактаты, а также приглашают к общению с одноименной миссией и поместными евангельскими церквями.

В этом году и Житомир оказался в числе десяти городов, где в рамках евангелизационной программы "Декаполис" с 23 августа по 5 сентября вместе с поместными церквями миссия провела двухнедельную евангелизацию. Миссионеры Надежда Матвиенко и Сергей Довгуженко из Москвы, Лилия Рахлина из Киева вместе с молодежью поместных евангельских церквей на протяжении этого времени распространили 120 тысяч экземпляров духовной литературы.

Руководителем и координатором этого вида служения избранного народа является Ави Снайдер.

Кто же они, "Евреи за Иисуса"? Это международная организация, насчитывающая более ста работников, которые несут в еврейские общины весть, что Иисус или Егошуа, как звучит это имя по-еврейски, – это Мессия Израиля.

По своей сути "Евреи за Иисуса" это частица возрастающего движения среди евреев, которые пришли к такому убеждению. Это движение распространяется в США, Южной Африке, Израиле, Франции, Англии, Канаде, России и Украине.

Прошлое сотрудников миссии отображает широкий диапазон еврейского опыта. Одни из них были ортодоксальными или консервативными иудаистами, другие – атеистами. Некоторые чуждались своего еврейского наследия, другие сознательно принимали еврейство. Поэтому тяжело выделить какой-то общий для всех интеллектуальный, эмоциональный, социологический или культурный фактор, который обусловил их обращение в христианство. Однако, мессианских евреев объединяет понимание того, что жизнь не может быть целостной без осознания человеком своей моральной вины, отчуждения от святого Бога, и что Иисус – есть тот путь, который Бог по Своей благодати дал каждому из нас для преодоления этого отчуждения.

"Евреи за Иисуса" – совсем не новое явление. Ему почти 2000 лет. Ведь подавляющее большинство последователей Иисуса Христа были евреями. На протяжении прошлых столетий много евреев также приходили к вере в Иисуса Христа как в Мессию Израиля. Но в последние годы число еврейских верующих резко возросло, так что сегодня христиан среди евреев намного больше, нежели когда-либо, начиная с первого столетия.

Неправильным было бы представление о том, что евреи не могут быть последователями Иисуса. Если Иисус Христос действительно Мессия, то нет ничего более природного для еврея, который желает поклониться Богу Авраама, Исаака и Иакова, чем поверить в Мессию.

Евреи, ставшие христианами, совсем не считают себя оторванными от еврейской культуры. Наоборот, они стремятся активно изучать и воплощать свою веру как еврейские последователи Иисуса. Они рассматривают себя как частицу еврейского сообщества, и в первую очередь пытаются свидетельствовать своим соотечественникам о том, почему они верят в Иисуса Христа. Они издают и распространяют периодический журнал "Давар", что в переводе с иврита означает "Слово".

Действительно, "Евреи за Иисуса" несут живое слово своему народу. Они не создают собственных общин или церквей, они видят свое служение в том, чтобы быть рукой церкви, приглашая людей в существующие евангельские церкви. Таким образом, они надеются на поддержку и помощь других христиан. Они считают себя миссионерами, которые выполняют Божье повеление "Итак идите, научите все народы..." (Мт. 28:19). ■

Музыкальная группа "Шафар Мессии", сопровождающая евангелизационные мероприятия миссии "Евреи за Иисуса", представляет миссию, выступая в церквях различных городов СНГ и за рубежом. Интересно, что участники группы также из разных стран СНГ и заграницы. Слева направо (начиная с верхнего ряда): Ашер Аврамовский (Македония), Влад Реховский (Украина), Наталия Крутер (Россия), Диана Бочко (Беларусь), руководитель группы Леонид Крутер (Украина)

В. Липинский

ЮБИЛЕЙ НИКОПОЛЬСКОЙ ЦЕРКВИ

В сентябре Никопольской церкви ЕХБ исполнилось 90 лет

На память о юбилее церкви...

Кто не благоговеет перед Богом, у того нет будущего!

Именно этот Дух благоговения наполнял торжества, посвященные 90-летию церкви ЕХБ г. Никополя Днепропетровской области. Праздничные собрания проходили 27-29 сентября 1998 года.

В начале служения с историей пройденного пути братьев и сестер Никопольской общины выступил бывший пресвитер церкви Николай Филимонович Камышов. Он поделился своими воспоминаниями; рассказал, каким тяжелым и болезненным был путь верующих за эти девяносто лет. Многое встречалось в жизни церкви за эти годы: трудности, переживания, радости, подъемы и спады. Но Бог помогал, и церковь устояла.

Слушая доклад, нельзя было не проникнуться уважением к нашим предшественникам, прожившим такую содержательную и целенаправленную жизнь. Они всегда останутся для нас примером крепости в вере, праведности и стойкости. Часто во времена скорбей и печалей их поддерживала надежда в Иисусе Христе.

Г.И Комендант вручает пресвитеру церкви С.И.Корнуте памятный подарок

Старший пресвитер по Днепропетровской области С.И.Корнута назвал имена всех пресвитеров, которые несли служение в этой церкви. Это Т.Т.Драчев, М.Г.Крохмаль, К.А.Праник, Ф.М.Рябушенко, Е.С.Прач, А.Д.Беспалов, Л.Ф.Мисюра, Н.Ф.Камышов, С.И.Корнута. Все они усердно трудились и трудятся на ниве Божьей. На сегодняшний день служение пресвитера несет брат Н.М.Власенко.

Разделить радость с братьями и сестрами и поздравить церковь с юбилеем приехали верующие из многих городов Украины, а также из Америки и Германии.

С приветственным словом к церкви выступил Президент ВСО ЕХБ Г.И.Комендант. Он подчеркнул, насколько важна в жизни христианина Божья благодать; без нее невозможно уповать на успех в Божьем деле.

Президент Европейской Баптистской Федерации Карл Хайнц Вальтер, приветствуя церковь, сказал, что наша жизнь будет живой только в том случае, если мы за все будем благодарить Бога. В этом и есть тайна нашей веры.

Представители местной власти также поздравили церковь с юбилеем.

Не перечислить всех добрых пожеланий, которые прозвучали в адрес церкви. Но все единодушно желали обильных Божьих благословений.

Величественно пел объединенный хор под руководством А.Б.Крещука и В.В.Бокоча.

Этот день навсегда останется в памяти членов церкви г. Никополя. В своих молитвах они благодарили Бога за то, что Он всегда вел и сейчас ведет Свой народ. И хотя бывают трудности, но Он не оставляет его. Хвала Ему за это! Аминь! ■

БОГ ПОРУЧИЛ НАМ СЛУЖЕНИЕ

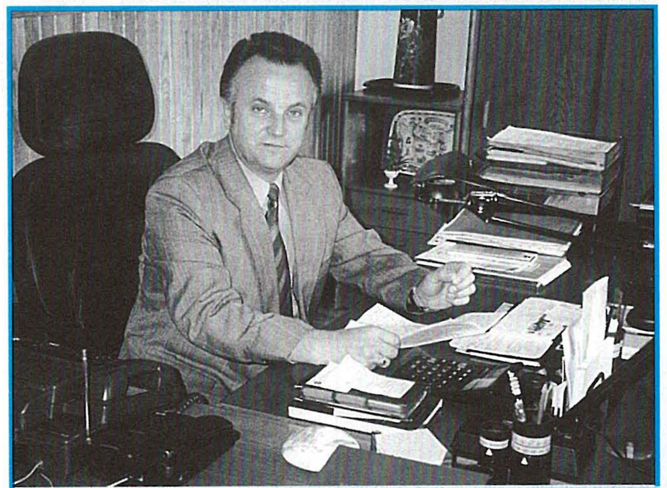
Слава Богу, что после трудного атеистического периода, когда нельзя было и думать о печатании христианской литературы, мы дождались того, во что верили: "Бог посетил народ Свой". Он подарил нам фабрику и доверил Свое служение. Это великое счастье для всех нас, для наших церквей, для нашего Братства. Мы очень благодарны Господу за такую возможность.

В июне 1994 года по воле Божией, а Он меня не раз в этом убеждал, я пришел работать в типографию. Прошло десять месяцев со дня ее открытия. Строительные работы заканчивались, оборудование было установлено. Конечно, было много трудностей, особенно с техникой, которая оказалась слишком сложной, но Бог помогал все преодолевать.

Примерно через два года после открытия,

В сентябре 1993 годв в Луцке открылась миссионерская книжная фабрика "Християнське життя" — прекрасный подарок украинскому Братству от Славянской Евангельской Ассоциации во Франции.

С тех пор прошло пять лет. За это время фабрика подарила свыше миллиона ста тысяч экземпляров христианских изданий

Директор книжной фабрики — Виктор Васильевич Товстенюк

когда, казалось, все строительные работы закончены, выяснилось, что гранитный пол и ступеньки лестницы излучают очень высокую радиацию. Работники областного отделения санэпидемстанции при проверке дозиметром обнаружили, что радиационный фон составляет 60 миллирентген, тогда как на улице достигал не более 15. По установленным нормам, этот материал имели право использовать для строительства дорог за границами населенных пунктов. Нам необходимо было срочно все рушить, срывая гранит в комнатах, коридорах, на лестнице. Это было нелегко, мы работали с компрессорами, отбойными молотками, потому что гранитные плиты были заложены в стены еще во время строительства. Когда гранит был разбит и вывезен, фабрика имела очень жалкий вид, как после великого погрома. Она требовала капитального ремонта.

В печатном цехе книжной фабрики

Служба охраны труда принудила нас достроить бытовые комнаты и столовую, которых не было в плане. Строительные работы продолжались, несмотря на печатные. Бумагу накрывали полиэтиленовой пленкой, защищая от пыли. Отделили котельную, построили столовую, на которую у нас не хватало площади. Пришлось уменьшить коридор и душевую. Оборудовали новый компьютерный зал. Ремонт затянулся на несколько месяцев. Конечно, без помощи Славянской Евангельской Ассоциации мы таких средств не заработали бы, хотя и прилагали максимальные усилия.

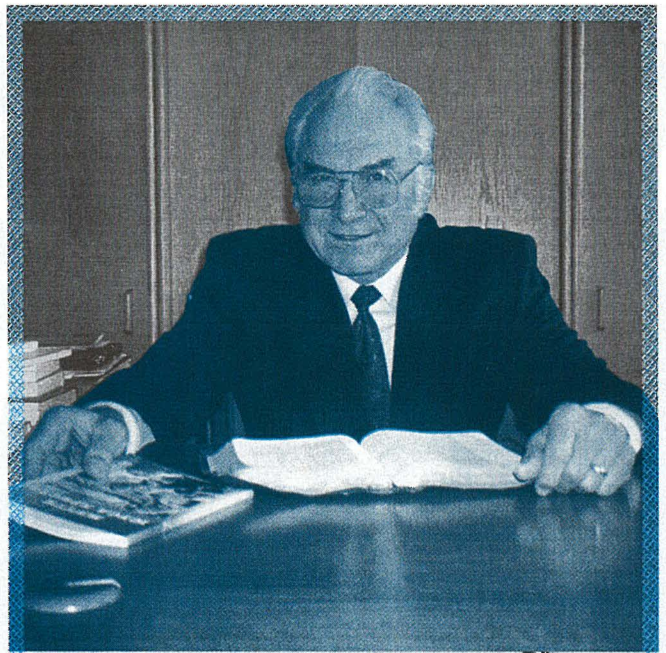
Затем возникла еще одна неприятность. Стала протекать крыша. На втором этаже вода просачивалась в комнаты и коридор. Мы долго подставляли различную посуду — страшно было подумать о необходимости приступить к капитальному ремонту такой большой кровли, общей площадью 1200 кв.м. Но, слава Богу, все устроилось.

На сегодняшний день есть еще один вопрос, требующий решения, — все окна в нашем помещении на первом и втором этажах практически гнилые, и местами вода затекает даже в комнаты. Уверен, Господь и это поможет решить в свое время.

Пользуясь случаем, я как директор, хочу выразить сердечную благодарность всему коллективу за то, что невзгоды и трудности мы преодолевали вместе. Из-за нехватки средств все работы осуществлялись силами работников типографии. Они становились теми специалистами, каких требовала ситуация: сварщиками, бетонщиками, облицовщиками. Я думаю, что Господь видит и знает каждое сердце, видит каждого из нас, кто и как переживает за порученное Им дело — издание литературы для библейских институтов, семинарий, колледжей, воскресных школ.

Обычно христианская литература издается за счет добровольных пожертвований. А из-за тяжелого экономического положения собрать эти средства в Украине невозможно. И здесь я хочу сказать искреннее спасибо Василию Андреевичу Капитонюку — руководителю СЕА. Слава Богу, что страдания родного обездоленного украинского народа болью отозвались в добром сердце Василия Андреевича и он опекается его судьбой. Два-три раза в год Василий Андреевич приезжает на Волынь, и каждый раз фабрика получает большую помощь. Работники типографии с любовью называют его отцом. 16 октября, полный сил и энергии брат Капитонюк отпраздновал свой семидесятилетний юбилей.

Мы сердечно благодарим Господа за этого доброго, отзывчивого человека, усилиями которого заработала христианская печатная фабрика в Луцке, усилиями которого евангелизационная группа получила транспорт для евангелизации, усилиями кото-

Василию Андреевичу Капитонюку

70

ПОЗДРАВЛЯЕМ ЮБИЛЯРА

Від всіх християн, усієї Вкраїни
Ми щиро сьогодні вітаємо Вас
Як рідного брата, як вірного сина,
Як доброго батька знедолених мас.

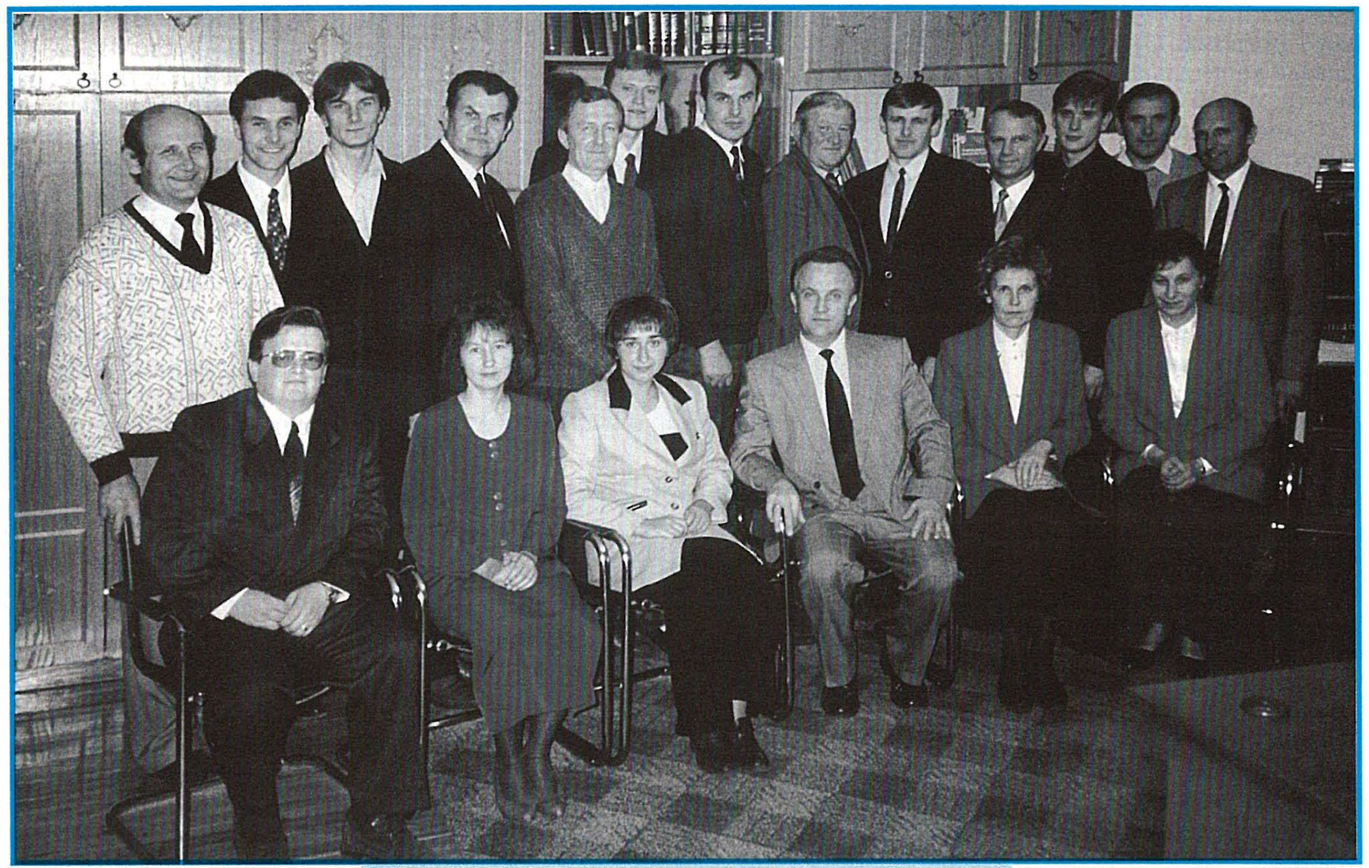
Ми дякуєм Богу за те, що Ви з нами,
Що прикладом добрим у праці були.
Господь Вас проводив Своїми стежками,
Йому Ви і душу, й життя віддали.

Про Нього постійно усім говорили,
Узятих на смерть, не одного спасли...
І небо низенько нещасним хилили,
Про сиріт подбали і вдів не пройшли.

Ви добре боролись, тому перемога
Як дар благодаті вперед Вас вела.
Такий ювілей – подарований Богом!
Щаслива людина, що з Ним прожила!

Господь хай додасть Вам здоров'я і сили,
Хай звершує волю Свою через Вас,
Щоб Ви ювілей ще сторічний зустріли
На рідній Волинській землі, серед нас!

Лидия Гапонюк

Коллектив книжной миссионерской фабрики "Християнське життя"

рого медицинские учреждения области постоянно получают медикаменты и медицинское оборудование, усилиями которого 30 тысяч детей получили книгу "Жизнь Иисуса Христа", а более 200 инвалидов — продукты питания.

Пусть Господь благословит дорогого брата и пошлет ему вдохновение еще долгие годы творить добро.

А коллективу фабрики я желаю еще больше объединяться Словом Божиим, просить благословения у Господа на наш труд, наши руки, наши способности. Бог призвал нас печатать Его Слово. Мы должны это глубоко осознать, должны стать хорошим инструментом в руках нашего Господа и до конца выполнить Его волю на том месте, где Он нас поставил.

Виктор Товстенюк, директор Луцкой книжной фабрики

Образцы продукции Луцкой книжной фабрики

ДЛЯ СОЗИДАНИЯ ЦЕРКВИ

На протяжении пяти дней, с 5 по 10 октября, проходила духовно-назидательная конференция ВСО ЕХБ. Ее программа была очень насыщенной. Кроме духовно-назидательных лекций, библейских часов было проведено расширенное заседание Совета ВСО ЕХБ. Ведь недавно в Киеве состоялось заседание Генерального Совета ЕБФ. И Г.И.Комендант проинформировал старших пресвитеров областей, служителей церквей о его решениях и принятых резолюциях.

Летом в городах Украины состоялись евангелизационные мероприятия миссии "Возрождение" при участии известного евангелиста В.Гамма. Координатор миссии от ВСО ЕХБ И.И.Шмилиховский рассказал о результатах этих мероприятий, поделился планами на следующий год. Еще один важный вопрос, который обсуждался, касался вредного влияния на детей введенного в школах нового предмета валеологии. О мерах предосторожности, проводимых Братством в этом направлении, рассказал заместитель Председателя ВСО ЕХБ В.Н.Матвиив.

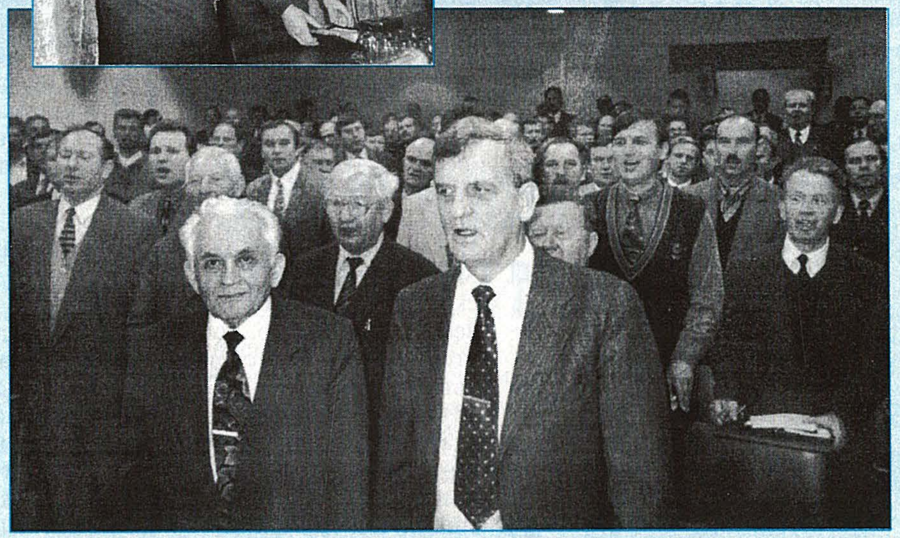
Для участия в конференции был приглашен Билли Страйкен, руководитель "Библейского радиокласса" из Англии. Он прочитал ряд лекций на тему Послания апостола Иакова.

Гостем конференции был хорошо известный в нашем Братстве Платон Харчлаа. Он принимал активное участие как проповедник в библейских часах, а также рассказал о своем обращении к Господу и сегодняшнем служении Ему.

Одно мероприятие в рамках конференции состоялось вне плана. Поскольку она проходила в санатории "Ворзель" и много отдыхающих хотели услышать Слово Божие, для них и медперсонала была проведена евангелизация.

В.Д.Ткачук, заместитель Председателя ВСО ЕХБ, рассказал, кто мы есть евангельские христиане-баптисты, и почему носим это название. На вопросы, касающиеся разных аспектов веры, ответили братья: Платон Харчлаа и Е.З.Иванов, пресвитер одесской церкви. ■

Билли Страйкен, руководитель "Библейского радиокласса" (слева); в зале во время конференции, на переднем плане братья П.Харчлаа и В.Ткачук

К ПРАЗДНОВАНИЮ РОЖДЕСТВА ХРИСТОВА

Многолюдно было в киевском Доме кино в субботу, 12 сентября. Здесь проходила конференция по вопросам организации празднования Рождества для детей.

Сказал вступительное слово и пригласил к молитве Председатель ВСО ЕХБ Г.И.Комендант.

Информацию о работе и функциях групп по подготовке к празднику предоставил представитель Евангельской Ассоциации Билли Грэма Пол Куртас. Он сообщил, что Ассоциация совместно с христианскими церквями г. Киева планирует провести 9-10 января 1999 года празднование Рождества Христова для детей из малообеспеченных семей. Эта праздничная акция будет состоять из двух частей.

Пол Куртас (слева) информирует об организации празднования Рождества Христова для детей

Первая — в виде праздничного служения, которое раскрывает суть великого подарка Божьего миру — рождение Его Сына, Господа нашего Иисуса Христа.

Это мероприятие в Рождественские дни даст возможность каждому члену наших церквей пережить радость помощи детям из приютов, больниц, интернатов, многодетных семей, нуждающимся в помощи.

Вторая часть — захватывающая музыкальная программа, раскрывающая Библейскую историю понятными для детей способами.

На этот праздник будут приглашены дети вместе с родителями или опекунами. Евангельское послание станет доступным детям. Они увидят и поймут, как стать друзьями с Богом, и будут иметь возможность ответить на Его любовь.

Участники получают буклеты "Операция Андрейка"

В исполнительный комитет вошли руководители всех церквей.

После общей части и молитвы, которую совершил М.М.Мурга — руководитель церкви АСД, члены исполнительного комитета остались, чтобы скоординировать последующие действия. Все приглашенные получили специальные буклеты под названием "Операция Андрейка". Это обращение адресовано детям христиан для молитвы, дружбы и приглашения неверующих друзей на рождественскую программу "Величайший из всех подарков". ■

ПОМОЩЬ ЖИТЕЛЯМ КОРЦА

Буквально за 20 минут 250 жилых домов было разрушено смерчем, который пронесся 13 июня в Корецком районе, зацепив 11 сел и город Корец. На следующий день сильным ветром было разрушено еще 34 сельских дома, повреждены линии электропередачи, связи, системы теплоснабжения. Убытки от стихии составили 9 млн. гривень.

Одними из первых пришли на помощь жителям Корецкого района работники Христианской Медицинской Ассоциации Ривненской области, которую возглавляет Мария Доля. Они посетили город Корец и село Жадкивка, привезли потерпевшим гуманитарную помощь: предметы первой необходимости, одежду, обувь, продукты питания и даже подарки детям. Люди были поражены и сердечно благодарили христиан. ■

ИЗ ЖИЗНИ ЦЕРКВЕЙ ЛЬВОВЩИНЫ

Четыре церкви ЕХБ г. Львова провели совместное крещение на озере, расположенном недалеко от Первой Евангельско-Баптистской церкви. В этот день, 4 июля, в завет с Господом вступили шестьдесят душ. Крещение совершали служители: И.Романюк, И.Костюк, П.Орлов, М.Довганик, И.Лозинский, М.Дикий. Величественно пел хор, состоящий из хористов львовских церквей. В служении принимали участие братья из Австралии: пастор Роджер и проповедник В.Стасишин. Бог даровал хорошую погоду. Верующие в своих молитвах возносили благодарение Господу за дарованное благословение. На следующий день в церквях состоялась молитва над вновь крещенными и Вечеря Господня, в которой они впервые участвовали.

Одна из самых старых церквей Львовской области — в селе Сморжив — до недавнего времени не имела своего Дома молитвы. На протяжении шестидесяти лет собрания проходили в домах верующих людей. Но в 1997 г. Бог даровал возможность приобрести небольшой дом в центре села, и за один год он был реконструирован. Сегодня церковь имеет Дом молитвы. В посвящении Дома молитвы, которое состоялось 19 июля, приняли участие Председатель Объединения церквей ЕХБ Львовской области И.Романюк, его заместитель В.Семчук, пресвитер церкви г. Самбир В.Гришко, пресвитер церкви с. Боратин Р.Семчук и пресвитер поместной церкви Н.Шелест. В служении приняли участие хор церкви г. Броды и оркестр "Новая надежда".

Во львовском спорткомплексе "Спартак" 24-27 августа проводилась евангелизация. В ней принял участие Д.Беттс. За это время евангелизационные служения посетило около 6000 человек.

В селе Ясенив 13 сентября состоялось посвящение нового Дома молитвы. Средства на постройку дал бывший житель села, который ныне проживает в США.

Посвящение провел Председатель ВСО ЕХБ Г.И.Комендант, приняли участие служители И.Романюк, И.Шмилиховский, М.Довганик, В.Семчук, Р.Семчук, М.Шелест. Пел хор г. Броды, играл оркестр "Новая надежда". ■

Проповедует брат Василий Стасишин. Рядом с ним — пастор Роджер

ОТ КАРПАТ ДО РИВНОГО

На протяжении лета съемочная группа Ривненской студии христианских телепрограмм имела чудесную возможность путешествовать по Украине вместе с Доном Беттсом. Мы видели радостные лица тех, кто решил признать перед всеми, что Христос является их Спасителем. Мы также стали свидетелями напряженной, но одновременно такой слаженной и благословенной работы евангелизационных команд во многих областях нашей страны. Это была чудесная возможность ближе познакомиться и с братом Доном лично. Вот что он рассказал:

– С большой радостью поделюсь с вами некоторой информацией о нашем служении в Украине на протяжении этого года. Мы были на евангелизациях во многих местах. Так, с 21 по 28 июня мы посетили два областных центра – Ивано-Франковск и Ужгород, где провели служения на городских стадионах. Через месяц, 22 июля, посетили Ривное, где также проповедовали на местном стадионе "Авангард", а на следующий день были в Млынове. После этого несколько дней проводили евангелизации в Луцке. С 27 по 30 июля проводили евангелизации во Львове, в городском спортивном комплексе.

Вот уже в который раз мы приезжаем сюда, преодолевая тысячи километров, чтобы рассказать людям Украины, что Иисус Христос – это единственный путь на Небо. И Бог делает здесь что-то значительное. Мое сердце принадлежит Украине. На следующий год я снова приеду, чтобы провести три больших евангелизации.

Наше служение начинает распространяться и на некоторые другие страны, в частности Польшу, Чехию и Словакию. А если будет на то Божья воля, в следующем году мы планируем быть и в Боснии. Но приоритетом в нашем служении остается Украина. Поэтому надеюсь, что когда мы снова приедем в ваш город, вы будете принимать участие в нашей евангелизации. Пусть Бог благословит вас! ■

Дон Беттс проповедует на евангелизации в Ужгороде (снимок слева) и в Ривном (снимок справа)

В БИБЛЕЙСКОМ ИНСТИТУТЕ

Для Ривненского Библейского института 1998 год — юбилейный. Пятый раз состоялся выпуск на факультетах "Церковное служение", "Христианское образование" и "Музыкальное служение". По этому поводу 30 мая в Доме молитвы Первой Ривненской церкви состоялась конференция, на которую были приглашены пасторы церквей со всей Ривненской области. Присутствующие имели возможность поблагодарить Бога за те благословения и успехи, которые они получали с Его щедрой руки; за тех людей, которые желают учиться и работать на Божьей ниве; за тех, кто жертвует, помогая распространять Благую Весть в нашей стране. Выпускники рассказывали о том, что дало им обучение.

20 июня в этой же церкви состоялась музыкально-хоровая конференция. А на следующий день, 21 июня, была совершена особая молитва, в которой служители В.Бахур, Н.Ковальчук, И.Корнийчук и М.Гаврилюк просили Божьего благословения для тех, кто только что оставив студенческую скамью, начнет трудиться на своих участках евангельской нивы. Чудесные проповеди-наставления прозвучали из уст Николая Ковальчука и Ильи Корнейчука. Руководство института благодарило Первую Ривненскую церковь, которая уже много лет предоставляет бесплатно и с любовью свои помещения для занятий. Пусть же и нынешние студенты будут настойчивыми в своих желаниях получить знания и послужить ими на пользу Церкви Христовой. ■

Европейскому Баптистскому Женскому Союзу — 50 лет

Юбилейная конференция была проведена в июне месяце в Праге. На ней присутствовали более ста делегатов почти со всех стран Европы. Они свидетельствовали о великой Божьей милости к труду сестер в их странах, несмотря на различные препятствия и испытания.

На конференции избрано новое руководство Европейского Баптистского Женского Союза: президентом — Иону Пусей (Уэльс, Англия), вице-президентом — Еву Гутковскую (Польша), секретарем — Дженни Кингма (Голландия), казначеем — Елену Ромарес (Италия).

Будем молиться за дело Божье в странах Европы и во всем мире. ■

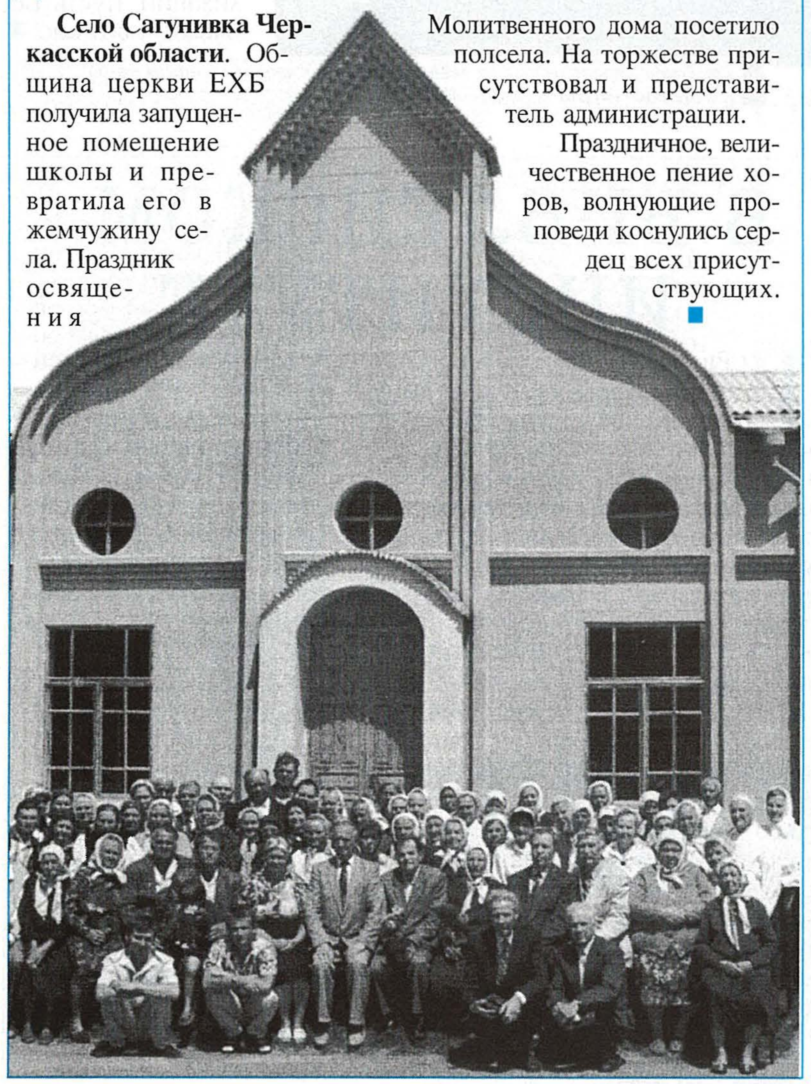

Представители Женского комитета ВСО ЕХБ Алла Андрашко (слева) и Александра Тарасенко (справа) с президентом Ионой Пусей (в центре)

ДОМ МОЛИТВЫ — ЖЕМЧУЖИНА СЕЛА

Село Сагунивка Черкасской области. Община церкви ЕХБ получила запущенное помещение школы и превратила его в жемчужину села. Праздник освящения Молитвенного дома посетило полсела. На торжестве присутствовал и представитель администрации.

Праздничное, величественное пение хоров, волнующие проповеди коснулись сердец всех присутствующих. ■

ПРАЗДНИК МОЛОДЕЖИ РИВНЕНЩИНЫ

Мы уже привыкли к словам, что молодежь — это наше настоящее и наше будущее. Много добрых слов звучит в адрес христианской молодежи. С этим и правда тяжело не согласиться.

Но для того, чтобы эти слова стали реальностью, нашу христианскую молодежь нужно воспитывать.

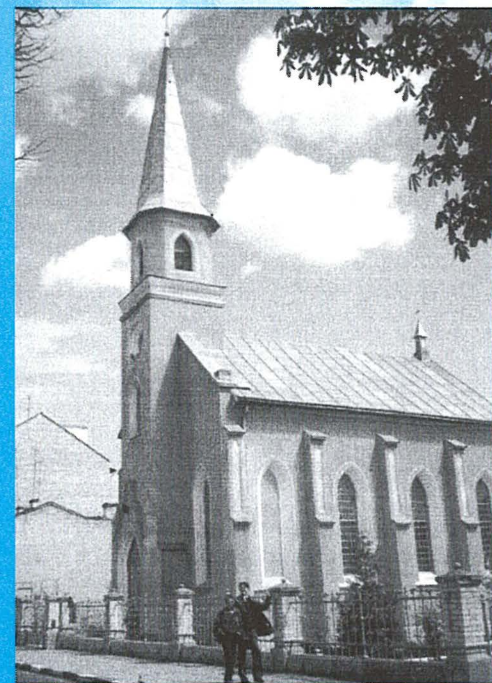
Одним из способов воспитания есть уже почти традиционные молодежные христианские фестивали. Не стал исключением и 1998 год. В живописном уголке с. Хотин с 29 июня по 4 июля более 300 братьев и сестер из 15 церквей Ривненской области принимали участие в большом молодежном празднике.

Следует отметить, что братья из Областного Молодежного Совета хорошо поработали над программой. Все, кто должен был принимать участие в проведении семинаров, встреч и других мероприятий, присутствовали. Особенно хочется отметить приезд брата Павла Храпака. Он ответственный за молодежь ВСО ЕХБ.

Время, проведенное в единстве, не было потрачено попусту, об этом свидетельствовали все участники.

Единственное, что хочется пожелать, чтобы каждый молодой участник, если даст Бог возможность в будущем встретиться, привез хорошие песни, проповеди, игры для объединения молодежи. ■

"Дом Мой назовется домом молитвы для всех народов"
(Исаии 56:7)

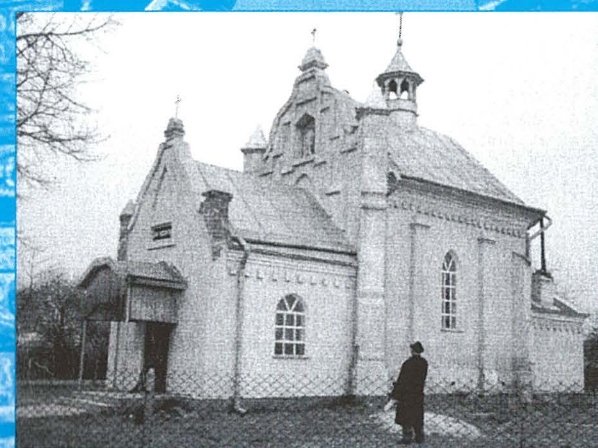
г. Стрый

Дом молитвы ЕХБ
ул. Б.Хмельницкого, 20

г. Броды

Дом молитвы ЕХБ
ул. 22 января, 72

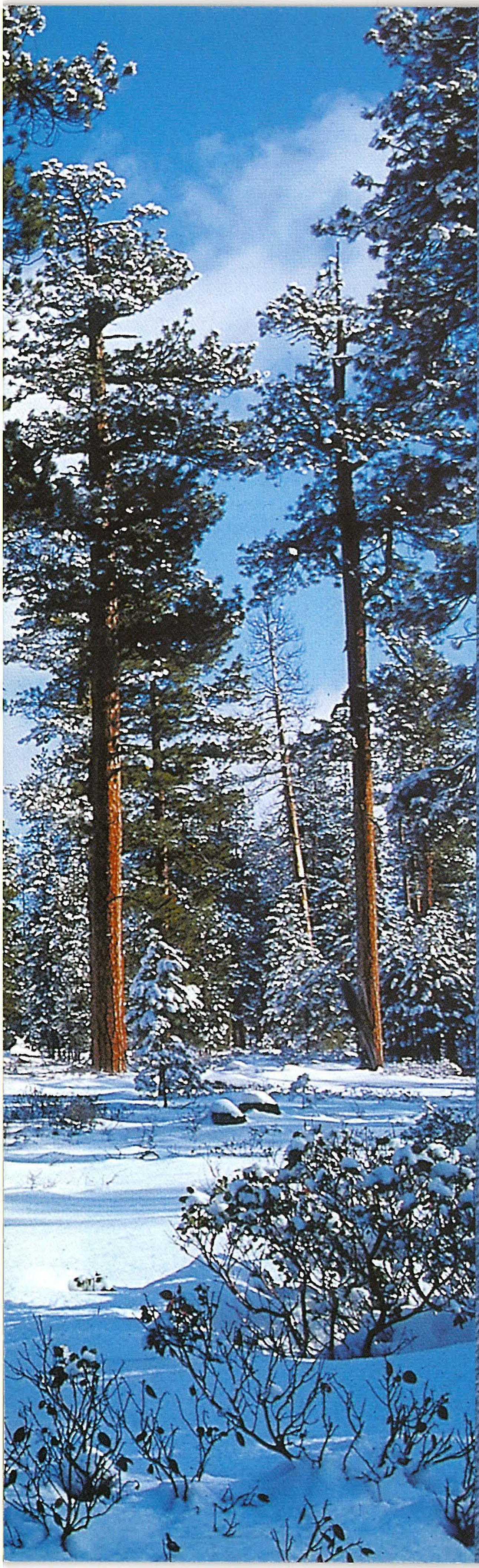
с. Оселя

Дом молитвы ЕХБ

г. Дрогобыч

Дом молитвы ЕХБ
ул. Лепкого, 29

Итак, смотрите,
поступайте
осторожно,
не как неразумные,
но как мудрые,
дорожа временем,
потому что
дни лукавы.
Итак, не будьте
нерассудительны,
но познавайте,
что есть
воля Божия.

Ефесянам 5:15-17